နိပါတ်တော်

ဗြိတိသျှဘားမားပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်

ပိဋကတ်

၁၃၀၂ ခု

၁၉၀၂၈

ဒုကနိပါတ်တော်ဇာတ်ဝတ္ထု

၄၅၉

စာကြည့်တိုက်
ပိဋကဘာသာပြန်စာပေ
ဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့

နိဒါန်းစကား၊

ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသည်။ရန်ကုန်မြို့-ကင်းဘဲလ်လမ်းရှိ ဟံသာဝတီပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက် အဆောက်အဦး ကိုဒေါင်ကြီးများကို၊ မြေနေရာများနှင့်တကွ ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုရုံ အလို့ငှါ ဝယ်ယူရရှိထားရာတွင်။ထိုကိုဒေါင်များအတွင်း၌။တစုံတရာအသုံးမပြုဘဲ။ သိမ်းထုပ် သိုမှီးထားသော ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်ထုတ် မင်ကျ-မင်နကောင်း-မူသန့်-စက္ကူကောင်း ပိဋကတ်ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ-ဋီကာ-နိသျ-ဂဏ္ဌိရ ဗဟုသုတ ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်းများစွာတို့ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤမျှ မြင့်မြတ်၍ - အဘိုး အနဂ္ဃ ထိုက်တန်သော-ပိဋကတ်တော်နှင့်ဗဟုသုတကျမ်းစာများကို။စုပုံထားမည့်အစား။ပရိယတ္တိသာသနာ စည်ပင်ပြန့်ပြောစိမ့်သောငှါ-သင်အံလေ့ကျက်ကြည့်ရှုသုံးသပ်နိုင်ကြရန်-ဖြန့်ဝေလှူဒါန်းရသော်ကောင်းလေစွဟု သတိစေတနာသဒ္ဓါ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့်။ ရှိသမျှ ပိဋကတ်တော်များနှင့် ဂဏ္ဌိရ ကျမ်းစာအုပ် များကို အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

သို့ပါသော်လည်း-များလှစွာသော ၉ သောင်းကျော်အရေအတွက်ရှိ-ပိဋကတ်တော်များနှင့်နှစ်သိန်းကျော်ဂဏ္ဌိရစာအုပ်များမှာ။တိဖြတ်-ဖုံး-အုပ် ချုပ်လုပ်ပြီးများမဟုတ်ရကား၊ကုမ္ပဏီတဦးဘည်းမှာ။စေတနာ-သဒ္ဓါတရား-ရှိပါငြားလည်း။ခွန်အားမမျှ များမြောင်လွန်းလှပါသောကြောင့်။ ပိဋကတ်တော်-ကျမ်းစာအုပ်ကြီး စာအုပ် တအုပ်လျှင်။ ပြုပြင် ဖုံးအုပ် ချုပ်လုပ်ခအတွက်။ ကုန်ကျဘွယ် သင့်ငွေ ၁–၈ ကျပ်မျှကို။ စာအုပ်ဖုံးကြောဘက်တွင်၊ ကဈည်းတံဆိပ် ထိုးနှိပ်ပါရှိသော ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ရှင်အသီးသီး တို့က။ တွဲဘက်ကာ ကူညီပါဝင်၍။ လှူဒါန်းပါ

သဖြင့်။ ဓမ္မက္ခန္ဓာ-ဓမ္မစေတီ ပူဇော်ခြင်း အထမြောက်သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။ ။

ဤကုသိုလ်အလှူကို-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ-သာဓု
အနုမောဒနာ ပြုကြပါစေသောဝ်။

အထူးအားဖြင့်— အပြီးတိုင် မရောက်နိုင်သော-အကျွန်ုပ်တို့၏ဓမ္မဒါနကုသိုလ်-ဓမ္မစေတီတော်ကြီးကို။ ကူညီသောအားဖြင့်။ ကဗျည်းထိုးနိုင်ပါရှိသောကုသိုလ်ရှင်များသည်။ထီးတော်ကြီးတင်လှူပူဇော်သည့်အလားဖြစ်ပါသောကြောင့်။ ကုသိုလ်ဆက်ကုသိုလ်ဘက်-ကလျာဏ-မိတ်ကောင်း-မိတ်မြတ်-အဖြစ်ဖြင့်မှတ်သားကာ။ ဤကုသိုလ်ရှင်များအား။ ကျေးဇူးအထူးတင်လှပါကြောင်း။

ထိုမှတဖန် ဒါနကထာ-မဂ်လာစကားကို။ တဆင့်မှတဆင့်မှာကြားကမ်းလှမ်းရန် ရှိသေးသည့်ပြင်။ ဤ၍-ဤ၍ လောက်သောကုသိုလ်ရှင်များနှင့်လည်း။ ပိဋကတ်တော် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးများမှာ။ ၉-သောင်းကျော်အရေအတွက်ရှိ၍ များလွန်းလှသဖြင့်။ ရည်မှန်းသလောက် ဖြန့်ဝေလှူဒါန်းနိုင်ရန်။ ပြည့်စုံနိုင်မည်မဟုတ်ပါသဖြင့်။ ဤဒါနကထာ နှိုးဆော်စာကို တွေ့ရှိသူ - ရဟန်း-ရှင်လူတို့သည်။ ကိုယ်တိုင်-လှူဒါန်းပါဝင်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ မိတ်ကောင်းမိတ်မြတ်များအား တိုက်တွန်း စေ့ဆော်ခြင်း အားဖြင့်၎င်း။ ကြိုကြိုက်ခဲလှစွာ အနည်းငယ်မျှသော ငွေဖြင့်။ ကြီးကျယ် လှသောပိဋကတ်တော်-ဓမ္မဒါနကြီးကို။ အခွင့်သင့်ခိုက် ပါဝင်၍ ကူညီလှူဒါန်းစေလိုပါကြောင်း တောင်းပန်အပ်ပါကြောင်း။

စာသင်စာချသောတဇန-ဂဏဝါစက-သီလဝန္တကလျာဏပညာဝန်-ဂုဏဝန်—ပုဂ္ဂိုလ်မွန်- ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် အပေါင်း တို့သည်။ ဝမ်းသာ အားရ - နေ့ညမစဲ— ချပို့-သင်အံ-ဓမ္မက္ခန္ဓာ သုံးသပ်ပွဲ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်ကြီး - အချေစိုက်တိုင်း။ ထီးတော်ရှင်ကဗျည်းပါ-ဓမ္မာနုဂ္ဂဟဒါနကုသိုလ်ရှင်တို့မှာ။ သာယာလှစွာသောဆွဲလဲသံညိမ့်အားဖြင့်။ သာသနာတော်ကြီး ပြုစုရသော စေတနာသဒ္ဓါတရားကို။ အဆပ်ဆပ်ပွါးနိုင်ကြပါစေသောဝ်။ ။

ဗြိတိသျှဘားမားရှစ်ရှင်ကုမ္ပဏီလီမိတက်၊
ရန်ကုန်မြို့။

နိဒါန်း။

သင်္ချေလေးထပ်။ ကပ်တသိန်းလုံး။ ပေါင်းရုံးများစွာ။ ကမ္ဘာအပို။ ထိုထိုသောဘဝကြီးငယ်။ အသွယ်သွယ်တို့၌။ဆယ်ပါရမီ။ စာဂီပဉ္စ။ စရိယာသုံးပါး။မြတ်တရားတို့ကို။ပွါးများကြိုးကုတ်။အားထုတ်ဖျောက်ကူ။ဖြည့်ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။သယမ္ဘူ။မုံရင့်။ ပွင့်ကြီးပွင့်၍။မြင့်မြတ်သော သဗ္ဗညုတအထွတ်သို့ ရောက်ရကား။ ကျော်ခြောက်နတ်ရပ်။ထုတ်ခတ်စက္ကဝါ။ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်။ ဘုံသုံးသွယ်၌။ နှုန်းဆွယ်ဘုကင်းသော။တရားမင်းဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ဗိုလ်၊လူ၊သတ္တဝါ။ဝေနေယျာတို့ကို။ဒေသနာရေး။အမြိုက်ဆေးဖြင့်။ တိုက်ကျွေးဆုံးမတော်မူရာ။ ယထာပရာဓဒေသနာ။ယထာနုလောမဒေသနာ။ယထာဓမ္မဒေသနာ။ ယင်းသုံးဖြာတို့တွင်။ သတ္တဝါတို့၏အလိုစရိုက်။ စိတ်အကြိုက်နှင့်။ အထိုက်ညီလျော်အောင်။ရည်ရော်သောအား။ ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော။ယထာနုလောမဒေသနာဝယ်။ပါရမီဒဗ္ဗ။သမ္ဘာရဆောက်ဦကို။ ဖျောက်ကူဖြည့်ကျင့်တော်မူစဉ်။ ကျင်လည်တော် မူခဲ့ရသော။ ဗုဒ္ဓင်္ကုရ။ဘဝဖြစ်ဟောင်း။ဇာတ်တော်ပေါင်းတို့ကို။ အကြောင်းအားလျော်စွာ။ထုတ်ဆောင်ဟောပြတော်မူရာ။(၅၅၀)ဇာတ်နိပါတ်အဝင်။ ဇာတ်ပေါင်း (၁၀၀) တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုက နိပါတ်ကျမ်းကို။ ရဟန်း၊ရှင်၊လူ။သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့အား။ ပစ္စုပ္ပန်၊တမလွန်။ နှစ်တန်အကျိုး။ တိုးပွါးမြင့်မြတ်ကြစေရန်။ ရည်သန်နှလုံးထားဖြင့်။ကောင်းမွန်စေ့စပ်သေချာစွာ၊ပြင်ဆင်ပုံရိုက်လုပ်ဆောင်အပ်ပါသည်။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာ။သာသနာ၌။သမ္မာအယူ။ သဒ္ဓါဖြူကြသော။ သူတော်စင်အများတို့သည်။ တပါးသောပြုဘွယ်ကိစ္စ။ အဝဝတို့ကို။ ကြောင့်ကြမဲ့မှု။ လျစ်လျူပြုပြီးလျှင်။ ဤဝတ္ထုကျမ်းမြတ်။ဇာတ်နိပါတ်ကို။နေ့ညရွတ်ဘတ်။မပြတ်မလပ်။ အထပ်ထပ်သုံးသပ်ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(က)

ဒုကနိပါတ်မာတိကာစဉ်။

ဤဒုကနိပါတ်ကျမ်း၌ပါရှိသည့် ဇာတ်ဝတ္ထုများအနက်။ အလိုရှိရာ ဇာတ်ဝတ္ထုကို။ လွယ်လင့်တကူ။ ကောက်ယူ ကြည့်ရှုနိုင်ကြစေခြင်း ငှါ။ ဦးရေနံပါတ်။ ဇာတ်ဝတ္ထုအမည်။မျက်နှာနံပါတ်များကို ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာထည့်သွင်းလျက်။မာတိကာအစဉ်ပြုလုပ်သော်ပြပေအံ့။

(မာတိကာ)။

ဦးရေနံပါတ်။	ဇာတ်ဝတ္ထုအမည်။	မျက်နှာနံပါတ်။
၁	ရာဇောဝါဒဇာတ်	၁
၂	သိင်္ဂါလဇာတ်	၆
၃	သူကရဇာတ်	၁၂
၄	ဥရဂဇာတ်	၁၆
၅	ဘဂ္ဂဇာတ်	၂၀
၆	အလီနစိတ္တဇာတ်	၂၅
၇	ဂုဏဇာတ်	၃၂
၈	သုဟနုဇာတ်	၄၀
၉	မောရဇာတ်	၄၄
၁၀	ဝိနီလကဇာတ်	၅၂
၁	ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဇာတ်	၅၆
၂	သန္ထဝဇာတ်	၅၉
၃	သုသိမဇာတ်	၆၂
၄	ဂိဇ္ဈဇာတ်	၆၉
၅	နကုလဇာတ်	၇၂
၆	ဥပသာဠကဇာတ်	၇၄
၇	သမိဒ္ဓိဇာတ်	၇၈
၈	သကုဏဂ္ဃိဇာတ်	၈၁
၉	အရကဇာတ်	၈၄

ဒုကနိပါတ်မာတိကာစဉ်။

ဦးရေနံပါတ်။	ဇာတ်ဝတ္ထုအမည်။	မျက်နှာနံပါတ်။
၁၈	ကကဏ္ဋကဇာတ်	၈၇
၁	ကလျာဏဓမ္မဇာတ်	၈၈
၂	ဒဒ္ဒရဇာတ်	၉၂
၃	မက္ကဋဇာတ်	၉၅
၄	ဒုတိယမက္ကဋဇာတ်	၉၇
၅	အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဇာတ်	၁၀၀
၆	ကဠာယမုဋ္ဌိဇာတ်	၁၀၂
၇	တိန္ဒုကဇာတ်	၁၀၆
၈	ကစ္ဆပဇာတ်	၁၀၉
၉	သတဓမ္မဇာတ်	၁၁၃
၁၀	ဒုဒ္ဒဒဇာတ်	၁၁၇
၁	အသဒိသဇာတ်	၁၁၉
၂	သင်္ဂါမာဝစရဇာတ်	၁၂၅
၃	ဝါလောဒကဇာတ်	၁၃၀
၄	ဂိရိဒတ္တဇာတ်	၁၃၄
၅	အနဘိရတိဇာတ်	၁၃၆
၆	ဒဓိဝါဟနဇာတ်	၁၃၉
၇	စတုမဋ္ဌဇာတ်	၁၄၆.
၈	သီဟကောတ္ထုဇာတ်	၁၄၈
၉	သီဟစမ္မဇာတ်	၁၅၀
၁၀	သီလာနိသံသဇာတ်	၁၅၂
၁	ရုဟကဇာတ်	၁၅၆
၂	သိရိကာဠကဏ္ဏိဇာတ်	၁၅၉
၃	ရုဋ္ဌပဒုမဇာတ်	၁၅၉
၄	မဏိစောရဇာတ်	၁၆၆
၅	ပဗ္ဗတူပတ္ထရဇာတ်	၁၇၁
၆	ဝလာဟကဇာတ်	၁၇၄
၇	မိတ္တာမိတ္တဇာတ်	၁၇၉

ဒုကနိပါတ်မာတိကာစဉ်။

ဦးရေနံပါတ်။	ဇာတ်ဝတ္ထုအမည်။	မျက်နှာနံပါတ်။
၈	ရာဓဇာတ်	၁၀၁
၉	ဂဟပတိဇာတ်	၁၀၄
၁၀	သာဓုသီလဇာတ်	၁၀၇
၁	ဗန္ဓနာဂါရဇာတ်	၁၉၀
၂	ကေလိသီလဇာတ်	၁၉၄
၃	ခန္ဓဇာတ်	၁၉၈
၄	ဝီရကဇာတ်	၂၀၃
၅	ဂင်္ဂေယျဇာတ်	၂၀၅
၆	ကုရုင်္ဂမိဂဇာတ်	၂၀၈
၇	အဿကဇာတ်	၂၁၁
၈	သံသုမာရဇာတ်	၂၁၅
၉	ကုက္ကုရဇာတ်	၂၁၈
၁၀	ကလန္ဒုကဇာတ်	၂၂၁
၁	သောမဒတ္တဇာတ်	၂၂၃
၂	ဥစ္ဆိဋ္ဌဘတ္တဇာတ်	၂၂၇
၃	ကုရုဇာတ်	၂၃၀
၄	ပုဏ္ဏနဒီဇာတ်	၂၃၅
၅	ကစ္ဆပဇာတ်	၂၃၈
၆	မစ္ဆဇာတ်	၂၄၁
၇	သေဂ္ဂုဇာတ်	၂၄၃
၈	ကူဋဝါဏိဇဇာတ်	၂၄၅
၉	ဂရဟိတဗ္ဗဇာတ်	၂၄၉
၁၀	ဓမ္မဓဇဇာတ်	၂၅၂
၁	ကာသာဝဇာတ်	၂၆၅
၂	စူဠနန္ဒိယဇာတ်	၂၆၈
၃	ပုဋဘတ္တဇာတ်	၂၇၃
၄	ကုမ္ဘီလဇာတ်	၂၇၇
၅	ခန္တိဝဏ္ဏဇာတ်	၂၇၈

ဒုကနိပါတ်မာတိကာစဉ်။

ဦးရေနံပါတ်။	ဇာတ်ဝတ္ထုအမည်။	မျက်နှာနံပါတ်။
၆	ကောသိယဇာတ်	၂၀၀
၇	ဂူထပါဏဇာတ်	၂၀၁
၈	ကာမနီတဇာတ်	၂၀၅
၉	ပလာယိတဇာတ်	၂၀၉
၁၀	ဒုတိယပလာယိတဇာတ်	၂၉၃
၁	ဥပါဟနဇာတ်	၂၉၆
၂	ဝီဏာဂုဏဇာတ်	၂၉၉
၃	ဝိကဏ္ဏကဇာတ်	၃၀၂
၄	အသိတာဘူဇာတ်	၃၀၅
၅	ဝစ္ဆနခဇာတ်	၃၀၈
၆	ဗကဇာတ်	၃၁၁
၇	သာကေတဇာတ်...	၃၁၂
၈	ဧကပဒဇာတ်	၃၁၄
၉	ဟရိတမဏ္ဍုကဇာတ်	၃၁၆
၁၀	မဟာပိင်္ဂလဇာတ်	၃၁၈
၁	သဗ္ဗဒါဌိဇာတ်	၃၂၃
၂	သုနခဇာတ်	၃၂၇
၃	ဂုတ္တိလဇာတ်	၃၂၉
၄	ဝိဂတိစ္ဆဇာတ်	၃၄၂
၅	မူလပရိယာယဇာတ်	၃၄၅
၆	ဗာလောဝါဒဇာတ်...	၃၄၈
၇	ပါဒဉ္ဇလိဇာတ်	၃၅၀
၈	ကိံသုကောပမဇာတ်	၃၅၂
၉	သာလကဇာတ်	၃၅၅
၁၀	ကပိဇာတ်	၃၅၈

မာတိကာပြီး၏။

ဦးဟုတ်စိန်၊ လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး၊

L. HOKE SEIN, M. A., (Hons.), B. L.,

HIGH COURT ADVOCATE.

ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ဝတ္ထု။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ ရာဇောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ဒဠှဒဠှဿိပတိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရာဇောဝါဒဇာတ်ကို။ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်း သုံး၍နေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းသည် တေသကုဏ ဇာတ်၌၊ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ (အထူးကား)။ တနေ့သ၌၊ ကောသလမင်းကြီးသည် တခုသောအဂတိသို့လိုက်အပ်သောဆုံးဖြတ်ခက်သောတရားကိုတရားသဖြင့်ဆုံးဖြတ်၍။နံနက်စာစားပြီးသော်။စွတ်စိုသောလက်ရှိလျက်သာလျှင်။တန်းဆာဆင်အပ်သောရထားကိုစီး၍။ မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်သို့သွား၍။ ပွင့်သော ပဒုမာကြာပန်းတို့ကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်း ရှိကုန်သောခြေတော်တို့၌၊မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍။ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေ၏။ထိုအခါ၊ထိုကောသလမင်းကြီးကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။မြတ်သောမင်းကြီး၊ သင်မင်းကြီးသည်အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ယခုအလွန်နေမြင့်မှသာလျှင်လာခဲ့တုံသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့အကျွန်ုပ်သည် တခုသော အဂတိသို့လိုက်အပ်သော ဆုံးဖြတ်ခက်သောတရားကိုတရားသဖြင့်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကြောင့်။ ယခုမှအခွင့်ကိုရ၍

ထိုတရားကိုပြီးစေပြီးလျှင်။ နံနက်စာစား၍။ စွတ်စိုသောလက်ရှိလျက်သာလျှင်။ အရှင်ဘုရားတို့အား ခစားရာ အရပ်သို့လာသည် ဖြစ်၏ဟုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး၊ တရားနှင့်ညီစွာတရားကိုဆုံးဖြတ်ခြင်းမည်သည်ကားကောင်း၏။ဤတရားနှင့်ညီစွာစီရင်ခြင်းသည်နတ်ရွာခရီးတည်း။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ငါကဲ့သို့သောသဗ္ဗညုဘုရား၏အထံတော်မှ အဆုံးအမကိုရကုန်၍။ သင်မင်းကြီးတို့သည်တရားနှင့်ညီစွာတရားကို အကြင်ကြောင့်ဆုံးဖြတ်ကုန်ရာ၏။ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်စင်စစ်သဖြင့်အံ့ဘွယ်မရှိသေး။ရှေးမင်းတို့သည်အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မသိကုန်သော်သည်း ပညာရှိတို့၏စကားကိုနာရကုန်၍။ တရားနှင့်ညီစွာတရားကိုဆုံးဖြတ်ကုန်လျက်။ လေးပါးကုန်သောမလားအပ်ကုန်သော ချစ်ခြင်းအစရှိသည့်တို့သို့လားခြင်းတို့ကိုကြဉ်ရှောင်ကုန်၍။မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးတို့ကိုမပျက်စေကုန်မူ၍။တရားသဖြင့်မင်းပြုကုန်၍၊နတ်ပြည်၏ပြည့်ခြင်းကိုပြုကုန်လျက်အကြင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ထိုဖြစ်ဘူးခြင်းသည်သာလျှင် အံ့ဘွယ်ရှိ၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ၊ ထိုကောသလ မင်းကြီးသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

မြတ်သောမင်းကြီး၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏မိဘုရားကြီး၏ဝမ်း၌ပဋိသန္ဓေယူ၍။ ပဋိသန္ဓေအစောင့်အရှောက်ကိုရ၍။ချမ်းသာစွာအမိဝမ်းမှဘွား၏။ထိုဘုရားလောင်းအားအမည်မှည့်သောနေ့၌ကား၊ ဗြဟ္မဒတ်သတို့သားဟူသော အမည်ကိုသာလျှင်မှည့်ကုန်၏။ထိုဗြဟ္မဒတ်သတို့သားသည်အစဉ်သဖြင့်အရွယ်သို့ရောက်၍။ တဆဲ့ခြောက်နှစ်ရှိသောကာလ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍။ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့၏အပြီးသို့ရောက်၍။ အဘလွန်သဖြင့်မင်းအဖြစ်၌တည်၍။တရားနှင့်ညီစွာမင်းပြု၏၊ ဆန္ဒအစရှိသည်တို့၏အစွမ်းအားဖြင့်မလားအပ်သော အရာသို့မလားမူ၍၊ အဆုံးအဖြတ်ကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့တရားသဖြင့်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ အမတ်တို့သည်လည်းဟုတ်မှန်သဖြင့်သာလျှင် တရားကိုဆုံးဖြတ်ကုန်၏။ တရားတို့ကိုဟုတ်မှန်သဖြင့်ဆုံးဖြတ်စီရင်အပ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ကောက်တကျစ်တရားတွေ့တတ်ကုန်သော သူတို့မည်

သည်မဖြစ်ကုန်။ ထိုကောက်တကျစ်တရားတွေ့တတ်ကုန်သော သူတို့၏ မရှိခြင်းကြောင့်။ တရားတွေ့ခြင်းအကျိုး၌ မင်းရင်ပြင်၌ အားရန်သည်ပြတ်၏။ အမတ်တို့သည်တနေ့ပတ်လုံးလည်းတရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌နေကုန်၍။ တစုံတယောက်သောသူကို တရားဆုံးဖြတ်စိမ့်သောငှါသာလတ်သည်ကို မမြင်ကုန်လျှင်ထ၍ပဲကြကုန်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်သည် စွန့်အပ်သည်၏အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ငါသည်တရားသဖြင့်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ဆုံးဖြတ်ရာအရပ်သို့လာကုန်သောသူတို့မည်သည်မရှိကုန်။ အားရန်သည်လည်းပြတ်၏။ ဆုံးဖြတ်ရာအရပ်သည်လည်းစွန့်အပ်သည်၏အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ယခုအခါ၌၊ ငါသည်မိမိ၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုရှာခြင်းငှါသင့်၏။ ဤမည်သည်ကားငါ၏ကျေးဇူးမဲ့တည်း။ ဤသို့ကြား၍ ထိုကျေးဇူးမဲ့ကိုပယ်၍။ ဂုဏ်ကျေးဇူး၌သာလျှင်ကိုယ်ကိုဖြစ်စေအံ့ဟုကြံ၏၊ ထိုကာလမှစ၍။ ငါ၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြောဆိုသောတစုံတယောက်သောသူတို့သည် ရှိကုန်သလောဟုစုံစမ်းသည်ရှိသော်။ နန်းတော်တွင်း၌၊ သုံးဆောင်စေပါးကုန်သောသူတို့၏ အတွင်း၌၊ ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြောဆိုသော တစုံတယောက်သောသူကိုမမြင်မတွေ့၍။ မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကိုသာလျှင်ကြား၍။ ထိုသူတို့သည်ငါ့ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့်သည်းကျေးဇူးမဲ့ကိုမဆိုကုန်မူ၍။ ကျေးဇူးကိုသာလျှင် ဆိုကုန်ရာ၏ဟုကြံ၍။ နန်းတော်အပ၌၊ သုံးဆောင်စေပါးသောသူအပေါင်းတို့၌၊ စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ ထိုသူတို့၌လည်းမမြင်မတွေ့၍။ မြို့တွင်း၌စုံစမ်း၏။ မြို့ပ၌ဇင်း။ မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ဇင်း။ မြို့လေးမျက်နှာရွာ၌ဇင်းစုံစမ်း၏။ ထိုအရပ်တို့၌လည်း ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြောဆိုသောတစုံတယောက်သောသူကိုမမြင်မတွေ့။ မိမိ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို သာလျှင်ကြား၍။ ဇနပုဒ်ကိုစုံစမ်းဦးအံ့ဟု အမတ်တို့ကို ပြည်ကိုဆောက်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင်ရထားစီး၍။ ရထားထိန်းကိုသာယူ၍။ မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့်မြို့မှထွက်ခဲ့၍၊ ဇနပုဒ်ကိုစုံစမ်းလျက်။ အရပ်စွန်တိုင်အောင်သွား၍။ ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြောဆိုသောတစုံတယောက်သော သူကိုမတွေ့မမြင်၍၊ မိမိ၏ဂုဏ်ကျေးဇူး စကားကိုသာလျှင်ကြား၍။ အရပ်စွန် အပိုင်းအခြားမှခရီးမဖြင့်မြို့သို့ ရှေးရှုသာလျှင်ပြန်ခဲ့၏။ ထိုကာလ၌ကား။ ဗလ္လိကအမည်ရှိသော ကောသလမင်းသည်သည်း တရားသဖြင့် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြောဆို

သော သူကိုရှာသည်ဖြစ်၍။ နန်းတော်တွင်း၌၊ စေပါးသုံးဆောင်ကုန်သောသူအစရှိသည်တို့၌၊မိမိ၏ကျေးဇူးစကားကိုသာလျှင်ကြား၍။ ဇနပုဒ်ကို စုံစမ်းသည်ရှိသော်။ ထိုအရပ်သို့ရောက်၏။ ထိုမင်း နှစ်ပါးတို့သည်လည်းတခုသောချိုင်းဝှမ်းရာ လှည်းကြောင်းခရီး၌ ရှေးရှုဆိုင်မိကြကုန်၏။ ရထား၏ရှောင်လွှဲစရာအရပ်သည်မရှိ။ထိုအခါ၌၊ ဖလ္လိကမင်း၏ရထားထိန်းသည်ဗာရာဏသီမင်း၏ ရထားထိန်းကို။ အိုရထားထိန်း၊သင်၏ရထားကိုရှောင်လွှဲလော့ဟုဆို၏။ ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည်လည်း ဖလ္လိကမင်း၏ ရထားထိန်းကို။ အိုရထားထိန်း၊သင်၏ရထားကို ရှောင်လွှဲလော့။ ဤရထား၌၊ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ဖြစ်သောဗြဟ္မဒတ်မင်းမြတ်သည် စီးတော်မူ၏ဟုဆို၏။ ဖလ္လိက မင်း၏ရထားထိန်းသည်လည်းထိုဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းကို။ အိုရထားထိန်း၊ဤရထား၌၊ကောသလပြည့်ရှင်ဖြစ်သော ဖလ္လိကမင်းမြတ်သည်စီးတော်မူ၏။ သင်၏ရထားကိုရှောင်လွှဲ၍။ ငါတို့မင်း၏ရထားအားအခွင့်ကိုပေးလော့ဟုဆို၏။ ဗာရာသီဏမင်း၏ ရထားထိန်းသည်။ ဤအရှင်သည်လည်း မင်းလျှင်ဖြစ်သတတ်။ အသို့လျှင်ပြုအပ်သနည်းဟုကြံသည်ရှိသော်။အရွယ်ကိုမေး၍။ ငယ်သောမင်း၏ရထားကို ရှောင်လွှဲစေ၍။ ကြီးသောမင်းအားအခွင့်ကိုပေးစေအံ့။ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏ဟုဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြု၍။ ထိုကောသလမင်း၏ရထားထိန်းကို။ ကောသလမင်း၏အရွယ်ကိုမေး၍စုံစမ်းသည်ရှိသော်။နှစ်ပါးကုန်သော မင်းတို့၏လည်းအရွယ်တူမျှကြကုန်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍။ ပြည်ပမာဏကို၎င်း။ဗိုလ်ပါကို၎င်း။စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၎င်း။ အခြွေအရံကို၎င်း။ဇာတ်၊အနွယ်၊အမျိုးဟူသောညွှန့်ပြအပ်သောဂုဏ်ကို၎င်း။ ဤသို့အလုံးစုံကို မေးဦး၍။မင်းနှစ်ပါးတို့သည်လည်း ယူဇနာသုံးရာနှင့်နှင့်ရှိသော ပြည်၏အရှင်ဖြစ်ကြကုန်၏။ တူသောဗိုလ်ပါ၊ဥစ္စာ၊အခြွေအရံ၊ဇာတ်၊ အနွယ်၊အမျိုးဟူသောညွှန့်ပြအပ်သော ဂုဏ်ရှိကြကုန်၏ဟုသိ၍။ သီလရှိသောသူအားအခွင့်ကိုပေးအံ့ဟုကြံ၍။ အိုရထားထိန်း၊ သင်တို့မင်း၏ သီလအကျင့်အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ ထိုဖလ္လိကမင်း၏ရထားထိန်းသည်။ဤသည်ကား ငါတို့မင်း၏သီလအကျင့်တည်းဟုမိမိမင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုပင်လျှင်ကျေးဇူးဟူ၍ပြလိုရကား။

၁-ရာဇောဝါဒဇာတ်။

ဒဠှံဒဠှဿခိပတိ၊ဗလ္လိကောမုဒုနာမုဒုံ။
သာဓုမ္ပိသာဓုနာဇေတိ၊အသာဓုမ္ပိအသာဓုနာ။
ဧတာဒိသောအယံရာဇာ၊မဂ္ဂါဥယျာဟိသာရထိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

အမ္ဗောသာရထိ၊အိုရထားထိန်း။နော၊ငါတို့၏။ဗလ္လိကော၊ ဗလ္လိကမင်းသည်။ဒဠှဿ၊ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောသူ၏။ဥပရိ၊အပေါ်၌။ဒဠှံ၊ကြမ်းကြုတ်သောဒဏ်ကို။ခိပတိ၊တင်၏။မုဒုံ နူးညံ့သော သူကို။မုဒုနာ၊နူးညံ့သဖြင့်။ဇေတိ၊အောင်၏။သာဓုမ္ပိ၊ကောင်းသောသူကိုလည်း။ သာဓုနာ၊ကောင်းသဖြင့်။ဇေတိ၊ အောင်၏။အသာဓုမ္ပိ၊ မကောင်းသောသူကိုလည်း။အသာဓုနာ၊ မကောင်းသဖြင့်။ဇေတိ၊အောင်၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။အယံရာဇာ၊ဤငါတို့သခင်အရှင်ဗလ္လိကမင်းသည်။ ဧတာဒိသော၊ဤသို့သဘောရှိ၏။ တွံ၊သင်သည်။ မဂ္ဂါ၊ခရီးမှ။ဥယျာဟိ၊ ဖဲလေလော့။

ထိုအခါ၌၊ ဗလ္လိကမင်း၏ရထားထိန်းကို။ ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည်။အိုရထားထိန်း၊ သင်သည်မိမိမင်း၏ကျေးဇူးစကားကို ဆိုသလောဟုဆို၍၊ ဟုတ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုအကျင့်တို့ကို ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဟူ၍။အကယ်၍ဆိုတုံအံ့။ကျေးဇူးမဲ့တို့သည်ကား အသို့သဘောရှိသေတုံအံ့နည်းဟုဆို၍။ ထိုအကျင့်တို့သည်ကျေးဇူးမဲ့တို့သည်ဖြစ်စေဦး။ သင်တို့မင်း၏ကျေးဇူးသည်ကားအဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ထိုသို့တပြီးကားနာလော့ဟုဆို၍၊

အကောဓေနဇိနေကောဓံ၊အသာဓုံသာဓုနာဇိနေ။
ဇိနေကဒရိယံဒါနေန၊သစ္စေနအလိကဝါဒိနံ။ ။
ဧတာဒိသောအယံရာဇာ၊မဂ္ဂါဥယျာဟိသာရထိ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

အမ္ဗောသာရထိ၊အိုရထားထိန်း။ နောရာဇာ၊ဗာရာဏသီပြည်ကြီးသေဌ်နင်း၊တို့ရှင်မင်းသည်။ကောဓံ အမျက်ထွက်တတ်သော သူကို။ အကောဓေန၊မေတ္တာဖြင့်။ဇိနေ၊ အောင်၏။အသာဓုံ၊ မကောင်းသောသူကို။သာဓုနာ၊ကောင်းသဖြင့်။ဇိနေ၊အောင်၏။ကဒရိယံ၊စဉ်းလဲသောသူကို။ဒါနေန၊ပေးကမ်းသဖြင့်။ဇိနေ၊အောင်၏၊အလိကဝါဒိနံ၊ မဟုတ်မမှန်ဘောက်ပြန် ယွင်းချွတ်ဆိုလေ့ရှိသောသူကို၊ သစ္စေန၊ အဟုတ်အ

မှန်ဆိုသဖြင့်။ဖါ်နေ၊အောင်၏။သာရထိ၊ရထားထိန်း။အယံရာဇာ၊ ဤငါ တို့သခင်အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဧတာဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ တွံ၊ သင်သည်။မဂ္ဂါ၊ခရီးမှ။ဥယျာဟိ၊ရှောင်လွှဲလေလော့။

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော်။ ဗလ္လိကမင်းသည်၎င်း။ ရထားထိန်း သည့်၎င်း။ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ရထားမှသက်ကုန်၍။ မြင်းတို့ကိုချွတ်ပြီးလျှင်။ရထားကိုပယ်ကုန်၍။ဗာရာဏသီမင်းအားခရီး ကိုပေးကုန်၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်းဗလ္လိကမင်းအား။ အဆွေ၊ မင်းမည်သည့်ကား ဤမည်သော ဤမည်သောအမှုကိုလျှင် ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟုအဆုံးအမကိုပေးလိုက်ပြီးလျှင်။ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍။ ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍။ အသက်၏အဆုံး၌၊ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။ဗလ္လိကမင်းသည်လည်းထိုဗာရာဏသီမင်း၏အဆုံးအမကို ယူပြီးလျှင်။ဇနပုဒ်ကိုစုံစမ်း၍။ မိမိ၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုဆိုသောသူကိုမတွေ့ မမြင်လျှင်။မိမိမြို့သို့သွားလေ၍။ ဒါနအစရှိသောကောင်းမှု တို့ကိုပြု၍။ အသက်၏အဆုံး၌၊နတ်ပြည်ကိုသာလျှင်ပြည့်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမတော် မူအံ့သောငှါ။ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ မြတ်သောကောသ လမင်းကြီး၊ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည်။ထိုအခါ၊ဗလ္လိကမင်း၏ရထား ထိန်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ဗလ္လိကမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊သာရိပုတ္တရာသည်။ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်း ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်။ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူး ပြီ၊ဤသို့ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောရာဇော ဝါဒဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ သိဂ်ါလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။အသမေက္ခိတကမ္မန္တံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသိဂ်ါလဇာတ်ကို။ကုဋာဂါရကျောင်းတော် ၌၊သီတင်းသုံး၍နေတော်မူစဉ်။ ဝေသာလီပြည်၌နေသောတယောက် သောဆေတ္တာသည့်သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုလုလင်

ငယ်၏အဘသည် မင်းတို့၏ရင်း။ မင်း၊မောင်းမတို့၏ရင်း။ မင်းသားတို့၏ရင်း။ မင်းသ္မီးတို့၏ရင်း။ ရတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်ကို ပြုပြင်ခြင်း။ ဆံကိုကောင်းစွာတည်စေခြင်း၌ ထားသင့်ရာ၌ ထားခြင်းအစရှိကုန်သောခပ်သိမ်းကုန်သောကိစ္စတို့ကိုပြု၏။ သဒ္ဒါတရားနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ရတနာသုံးပါးအားကြည်ညို၏။ရတနာသုံးပါးသို့ဆည်းကပ်၏၊ပဉ္စသီလဆောက်တည်၏။ကြိုးကြားကြိုးကြားသောကာလ၌၊ မြတ်စွာဘုရား၏တရားကိုနာလျက်။ကာလကိုလွန်စေ၏၊ ထိုဆေဋ္ဌာသည်ဒါယကာသည်တနေ့သ၌၊ မင်း၏နန်းတော်တွင်အမှုကိုပြုအံ့သောငှါသွားသည်ရှိသော်။ မိမိသားကိုခေါ်၍သွား၏။ထိုဆေဋ္ဌာသည့်သားသည်ထိုမင်း၏နန်းတော်၌၊ နတ်သ္မီးနှင့်တူသော တန်းဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော လိစ္ဆဝီမင်းသ္မီးကိုမြင်၍။ကိလေသာအစွမ်းဖြင့်စွန်းငြိသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။အဘနှင့်တကွမင်း၏နန်းတော်မှထွက်ခဲ့၍၊ထိုမင်းသ္မီးငယ်ကိုရမှသာလျှင်အသက်ရှင်အံ့။မရသည်ရှိသော်ဤအရပ်၌ပင်လျှင်။ ငါ့အားသေခြင်းသည်ဖြစ်စေဟုအစာအာဟာရကိုဖြတ်လျက်။ ညောင်စောင်းပေါင်ကို ဘက်၍အိပ်၏။ထိုအခါ၌၊ ထိုလုလင်ကိုအဘသည်ချဉ်းကပ်၍။ချစ်သား အရာမဟုတ်သည်၌ ပြင်းပြစွာသော တပ်စွန်းခြင်းကို မပြုလင့်။ သင်ကားဆေဋ္ဌာသည့်သားဖြစ်၍၊ ယုတ်မာသောအမျိုးရှိသောသူဖြစ်ချေသည်တကား။လိစ္ဆဝီသတို့သ္မီးသည်ကားမင်းသ္မီးဖြစ်၍အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံပေ၏။ထိုလိစ္ဆဝီမင်းသ္မီးသည်သင့်အားမထိုက်မလျော်ချေ။တပါးသောအမျိုးအနွယ်တို့ဖြင့် သင်နှင့်တူသော သတို့သ္မီးငယ်ကိုသင့်ဘို့ ဆောင်အံ့ဟုဆို၏။ထိုလုလင်ငယ်သည်အဘစကားကိုမယူ။ ထိုအခါ၌၊ ထိုလုလင်ကိုအမိသည်ရင်း။အစ်ကိုသည်ရင်း။ နှမသည်ရင်း၊ ဘထွေးသည်ရင်း။မိထွေးသည်ရင်း။ အလုံးစုံသည်းဖြစ်ကုန်သော ဆွေမျိုးတို့သည်ရင်း။အဆွေခင်ပွန်းအကျွမ်းဝင်ကုန်သောသူတို့သည်ရင်း။စည်းဝေးကုန်၍အမှတ်ပေးကုန်သော်လည်း မှတ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုလုလင်သည်ထိုညောင်စောင်းပေါ်၌သာလျှင်ခြောက်တင်၍။အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ထိုအခါ၌၊ ထိုလုလင်၏အဘသည်သူသေတို့အားပြုရာသောကိစ္စတို့ကိုပြု၍၊ဇိုးရိမ်ခြင်းပွါးလတ်သော်။ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးအံ့ဟုများစွာသောနံ့သာပန်းနံ့သာပျောင်းကိုယူ၍။မဟာဝုန်သို့သွားပြီးလျှင်။မြတ်စွာ ဘုရားကို ပူဇော်လျက်ရှိခိုးပြီးလျှင်။ တင့်အပ်သောအ

ရပ်၍နေ၏။ဒါယကာ၊ သင်သည်အဘယ့်ကြောင့်များစွာကုန်သောနေ့တို့ပတ်လုံး မထင်လှာတုံသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ ဒါယကာ၊ သင်၏သားသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် အရောမဟုတ်သည်၌၊ ပြင်းပြစွာသောတပ်စွန်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၍။ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည် မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်းရောက်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။ ထိုဒါယကာသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရား လောင်းသည် ဟိမဝန္တာတောအရပ်ဝယ်။ခြင်္သေ့မျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ညီငယ်တို့သည်ခြောက်စီးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။နှမသည်တစီးသည်ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသောခြင်္သေ့တို့သည်လည်းရွှေဂူ၌နေကြကုန်၏။ ထိုရွှေဂူ၏အနီး၌ ကားငွေတောင်၌၊ တခုသောဖလ်ဂူသည်ရှိ၏။ ထိုဖလ်ဂူ၌၊ တခုသော မြေခွေးသည်နေ၏။နောက်အဘို့၌၊ခြင်္သေ့တို့မိဘတို့သည် သေကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့တို့သည်ခြင်္သေ့မငယ်ဖြစ်သောနှမကိုရွှေဂူ၌ထားခဲ့ကုန်၍။အစာရှာအံ့သော၄ါပဲကုန်၍။ အသားကိုဆောင်ခဲ့ကုန်၍။ ထိုနှမအားပေးကုန်၏။ထိုမြေခွေးသည်ထိုခြင်္သေ့မငယ်ကိုမြင်၍။ကြိုက်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုခြင်္သေ့မငယ်၏ကား မိဘတို့၏ထင်ရှား ရှိစဉ်ကာလ၌၊ ထိုမြေခွေးသည် အခွင့်ကိုမရ။ ထိုမြေခွေးသည် ထိုခုနစ်စီးကုန်သောခြင်္သေ့တို့၏အစာရှာအံ့သော၄ါသွားသောကာလ၌၊ ဖလ်ဂူမှသက်၍ရွှေဂူ၏တံခါးသို့သွားပြီးလျှင်။ခြင်္သေ့မငယ်၏ရှေ့မှ။ လောကာမိသဟုဆိုအပ်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါးနှင့် စပ်သော ဤသို့သဘောရှိသော လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကိုဆို၏။ အဘယ်သို့ ဆိုသနည်းဟူမူကား။ အရှင်ခြင်္သေ့မငယ်၊ ငါသည်လည်းအခြေလေးချောင်းရှိသောသားတည်း။သင်သည်လည်းအခြေလေးချောင်းရှိသောသားမတည်း။ သင်သည်ငါ၏မယားဖြစ်ပါလော့။ငါသည်သင်၏သင်ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုငါတို့သည်ညီညွတ်ကြကုန်၍။ ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၍ နေကြကုန်အံ့။ သင်သည်ဤနေ့မှစ၍။ ငါ့ကိုကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ပါလော့ဟုဆို၏။ထိုခြင်္သေ့မငယ်သည်မြေခွေးစကားကိုကြား၍ကြံ၏။

အဘယ်သို့ကြံသနည်းဟူမူကား။ ဤမြွေခွေးသည်အခြေလေးချောင်းရှိ
ကုန်သောသားတို့၏ဘောင်၌ယုတ်၏။စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိ၏။ ဇွန်းစညွှား
မျိုးနှင့်တူ၏။ ငါတို့သည်ကား မြတ်သောမင်းမျိုးဟု သမုတ်အပ်ကုန်
သောသားတို့တည်း။ဤမြွေခွေးသည်လျှင်ငါနှင့်တကွမသျောက်ပတ်။
မထိုက်တန်သောစကားကိုဆိုလှာ၏၊ ငါသည် ဤသို့သဘောရှိသောစ
ကားကိုကြား၍။အသက်ရှင်ခြင်း၌အဘယ်မှုအံ့နည်း။ နှာခေါင်းလေကို
အောင့်၍သေတော့အံ့ဟုကြံ၏။ ထို့နောင်မှ၊ ခြင်္သေ့မအားဤသို့သော
အကြံသည်ဖြစ်ပြန်၏။အဘယ်သို့ဖြစ်ပြန်သနည်းဟူမူကား။ ငါ့အားဤ
သို့သာလျှင် သေခြင်းသည် မသင့်သေး။ ငါ၏မောင်တို့သည် လာစေ
ကုန်ဦး။ထိုမောင်တို့အားပြောဆို၍သေအံ့ဟုအကြံသည်ဖြစ်ပြန်၏။မြွေ
ခွေးသည်လည်းခြင်္သေ့မငယ်၏ အထံမှစကားတုံ့ကိုမရ၍။ ယခုအခါ
၌၊ ဤခြင်္သေ့မငယ်သည်ငါ့အားအမျက်ထွက်၏ဟု နှလုံးမသာယာခြင်း
သို့ရောက်၍။ဖလ်ဂူသို့ဝင်၍အိပ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ခြင်္သေ့ငယ်တစီးသည်
ကျွဲ၊ ဆင်အစရှိသည်တို့တွင်တခုခုကိုသတ်လျက်။ အသားကိုစားပြီး
လျှင်။ နှမတို့ဆောင်ခဲ့၍။နှမငယ်၊ အသားကိုစားလော့ဟုဆို၏။ ခေမင်
ချစ်၊ အကျွန်ုပ်သည် အသားကိုမစားပြီ၊ သေတော့အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိ
သော်။နှမငယ်၊ အဘယ့်ကြောင့်သင်သည်သေလတ္တံ့နည်းဟုဆို၏။ထို
ခြင်္သေ့မငယ်သည်ထိုမြွေခွေးဆိုလှာသော အကြောင်းကိုကြား၏။ နှမ
ငယ်၊ ထိုမြွေခွေးသည် ယခု အဘယ်မှာ နေသနည်းဟု မေးသည်ရှိ
သော်။ဖလ်ဂူ၌အိပ်သောမြွေခွေးကို၊ ကောင်းကင်၌အိပ်လေသည်ထင်
မှတ်၍။ မောင်ချစ်၊ အဘယ့်ကြောင့်မောင်မမြင်သနည်း။ ထိုမြွေခွေး
သည် ငွေတောင်ထိပ်၌ကောင်းကင်၌အိပ်၏ဟုဆို၏။ခြင်္သေ့ငယ်သည်
ထိုမြွေခွေး၏ဖလ်ဂူ၌အိပ်သည်၏ အဖြစ်ကိုမသိခြင်းကြောင့် ကောင်း
ကင်၌အိပ်၏ဟုအမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ထိုမြွေခွေးကိုသတ်အံ့ဟု။ ခြင်္သေ့
တို့၏အဟုန်ဖြင့်ပြေးလေ၍။ဖလ်ဂူကိုရင်ဖြင့်သာလျှင်တိုက်မိ၏။ခြင်္သေ့
သည်ရင်ကွဲလေ၍။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၍၊
တောင်ခြေရင်း၌ ကျလေ၏။ထို့နောင်မှ တစီးသောခြင်္သေ့သည်လာ
၏။ ထိုခြင်္သေ့မငယ်သည်ထိုခြင်္သေ့အားလည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင်
ဆို၏။ ထိုခြင်္သေ့သည်လည်းထိုရှေးအတူသာလျှင်ပြု၍။ အသက်ကုန်
ခြင်းသို့ရောက်၍။ တောင်ခြေရင်း၌ ကျလေ၏။ ဤသို့သော နည်းဖြင့်

ခြောက်စီးကုန်သော မောင်ခြသေ့်တို့သည်လည်း သေကုန်ပြီးသည်ရှိသော်။ အလုံးစုံကုန်သော ခြသေ့် ခြောက်စီး တို့၏ နောက်၌၊ ဘုရားလောင်းသည်လာ၏။ ထိုခြသေ့်မသည် ထိုဘုရားလောင်း ခြသေ့်အားလည်းထိုအကြောင်းကိုကြား၍။ယခုအခါ၌၊ ထိုမြေခွေးသည်အဘယ်အရပ်၌နေသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်။မောင်ကြီး၊ ထိုမြေခွေးသည်။ ငွေတောင်ထိပ်ကောင်းကင်၌အိပ်၏ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်မြေခွေးတို့၏ကောင်းကင်၌တည်ရာမည်သည်ကားမရှိ။ဖလ်ဂူ၌အိပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၏။ကြံပြီး၍၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်တောင်ခြေရင်းသို့သက်လေ၍။ ခြောက်စီးကုန်သော ညီတို့သေကုန်သည်ကို မြင်၍။ ဤခြသေ့်တို့သည်မိမိ၊မိမိတို့၏ရိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရုံစမ်းဆင်ခြင်တတ်သောပညာ၏မရှိခြင်းကြောင့်။ ဖလ်ဂူ၏အဖြစ်ကိုမသိကုန်၍။ရင်ဖြင့်တိုက်မိ၍ သေကြကုန်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ မဆင်ခြင်ကုန်မူ၍ အလွန်လျင်မြန်စွာပြုကုန်သော သူတို့၏ အမှုမည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသည်ဖြစ်တတ်၏ဟုဆို၍၊

အသမေက္ခိတကမ္မန္တံ၊ တုရိတာဘိနိပါတိနံ။

တာနိ ကမ္မာနိ တပ္ပေန္တိ၊ ဥဏှံဝဇ္ဈောဟိတံမုခေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

မုခေ၊ခံတွင်း၌။အဇ္ဈောဟိတံ၊ သွင်းအပ်သော။ဥဏှံ ပူသောအာဟာရသည်။မုခါဒီနိ၊ခံတွင်းအစရှိသည်တို့ကို။တပ္ပတိဣဝ၊ လောင်သကဲ့သို့။တထာ၊ထို့အတူ။ ယာနိအသ မေက္ခိတကမ္မာနိ၊ အကြင်မဆင်ခြင်ပြုအပ်ကုန်သောအမှုတို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တာနိကမ္မာနိ၊ထိုမဆင်ခြင်ပြုအပ်ကုန်သောအမှုတို့သည်။ တုရိတာဘိနိပါတိနံ၊ လျင်မြန်စွာပြုလေ့ရှိသော။အသမေက္ခိတကမ္မန္တံ၊ မဆင်ခြင်ရွက်ဆောင် တတ်သောအမှုရှင်ကို။တပ္ပေန္တိ၊လောင်စေတတ်ကုန်၏။

ဒါယကာ၊ ထိုခြသေ့်သည်ဤဂါထာကိုဆို၍။ ငါ့ညီတို့သည် အကြောင်း၌ မသိမှာကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မြေခွေးကို သတ်ကုန်အံ့ဟု အလွန်လျင်စွာပြေးကုန်၍။မိမိတို့သည်သေကုန်၏။ ငါသည်တမူကား၊ ဤသို့ညီများအတူမပြုမူ၍။မြေခွေး၏ဖလ်ဂူ၌အိပ်စဉ်သာလျှင်နှလုံးကိုကွဲစေအံ့ဟုကြံ၍။ထိုမြေခွေး၏တက်ရာသက်ရာခရီးကို မှတ်ပြီးလျှင်။ ထိုခရီးသို့ရှေးရှုဖြစ်၍။ သုံးကြိမ် ခြသေ့်သံကို ဟောက်၏။ မြေကြီးနှင့်တကွ

ကောင်းကင်သည်တစပ်တည်းပွဲတင်ထပ်သည်ဖြစ်၏။ မြေခွေး၏ဖလ်ဂူ၌ အိပ်စဉ်သာလျှင်၊ အလွန် ထိတ်လန့်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်နှလုံးသည်ကွဲ၏။ ထိုမြေခွေးသည် ထိုဖလ်ဂူတွင်း၌သာလျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤသို့လျှင်သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒါယကာ၊ ထိုမြေခွေးသည် ခြင်္သေ့သံကိုကြား၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဟောတော်မူ၍၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

သီဟောစသီဟနာဒေန၊ ဒဒ္ဒရံအဘိနာဒယိ။

သုတွာသီဟဿနိဂ္ဃောသံ၊ သိင်္ဂါလောဒဒ္ဒရေဝသံ။

ဘီတောသန္တာသမာပါဒိ၊ ဟဒယဉ္စဿအပ္ဖလိ။ ။

ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဥပါသက၊ ဒါယကာ။ သီဟောစ၊ သားအမျိုးကိုအစိုးရခြင်းခြင်္သေ့မင်းသည်လည်း။ သီဟနာဒေန၊ မိုးစဲကြိုးသံနှင့်တူသောခြင်္သေ့သံဖြင့်။ ဒဒ္ဒရံ၊ ငွေတောင်ကို။ အဘိနာဒယိ၊ ပွဲတင်သံတစပ်တည်းရှိသည်ကိုပြု၏။ ဒဒ္ဒရေ၊ ဖလ်ဂူနှင့်ရောသော ၊ ငွေတောင်ထိပ်၌။ ဝသံ၊ သင်္ချော နေသော။ သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေးသည်။ သီဟဿ၊ ခြင်္သေ့မင်း၏။ နိဂ္ဃောသံ၊ ပြင်းထန်စွာသော အသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ဘီတော၊ ကြောက်၏။ သန္တာသံ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့။ အာပါဒိ၊ ရောက်၏။ ဘီတေန၊ အလွန်ကြောက်ခြင်းကြောင့်။ အဿ၊ ထိုမြေခွေး၏။ ဟဒယဉ္စ၊ နှလုံးသည်လည်း။ အပ္ဖလိ၊ ကွဲလေ၏။

ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်ခြင်္သေ့မင်းသည်မြေခွေးကိုအသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက် စေ၍။ ညီခြောက်စီးတို့ကိုတစုတည်းသောအရပ်၌ ဖုံးလွှမ်းခဲ့၍။ ထိုညီတို့၏သေသည်၏အဖြစ်ကိုနှမအားကြားပြီးလျှင်။ ထိုနှမငယ်ကိုနှစ်သိမ့်စေ၍။ အသက်ထက်ဆုံးရွှေဂူ၌နေ၍။ ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင်။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍။ ဇာတ်ကိုပေါင်း တော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ ဒါယကာ ဆေတ္တာသည်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူ မူကား။ ယခုအခါ၊ ဆေတ္တာသည်၏သားသည်။ ထိုအခါ၊ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခု

အခါ၊ လိပ္ပြာပီမင်းသွီးငယ်သည်။ ထိုအခါ၊ ခြသေ့်မငယ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ မထင်ရှားကုန်သောမထေရ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ ခြောက်စီးကုန်သောညီငယ်ခြသေ့်တို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ အစ်ကိုကြီးခြသေ့်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သိင်္ဂါလဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ သူကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ စတုပ္ပဒေါအပင်္ဂသမ္ဘ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသူကရဇာတ်ကို။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထေရ်အိုတပါးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့၊ တနေ့သ၌၊ ညဉ့်အခါတရားနာခြင်းသည် ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂန္ဓကုဋိတံခါးဝယ်။ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောစောင်းတန်းပျဉ်၌ရပ်တော်မူ၍။ ရဟန်းအပေါင်းတို့အားဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်တော်မူသည်ရှိသော်။ ပညာကြောင့်ဘုရားပရိသတ်၏အကြီးဖြစ်တော်မူသောအရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍။ မိမိပရိဝုဏ်သို့ကြွတော်မူ၏။ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်သည်လည်းပရိဝုဏ်သို့ကြွတော်မူ၍။ အပင်အပန်းဖြေတော်မူပြီးလျှင်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အထံသို့လာလတ်၍။ ပြဿနာကိုမေး၏။ မေးတိုင်းမေးတိုင်းသောပြဿနာကိုဓမ္မသေနာပတိ ဖြစ်တော်မူသောအရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ကောင်းကင်ပြင်၌၊ လကိုပေါ်စေဘိသကဲ့သို့ဖြေ၍။ ထင်ရှားသည်ကိုပြုတော်မူ၏။ ပရိသတ်လေးပါးတို့သည်တရားတော်ကိုနာကုန်လျက် နေကြကုန်၏။ ထိုလေးပါးကုန်သောပရိသတ်တို့တွင် မထေရ်အိုတပါးသည်၊ ငါသည်တရားနာပရိသတ်၏အလယ်၌၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုနှောက်နယ်လျှက် ပြဿနာကို အကယ်၍မေးအံ့၊ ဤသို့မေးသည်ရှိသော်၊ ဤပရိသတ်သည် ဤရဟန်းအိုကားအကြားအမြင်များသောရဟန်းပေတည်းဟုသိလျှင် ကောင်းစွာစိရင်

၍။လှူဒါန်းခြင်းမြတ်နိုးတနာပြုခြင်း ကိုပြုလတ္တံ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင်ပရိသတ်တို့၏ အကြားမှထ၍ မထေရ်သို့ကပ်၍။ လျှောက်ပတ်စွာရပ်လျက်ဆို၏။အဘယ်သို့ဆိုသနည်းဟူမူကား။ ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ငါတို့သည်လည်းအရှင်ကိုတခုသောပြဿနာကိုမေးကုန်အံ့။ ငါတို့အားလည်းအခွင့်ကိုပြုလော့။ရှေးရှုဖြေခြင်း၌၎င်း။ အကြွင်းမဲ့ဖြေခြင်း၌၎င်း။ နှိပ်ခြင်း၌၎င်း။ချီးမြှောက်ခြင်း၌၎င်း။အထူးပြုခြင်း၌၎င်း။ တဘန်အထူးပြုခြင်း၌၎င်း။အဆုံးအဖြတ်ကိုငါ့အားပေးလော့ဟုဆို၏။ သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်သည်ထိုရဟန်းအိုကိုကြည့်တော်မူ၍။ ဤရဟန်းအိုသည်လောဘနိုင်ငံသို့လိုက်၍ ကျင့်ခြင်း၌တည်၏။ အချည်းနှီးသာတကား။ တစုံတခုကိုမျှမသိဟုထိုရဟန်းအိုနှင့်တကွမပြောဆိုမူ၍သာလျှင်ရှက်စနိုး၍။ ယပ်ကိုချပြီးလျှင် နေရာမှသက်၍။ ပရိဝုဏ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်လည်းမိမိ၏ပရိဝုဏ်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူလေ၏။ လူတို့သည်ထလတ်ကုန်၍။ ဤရဟန်းအိုသည် ငါတို့အားသာယာစွာသောတရားကိုနာခွင့်သော၌ နာခြင်းကိုမပေး။ ထိုအချည်းနှီးသောရဟန်းအိုကိုဘမ်းကြကုန်ဟုလိုက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းအိုသည်ပြေးလေသည်ရှိသော်ကျောင်းစွန်း၌၊ ပျက်သောပဉ္စုရှိသောကျင်းကြီးတွင်းသို့ကျ၍။မစင်အလူးလူးလိမ်းကျံလျက်တည်၏။ လူတို့သည်ထိုမစင်အလိမ်းလိမ်းကပ်သောရဟန်းအိုကိုမြင်ကုန်၍လျှင်။ နှလုံးမသာယာကုန်သည်ဖြစ်၍။ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့လာကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုဒါယကာတို့ကိုမြင်တော်မူ၍။ဒါယကာတို့၊အခါမဲ့၌အဘယ့်ကြောင့် လာကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူ၏။ လူတို့သည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒါယကာတို့၊ ထိုရဟန်းအိုသည်ယခုအခါ၌သာလျှင်လျှပ်ပေါ်သည်ဖြစ်၍။ မိမိ၏အစွမ်းကိုမသိ၍။အစွမ်းကြီးကုန်သောသူတို့နှင့်တကွပြိုင်ဆိုင်၍။မစင့်အလိမ်းလိမ်းကပ်သည်ကားမဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဤရဟန်းအိုသည်လျှပ်ပေါ်သည်ဖြစ်၍။မိမိ၏အစွမ်းကိုမသိလေ၍။အစွမ်းကြီးကုန်သောသူတို့နှင့်တကွပြိုင်ဆိုင်၍။မစင်အလူးလူး ကပ်ဘူးလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ ထိုဒါယကာ တို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်

မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ခြသေ့်ဖြစ်၍၊ဟိမဝန္တာအရပ်တောင်ဂူ၌ နေခြင်းကိုပြု၏။ ထိုဂူ၏အနီး၌တခုသောအိုင်ကိုမှီကုန်၍များစွာကုန်သောဝက်တို့သည်နေကုန်၏။ထိုအိုင်ကိုသာလျှင်မှီကုန်၍၊ရသေ့တို့သည်လည်းသစ်ရွက်ဖြင့်မိုးသောသင်္ခမ်း၌နေခြင်းကိုပြုကြကုန်၏။ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ခြသေ့်သည်ကျွဲ၊ဆင်အစရှိသည်တို့တွင်တခုခုကိုသတ်၍။အလိုရှိတိုင်းအသားကိုစားပြီးလျှင်ထိုအိုင်သို့သက်၍။ ရေကိုသောက်၍တက်၏။ ထိုခဏ၌၊ ဆျပ်ပေါ်သောဝက်တခုသည်ထိုအိုင်ကိုမှီ၍။ အစာကိုယူ၏။ ခြသေ့်သည်ထိုဝက်ကိုမြင်လျှင်။ယနေ့မှတပါးသောတနေ့သ၌၊ဤဝက်ကိုစားအံ့။စင်စစ်သော်ကားငါ့ကိုမြင်၍။ဤဝက်သည်တဘန်မလာရာဟုကြံ၍။ထိုဝက်၏မလာအံ့သည်မှစိုးသောကြောင့်ရေအိုင်မှသက်၍။ နံပါးတဘက်ဖြင့်သွားအံ့သော၌အားထုတ်၏။ ဝက်သည်ကြည့်မြော်၍။ ဤခြသေ့်သည် ငါ့ကိုမြင်၍။ ငါမှကြောက်သောကြောင့်အနီးသို့သွားအံ့သော၌မဝံ့ရကား ပြေး၏။ ယနေ့ငါသည်ဤခြသေ့်နှင့်တကွ စစ်ထိုးအံ့သော၌သင့်၏ဟု ဦးခေါင်းကိုမော်၍။စစ်ထိုးအံ့သော၌ခေါ်လိုရကား။

စတုပ္ပဒေါအဟံသမ္မ၊တွံပိသမ္မစတုပ္ပဒေါ။

ဧဟိသမ္မနိဝတ္တဿု၊ကိန္နု၊ဘီတောပလာယသိ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

သမ္မ၊အချင်းခြသေ့်။အဟံ၊ငါသည်။ စတုပ္ပဒေါ၊အခြေလေးချောင်းရှိသောသားတည်း။ သမ္မ၊အချင်းခြသေ့်။တွံပိ သင်သည်လည်း။ စတုပ္ပဒေါ၊အခြေလေးချောင်းရှိသောသားတည်း။ သမ္မ၊ အချင်းခြသေ့်။ တွံ၊ သင်သည်။ ဘီတော၊ငါမှကြောက်၍။ ပလာယသိကိန္နု၊ပြေးသလော။ နိဝတ္တဿု၊ပြန်ခဲ့ဦးလော့။ဧဟိ၊လာဦးလော့။

ခြသေ့်သည်ထိုဝက်၏စကားကိုကြား၍။ အချင်းဝက်၊ ယနေ့ငါတို့အားသင်နှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းသည်မရှိသေး။ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ဤအရပ်၌သာလျှင်။ စစ်ထိုးခြင်းသည်ဖြစ်စေဟုဆို၍ ဖဲ၏။ဝက်သည်ခြသေ့်နှင့်တကွ စစ်ထိုးရပေအံ့ဟု ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ထိုအကြောင်းကို အဆွေအမျိုးတို့အားကြား၏၊ ဆွေမျိုးတို့သည် ထိုဝက်၏စကားကိုကြားကုန်၍။အလွန်ကြောက်ကုန်ရကား။ ယခုအခါဤဝက်သည်အလုံးစုံဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ကိုဖျက်ဆီးဘိ၏။ မိမိ၏အစွမ်း

ကိုမသိဘဲခြင်္သေ့နှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းကိုပြုလိုဘိ၏။ ခြင်္သေ့သည်သာလတ်၍။ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေလတ္တံ့။ ရှိန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသောအမှုကိုမပြုလင့်ဟုဆိုကြကုန်၏။ ထိုဝက်သည်လည်း အလွန်ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ယခုအခါ၌ သို့ပြုပါအံ့ နည်းဟု မေး၏။ ဝက်တို့သည် သင်ရသေ့သည်၊ အချင်း၊ တို့၏ကျင်ကြီးစွန့်ရာမြေသို့သွား၍၊ ဟောင်ပုပ်သောမစင်၌၊ ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံးကိုယ်ကိုလူး၍ ခြောက်စေပြီးလျှင်။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ ကိုယ်ကိုဆီးနှင်းပေါက်တို့ဖြင့်ဆွတ်၍၊ ခြင်္သေ့၏မလာမီကလျှင်သွား၍။လေသင့်ရာအရပ်ကိုသိ၍။လေညာ၌ရပ်လော့။ခြင်္သေ့ဟူသည်ကား။ စင်ကြယ်သောသဘောရှိသတည်း။ သင်၏ဟောင်ပုပ်သောမစင်ဖြင့်ထုံအပ်သောကိုယ်နံ့၏နံခြင်းကြောင့်။ သင့်အားအောင်ခြင်းကိုပေး၍သွားလတ္တံ့ဟုဆိုကုန်၏။ထိုဝက်သည်ထိုအစီအရင်အတိုင်းပြု၍။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ထိုအရပ်၌တည်၏။ ခြင်္သေ့သည်ထိုဝက်၏ကိုယ်နံ့နံလာခြင်းကြောင့်။ မစင်လူးသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍၊ အချင်းဝက်၊ သင်သည်အရေးကောင်းကိုကြံမိလေ၏။ သင်သည် အကယ်၍တည်း မစင်ပုပ်တို့ဖြင့် မလူးငြားအံ့။ ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သင်သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေရာ၏။ ယခုတမူကားသင်၏ကိုယ်ကိုနှုတ်သီးဖြင့်လည်းကိုက်အံ့သော၄ါမတတ်ကောင်း။ခြေဖြင့်လည်းကျောက်ကန်အံ့သော၄ါ မတတ်ကောင်း၊ သင့်အားအောင်ခြင်းကို ငါပေး၏ဟုဆိုလိုရကား။

အသုစိပူတိလောမေါသိ၊ဒုဂ္ဂန္ဓောဝါယသိသူကရ။
သစေယုဇ္ဈိတုကာမောသိ။ဇယံသမ္မဒဒါမိတေ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။ ၊

သမ္မသူကရ၊အချင်းဝက်ပုပ်။တွံ၊သင်သည်။အသုစိပူတိလောမော၊မစင်လူးခြင်းကြောင့်ပုပ်သောအမွေးရှိသည်၊အသိ၊ဖြစ်၏။ ဒုဂ္ဂန္ဓောဝါယသိ၊မကောင်းနံ့နံ၏။ သစေယုဇ္ဈိတုကာမောသိ၊ အကယ်၍စစ်ထိုးလိုသည်ဖြစ်အံ့။တေ၊သင်အား။ဇယံ၊အောင်ခြင်းကို။ဒဒါမိ၊ငါပေး၏။

ဤသို့ဆို၍ ခြင်္သေ့သည် ထိုအရပ်မှသာလျှင်ပြန်၍ အစာကိုယူ၍။ အိုင်၌ရေကိုသောက်၍။တောင်ဂူသို့သာလျှင်သွား၏။ ဝက်သည်လည်း ခြင်္သေ့ကိုငါအောင်ပြီဟု ဆွေမျိုးတို့အားကြား၏။ ထိုဆွေမျိုးတို့သည်

တဘန်တနေ့သ၌ လာလတ်၍။ ခြင်္သေ့သည်အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ကို အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ လတ္တံ့ဟု လွန်စွာကြောက်ကုန်ရကား။ပြေးကုန်၍တပါးသောအရပ်သို့သွားကြကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ယခုအခါ၊ရဟန်းအိုသည်။ထိုအခါ၊ဝက်ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ခြင်္သေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသူကရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဥရဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣဓူရဂါနံပဝရောပဝိဋ္ဌော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥရဂဇာတ်ကို။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်တို့၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ကောသလမင်း၏ ခြေရင်း၌ မှီဝဲခစားကုန်သော စစ်သူကြီး ဖြစ်ကုန်သော အမတ်ကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း တွေ့မြင်ကြရာအရပ်၌ ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုကုန်သတတ်။ ထိုအမတ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့၏ရန်ဘက်၏အဖြစ်သည်မြို့အလုံး၌ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏။ ထိုအမတ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့ကိုကောသလမင်းသည်၎င်း။အဆွေ၊အမျိုး၊မိတ်၊ခင်ပွန်းတို့သည်၎င်း။ ညီညွတ်သင့်တင့်သည်တို့ကိုပြုအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ၌၊ ကျွတ်ထိုက်ကုန်သော အဆွေအမျိုးတို့ကိုကြည့်တော်မူသည်ရှိသော်။ ထိုစစ်သူကြီးနှစ်ယောက်တို့၏လည်းသောတာပတ္တိမဂ်၏ အကြောင်းဥပနိဿယဖြစ်သောကုသိုလ်ကံကိုမြင်တော်မူ၍။ မိုးသောက်သောနေ့၌ကိုယ်တော်တပါးတည်းသာလျှင်။သာဝတ္ထိမြို့သို့ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်တော်မူ၍။ ထိုနှစ်ယောက်သောစစ်သူကြီးတို့တွင်။ တယောက်သောစစ်သူကြီး၏ အိမ်တံခါး၌ ရပ်တော်မူ၏။ ထိုစစ်သူကြီးသည်ထွက်၍သပိတ်တော်ကိုယူပြီးလျှင်။မြတ်စွာဘုရားကိုအိမ်တွင်းသို့ပင့်၍။ နေရာကိုခင်း၍နေစေတော်မူစေ၏။မြတ်စွာဘုရားသည်နေတော်မူ၍။ ထိုစစ်သူကြီးအားမေတ္တာ ဘာဝနာ၏ အကျိုးကို ဟောတော်မူ၍။ ခံ့သောစိတ်

ရှိသည့်၏ဖြစ်ကို သိတော်မူလျှင်။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုစစ်သူ
ကြီးသည် သစ္စာကိုပြတော်မူသည့်၏ အဆုံး၌၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစစ်သူကြီး၏ သောတာပန် ဖြစ်ပြီး
သည့်၏အဖြစ်ကိုသိတော်မူ၍။ ထိုစစ်သူကြီးကိုသာလျှင်သပိတ်တော်
ကိုယူစေ၍ထပြီးလျှင်။ တယောက်သော စစ်သူကြီး၏ အိမ်တံခါးသို့
ကြွတော်မူ၍။ထိုစစ်သူကြီးသည်လည်းထွက်၍၊မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး
လျက်။ အရှင်ဘုရားတို့၊ဝင်တော်မူကုန်လော့ဟုလျှောက်၍။ အိမ်တွင်း
သို့ပင့်၍နေတော်မူစေ၏။ တယောက်သောစစ်သူကြီးသည်လည်းသ
ပိတ်ကိုယူ၍။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တကွသာလျှင်ဝင်၏။ မြတ်စွာဘုရား
သည့်ထိုစစ်သူကြီးအား။ တဆဲ့တပါးကုန်သောမေတ္တာ၏ အကျိုးအာ
နိသင်တို့ကိုဟောတော်မူ၍။ ခံ့သောစိတ်ရှိသည့်၏အဖြစ်ကိုသိတော်
မူလျှင်။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည့်၏ အဆုံး၌၊
ထိုစစ်သူကြီးသည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုနှစ်
ယောက်ကုန်သော စစ်သူကြီး တို့သည်လည်း သောတာပန်တို့ချည်း
ဖြစ်ကုန်၍။ အချင်းချင်း အပြစ်ကို ဖြေကုန်၍ ကန်တော့ကြကုန်၍။ ညီ
ညွတ်ကြကုန်သည် ဝမ်းမြောက်ကြကုန်သည်၊ဆန္ဒတူကြကုန်သည်ဖြစ်
ကုန်၏။ ထိုနေ့၌သာလျှင်မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်မှောက်၌အတူ တ
ကွစားကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ
ကိုပြီးစေ၍။ ကျောင်းတော်သို့ကြွတော်မူ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော
စစ်သူကြီးတို့သည်လည်းများစွာကုန်သောပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း
တို့ကိုဎင်း။ထောပတ်၊ပျား၊တင်လဲအစရှိသည့်တို့ကိုဎင်းယူကုန်၍။မြတ်
စွာဘုရားနှင့်တကွသာလျှင် ထွက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်း
အပေါင်းသည့်ဝတ်ကိုပြုသည့်ရှိသော်။ ဘုရားတို့၏အဆုံးအမကိုပေး
တော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည်ညချမ်းအခါ တ
ရားသဘင်၌၊မြတ်စွာဘုရား၏ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ အ
ဘယ်သို့ဖြစ်စေကုန်သနည်းဟူမူကား။ ငါ့ရှင်တို့၊မြတ်စွာဘုရားသည်
မယဉ်ကျေးသေးသော သူတို့ကိုယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူတတ်
သည်သာလျှင်တည်း။အမတ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့ကိုရှည်မြင့်စွာနေကြ
ကုန်သော်လည်းကောသလမင်းသည် ညီညွတ်သည့်တို့ကိုပြုအံ့သော
ငှါမတတ်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ အဆွေအမျိုး မိတ်ခင်ပွန်း အစရှိ

သောသူတို့သည်မတတ်နိုင်ကြကုန်သည့်သာလျှင်တည်း။ နှစ်ယောက်ကုန်သော စစ်သူကြီးတို့ကို တနေ့ခြင်းသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမတော်မူအပ်၏ဟုမြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော် မူလတ်၍။ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား၊ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည် ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌သာလျှင်ငါဘုရားသည်ဤနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့ကိုညီညွတ်သင့်ဘင့်သည် တို့ကို ပြုတော် မူသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့ကို ငါသည်ညီညွတ် သင့်တင့်ကုန်သည်တို့ကို ပြုအပ်ကုန်သည် သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ် ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ လွန်သေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသတတ်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ပွဲသမ်းသဘင်ကိုကြွေးကြော်သည်ရှိသော်၊ကြီးစွာသောပွဲလမ်းသဘင်သည်ဖြစ်၏။များစွာကုန်သောလူတို့သည်၎င်း။ နတ်၊နဂါး၊ဂဠုန်အစရှိသည်တို့သည်၎င်း။ပွဲသဘင်ကြည့်အံ့သော၄ါစည်းဝေးလာကြကုန်၏၊ ထိုပွဲသဘင်ဝယ်၊တခုသောအရပ်၌ တခုသောနဂါးသည်၎င်း၊ တခုသောဂဠုန်သည်၎င်း၊ သဘင်ကိုကြည့်ကုန်လျက် အတူတကွရပ်ကြကုန်၏။ နဂါးသည်၊ ဂဠုန်၏အဖြစ်ကိုမသိသည်ဖြစ်၍။ ဂဠုန်၏ပခုံး၌လက်ကိုတင်၏။ ဂဠုန်သည်၊ ငါ၏ပခုံး၌ဘယ်သူလက်တင်သနည်းဟုပြန်ကြည့်လတ်သော်၊ နဂါးမှန်း သိ၏။ နဂါးသည်လည်း ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်။ ဂဠုန်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ သေခြင်းမှ အလွန်ကြောက်ရကား။မြို့မှထွက်၍မြစ်ဆိပ်သို့ပြေးလေ၏။ဂဠုန်သည်လည်းထိုနဂါးကိုဘမ်းအံ့ဟုလိုက်၏။ထိုအခါ၌၊ဘုရားလောင်းသည်ရသေ့ဖြစ်၍။ ထိုမြစ်၏ကမ်းနားဝယ်။ သစ်ရွက်မိုးသော သင်္ခမ်း၌ နေလျက်။ နေပူခြင်းကိုငြိမ်းစိမ့်သော၄ါ ရေသနုပ်ကိုဝတ်၍။ လျှော်တေသက်န်းကို ထားပြီးလျှင်။မြစ်သို့သက်၍ရေချိုး၏၊ နဂါးသည် ဤရဟန်းကိုမှီ၍။အသက်ကိုရပါအံ့ဟုပကတိအသွင်ကိုစွန့်ပြီးလျှင်။ပတ္တမြားတုံးအသွင်ဘန်ဆင်း၍။ လျှော်တေသက်န်းကြားသို့ဝင်၏။ ဂဠုန်သည်လိုက်လာသည်ရှိသော်။

ထိုနဂါးကို ဈေျာ်တေသက်န်းကြားသို့ဝင်သည်ကိုမြင်၍။ ဈေျာ်တေသက်န်းအား ရိုသေလေးမြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်မယူမူ၍။ ဘုရားလောင်းကိုခေါ်ပြီးလျှင်။အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်သည်ဆာမွတ်၏၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ သက်န်းတော်ကို ယူကုန်လော့။ ဤနဂါးကိုစားအံ့။ ဤသို့သောအနက်ကိုပြဆိုသော၅၊။

> ဋ္ဌရူရဂါနံပဝရောပဝိဋ္ဌော။
> သေလဿဝဏ္ဏေန ပမောက္ခမိစ္ဆံ။
> ဗြဟ္မဉ္စဝဏ္ဏံအပစာယမာနော။
> ဗုဘုက္ခိတောနေဝပိဟာရေမိဘတ္တုံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

ဘောပဗ္ဗဇိတ အိုရှင်ရဟန်း။ဥရဂါနံ၊နဂါးတို့၏၊ ပဝရော၊အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သောနဂါးမင်းသည်။ ပမောက္ခံ၊ ငါမှလွတ်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆံ၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ သေလဿ၊ပဏ္ဍုမြားတုံး၏။ ဝဏ္ဏေန၊ အသွင်ဖြင့်။ ဣဓ၊ဤအရှင်ဘုရား၏သက်န်းတော်သို့။ပဝိဋ္ဌော၊ဝင်၏။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တုမှာကံ၊အရှင်ဘုရားတို့၏။ ဗြဟ္မဉ္စ၊မြတ်သည်ဖြစ်သော။ ဝဏ္ဏံ၊အဆင်းတော်ကို။အပစာယမာနော၊ပူဇော်သည်ဖြစ်၍။ ဘတ္တုံ၊စားအပ်သောနဂါးကို။ဗုဘုက္ခိတော၊စားလိုလျက်။နေဝပိဟာရာမိ၊မစားဝံ့။

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ေရစ္ဆတည်လျက်သာလျှင်။ဂဠုန်မင်းအားချီးမွမ်းခြင်းကိုပြုလိုရကား။

> သောဗြဟ္မဂုတ္တောစိရမေဝဇီဝ။
> ဒိဗျာစတေပါတုဘဝန္တုဘက္ခာ။
> သောဗြဟ္မဝဏ္ဏံအပစာယမာနော။
> ဗုဘုက္ခိတောနေဝပိဟာရာသိဘတ္တုံ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

သုဗဏ္ဏရာဇ၊ဂဠုန်ငှက်မင်း။ သောတွံ၊ ထိုသင်သည်။ ဗြဟ္မဝဏ္ဏံ၊ မြတ်သောအသွင်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော်ခြင်းကြောင့်။ ဘတ္တုံ၊ စားအပ်သောနဂါးကို။ ဗုဘုက္ခိတော၊စားလိုလျက်လည်း။ နေဝပိဟာရာသိ၊မစားလေ။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ ဗြဟ္မဂုတ္တော၊ ဗြဟ္မာမင်းစောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍။စိရမေဝ၊အခါလေးမြင့်သာလျှင်။ဇီဝ၊အသက်

ရှည့်စေသော။တော၊သင်အား။ ဒိဗျာစဘက္ခာ၊ နတ်၌သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သောအာဟာရတို့သည်။ပါတုဘဝတ္တု၊ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သတည်း။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ရေ၌ရပ်လျက်သာလျှင် အနုမောဒနာပြု၍။ရေမှတက်၍လျှော်တေသက်န်းကိုဝတ်၍။ ထိုနဂါး၊ဂဠုန်နှစ်ပါးစုံတို့ကိုလည်းခေါ်၍။ ကျောင်းသို့သွားပြီးလျှင်။ မေတ္တာဘာဝနာ၏အကျိုးကိုဟောတော်မူ၍။နဂါး၊ဂဠုန်နှစ်ပါးစုံတို့ကိုလည်းညီညွတ်သင့်တင့်သည်တို့ကိုပြုတော်မူ၏။ ထိုနဂါး၊ဂဠုန်နှစ်ပါးစုံတို့သည်။ထိုအခါမှစ၍။ ညီညွတ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကုန်သည်ဖြစ်၍။ ချမ်းသာစွာနေခြင်းကိုနေကြကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါနှစ်ယောက်ကုန်သောဤအမတ်ကြီးတို့သည်။ ထိုအခါ နဂါးသည်၎င်း။ဂဠုန်သည်၎င်းဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဥရဂဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅၊ ဘဂ္ဂဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသော သောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇီဝံသဿသတံဘဂ္ဂ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘဂ္ဂဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏ အနီး၌ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်ဆောက်အပ်သော ရာဇကာရုံ၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကိုယ်တော်၏ချေတော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုခွဲဦးအံ့။ တနေ့သ၌မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရာဇကာရုံတွင် ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌နေတော်မူ၍၊ တရားကိုဟောတော်မူ၍ချေတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည်၊အရှင်ဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရားသည် သက်တော်ရှည်စေသော။ ကောင်းသောစကားကိုဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်သက်တော်ရှည်စေသော်ဟု အရပ်မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့သည်၏ အစွမ်းဖြင့်ကျယ်သောအသံ။ ဒုတ်ဒုတ်သဲသဲသောအသံကိုပြုကုန်၏။ ထိုအသံကြောင့်တရားဟောခြင်း၏အန္တရာယ်သည်ဖြစ်၏။ထိုအခါ၌၊

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ စင်စစ်သဖြင့်လျှင်ချေသည်ရှိသော်။ အသက်ရှည်စေသောဟုဆိုလတ်သော်။ထိုဆိုခြင်းအကြောင်းကြောင့်ရှင်ရာသလော၊သေရာသလောဟုမိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊ထိုသို့ချေသည် ရှိသော် အသက် ရှည်စေသောဟု ဆိုခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်ရှင်ရခြင်း၊ သေရခြင်း၏ ဖြစ်ခြင်းသည် မဖြစ်သင့်ဟု ရဟန်းတို့သည်လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ထိုသို့တပြီးကား၊ချေသည်ရှိသော်။အသက်ရှည်စေသောဟုမဆိုအပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် ဆိုငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအားဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်စေဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌၊ လူတို့သည်ရဟန်းတို့အားချေသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရားတို့သည်သက်တော်ရှည်စေကုန်သတည်း ဟုဆိုကြကုန်လော့ဟုဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်မအပ်ဟု ကုက္ကုစ္စဖြစ်ကြကုန်၍။ အသက်ရှည်စေကုန်ဟုတုံ့၍မဆိုကုန်။ လူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့်သာလျှင် သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ အရှင်ဘုရားတို့၊အရှင်ဘုရားတို့သည်သက်တော်ရှည်စေကုန်သတည်းဟုဆိုကုန်သည်ရှိသော်။ စကားမဆို နေကုန်ဘိသနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ လူတို့သည် နှုတ်မင်္ဂလာစကားကိုချီးမွမ်းတတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ လူတို့အား အသက်ရှည်စေဟုတုံ့၍ဆိုစိမ့်သောငှါငါခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့၊လူသည် အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားသည်အသက်ရှည်စေသတည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်ကြာမြင့်စွာအသက်ရှည်စေဟုတုံ့၍ဆိုအပ်သောငှါအပ်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား၊ အသက်ရှည်စေဟူ၍ ဆိုသော်၊ စကားတုံ့၍ အသက်ရှည်စေဟူ၍ ဆိုသောစကားမည်သည်ကားအဘယ်အခါ၌ ဖြစ်သနည်းဟုမြတ်စွာဘုရားကိုမေးကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊အသက်ရှည်စေဟုဆိုသော်၊ စကားတုံ့၍အသက်ရှည်စေဟုဆိုသော စကားမည်သည်ကား။ရှေးကာလ၌ဖြစ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ကာသိကတိုင်းဝယ်။တဦးသောပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏အဘသည် ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြု၍ အသက်မွေး၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် တဆဲ့

ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိသောသားဘုရားလောင်းကို ရောင်းအပ် သော ဘဏ္ဍာကိုထုပ်စေ၍။ ရွာ၊နိဂုံးအစရှိသည့်တို့၌သွားသည်ရှိသော်။ ဗာရာဏသီသို့ရောက်၍။ တံခါးစောင့်၏အိမ်၌၊ထမင်းကိုချက်စေပြီးလျှင်။ ထမင်းစား၍ နေရာအရပ်ကိုမရသည်ရှိသော်။ အခါမဲ့၌လာကုန်သော ဧည့်သည်တို့သည်အဘယ်အရပ်၌နေကုန်သနည်းဟုမေး၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုပုဏ္ဏားကိုလူတို့သည်မြို့ပ၌ ဇရပ်တဆောင်သည်ရှိ၏။ ထိုဇရပ်သည်ကားဘီလူးစောင့်ရှောက်၏။ အကယ်၍အလိုရှိကုန်အံ့။ထိုဇရပ်၌ နေကုန်လော့ဟုဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်၊ ဘခင်၊လာကုန်လော့ သွားကြကုန်အံ့။ ဘီလူးဘေးမှ မကြောက်ကုန်လင့်။ အကျွန်ုပ်သည်ထို ဘီလူးကိုဆုံးမ၍ဘခင်တို့၏ ခြေရင်း၌ဝပ်စေအံ့ဟုအဘကိုခေါ်၍။ ထို ဇရပ်သို့သွား၏။ ထိုအခါ၌၊ ဘုရား လောင်း၏ အဘသည် အင်းပျဉ်၌ လျောင်း၏။မိမိသည်အဘ၏ခြေတို့ကိုဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။ ထိုဇရပ်၌ စောင့်သောဘီလူးသည် တဆဲ့နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံးဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကိုခစား၍။ ထိုဇရပ်ကိုရသည်ရှိသော်။ ဤဇရပ်သို့ ဝင်လာကုန်သော လူတို့တွင်။ အကြင်လူတို့သည် ချေသည်ရှိသော် အသက်ရှည်စေသ တည်းဟုဆို၏။ အကြင်သူသည်လည်းအသက်ရှည်စေသတည်းဟုဆို သည်ရှိသော်။ တို့၏ အသက်ရှည်စေ သတည်းဟုဆို၏။ ထိုအသက် ရှည်စေသတည်းဟုဆိုသောသူ၊ တို့၏အသက်ရှည်စေကုန်သတည်း ဟုဆိုကုန်သောသူတို့ကိုထား၍။ကြွင်းသောသူကိုစားလေလော့။ဤသို့ ဆုရ၏။ ထိုဘီလူးသည်ခေါင်အုပ်ဝါး၏ဘွဲ့ရာလျောက်၌နေ၏။ ထိုဘီ လူးသည် ဘုရားလောင်း၏အဘကို ချေစေအံ့ဟု ကြံ၍။ မိမိ၏ အာနု ဘော်ဖြင့် သိမ်မွေ့သော အမှုန့်ကိုလွှတ်၏။ အမှုန့်သည် လာလတ်၍။ ပုဏ္ဏား၏ နှာခေါင်းပေါက်၌ ဝင်၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် အင်းပျဉ် ပေါ်၌ လျောင်းလျက်သာချေ၏။ဘုရားလောင်းသည်ထိုအဘကိုအသက်ရှည် စေသောဟူ၍ဆို၏။ ဘီလူးသည်ထို ပုဏ္ဏားကိုစားအံ့သော၌ ခေါင် လျောက်မှဆင်း၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုဘီလူးဆင်းသည်ကိုမြင်၍။ ဤဘီလူးသည်ငါ၏အဘကိုချေစေအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ဤဘီလူးသည် ချေသည်ရှိသော်။ အသက်ရှည်စေသော ဟူ၍ မဆိုသောသူကို စား သောဘီလူးသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုနှလုံးပြု၍။အဘကိုရည်မှတ်၍။

ဇိဝံဝဿသတံဘဂ္ဂ၊အပရာနိစဝိသတိ၊
မာမံပိသာစာခါဒန္တု၊ဇိဝတွံအပရောသတံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

ဘဂ္ဂ၊ဘခင်ဘဂ္ဂ။ဝဿသတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံးငင်း။ အပရာနိ၊ထို မှတပါးကုန်သော။ဝိသတိစ၊အနှစ်နှစ်ဆယ်ပတ်လုံးငင်း ။ဇိဝံ၊အသက် ရှည်သော။ မံ၊ငါ့ကို။ပိသာစာ၊ဘီလူးတို့သည်။ မာခါဒန္တု၊ မစားစေ ကုန်သတည်း။တွံပိ၊သင်သည်လည်း။ အပရောသတံ၊နှစ်ဆယ်အလွန် ရှိသောအနှစ်တရာပတ်လုံး။ဇိဝ၊အသက်ရှည်စေသော။

ဘီလူးသည်ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။ ဤလုလင်ကိုရှေးဦး စွာအဘကိုအသက်ရှည်စေသောဟူ၍ဆိုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် စားအံ့သော်ငါ မတတ်ကောင်း။ ထိုလုလင်၏အဘကိုကား စားအံ့ဟု အဘထံသို့သွား၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည်ထိုဘီလူးလာလတ်သည်ကိုမြင်၍။ ဤဘီလူးသည်အတုံ့အသက်ရှည်စေသောဟူ၍မဆိုကုန်သော သူတို့ ကိုစားတတ်သောဘီလူးသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ တုံ့၍အသက်ရှည်စေဟုဆို ခြင်းကိုပြုအံ့ဟုကြံ၏။ကြံပြီး၍၊ထိုပုဏ္ဏားသည်သားကိုအာရုံပြု၍။

တွံပိဝဿသတံဇိဝံ၊အပရာနိစဝိသတိ။
ဝိသံပိသာစာခါဒန္တု၊ဇိဝတွံအပရောသတံ။ ။
ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

ပိယပုတ္တ၊ချစ်စွာသောသား။တွံပိ၊သင်သည်လည်း။ဝဿသတံ၊အ နှစ်တရာပတ်လုံးငင်း။ အပရာနိ၊ တပါးကုန်သော။ ဝိသတိ၊ အနှစ်နှစ် ဆယ်ပတ်လုံးငင်း။ဇိဝံ၊အသက်ကို။ လဘာဟိ၊ရစေသော။ ပိသာစာ၊ ဘီလူးတို့သည်။ဝိသံ၊လတ်လတ်လောလောသေစေတတ်သောအဆိပ် ကိုသာ။ခါဒန္တု၊စားရလေစေကုန်သတည်း။ တွံ၊သင်သည်။ အပရော သတံ၊နှစ်ဆယ်အလွန်ရှိသောအနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇိဝ၊ အသက်ရှည် စေသော။

ထိုပုဏ္ဏားစကားကိုကြား၍။ သား၊ အဘနှစ်ယောက်တို့ကိုလည်း ငါမစားသင့်ချေပြီဟုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုဘီလူးကိုဘုရားလောင်း သည်။အို ဘီလူး၊အဘယ့်ကြောင့်ဤဇရပ်သို့ဝင်လာကုန်သောသူတို့ကို သင်စားသနည်းဟုမေး၏။အိုလုလင်၊တဆဲ့နှစ်နှစ်ပတ်လုံး။ဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကိုခစား၍ရသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ငါစား၏ဟုဆို၍။အလုံးစုံ

သောသူကိုပင်လျှင်စားအံ့သောငှါသင်ရသလောဟုမေးသည်ရှိသော်။ ထိုဘီလူးသည် အသက်ရှည်စေသောဟု ဆိုသောသူ၊ တံ့၍အသက်ရှည်စေသောဟုဆိုသောသူတို့ကိုထား၍။ ကြွင်းကုန်သောသူတို့ကိုငါစားရ၏ဟုဆို၏။ ဘီလူး၊ သင်သည်ရှေး၌လည်း အကုသိုလ်ကိုပြုခြင်းကြောင့်။ ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသောသူတပါးကိုညှဥ်းဆဲတတ်သော ဘီလူး၏အဖြစ်အားဖြင့်ဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌လည်း၊ထိုသို့သဘောရှိသောမကောင်းမှုကိုပြုပြန်၍၊ အမိုက်မှအမိုက်သို့ လားရသည်ပင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့်၊ ဤနေ့မှစ၍။ ပါဏာတိပါတအစရှိသည်တို့မှကြဉ်ရှောင်လော့ဟု ဘီလူးကိုဆုံးမ၍။ ငရဲဘေးဖြင့် ခြိမ်းချောက်၍။ ပဥ္စသီ တို့၌တည်စေ၍။ဘီလူးကိုကျွန်အမှုလုပ်ကိုကဲ့သို့ပြု၏။ မိုးသောက်သောနေ့၌။ လှည့်လည်လာကုန်သောလူတို့သည်ဘီလူးကိုမြင်ကုန်၍။ ဘုရားလောင်းသည်လျှင် ထိုဘီလူးကိုဆုံးမသည့်၏ အဖြစ်ကိုသိကုန်၍။ မင်းအားကြားလျှောက်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ ကြားလျှောက်ကုန်သနည်းဟူမူကား။မြတ်သောမင်းကြီး၊လုလင်တယောက်သည်ထိုဘီလူးကိုဆုံးမ၍။ ကျွန်အမှုလုပ်ကိုကဲ့သို့ပြု၍ တည်၏ဟု၊ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုခေါ် စေ၍။ သေနာပတိအရာ၌ ထား၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ အဘအားလည်းများစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ထိုမင်းသည်ဘီလူးကိုဗာလိနတ်စာခံသောနတ်ကိုပြု၍။ ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်၍။ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍။ နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ အသက်ရှည်စေဟူ၍ ဆိုခြင်း၊ တံ့၍အသက်ရှည်စေဟူ၍ ဆိုခြင်းမည်သည်ကားထိုကာလ၌ဖြစ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊အင်္ဂုလိမာလသည်။ထိုအခါ၊ဘီလူးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ကဿပသည်။ထိုအခါ၊အဘဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည် သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ သားဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော ဘဂ္ဂဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ အလီနစိတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အလီနစိတ္တံနိဿာယ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအလီန စိတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ လုံ့လကိုလျှော့သောရဟန်းတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထုသည် ဧကာဒသနိပါတ်သံဝရဇာတ်၌၊ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းသင်သည်လုံ့လကို လျှော့သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား၊ မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်း၊သင်သည်ရှေး၌ လုံ့လကိုမလျှော့မူ၍။ အသားတစ်နှင့် တူသော နုနယ်လှသောသူငယ်အား၊ တဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသောဗာရာဏသီမြို့၌၊မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ပေးဘူးသည်မဟုတ်တုံလော။ ယခုအခါ၊ အဘယ်ကြောင့်ဤသို့သဘော ရှိသောသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍။ လုံ့လကိုလျှော့ဘိသနည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဗာရာဏသီပြည်မှမနီးမဝေးသောအရပ်၌လက်သမားတို့၏ရွာသည်ရှိသည်ဖြစ်၏။ထိုလက်သမားတို့၏ရွာ၌ငါးရာကုန်သောလက်သမားတို့သည်နေကုန်၏။ထိုလက်သမားတို့သည်လှေဖြင့်မြစ်ညာသို့သွားကုန်၍၊ တောသို့ဝင်ကုန်၏။အိမ်၏အဆောက်အဦသစ်တို့ကိုခွေကုန်၍။ ထိုတောအရပ်၌သာလျှင် ဘုံတဆင့်၊နှစ်ဆင့်အစရှိသည်အမျိုးရှိကုန်သော အိမ်အဆောက် အဦတို့ကိုစီရင်ကုန်၍။တိုင်မှစ၍ခပ်သိမ်းကုန်သောသစ်တို့၌အမှတ်ပြုကုန်၍။ မြစ်နားသို့ဆောင်ကုန်ပြီးလျှင်။ လှေသို့တင်ကုန်၍။ မြစ်၏အကြေဖြင့်မြို့သို့လာကုန်၍။ အကြင်သူတို့သည် အကြင်သို့သဘောရှိကုန်သောအိမ်တို့ကိုအလိုရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို၊ထိုသို့သဘောရှိကုန်သောအိမ်တို့ကိုပြုကုန်၍။ အသပြာတို့ကိုယူကုန်ပြီးလျှင်၊ တဖန်ထိုအရပ်သို့သာလျှင်သွားကုန်၍။ အိမ်၏အဆောက်အဦတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့်အသက်မွေးခြင်းကိုပြုကုန်သော်။တရံရောအခါ၊ တော၌သစ်

ခက်တပ်ကိုဘွဲ့ကုန်၍။ သစ်တို့ကိုရွေကုန်သော်၊ ထိုလက်သမားတို့၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ ဆင်တစီးသည်ရှားငုတ်ကိုနင်းမိ၍။ ထိုရှားငုတ်သည်ထိုဆင်၏ခြေကိုဖူး၏။သည်းစွာကုန်သောဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ခြေသည်ဖူးဖူးယောင်၍ပြည်ကိုယူ၏။ ထိုဆင်သည်ဝေဒနာသို့ရောက်၍။ထိုလက်သမားတို့၏သစ်ရွေသံကိုကြား၍၊ ဤလက်သမားတို့ကိုမှီ၍။ ငါ့အားချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့၍။ ခြေသုံးချောင်းတို့ဖြင့်လက်သမားတို့၏အထံသို့သွားလေ၍၊ အနီး၌ဝပ်၏။ လက်သမားတို့သည် ထိုဆင်ကိုဖူးဖူးယောင်သော ခြေရှိသည်ကို မြင်ကုန်လျှင်ချဉ်းကပ်ကုန်၍။ ခြေ၌ရှားငုတ်ကိုမြင်ကုန်၍။ ထက်လှစွာသောပဲခွပ်ဖြင့်ရှားငုတ်၏ထက်ဝန်းကျင်မှ အရစ်ကိုပြုကုန်ပြီးလျှင်ကြိုးဖြင့်ဘွဲ့၍။ ငင်ကုန်၍ငြောင့်ကိုနုတ်ပြီးလျှင်။ ပြည်ကိုယိုစေ၍ရေနွေးဖြင့်ဆေးကုန်၍။ ထိုအနာနှင့်သင့်လျော်ကုန်သောဆေးတို့ဖြင့်လိမ်းကျံ၍။ မကြာမြင့်မီ သာလျှင်။ အနာကိုချမ်းသာ သည်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုဆင်သည် အနာကင်းသည်ဖြစ်၍။ ငါသည်ဤ လက်သမားတို့ကို မှီ၍ အသက်ကိုရပေ၏။ ယခုအခါ၌၊ထိုလက်သမားတို့အားငါသည်ကျေးဇူးကိုပြုခြင်းငှါသင့်၏ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍၊ထိုဆင်သည်ထိုနေ့မှစ၍။ လက်သမားတို့နှင့်တကွ သစ်တို့ကိုထုတ်၏။ ရွေကုန်သော လက်သမားတို့အားလှန်၍လှန်၍ပေး၏။ ပဲခွပ်အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်၏။ နှာမောင်းဖြင့်ရစ်၍မည်းသောအဆင်းရှိသောမျဉ်းကြိုးစွန်း၌ကိုင်၏။လက်သမားတို့သည်လည်း ထိုဆင်အားထမင်းစားသောအခါ၌၊ တဆုပ်တဆုပ်စီသောထမင်းဆုပ်တို့ကို ပြုကုန်၍။ ငါးရာကုန်သော ထမင်းဆုပ်တို့ကိုပေးကုန်၏။ ထိုဆင်အားကားအလုံးစုံဖြူသောငယ်သေးသောဆင်အာဇာနည်ဖြစ်သောသားသည်ရှိ၏။ထို့ကြောင့်။ ထိုဆင်အားငါသည်ယခုအခါ၌အိုမင်းပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါသည်ဤလက်သမားတို့အားအမှုလုပ်စိမ့်သောငှါ သားကိုပေး၍သွားအံ့သောငှါသင့်၏။ ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏။ ကြံ၍ထိုဆင်သည် လက်သမားတို့အား မကြားမူ၍ သာလျှင်တောသို့ဝင်၍။သားကိုဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင်။ဤဆင်ငယ်သည်ငါ့သားတည်း။ သင်တို့သည်ကား ငါ့အသက်ကိုပေးပေ၏။ ငါသည်သင်တို့အားဆေးဘိုးအကျိုးငှါ။ဤသားဆင်ငယ်ကိုပေး၏။ ဤဆင်ငယ်သည် ဤနေ့မှစ၍။သင်တို့၏အမှုတို့ကိုပြုလတ္တံ့ဟုဆို၍။ ဤနေ့မှစ၍ကားငါပြု

အပ်သောအမှုကိုသင်ပြုလော့ဟူ၍သားကိုဆုံးမပြီးလျှင်။ လက်သမား
တို့အားပေး၍။ မိမိသည်တောသို့ဝင်၏။ ထိုနေ့မှစ၍။ ဆင်ငယ်သည်
လက်သမားတို့၏ စကားကိုလိုက်နာသည်အဆုံးအမကိုခံသည်ဖြစ်၍။
ခပ်သိမ်းကုန်သော အမှုတို့ကိုပြု၏။ ထိုလက်သမားတို့သည်လည်းထို
ဆင်ငယ်ကို ထမင်းဆုပ်ငါးရာတို့ဖြင့် မွေးကျွေးကုန်၏။ ထိုဆင်သည်
အမှုလုပ်ပြီးလျှင်။မြစ်သို့သက်ပြီးလျှင်။ရေချိုး၍ကစားလေ၏။ လက်သ
မားတို့၏သားငယ်တို့သည်လည်း ထိုဆင်ကိုနှာမောင်းအစရှိသည်တို့
၌ဘက်ကုန်၍ရေ၌၎င်း။ ကြည်း၌၎င်း။ ထိုဆင်ငယ်နှင့်တကွကစားကြ
ကုန်၏။စင်စစ်သဖြင့်အာဇာနည်ဖြစ်ကုန်သောဆင်တို့သည်၎င်း။ မြင်း
တို့သည်၎င်း။ ယောကျ်ားတို့သည်၎င်း။ ရေ၌ကျင်ကြီးကို၎င်း။ ကျင်
ငယ်ကို၎င်းမစွန့်ကုန်။ထို့ကြောင့်။ ထိုဆင်ငယ်သည်လည်းရေ၌ကျင်
ကြီး၊ကျင်ငယ်ကိုမစွန့်မူ၍။ မြစ်ကမ်းမှအပ၌သာလျှင်စွန့်၏။ ထိုအခါ၊
တနေ့သ၌၊ မြစ်ညာ၌ မိုးသည်းရွာ၏။ ထိုသို့ရွာသည် ရှိသော်။ ဆင်ချေး
ခြောက်တို့သည်မိုးရေကြောင့်မြစ်သို့သက်ကုန်မျောကုန်၏။ ဗာရာ
ဏသီမြို့မြစ်ဆိပ်တွင်ချုံတချု၌ငြိ၍တည်၏။ ထိုအခါ၌၊ ဗာရာဏသီမင်း
၏ ဆင်ထိန်းတို့သည် ဆင်တို့ကို ရေချိုးကုန်အံ့ဟု ဆင်ငါးရာတို့ကို
ဆောင်ကြကုန်၏။ အာဇာနည် ဆင်ချေး၏ အနံ့နံခြင်းကြောင့် တစီး
သော ဆင်မျှသည်လည်း မြစ်သို့သက်အံ့သောငှါမဝံ့။ အလုံးစုံသော
ဆင်တို့သည်လည်းအမြီးကိုထောင်၍ ပြေးအံ့သောငှါ အားထုတ်ကုန်
၏။ဆင်ထိန်းတို့သည်ဆင်ဆရာတို့အားကြားကုန်၏။ ထိုဆင်ဆရာတို့
သည်ရေ၌ ဘေးရန်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏ဟုရေကိုသုတ်သင်စေကုန်၍။ ထို
ချုံ၌ထိုအာဇာနည်ဆင်ချေးကိုမြင်ကုန်၍။ဤဆင်ချေးသည်ကား ဤရေ
၌ဆင်တို့သည်မဆင်းဝံ့သောအကြောင်းတည်းဟုသိကုန်၍။ရေအိုးကို
ဆောင်ကုန်၍။ ရေဖြင့်ပြည့်စေပြီးလျှင်။ ထိုဆင်ချေးကို ထိုရေ၌ဖျော်
ကုန်၍။ ဆင်တို့၏ကိုယ်တို့၌ သွန်စေကုန်၏။ ကိုယ်တို့သည် မွှေးကြိုင်
ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကာလ၌၊ထိုဆင်တို့သည် မြစ်သို့သက်ကုန်၍
ရေချိုးကုန်၏။ ဆင်ဆရာတို့သည် မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား
လျှောက်ကုန်၍။မြတ်သောမင်းကြီး၊ထိုဆင်အာဇာနည်ကိုရှာ၍ဆောင်
အံ့သောငှါ သင့်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်မြစ်သို့ သွားလေ၍။
အညာသို့ဆန်ကုန်သော လှေဘောင်တို့ဖြင့်လက်သမားတို့၏ နေရာအ

စာကြည့်တိုက် ၄၂၉
ပိဋကဘာသာပြန်စာပေ
ဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့

ရပ်သို့ရောက်၏။ဆင်သူငယ်သည်မြစ်၌ကစားစဉ်။ စည်သံကိုကြား၍ သွားလေ၍။ လက်သမားတို့၏ အထံ၌တည်၏။ လက်သမား တို့သည် မင်းအားခရီးဦးကြိုပြုခြင်းကိုပြုကုန်၍။မြတ်သောမင်းကြီး၊ သစ်တို့ဖြင့် အကယ်၍အလိုတော်ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ဤသို့အလိုတော်ရှိလတ်သော်။အဘယ် အကြောင်းကြောင့် တွေ့တော် မူလာကုန်သနည်း။ စေတော်မူ၍ တင်စိမ့်သော၌ါသင့်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။အချင်းတို့၊သစ်တို့၏အကျိုး ငှါမလာ။ ဤဆင်၏ အကျိုးငှါသာငါလာ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယူတော်မူ၍တွေ့တော်မူကုန်လော့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ဆင်ငယ်သည်မလိုက်လို။ အချင်းတို့၊ ဆင်ငယ်သည်အသို့ပြုစေလိုသနည်းဟုဆို၏။မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဆင်သည်လက်သမားတို့အား မွေးကျွေးဖူးကိုဆပ်စေလို၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ဆင်၏ခြေလေးချောင်းတို့၏ရင်း။နှာမောင်း၏ရင်း၊အမြီး၏ရင်းအနီး၌၊ တသိန်းတသိန်းကုန်သော အသပြာတို့ကို ထားစေ၏။ ဆင်သည် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုထားကာမျှဖြင့်လည်း မလိုက်မူ၍။ ခပ်သိမ်းကုန်သော လက်သမားတို့အား။ ပုဆိုးအစုံတို့ကို၊ လက်သမားတို့၏ မယားတို့အားဝတ်စရာအဝတ်တို့ကို ပေးကုန်သည်ရှိသော်။ ဤမျှဖြင့်လည်းမလိုက်မူ၍။ မိမိနှင့်တကွကစားဘော်သူငယ်တို့အားလည်း ပေးကမ်းချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြုသည်ရှိသော် လက်သမားတို့ကိုရင်း။ မိန်းမတို့ကိုရင်း။သူငယ်တို့ကိုရင်း၊ပြန်၍ ကြည့်ပြီးလျှင်။ မင်းနှင့်တကွ လိုက်လေ၏။ မင်းသည်ထိုဆင်ဖြူကိုမြို့သို့ယူသွား၍။ မြို့ကိုရင်း။ ဆင်တင်းကုပ်ကိုရင်း။ တန်းဆာဆင်စေ၍ဆင်ကိုမြို့၍လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြုစေပြီးလျှင်။ဆင်တင်းကုပ်သို့သွင်း၍။ခပ်သိမ်းကုန်သောတန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်၍။အဘိသိက်သွန်းပြီးလျှင်။မင်္ဂလာဆင်တော်ပြု၍။မိမိ၏အဆွေခင်ပွန်းအရာ၌ထား၍။ပြည်ထက်ဝက်ကိုဆင်အားပေး၍။ မိမိနှင့် ပူဇော်သက္ကာရအမျှခံစေသည်ကိုပြု၏။ ထိုဆင်ရောက်သော ကာလမှစ၍။ ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၌မင်းအဖြစ်သည်။ဗာရာဏသီမင်း၏လက်သို့ရောက်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဤသို့အချိန်ကာလရှည်မြင့်လတ်သော်၊ ဘုရားလောင်းသည်ထို ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဘုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏။ ထို မိဘုရား၏ ကိုယ်ဝန်ရသောကာလ၌၊ ဇင်းသည်သေလွန်၏။ မင်္ဂလာဆင်ဖြူသည် ကားမင်း၏ သေလွန်သည်၏အဖြစ်ကို အကယ်၍သိငြားအံ့။ ထိုတင်း

ကုပ်၍သာလျှင်မင်္ဂလာဆင်ဖြူ၏ နှလုံးသည်ကွဲလေရာ၏။ ထို့ကြောင့်။ မင်္ဂလာဆင်ဖြူကို မင်းသေလွန်သည်၏ အဖြစ်ကိုမသိစေကုန်မူ၍သာလျှင်လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။ မင်းသေလွန်သည်၏ အဖြစ်ကိုကားကြား၍။ ဗာရာဏသီပြည်သည်အချည်းနှီးဖြစ်သတတ်ဟု အခြားမဲ့ဖြစ်သောမြို့အနီး၌ နေသော ကောသလမင်းသည်။ များစွာသောစစ်သည် ဗိုလ်ပါဖြင့်လာလတ်၍။ ဗာရာဏသီမြို့ကိုဝန်းရံ၏။ မြို့တံခါးတို့ကိုပိတ်ကုန်၍။ ကောသလမင်းအားသတင်းစကားကို စေကုန်၏။ အဘယ်သို့စေကုန်သနည်းဟူမူကား။ငါတို့မင်း၏မိဘုရားမြတ်သည်ပြည့်သော ကိုယ်ဝန်ရှိ၏။ဤနေ့မှခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊သားတော် ဘွားမြင်လတ္တံ့ဟုလက် ခြေအစရှိသော ကိုယ်အစိတ်ကို ကြည့်၍။ ဤသူအားဤသို့ဖြစ်လတ္တံ့စသည်ဖြင့်အကျိုးအပြစ်ကို ဟောစွမ်းနိုင်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်ဆိုကုန်၏။ ထိုမိဘုရားမြတ်သည် အကယ်၍ သားဘွားမြင်သည်ဖြစ်အံ့။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ ငါတို့စစ်ထိုးကြကုန်အံ့။ ပြည်ကိုငါတို့မပေးကုန်အံ့။ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးငံ့လင့်ကုန်ဦးဟုစေကုန်၏။ ကောသလမင်းသည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၏။ မိဘုရားသည်ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊သားဘွားမြင်၏။ထိုမင်းသား၏အမည်မှည့်သောနေ့၌ကား။ အကြင်မင်းသားသည် လူများ၏တွန့်တိုဆုတ်နစ်ခြင်းကင်း၍။ရဲတင်းသောစိတ်ကိုယူလျက်ဘွား၏။ထို့ကြောင့်။ ထိုမင်းသားအား အလီနစိတ္တမင်းသားဟူသောအမည်ကိုသာလျှင်မှည့်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ ဘွားသော နေ့မှစ၍သာလျှင်။ ဗာရာဏသီ မြို့သူတို့သည်ကောသလမင်းနှင့် တကွစစ်ထိုးကြကုန်၏။ စစ်သည်အပေါင်း၏အကြီးအမှူးမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ဗိုလ်ပါသည်များပါလျက်လည်း ထိုးကြသည်ရှိသော်။စဉ်းငယ်စဉ်းငယ်ဆုတ်နစ်၏။အမတ်တို့သည်မိဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်၍။ ဤသို့ဗိုလ်ပါသည်ဆုတ်နစ်သည်ရှိသော်။ ရှုံးအံ့သည်မှ အကျွန်ုပ်တို့ ကြောက်ကုန်၏။ ငါတို့မင်းကား စုတေသည်၏ အဖြစ်ကိုငင်း။ သားဘွားသည်၏ အဖြစ်ကိုငင်း၊ ကောသလမင်းလာလတ်၍ စစ်ထိုးသည်၏ အဖြစ်ကိုငင်း။ မင်းမြတ်၏ အဆွေတော်ဖြစ်သောမင်္ဂလာဆင်တော်သည် မသိသေး။ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်ကိုသိစေကုန်အံ့ဟုပန်ကြားကုန်၏။ထိုမိဘုရားသည်ကောင်း

ပြီဟုဝန်ခံ၍။သားတော်ကိုတန်းဆာဆင်စေပြီးလျှင်။ ဘွဲ့ပြုပုဆိုးအခင်း၌အိပ်စေ၍။ ပြာသာဒ်ထက်မှသက်၍။ အမတ်အပေါင်း ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍။ဆင်တင်းကုပ်သို့သွား၍။ဘုရားလောင်းကိုဆင်၏ခြေရင်း၌ အိပ်စေ၍။အရှင်သင်၏အဆွေတော်သည်သေလွန်ပြီ။ သင်တို့အားနှလုံးကွဲအံ့သည်မှစိုးသောကြောင့် ငါတို့မကြားကုန်။ ဤသူငယ်သည် သင့်အဆွေတော်၏သားတော်တည်း။ကောသလမင်းသည်လာလတ်၍။မြို့ကိုဝန်းရံ၍။သင့်သားနှင့် တကွစစ်ထိုး၏။ ငါတို့မိုလ်ပါသည် ဆုတ်နစ်၏။ သင့်သားကိုသင်သည်သာလျှင် စောင့်ရှောက်ပါလော့။ ထိုသင့်သားအားမင်းအဖြစ်ကိုလည်းယူ၍ ပေးပါလော့ဟုဆို၏။ထိုကာလ၌၊ ဆင်သည်ဘုရားလောင်းကို နှာမောင်းဖြင့် သုံးသပ်ပြီးလျှင်။ ချီ၍ဦးကင်း၌ထား၍ငိုပြီးလျှင်။ ဘုရားလောင်းကိုချ၍။ မိဘုရား၏လက်၌ အိပ်စေ၍။ ကောသလမင်းကိုဘမ်းအံ့ဟူ၍။ ဆင်တင်းကုပ်မှထွက်၏။ ထိုအခါ၌၊ အမတ်တို့သည်ချပ်မိန်ညှိုဝတ်ကုန်၍။ ဆင်ကိုတန်းဆာဆင်ကုန်၍။ မြို့တံခါးကိုဖွင့်ကုန်၍။ ထိုဆင်ကိုခြံရံ၍ထွက်ကြကုန်၏။ ဆင်သည်မြို့မှထွက်၍။ကြိုးကြာသံနှင့်တူသောဟည်းသံကိုပြု၍။ လူများကိုထိတ်လန့်စေ၍ ပြေးစေပြီးလျှင်။ မိုလ်တဲကို ဖျက်ဆီး၍။ ကောသလမင်းကို ဥသျှောင်၌ဆွဲ၍ဆောင့်ခဲ့ပြီးလျှင်။ ဘုရားလောင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်စေ၍။ သတ်အံ့သောငှါထကုန်သောသူတို့ကိုတားမြစ်၍။ ဤနေ့မှစ၍ မမေ့မလျော့ဖြစ်လေလော့။ မင်းသားသည် ငယ်သေး၏ ဟူသောအမှတ်ကို မပြုလေသင့်ဟုဆုံးမ၍လွှတ်လိုက်၏၊ထိုနေ့မှစ၍၊ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ မင်းအဖြစ်သည်ဘုရားလောင်း၏ လက်သို့ရောက်သည်သာလျှင်ဖြစ်၏။

ထအံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်သော တပါးသော ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူမည်သည်ကားမရှိ။ ဘုရားလောင်းသည်ခုနစ်နှစ်မြောက်သောကာလ၌၊အဘိသိက်သွန်းခြင်းကိုရ၍၊ အလီနစိတ္တမည်သော မင်းသည်ဖြစ်၍။ အသက်၏အဆုံး၌၊ နတ်ပြည်သို့ပြည့်စေ၏။ ။ဟုသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍။ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။

အလီနစိတ္တံနိဿာယ၊ ပဟဋ္ဌာမဟာတီစမူ။
ကောသလံသေနံသန္တုဋ္ဌံ၊ ဇီဝဂ္ဂါဟံအဂါဟယိ။ ။
ဧဝံနိဿယသမ္ပန္နော၊ ဘိက္ခုအာရဒ္ဓဝီရိယော။

ဘာဝယံကုသလံဓမ္မံ၊ယောဂက္ခေမသပတ္တိယာ။ ။
ပါပုဏောအနုပုဗ္ဗေန၊သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ။ ။
ဟူသောဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခု၊ရဟန်း။မဟတိ၊များစွာသော။စမ္မ၊ဗာရာဏသီစစ်သည်အပေါင်းသည်။အလီနစိတ္တံ၊အလီနစိတ္တမင်းသားကို။ နိဿာယ၊အမှီပြု၍။ နော၊ငါတို့သည်။ ပဝေဏိရဇ္ဇံ၊အနွယ်အဆက်ဖြစ်သောမင်းကို။လဒ္ဓံ၊ရပေသတည်းဟူ၍။ပဟဋ္ဌာ၊ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း။ အသန္တုဋ္ဌံ၊ပြည်ဖြင့်မရောင့်ရဲသော။သေနံ၊စစ်အင်္ဂါရှိသော။ကောသလံ၊ကောသလမင်းကို။ ဇီဝဂ္ဂါဟံ၊ အရှင်ဘမ်းခြင်းကို။ အဂါဟယိ၊ယထာ၊ဆင်ကိုဘမ်းစေသကဲ့သို့။ဧဝံတထာ၊ထို့အတူ။ ယောဂက္ခေမဿ၊ယောဂတရားလေးပါးတို့မှကင်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ရောက်စိမ့်သောငှါ။ ကုသလံ၊အပြစ်မရှိကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုပေးခြင်းလက္ခဏာရှိသော။ ဓမ္မံ၊သုံးဆဲ့ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝယံဘာဝယန္တော၊ပွါးစေသော။ နိဿယသမ္ပန္နော၊ ကလျာဏမိတ္တတည်းဟူသော အမှီကောင်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ အာရဒ္ဓဝီရိယော၊ အားထုတ်အပ်သောလေးပါးသောအပြစ်မှကင်းသောဝီရိယနှင့်ပြည့်စုံသော။ဘိက္ခု၊ဖြူစင်သောသီလရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အနုပုဗ္ဗေန၊ဝိပဿနာပြုသည်မှစ၍အစဉ်သဖြင့်။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊အလုံးစုံသောသံယောဇဉ်တရားဆယ်ပါးတို့၏ကုန်ခြင်း၏ အခွင့်၌ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ပါပုဏော၊ရောက်ရာ၏။

ဤသို့သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်သေခြင်းကင်းရာမဟာနိဗ္ဗာန်ဖြင့်ဓမ္မဒေသနာ၏ အထွတ်ကိုယူတော်မူ၍။ အလွန်လည်း သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူလို၍၊ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသောအဆုံး၌၊လုံ့လကိုလျှော့သောရဟန်းသည်အရဟတ္တဖိုလ်၌တည်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ မဟာမာယာသည်။ ထိုအခါ၊မယ်တော်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်၊ ထိုအခါ၊ခမည်းတော်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ လုံ့လကိုလျှော့သောရဟန်းသည်။ထိုအခါ၊ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးတတ်သော ဆင်ဖြူဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ သာရိပုတ္တရာသည်၊ ထိုအခါ၊ ဆင်ဖြူရတနာ၏ အဘဖြစ်သောဆင်ဖြူဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊မောဂ္ဂလာန်သည်။ထိုအခါ၊မြို့နီးချင်း

ကောသလမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ အလီနစိတ္တမင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော။အလီနစိတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ ဂုဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ယေနကာမံပဏာမေတိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုဏဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ပုဆိုးတထောင် ရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ (ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်တွင်း၌၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ တရားတော်ကို သင်စေသော ဝတ္ထုသည်၊ အောက်ဧကနိပါတ်မဟာသာရဇာတ်၌လာပြီးသလျှင်က တည်း)။ဤသို့မဟာသာရဇာတ်၌ လာသော နည်းဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်ကောသလမင်း၏ နန်းတော်တွင်း၌၊ တရားတော်ကိုသင် စေသည်ရှိသော်။ ကောသလမင်းအားတထည်လျှင် အဘိုးတထောင် ထိုက်ကုန်သော ပုဆိုးတထောင်တို့ကို ဆက်လာကုန်၏။ ကောသလ မင်းသည်ထိုတထောင်သော ပုဆိုးမှငါးရာကုန်သော ပုဆိုးတို့ကိုငါး ရာကုန်သောမိဘုရားတို့အားပေး၏။ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မိဘုရားတို့ သည်လည်း ထိုပုဆိုးတို့ကို ထားကုန်၍။ နက်ဖြန်နေ့၌၊ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်အားလှူကုန်၍။ မိမိတို့သည်ပုဆိုးဟောင်းတို့ကိုသာလျှင်ဝတ်ရုံ ကုန်၍။ကောသလမင်း၏နံနက်စာစားရာအရပ်သို့လာကုန်၏။ ကောသ လမင်းသည်မိဘုရားတို့၊ ငါသည်သင်တို့အားအဘိုးတထောင် ထိုက် ကုန်သောပုဆိုးတို့ကိုပေးအပ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်သင်တို့သည်ထို ပုဆိုးသစ်တို့ကို မရုံကုန်မူ၍သာလျှင် လာကုန်သနည်းဟုမေး၏။ မြတ် သောမင်းကြီး၊ထိုပုဆိုးတို့ကိုအကျွန်ုပ်တို့သည်အရှင်အာနန္ဒာမထေရ် အားလှူအပ်ကုန်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ ကောသလမင်းသည်။ အာနန္ဒာ မထေရ်သည်အလုံးစုံသော ပုဆိုးတို့ကိုယူအပ်ကုန်သလောဟုမေး၏။ မိဘုရားတို့သည်မြတ်သောမင်းကြီး၊ဟုတ်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏၊ ကော သလမင်းသည်မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းသုံးထည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူ

အပ်၏။ အာနန္ဒာမထေရ်သည် ပုဆိုးကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုလတ္တံ့ဟုငါ
ထင်၏။ ထိုသို့ပုဆိုးကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုလတ္တံ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
အလွန်များစွာကုန်သော ပုဆိုးတို့ကိုယူအပ်ကုန်၏ဟု အရှင်အာနန္ဒာ
မထေရ်အားအမျက်ထွက်၍။ နံနက်စာစားပြီးသော် ကျောင်းသို့သွား
၍။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပရိဝုဏ်သို့ဝင်ပြီးလျှင်။ မထေရ်ကိုရှိခိုး၍
ထိုင်လျက်။အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်တို့၏နန်းတော်၌၊ မင်းမိန်းမတို့သည်
အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံ၌၊ တရားတော်ကို သင်မှုလည်း သင်ကုန်သ
လော။နာမှုလည်းနာကုန်သလောဟုမေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဟုတ်
၏၊သင်အပ်သည်အားလျော်သောတရားကိုသင်ကုန်၏။ နာအပ်သည်
အားလျော်သောတရားကိုနာကုန်၏။ဤသို့အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်
မိန့်တော်မူ၏။ ကောသလမင်းသည်။ အရှင်ဘုရား၊တရားနာသည်သာ
လျှင်ဖြစ်ကုန်သော ထိုမိန်းမတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့အား အဝတ်ကို
ဝှင်း။အရုံကိုဝှင်းလှူကုန်သလော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကားမလှူကုန်သလော
ဟုမေး၏။မြတ်သောမင်းကြီး၊ယနေ့ထိုမိန်းမတို့သည်ငါ့အားအဘိုးတ
ထောင်ထိုက်ကုန်သောငါးရာကုန်သော ပုဆိုးတို့ကိုလှူကုန်၏ဟုအရှင်
အာနန္ဒာမထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊အရှင်ဘုရားတို့သည်
ယူအပ်ကုန်သလောဟု ကောသလမင်းသည် မေး၏။ မြတ်သောမင်း
ကြီး၊ယူသည်ဟုတ်၏ဟုအရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။ အ
ရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းသုံးထည် ကိုသာလျှင် ခွင့်ပြု
တော်မူအပ်သည် မဟုတ်လောဟု ကောသလမင်းသည်မေး၏။ မြတ်
သောမင်းကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တပါး တပါးသော ရဟန်းအား
သင်္ကန်းသုံးထည်ကို သာလျှင် သုံးဆောင်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော် မူအပ်
သည်ဟုတ်၏။ ခံခြင်းကို တားမြစ်တော် မမူ။ ထို့ကြောင့်၊ ငါသည်
လည်း တပါးကုန်သောသင်္ကန်းနွမ်းရှိကုန်သောရဟန်းတို့အား ပေးအံ့
သော၌ါထိုပုဆိုးတို့ကို ခံအပ်ကုန်၏ဟု အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်
မိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရားတို့၊ ရဟန်းတို့သည်ကားအရှင်ဘုရားတို့၏
အထံတော်မှ ပုဆိုးတို့ကိုရကုန်၍။ သင်္ကန်းဟောင်းသုံးထည်တို့ကိုအ
သို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ကောသလမင်းသည်လျှောက်၏။ မြတ်သော
မင်းကြီး၊ ဒုကုဋ်ဟောင်း ဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ကိုယ်ဝတ်ပြုကုန်
လတ္တံ့ဟုအရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊ကိုယ်

ဝတ်ဟောင်းကိုအသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟုလျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊သင်းပိုင်ပြုကုန်လတ္တံ့ဟု အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊သင်းပိုင်ဟောင်းကိုအသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟုကောသလမင်းသည်လျှောက်၏။မြတ်သောမင်းကြီး၊ အိပ်ရာလွှမ်းပြုကုန်လတ္တံ့ဟုအရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊အိပ်ရာလွှမ်းဟောင်းကိုအသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ကောသလ မင်းသည်လျှောက်၏။မြတ်သောမင်းကြီး၊ မြေအခင်း ပြုကုန်လတ္တံ့ဟု အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊မြေအခင်းဟောင်းကို အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ကောသလမင်းသည် လျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ခြေသုတ်ပြုကုန်လတ္တံ့ဟုအရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊ခြေသုတ်ဟောင်းကိုအသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ကောသလမင်းသည်လျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သင်္ဂါ၍ လှူအပ်သောပစ္စည်းမည်သည်ကိုပျက်စီးစိမ့်သောငှါမအပ်။ထို့ကြောင့်။ ခြေသုတ်ဟောင်းကိုပဲခွပ်ဖြင့်စဉ်း၍။မြေဖြင့်နယ်၍။ ကျောင်းတို့၌မြေချည်လိမ်းကျံခြင်းကိုပြုကုန်လတ္တံ့ဟု အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့အားလှူအပ်သောသင်္ကန်းသည်ခြေသုတ်ဖြစ်သည်တိုင်အောင်လည်း ပျက်စီးအံ့သောငှါမရဟု ကောသလမင်းသည်လျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ငါတို့အားလှူအပ်သောသင်္ကန်းသည်ပျက်စီးအံ့သောငှါမရသည်ဟုတ်၏။ အသုံးအဆောင်သည် သာလျှင်ဖြစ်၏ဟု အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မိန့်တော်မူ၏။ ကောသလမင်းသည်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကိုရသည်ဖြစ်၍။ဤမှတပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော နန်းတော်၌ထားအပ်ကုန်သော ပုဆိုးတို့ကိုဆောင်စေ၍။အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အားလှူ၍။ တရားအနုမောဒနာကိုပြုပြီးလျှင်။ မထေရ်ကိုရှိခိုး၍။ လကျာရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍ဖဲ၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ရှေးဦးစွာရအပ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သောပုဆိုးတို့ကိုသင်္ကန်းနွမ်းရှိကုန်သော ရဟန်းတို့အားပေး၏။ အာနန္ဒာမထေရ်အားကားငါးရာကုန်သောအတူနေတပည့်တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုငါးရာကုန်သောအတူနေတပည့်တို့တွင် ရဟန်းငယ်တပါးသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အားကျေးဇူးများ၏။ပရိဝုဏ်ကိုတံမြက်လှည်း၏။သောက်ရေ၊သုံးဆောင်ရေကိုတည်ထား၏။ ဒန်ပူ၊မျက်နှာသစ်ရေ၊ ချိုးရေပေး၏။

ဝစ္စကုဋီ၊ဇရုံးအိမ်၊ ကျောင်းတို့ကိုသုတ်သင်၏။ လက်ကိုဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ခြေကိုဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ကျောက်ကိုဆုပ်နယ်ခြင်းတို့ကိုပြု၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်နောက်၌ ရအပ်ကုန်သော အလုံးစုံကုန်သောငါးရာကုန်သော ပုဆိုးတို့ကို ဤရဟန်းငယ်သည် ကျေးဇူးများ၏ဟုထိုက်လျော်သည်၏အစွမ်းအားဖြင့် ထိုရဟန်းငယ်အားသာလျှင်ပေး၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည်အလုံးစုံကုန်သောပုဆိုးတို့ကိုဝေ၍။ မိမိနှင့်ဥပဇ္ဈာယ်တူဖြစ်ကုန်သောရဟန်းတို့အားပေး၏။ဤသို့လျှင်ပုဆိုးကိုရကုန်သောအလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ပုဆိုးတို့ကိုဖြတ်ကုန်ဆိုးကုန်၍။ မဟာလှေကားပန်းနှင့်တူကုန်သောသင်္ကန်းတို့ကိုဝတ်ကုန်၍ရုံကုန်၍ရုံးမြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်ကုန်ပြီးလျှင်။ ရှိခိုးကုန်၍တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ နေကုန်လျက်။ အရှင်ဘုရား၊ သောတာပန် ဖြစ်သောဘုရားတပည့်အားမျက်နှာကြည့်၍ ပေးခြင်းမည်သည်ကားရှိသလောဟု လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ဘုရားတပည့်တို့အား မျက်နှာကြည့်၍ပေးခြင်းမည်သည်မရှိဟုမြတ်စွာဘုရားသည်မိန့်တော်မူ၏၊အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်အကိုး တထောင်ထိုက်ကုန်သော ငါးရာကုန်သောပုဆိုးတို့ကို ရဟန်းငယ်တပါးအား သာလျှင် ပေးအပ်၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည်ကား မိမိသည်ရအပ်ကုန်သော ပုဆိုးတို့ကိုဝေ၍။ အကျွန်ုပ်တို့အားပေး၏ဟု ရဟန်းတို့သည် လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ အာနန္ဒာမထေရ်သည်မျက်နှာကြည့်၍ထိုရဟန်းအားမပေး။ထိုရဟန်းငယ်သည်ကား။ထိုအာနန္ဒာအားကျေးဇူးများ၏။ ထို့ကြောင့်။ မိမိအားကျေးဇူးပြုသောသူအားကျေးဇူးပြုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်ထိုက်သည်၏အစွမ်းအားဖြင့်ကျေးဇူးပြုခြင်းမည်သည်ကိုပြုခြင်းငှါသင့်၏ဟုနှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြု၍၊ သူပြုအပ်သောကျေးဇူးကို အောက်မေ့သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်သိခြင်း။ သူပြုအပ်သောကျေးဇူးကိုဆပ်သောအားဖြင့်သိခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်ပေး၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်းမိမိအားကျေးဇူးပြုကုန်သူတို့အားသာလျှင် ကျေးဇူးတုံ့ကိုပြုကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ ထိုရဟန်းတို့သည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်

မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ခြသေ့် ဖြစ်၍။ တောင်ဂူ၌နေ၏။ ထိုခြသေ့်သည်တနေ့သ၌၊ ဂူမှထွက်ပြီးလျှင် တောင်ထိပ်၌ရပ်၍။တောင်ခြေရင်းကိုကြည့်၏။ ထိုတောင်ခြေရင်းကို ပတ်ရစ်၍။ အိုင်ကြီးသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအိုင်ကြီး၏တခုသောမြင့်ရာအရပ် ၌၊ အထက်၌မာသောညွန်အပြင်ဝယ်နူကုန်စိမ်းညိုကုန်သော မြက်တို့ သည်ပေါက်ရောက်ကုန်၏။ ယုန်ငယ်တို့သည်၎င်း၊ မြေခွေး၊ ကြောင်အ စရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်၎င်း။ ပေါ့ပါးကုန်သော သားတို့သည် ၎င်း။ညွန်ထိပ်အပြင်၌လှည့်လည်လျက်စားကုန်၏။ ထိုနေ့၌၊ သမင်တခု သည်ထိုစိမ်းညိုကုန်သော မြက်နုတို့ကိုစားလျက်သွား၏။ ခြသေ့်သည် ထိုသမင်ကိုဘမ်းအံ့ဟုတောင်ထိပ်မှခုန်၍ ခြသေ့်တို့၏ လျှင်မြန်ခြင်းအ ဟုန်ဖြင့်ပြေး၏။ သမင်သည်သေဘေးမှကြောက်၍ မြည်လျက်ပြေး၏။ ခြသေ့်သည် အဟုန်ကိုတံ့မိမ့်သော၄ါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ညွန်အ ပြင်၌ကျ၍နစ်လျှင်။ တက်အံ့သော၄ါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ခြေလေး ချောင်းတို့ကိုတိုင်ကဲ့သို့ထောက်၍။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအစာမစားရဘဲ တည်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုခြသေ့်ကို အာစာရှာသွားသော မြေခွေးတခု သည်မြင်၍။ ကြောက်ခြင်းကြောင့်ပြေး၏။ ခြသေ့်သည်ထိုမြေခွေးကို ခေါ်၍။အို မြေခွေး၊မပြေးလင့်။ငါသည်ညွန်၌နစ်၏။ ငါ့အားအသက်ကို ပေးလှည့်ပါလော့ဟုဆို၏။ မြေခွေးသည်ထိုခြသေ့်၏ အထံသို့သွား၍။ အိုခြသေ့်၊ ငါသည်သင့်ကိုညွန်မှထုတ်လိုပါ၏။ ထုတ်သော်တမူကား။ ငါ့ကိုသင်စားရာ၏။ထို့ကြောင့်။ငါကြောက်ပေ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ အိုမြေခွေး၊မကြောက်ပါလင့်။ သင့်ကိုငါမစားအံ့။စင်စစ်လျှင်သင့်အား များစွာသောကျေးဇူးကိုပြုပါအံ့။ တခုသောအကြောင်းဖြင့် ငါ့ကိုညွန် ကထုတ်ပါလော့ဟုဆို၏။ မြေခွေးသည်ထိုခြသေ့်၏ဝန်ခံခြင်းကိုယူ၍။ အခြေလေးချောင်းတို့၏ထက်ဝန်းကျင်မှညွန်တို့ကိုပယ်၍။ အခြေလေး ချောင်းတို့၏တည်ရာအရပ်မှ မြောင်းလေးခုတို့ကိုလည်းယက်၍။ ရေ သို့ရှေးရှုသွယ်၏။ ရေကိုသွင်း၍ညွန်ကိုပြေ့အောင်ပြု၏။ထိုခဏ၌၊မြေ ခွေးသည်ခြသေ့်၏ ဝမ်းအောက်သို့ ဝင်၍ သခင်လုံးလကို ပြုလော့ဟု ကျယ်သောအသံကိုပြုလျက်။ဦးခေါင်းဖြင့်ဝမ်းကိုရွက်၏။ခြသေ့်သည် အဟုန်ကိုဖြစ်စေ၍။ ညွန်မှတက်ပြီးလျှင်။ပြေး၍ကုန်း၌တည်၏။ ခြသေ့် သည်အတန်ငယ်အပင်အပန်းဖြေ၍။ အိုင်သို့ဆင်း၍ညွန်ကိုဆေး၍ ရေ

ချိုး၍ပူပန်ခြင်းကိုငြိမ်းစေပြီးလျှင်။ တခုသောကျဲကိုသတ်၍၊အစွယ်တို့ဖြင့်ထွင်၍။ အသားကိုခွါ၍။ ကောင်းသောမြေခွေး၊ စားလော့ဟုဆို၍ မြေခွေး၏ရှေ့မှာထား၏။ ထိုမြေခွေးသည် စားပြီးသောနောက်မှ မိမိသည်စား၏။ တဘန်မြေခွေးသည် သားတစ်တတုံးကို ကိုက်၍ ချီ၏။ ကောင်းသောမြေခွေး၊ ဤအမဲတုံးကို အဘယ်အကျိုးငှါ ချီသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်။ သခင်အရှင်တို့၏ကျွန်မသည်ရှိ၏။ ထိုကျွန်မအို့ဖြစ်သတ္တံ့ဟုဆို၏။ ခြင်္သေ့သည်ချီလော့ဟုဆို၍မိမိသည်လည်းခြင်္သေ့မ၏အကျိုးငှါအမဲကိုချီ၍။ကောင်းသောမြေခွေးလာလော့။ ငါတို့၏ဘောင်ဘိပ်၌တည်၍ အဆွေခင်ပွန်းမ၏ နေရာအရပ်သို့သွားကြကုန်အံ့ဟုဆို၍၊ထိုအရပ်သို့သွားပြီးလျှင်။အမဲကိုစားစေ၍။ မြေခွေးဖိုကိုရင်း။မြေခွေးမကိုရင်းနှစ်သိမ့်စေ၍။ဤနေ့မှစ၍ယခုအခါ၌သင်တို့ကိုငါလုပ်ကျွေးအံ့ဟုဆို၍၊ မိမိ၏နေရာအရပ်သို့ဆောင်၍ မိမိဂူ၏ တံခါးနားဂူတခု၌နေစေ၏၊ထိုခြင်္သေ့၊မြေခွေးတို့သည်ထိုနေ့မှစ၍။အစာရှာအံ့ သော၄ါသွားကုန်သည်ရှိသော် ခြင်္သေ့မကိုရင်း၊ မြေခွေးမကိုရင်းထားခဲ့ကုန်၍ မြေခွေးနှင့်တကွသွားကြကုန်၍၊ အထူးထူးကုန်သော သားတို့ကိုသတ်၍။ ခြင်္သေ့၊မြေခွေးနှစ်ခုတို့သည်လည်း ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်အသားကိုစားကုန်၍၊ မိမိတို့မှတပါးကုန်သောခြင်္သေ့မ၊ မြေခွေးမတို့အားဆောင်ခဲ့ကုန်၍ပေးကုန်၏၊ဤသို့ကာလရှည်မြင့်စေတ်သော်။ခြင်္သေ့မလည်းသားနှစ်ခုတို့ကိုဘွားမြင်၏။ မြေခွေးမသည်လည်းသားနှစ်ခုတို့ကိုဘွား၏။ ထိုအလုံးစုံကုန်သောခြင်္သေ့၊မြေခွေး တို့သည်လည်း အညီအညွတ်နေကြကုန်၏၊ထိုအခါ၊တနေ့သ၌။ခြင်္သေ့မအားဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။ အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်းဟူမူကား။ဤခြင်္သေ့သည်မြေခွေးဖိုကိုရင်း၊မြေခွေးမကိုရင်း၊ မြေခွေး ငယ်တို့ကိုရင်း အလွန်လျှင် ချစ်မြတ်နိုး၏၊ ဤခြင်္သေ့အားမြေခွေးမနှင့်တကွ စပ်ရှက်ရခြင်း ရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ထိုသို့စပ်ရှက်ရသောကြောင့် ဤသို့သောချစ်ခြင်းကိုပြု၏၊ အကယ်၍ကားငါသည်ဤမြေခွေးမကိုနှိပ်စက်ခြိမ်းချောက်၍။ဤအရပ်မှပြေးစေရမူကားကောင်း၏ဟုအကြံဖြစ်၏၊ထိုခြင်္သေ့မသည်။ခြင်္သေ့မင်းသည်။မြေခွေးဖိုကိုခေါ်၍အစာရှာအံ့သော၄ါသွားသောကာလ၌၊ မြေခွေးမကိုနှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၏၊ ခြိမ်းချောက်မောင်းမဲ၏။ အသို့နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြိမ်းချောက်မောင်းမဲသနည်းဟူမူကား အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်၌နေ

လာဘိသနည်း။အဘယ့်ကြောင့်ဤအရပ်မှမပြေးသေးသနည်း။ ဤသို့နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲမြိမ်းချောက်မောင်းမဲ၏။ ထိုခြင်္သေ့မ၏ သားတို့သည်လည်းမြေခွေးမ၏သားတို့ကိုထို့အတူသာလျှင် မြိမ်းချောက်မောင်းမဲကုန်၏။ မြေခွေးမသည် ထိုအကြောင်းကို မြေခွေးဖိုအား ပြောဆို၍။ ခြင်္သေ့မင်း၏ စကားဖြင့် ထိုခြင်္သေ့မင်း၏ ဤသို့ ပြုသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းငါတို့မသိကုန်။ ငါတို့သည်ကြာမြင့်စွာနေကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့်။ ထိုခြင်္သေ့သည် ငါတို့ကိုမချစ်အင်ကုန်ပြီ။ ငါတို့၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင်သွားကြကုန်အံ့ဟုဆို၏။ ထိုမြေခွေးဖိုသည် ထိုမြေခွေးမ၏စကားကိုကြား၍။ခြင်္သေ့မင်းသို့ကပ်၍။ သခင်၊အကျွန်ုပ်တို့သည်သင်တို့၏အထံ၌ကြာမြင့်စွာနေပြီ၊အလွန်ကြာမြင့်စွာနေကုန်သောသူတို့မည်သည်ကိုမုန်းကြကုန်သည် ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့၏ အစာရှာသွားသောကာလ၌၊ခြင်္သေ့မသည်မြေခွေးမကိုညှဉ်းဆဲ၏။ ဤအရပ်၌နင်တို့အဘယ့်ကြောင့်နေလာကုန်သနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့်နင်တို့မပြေးကုန်သနည်းဟုမြိမ်းချောက်၏။ခြင်္သေ့ငယ်တို့သည်လည်းမြေခွေးမ၏သားငယ်တို့ကိုမြိမ်းချောက်၏။ အကြင်သူသည်မိမိ၏အထံ၌၊ အကြင်သူ၏နေခြင်းကိုမနှစ်သက်။ ထိုသူသည်ထိုမနှစ်သက်သော သူကိုသွားလေလော့ဟူ၍မနှင်ထုတ်ကောင်းသလော၊ညှဉ်းဆဲခြင်းခံသည်သည်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟုဆိုလိုရကား။

ယေနကာမံပဏာမေတိ၊ခေမ္မာဗလဝတံမိဂိ။
ဥန္နဒန္တိဝိဇာနာဟိ၊ဇာတံသရဏတောဘယံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဥန္နဒန္တိ၊အထက်သို့ကော့ညွတ်သောအစွယ်ရှိသော။မိဂိ၊သားများသော၌နင်းခြင်္သေ့မင်း။ ဍူသရော၊ အစိုးရသောသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိကို၊ သေဝကာ၊မှီဝဲခစားသောသူကို။ ယေန၊အကြင်အရပ်မျက်နှာအသို့ဖြင့်။ကာမံ သွားစေခြင်း၌အလိုရှိ၏။ တေန၊ထိုအရပ်မျက်နှာအသို့သို့။ ပဏာမေတိ၊နှင်လိုက်၏။ ဧသော၊ဤသို့အလိုရှိရာနှင်လိုက်ခြင်းသည်၊ ဗလဝတံ၊ အစိုးရကုန်သော သူတို့၏။ ခေမ္မာ၊ သုံးစံသဘောတည်း။ဍူတိ၊ဤသို့။တွံ၊သင်သည်။ဝိဇာနာဟိ၊သိလော့။ အမှာကံ ငါတို့အား။ သရဏတော၊ ကိုးကွယ်ရာမှ။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ ဘယံ ဘေးသည်။ဇာတံ၊ဖြစ်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ဝသ

နမ္ဘာနမေဝ၊ နေရာအရပ်သို့သာလျှင်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဂမိဿာမ၊ သွားကြကုန်တော့အံ့။

ခြင်္သေ့မင်းသည် ထိုမြေခွေး၏ စကားကို ကြား၍။ ကောင်းသော ခြင်္သေ့မ၊ ဤမည်သောကာလ၌၊ ငါ၏အစာရှာအံ့သောငှါ သွား၍။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ ဤမြေခွေးနှင့်ငင်း။ ဤမြေခွေးမနှင့်ငင်း တကွ လာသည်၏ အဖြစ်ကိုသင်သည် အောက်မေ့မိ၏လောဟု ခြင်္သေ့မကို မေး၏၊အရှင်၊အောက်မေ့မိပါ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ငါမလာခြင်း၏အကြောင်းကိုသင်သိ၏လောဟုဆို၏၊ အရှင်၊အကျွန်ုပ် မသိဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ကောင်းသောခြင်္သေ့မ၊ ငါသည်သားတခုကို ဘမ်းအံ့ဟုချော်၍။ ညွန်၌ကျံ့နစ်၏၊ ထိုညွန်မှထွက်အံ့သောငှါ မတတ် နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာ မစားရဘဲ တည်ရ၏။ ထိုငါ သည်ဤမြေခွေးကိုမှီ၍အသက်ကိုရ၏။ ဤမြေခွေးသည်ငါ၏အသက် ကိုပေးပေသော အဆွေခင်ပွန်းတည်း။ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရား၌ တည်အံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်သောမြေခွေးတည်း။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ အဆွေခင်ပွန်းသည်အားနည်းသောမည်သည်မရှိ။ ဤနေ့မှစ၍၊ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမြေခွေးအားငင်း။အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သောမြေခွေးမအား ငင်း။ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏သားငယ်တို့အားငင်း ဤသို့သဘောရှိသောမ ထေမဲ့မြင်အမှုကိုမပြုလင့်ဟုဆို၍။ခြင်္သေ့မင်းသည်။

အပိစေဒုဗ္ဗလောမိတ္တော၊မိတ္တဓမ္မေသုတိဋ္ဌတိ။

သောဉာတကောစဗန္ဓုစ၊သောမိတ္တောသောစမေသခါ။

ဒါဌိနိမာတိမညိတ္ထော၊သိင်္ဂါလောမမပါဏဒေါ။

ဟူသောနှစ်ဂုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂါထာကိုဆို၏။

ဒါဌိနိ၊ခြင်္သေ့မ။ စေ၊အကယ်၍။ ဒုဗ္ဗလောပိ၊ အားနည်းငြားသော် လည်း။မိတ္တော၊အဆွေခင်ပွန်းသည်။ မိတ္တဓမ္မေသု၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရားတို့၌။အပိတိဋ္ဌတိ၊တည်ပေအံ့။ သော၊ထိုသူသည်။ မေ ငါ၏။ဉာ တကောစ၊ အဆွေအမျိုးလည်းတော်၏။ ဗန္ဓုစ၊အဆွေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်၏။ သော၊ထိုသူသည်။ မိတ္တောစ၊ မိတ်လည်းဖြစ်၏။ သော၊ထိုသူ သည်။သခါစ၊အပေါင်းအဘော်လည်းဖြစ်၏။ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ သိင်္ဂါလော၊မြေခွေးသည်။ မမ၊ငါ့အား။ ပါဏဒေါ၊အသက်ကိုပေးပေ ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ သဟာယံဝါ၊အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သောမြေ

ခွေးကိုဝှင်း။ သဟာယိ ဝါ၊ အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သော မြေခွေးမကို ဝှင်း။တွံ၊သင်သည်။မာအတိမညာဝေါ၊မထေမဲ့မြင်မပြုလင့်။

ထိုခြင်္သေ့မသည် ခြင်္သေ့မင်း၏ စကားကို ကြား၍။ မြေခွေးမကို သည်းခံစေ၍။ထိုနေ့မှစ၍သားနှင့်တကွသောမြေခွေးမနှင့်တကွအညီ အညွတ်နေကြ၏။ခြင်္သေ့ငယ်တို့သည်လည်းမြေခွေးငယ်တို့နှင့်တကွ ကစားကုန်လျက်။ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကုန်သည်ဖြစ်၍။ မိဘတို့၏လွန် သောကာလ၌လည်းချစ်ခင်လေးမြတ်ကြကုန်လျက်၊ အချစ်မပျက်ကုန် မူ၍သာလျှင်။ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနေကြကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့၊မြေခွေးတို့ အားအမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် မပြတ်သောချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်လာ သတည်း။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီး လျှင်။သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍။ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ၊အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် သောတာ ပန်ဖြစ်ကုန်၏။အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သကဒါဂါမ်ဖြစ်ကုန်၏။အ ချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂါမ်ဖြစ်ကုန်၏။အချို့ကုန်သောရဟန်း တို့သည်ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းသနည်းဟူမူ ကား။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊မြေခွေးဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ခြင်္သေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော ဂုဏဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ သုဟနုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ နယိဒံဝိသမသီလေန၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသုဟနုဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ ကြမ်းကြုတ် ကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန် သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုစကားသည်မှန် ၏။ထိုအခါ၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌လည်းတယောက်သောရဟန်း သည်ကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်း၏၊ နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်၏။ ဇနပုဒ်၌လည်း

တယောက်သောရဟန်းသည်ကြမ်းကြုတ်ရန့်ရင်း၏။ နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်၏။ထိုအခါတနေ့သ၌၊ ဇနပုဒ်နေရဟန်းသည် တစုံတခုသောအမှုကြောင့်သာလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၏။ သာမဏေတို့သည်၎င်း။ရဟန်းငယ်တို့သည်၎င်း။ထိုဇနပုဒ်နေရဟန်း၏ကြမ်းကြုတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိကုန်၏။ ထိုသာမဏေရဟန်းငယ်တို့သည် ကြမ်းကြုတ်ကုန်သောရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို မြင်ရကုန်အံ့ဟု အခုတ်အခုတ် ကျက်ကျက် အားဖြင့် ထိုဇနပုဒ် နေရဟန်းကို ဇေတဝန်ကျောင်းနေရဟန်း၏ပရိဝုဏ်သို့ပို့ကြကုန်၏။ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သောထိုနှစ်ပါးကုန်သောရဟန်းတို့သည်လည်းအချင်းချင်းမြင်ကုန်၍လျှင်။ ချစ်ခင်ကြကုန်လျက်နေကြကုန်၏။ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြကုန်၏။ လက်ကိုဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ခြေကိုဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ကျောက်ကိုဆုပ်နယ်ခြင်းအစရှိသည်တို့ကို ပြုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌ စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဖြစ်စေကုန်သနည်း ဟူမူကား။ ငါ့ရှင်တို့၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တပါး သူတို့၏ အပေါ်၌သာ ကြမ်းကြုတ်ရန့်ရင်းကုန်၏။နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်ကုန်၏။ အချင်းချင်းမူကား၊ ထိုနှစ်ပါးကုန်သောရဟန်းတို့သည် ညီညွတ်ကြကုန်သည်၊ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြကုန်သည်၊ချစ်လျက်နေကြကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါအဘယ်မည် သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူ၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌သာလျှင်ထိုရဟန်းတို့သည် တပါးကုန်သော သူတို့၏ အပေါ်၌ သာလျှင် ကြမ်းကြုတ်ကုန်သည်၊ ရန့်ရင်းကုန်သည်၊ နိုင်ထက်က လူမှုတတ်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ အချင်းချင်းမူကားညီညွတ်ကုန်သည်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်သည်၊ ချစ်ခင်လျက်နေကြကုန်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တပါးကုန်သောသူတို့၏အပေါ်၌သာ ကြမ်းကြုတ်ရန့်ရင်းကုန်သည်၊ နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊အချင်းချင်းမူကားညီညွတ်ကုန်သည်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြ ကုန်သည်၊ ချစ်ခင်လျက် နေကြကုန်သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် ခင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ခပ်သိမ်းသောကိစ္စကိုပြီးစေတတ်သောအကျိုးအကြောင်းကိုဆုံးမတတ်သော အမတ်သည်ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကားစဉ်းငယ်ဥစ္စာကိုမက်မော တတ်သောသဘောရှိ၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအားမဟာသောဏအမည်ရှိသော စဉ်းလဲသောမြင်းသည်ရှိ၏။ ထိုအခါ၊ဥတ္တရာပထ၌နေကုန်သောမြင်းကုန်သည်တို့သည် မြင်းငါးရာတို့ကိုဆောင်ခဲ့ကုန်၍။မြင်းတို့လာသည်၏ အဖြစ်ကို မင်းအားကြားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုကာလမှရှေး၌ကား ဘုရားလောင်းသည် မြင်းတို့ကို အဘိုးပြတ်၍။ အရင်းဥစ္စာကိုမလျော့စေမူ၍ ပေးစေ၏။ မင်းသည်ထိုအဘိုးရင်းကိုမလျော့စေသည်ရှိသော်။ တပါးသောအမတ်ကိုခေါ်စေ၍။ အချင်း၊ သင်သည်မြင်းတို့ကို အဘိုးပြတ်လော့။ အဘိုးပြတ်သော်လည်းရှေးဦးစွာမဟာသောဏမြင်းကိုအကြင်သို့သောအခြင်း အရာအားဖြင့်လွှတ်သည်ရှိသော်။ ထိုဥတ္တရာပထမြင်းတို့၏ အတွင်းသို့ဝင်၏။ ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့်လွှတ်လိုက်၍။ မြင်းတို့ကိုကိုက်စေ၍။ အနာတို့ကိုပြုစေ၍။ အားနည်းသောကာလ၌အဘိုးရင်းကိုလျော့၍။ မြင်းတို့ကိုအဘိုးပြတ်လော့ဟုဆို၏။ ထိုအမတ်သည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍။ ထိုမင်းဆိုတိုင်းပြု၏။ မြင်းကုန်သည်တို့သည် မနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ပြုအပ်သော အမှုအရာကို ဘုရား လောင်းအားကြားကုန်၏။ဘုရားလောင်းသည်သင်တို့၏မြို့၌၊စဉ်းလဲသောမြင်းသည်မရှိလောဟုမေး၏။ အရှင်၊ သုဟနုအမည်ရှိသော ကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်းသောစဉ်းလဲသောမြင်းသည်ရှိ၏ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုသို့တပြီးကားတဘန်လာကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုသုဟနု အမည်ရှိသော မြင်းကိုဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟု ဘုရား သောင်းသည် ဆို၏။ ထိုမြင်းကုန်သည် တို့သည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံကုန်၍။တဘန်လာသည်ရှိသော်။ ထိုသုဟနုအမည်ရှိသောမြင်းစဉ်းလဲကို ယူခဲ့၍လာကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မြင်းကုန်သည်တို့သည်လာကုန်၏ဟုကြား၍။ ခြသေ့်ခံသော လေသွန်တံခါးကိုဘွင့်လှစ်၍။မြင်းတို့ကိုကြည့်၍။မဟာသောဏမြင်းကိုလွှတ်စေ၏။ မြင်းကုန်သည်တို့သည်လည်း မဟာသောဏ မြင်းလာသည်ကိုမြင်ကုန်၍။ သုဟနု မြင်းကိုလွှတ်ကုန်၏။ ထိုမဟာသောဏမြင်း၊ သုဟနု မြင်းတို့

သည့် တစီးသည် တစီးသို့ရောက်ကုန်၍။ ကိုယ်တို့ကိုလျက် ကြကုန်လျက်ရပ်ကြကုန်၏။ ပြဟ္မဒတ်မင်းသည်နှစ်စီးကုန်သော ဤမြင်းစဉ်းလဲတို့ကိုသင်သည်မြင်၏လော။ ဤမြင်းစဉ်းလဲနှစ်စီးတို့သည် တပါးကုန်သောမြင်းတို့၏အပေါ်၌သာကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်းကုန်၏။ နှိုင်ထက်ကလူမှုတတ် ကုန်၏။ တပါးကုန်သော မြင်းတို့ကို ကိုက်ကုန်၍။ နာသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်စေတတ်ကုန်၏။ ယခုအခါ၌၊ အချင်းချင်းကား ကိုယ်ကိုလျက်ကြကုန်လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်၍ ရပ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်တုံနည်းဟုဘုရားလောင်းကိုမေး၏။မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤမြင်းနှစ်စီးတို့သည်မညီမျှသောအလေ့ရှိကုန်သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ မညီမျှသောသဘောရှိကုန်သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့သည်တူမျှသော အလေ့ရှိကုန်သည်လည်းဖြစ်ကုန်၏။တူမျှသော သဘောရှိကုန်သည်လည်းဖြစ်ကုန်၏ဟုဆို၍။

နယိဒံဝိသမသီလေန၊သောဏေနသုဟနူသဟ။
သုဟနူပိတာ ဒိသောယေဝ၊ ယောသော ဏဿ ဂေါစ
ရော။ ။
ပက္ခန္ဒိနာပဂဗ္ဘေန၊နိစ္စံသန္ဒာနခါဒိနာ။
သမေတိပါပံပါပေန၊သမေတိအသတာသတံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ သုဟနု၊သုဟနုမြင်းသည်။ သောဏေန၊သောဏမြင်းနှင့်။ သဟ၊တကွ။ယံဣဒံပေမံ၊ အကြင်ချစ်ခြင်းကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။တံဣဒံပေမံ၊ ထိုချစ်ခြင်းကို၊အတ္တနော၊မိမိ၏။ဝိသမသီလေန၊မတူမျှသောအလေ့အားဖြင့်။ နကရောတိ၊မပြု။ မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သောဏဿ၊သောဏမြင်း၏။ ယောအဿဂေါစရော၊ အကြင်မြင်းတို့ကိုကိုက်လှုက်ကျက်စားခြင်းအကျင့်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သုဟနုပိ၊သုဟနုမြင်းသည်လည်း။တာဒိသောယေဝ၊ ထိုသောဏမြင်းနှင့်တူသည်သာလျှင်တည်း။ မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ဧတေသု၊ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့တွင်။ အညတရေန၊ တစီးသောမြင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။ အညတရော၊ တစီးသော မြင်းသည်။ ပက္ခန္ဒိနာ၊ မြင်းတပါးတို့၏ အပေါ်သို့ပြေးသွားခြင်းအလေ့အားဖြင့်၎င်း။ ပဂဗ္ဘေန ကာယကံ၏ ရုန့်

ရင်း ကြမ်းကြုတ်ခြင်း အစရှိ သည့်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဟု ဆိုအပ်သော့မကောင်းသောအလေ့အားဖြင့်ရင်း။နိဋ္ဌံ၊အမြဲ။သန္တာနခါဒိနာ၊မိမိကိုချည်သောကြိုးကို ကိုက်တတ်သော အလေ့အားဖြင့်ရင်း။ သမေတိ၊တူမျှ၏။ ပါပေန၊ယုတ်မာသောမြင်းတစီးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။ ပါပဿ၊ ယုတ်မာသောမြင်းတစီး၏။ပါပံ၊ယုတ်မာသောအလေ့သည်။ သမေတိ၊တူမျှ၏။ အသတာ၊သူတော်မဟုတ်သောသူနှင့်။သဟ၊တကွ။အသတံ၊သူတော်မဟုတ်ကုန်သောသူတို့၏။အသာရကမ္မံ၊မကောင်းသောအမှုသည်။သမေတိ၊တူမျှ၏။

ဘုရားလောင်းသည်ဤသို့ဆို၍ကား။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ မင်းမည်သည်ကား အလွန်မက်မောတတ်သည် မဖြစ်ရာ။သူတပါး၏ဥစ္စာမည်သည်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းသည် မအပ်ဟုထိုမင်းကိုဆုံးမ၍။ မြင်းတို့ကိုအဘိုးဖြတ်၍။ မှန်သော အဘိုးကိုပေးစေ၏။ မြင်းကုန်သည်တို့သည် သဘော အားလျော်သည်သာ ဖြစ်သော အဘိုးကိုရကုန်၍။ ရွှင်လန်း နှစ်သက်ကုန်လျက် သွားကြကုန်၏၊ မင်းသည်ဘုရားလောင်း အဆုံးအမ၌ တည်၍၊ကံအားလျော်စွာလား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ ဤရဟန်းကြမ်း နှစ်ယောက် တို့သည်။ ထိုအခါ၊ မြင်းကြမ်းနှစ်စီးတို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ ထိုအခါ၊ ပညာရှိအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသုဟနုဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ မောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ဥဒေတယံစက္ခုမာဧကရာဇာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမောရ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သောတယောက်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်

ကုန်သောရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ရဟန်း၊ သင်သည်ငြီးငွေ့၏ဟူသည် မှန်သလောဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်၍။ အဘယ်ကိုမြင်၍ ငြီးငွေ့ သနည်းဟု မိန့်တော် မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား တယောက်သောတန်းဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သောမိန်းမကိုမြင်၍။ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်း၊ မိန်းမ မည်သည်ကား သင်တို့ကဲ့သို့ သောသူ၏ စိတ်ကိုအဘယ့်ကြောင့်မလှုပ်ချောက်ချားစေနိုင်အံ့နည်း။ လှုပ်ချောက်ချားစေနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ရှေးပညာရှိတို့အား အနှစ်ခုနစ်ရာတို့ပတ်လုံးမဖြစ်ကုန်သောကိလေသာတို့သည် မိန်းမ၏အသံကိုကြားလတ်သော်အခွင့်ကိုရကုန်၍။ တခဏခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လာကုန်၏။ စင်ကြယ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့စင်လျက်လည်းညစ်နွမ်းရကုန်သေး၏။ မြတ်သောဆန္ဒနှင့်ပြည့်စုံသော သူတို့စင်လျက်လည်းအကျော် အစောမဲ့ခြင်း၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ရ ကုန်သေး၏။ မစင်ကြယ်သောသူသည်ကား အဘယ်မှာဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဥဒေါင်းအမျိုး၌ပဋိသန္ဓေယူ၍။ အဥဖြစ်သောကာလ၌လည်းမဟာလှေကားအနှံ့နှင့်တူသောအဆင်းရှိသောဥခွံရှိသည်ဖြစ်၍ဥခွံကိုခွဲ၍ ပေါက်သည်ရှိသော်။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏။ ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏။ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏။ အတောင်ကြားတို့၌၊ နီနီတွေးတွေးယုန်သွေးဟင်္သပတားဆွတ်၍ ထားသကဲ့သို့ အခြားအရေတို့ဖြင့်ထူး၍ တင့်တယ်၏။ ထိုရွှေဥဒေါင်းသည် အသက်ကိုစောင့်ရှောက်လိုရကား။ တောင်ရေးသုံးခုတို့ကိုလွန်၍။ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော တောင်ရေး၏ တခုသောဒဏ္ဍကရွှေတောင်အပြင်၌နေခြင်းကိုပြု၏။ ထိုရွှေဥဒေါင်းသည်ညဉ့်၏ လင်းလတ်သောအခါ ရွှေတောင်ထိပ်၌နေလျက်။ တက်လတ်သောနေမင်းကိုကြည့်၍။ မိမိ၏ကျက်စားရာမြေ၌၊ အစောင့်အရှောက်အရန်း အတားအကျိုးငှါမြတ်သောမန္တရားကိုဘွဲ့လိုရကား၊

ဥဒေတယံစက္ခုမာဧကရာဇာ။
ဟရိဿဝဏ္ဏော ပထဝိပ္ပဘာသော။
တံတံနမဿာမိဟရိဿဝဏ္ဏံပထဝိပ္ပဘာသံ။
တယာဇ္ဇဂုတ္တာဝိဟရေမုဒိဝသံ။ ။

ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။

စက္ခုမာ၊အလုံးစုံသောစကြာဝဠာ၌ နေကုန်သောသူတို့အားမျက်စိအမြင်ကိုပေးတတ်ထသော။ ဧကရာဇာ၊ မြတ်သောမင်း ဖြစ်ထသော။ ဟရိဿဝဏ္ဏော၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိထသော။ ပထဝိပ္ပဘာသော၊မြေကြီးကိုထွန်းပစေတတ်ထသော။အယံဘာဏုမာ၊ ဤနေမင်းသည်။ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဥဒေတိ၊ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ တက်လတ်၏။တံတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ဟရိဿဝဏ္ဏံ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ ပထဝိပ္ပဘာသံ၊ မြေကြီးကို ထွန်းပစေတတ်ထသော။တံ၊အရှင်နေမင်းကို။ နမဿာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။တယာ၊ ရှင်နေမင်းသည်။ဂုတ္တာ၊ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဋ္ဌမံဤဒိဝသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ဒိဝသံ၊နေ့တို့ပတ်လုံး။ ဝိဟရေမု၊ချမ်းသာစွာနေရပါလိုကုန်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ဒုတိယဂါထာဖြင့်လွန် တော်မူလေကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင်တို့ကိုငင်း။ ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်ကို ၎င်းရှိခိုးလိုရကား။

ယေဗြာဟ္မဏာဝေဒဂူသဗ္ဗဓမ္မေ။
တေမေနမောတေစမံပါလယန္တု။
နမတ္ထုဗုဒ္ဓါနံနမတ္ထုဗောဓိယာ။
နမောဝိမုတ္တာနံနမောဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

ဋ္ဌမံသောပရိတ္တံကတွာ၊မောရောစရတိဧသနာ။ ။ဟူသောဤနှစ်ပါဒကိုကားဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။

ဗြာဟ္မဏာ၊မကောင်းမှုကို အပ ပြုတော်မူကုန်ပြီး ထသော။ သဗ္ဗဓမ္မေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သောတရားတို့ကို။ ဝေဒဂူ၊ ဉာဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားသည်တို့ကို ပြုတော်မူကုန်ပြီး၍ ဗောဓိအပြင်၌ အရဟတ္တမဂ်

ဉာဏ်သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးထသော။ ယေယာဒိသာ၊အကြင်သို့ သဘောရှိတော်မူကုန်ထသော။ ဘဂဝန္တော၊မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။သန္တိ၊ရှိတော်မူကုန်၏။တေတာဒိသာ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။ဘဂဝန္တော၊မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။မေ၊အကျွန်ုပ်၏။နမောနမကာရံ၊ရှိခိုးခြင်းကို။ ပဋိဂ္ဂဏှန္တု၊ခံလည်း ခံတော်မူစေကုန်သတည်း။ဧဝံ၊ဤသို့။မယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမဿိတာ၊ရှိခိုးအပ်ကုန်သော။ တေတာဒိသာ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ ပါလယန္တု၊ စောင့်လည်း စောင့်တော်မူစေကုန်သတည်း။ဗုဒ္ဓါနံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူကုန် ပြီးသော ဘုရားရှင်တို့အား။မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။နမော၊ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ဝေါသညေဝ၊ ထိုဘုရား ရှင်တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိယာ၊ မဂ်လေးတန်၊ဖိုလ်လေးတန်တို့၌ဉာဏ်ဟုဆိုအပ်သော ဗောဓိအား။မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တာနံ၊အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ဝိမုတ္တိအားဖြင့် ဝိမုတ္တိ ရှိတော်မူကုန်သော။ တေသညေဝ၊ ထိုဘုရားရှင်တို့အားသာလျှင်။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ နမော၊ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ နေသံ၊ထိုဘုရားရှင်တို့၏။ ဝိမုတ္တိယာ၊ငါးပါးသောဝိမုတ္တိအား။မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောမောရော၊ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းသည်။ဣမံပရိတ္တံ၊ ဤအရန်းအတားကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ ဧသနာဧသနာယ၊အပွင့်၊ အသီးအစရှိသောအထူးထူးအပြားပြားသောအစာကိုရှာအံ့သောငှါ။စရတိ၊သွား၏။

ရဟန်းတို့၊ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းသည်ဤသို့နေ့ပတ်လုံးကျက်စား၍။ညအခါ တောင်ထိပ်၌နေ၍ ဝင်လေသော နေမင်းကိုကြည့်လျက်။ ဘုရားရှင်တို့၏ဂုဏ်တော်ကိုဆင်ခြင်၍။ နေရာအရပ်၌အစောင့်အရှောက်အရန်းအတားအကျိုးငှါတဘန်မြတ်သောမန္တရားကိုဘွဲ့ပြန်လိုရကား။

အပေတယံစက္ခုမာဧကရာဇာ။
ဟရိဿဝဏ္ဏောပထဝိပ္ပဘာသော။
တံတံနမဿာမိဟရိဿဝဏ္ဏံပထဝိပ္ပဘာသံ။
တယာဇ္ဇဂုတ္တာဝိဟရေမုရတ္တိံ။ ။

ယေဗြာဟ္မဏာဝေဒဂူသဗ္ဗဓမ္မေ။
တေမေနမောတေစမံပါလယန္တု။
နမတ္ထုဗုဒ္ဓါနံနမတ္ထုဗောဓိယာ။
နမောဝိမုတ္တာနံနမောဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၍။

ဣမံသောပရိတ္တံကတွာ၊ မောရောစရတိဧသနာ။ ။ဟူသော၍နှစ်ပါဒ ကိုလည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးမှ ဆက်၍ဟော တော်မူ၏။

စက္ခုမာ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့အား မျက်စိ အမြင်ကိုပေးတတ်ထသော။ ဧကရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းဖြစ်ထသော။ ဟရိဿဝဏ္ဏော၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ ပထဝိပ္ပဘာ သော၊မြေကြီးကိုထွန်းပစေတတ်ထသော။ အယံဘာဏုမာ၊ဤနေမင်း သည်။ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။အပေတိ၊ဝင်၏။တံတသ္မာ၊ထိုကြောင့်။ ဟရိဿဝဏ္ဏံ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ ပထဝိပ္ပဘာသံ၊ မြေကြီးကိုထွန်းပစေတတ်သော။တံ၊အရှင်နေမင်းကို။ နမဿာမိ၊ရှိခိုး ပါ၏။အဇ္ဇ၊ယနေ့။ တယာ၊ ရှင်နေမင်းသည်။ဂုတ္တာ၊ စောင့်ရှောက်အပ် ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ဣမံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ရတ္တိံ၊ညဉ့်ပတ်လုံး။ဝိဟရေမု၊ချမ်းသာစွာနေရပါလိုကုန်၏။

ဗြာဟ္မဏာ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုတော် မူကုန်ပြီးထသော။ သဗ္ဗ ဓမ္မေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသင်္ခတအသင်္ခတတရားတို့ကို။ ဝေဒဂူ၊ဉာဏ် တော်အားဖြင့်ထင်ရှားသည်တို့ကို ပြုတော်မူကုန်၍ သံသရာကို လွန် တော်မူကုန်ပြီးထသော။ ယေဘဂဝန္တော၊ အကြင်မြတ်စွာ ဘုရားတို့ သည်။သန္တိ၊ ရှိတော်မူကုန်၏။ တေဘဂဝန္တော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့ သည်၊မေ၊အကျွန်ုပ်၏။နမော၊ရှိခိုးခြင်းကို။ပဋိဂ္ဂဏှန္တု၊စ၊ ခံလည်းခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဧဝံ၊ဤသို့။မယာ၊ ငါသည်။နမဿိတာ၊ ရှိခိုးအပ် ကုန်သော။ တေတာဒိသာ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပါလယန္တု၊စ၊ စောင့်လည်း စောင့်တော် မူစေကုန်သတည်း။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူကုန်ပြီး သောဘုရားရှင်တို့အား။မေ၊အကျွန်ုပ်၏။နမော၊ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ တေသညေဝ၊ ထိုဘုရားရှင်တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိ

ယာ၊ မင်္ဂလေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်တို့၌ ဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်သောဗောဓိအား။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ နမော၊ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တာနံ၊အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ဝိမုတ္တိအားဖြင့်ဝိမုတ္တိရှိတော်မူကုန်သော။ တေသဉောဝ၊ ထိုဘုရားရှင်တို့အားသာလျှင်။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ နမော၊ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ နေသံ၊ထိုဘုရားရှင်တို့၏။ ဝိမုတ္တိယာ၊ငါးပါးသောဝိမုတ္တိအား။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ နမော၊ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သောမောရော၊ထိုရွှေဥဒေါင်းသည်။ ဣမံပရိတ္တံ၊ဤအရန်အတားကို။ကတွာ၊ပြု၍။ နိဝါသဌာနေ၊နေရာအရပ်၌။ဝါသံ၊နေခြင်းကို။အကပ္ပယိ၊ပြု၏။

ထိုရွှေဥဒေါင်းအားညဉ့်၌ရင်း။ နေ့၌ရင်းဤသို့သဘောရှိသောပရိတ်၏အာနုဘော်ကြောင့် ဘေးသည်လည်း မဖြစ် သည်သာလျှင်တည်း။ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခြင်းသည်လည်းမဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၏မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ မုဆိုးတို့၏ရွာ၌နေသော မုဆိုး တယောက်သည်။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော်။ ထိုဒဏ္ဍကာ ရွှေတောင်ထိပ်၌ နေသော ဘုရား အလောင်းရွှေဥဒေါင်းကိုမြင်လျှင်လာလတ်၍ သားအားကြား၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ ခေမာအမည်ရှိသော မိဘုရားသည်အိပ်မက်ဖြင့်ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောရွှေဥဒေါင်း တရားဟောသည်ကိုမြင်မက်၍။ နိုးသောကာလ၌ မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ အဘယ်သို့ကြားလျှောက်သနည်းဟူမူကား။မြတ်သောမင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်သည်ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသောဥဒေါင်း၏ တရားကို နာလို၏ဟုလျှောက်၏။မင်းသည်အမတ်တို့ကိုမေး၏။အမတ်တို့သည်။ အရှင်မင်းကြီး၊ပုဏ္ဏားတို့သည်သိကုန်လတ္တံ့ဟုလျှောက်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုစကားကိုကြားကုန်၍။ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သောဥဒေါင်းတို့မည်သည်ရှိကုန်၏ဟုလျှောက်၏။ အဘယ်အရပ်၌ရှိသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်။ အရှင်မင်းကြီး၊ မုဆိုးတို့သည် သိကုန် လတ္တံ့ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မင်းကြီးသည်။မုဆိုးတို့ကိုစည်းဝေးစေ၍မေး၏။ ထိုအခါ၊ထိုမုဆိုး၏သားသည်။မြတ်သောမင်းကြီး၊ဒဏ္ဍကာအမည်ရှိသောရွှေတောင်သည်ရှိ၏။ထိုရွှေတောင်၌၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောရွှေဥဒေါင်းသည်နေ၏ဟုလျှောက်၏။အိုမုဆိုး၊ ထိုသို့တပြီးကား။

သင်သည် ထိုရွှေဥဒေါင်းကို မသတ်ဘဲနှောင်ဘွဲ့၍ သာလျှင် ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ထိုမုဆိုးသည်သွား၍။ ထိုရွှေဥဒေါင်း၏ကျက်စားရာမြေ၌ ကျော့ကွင်းတို့ကိုထောင်၏။ ဥဒေါင်းသည်နေရာအရပ်၌လည်း ကျော့ကွင်းသည်မရွေ့။ မုဆိုးသည်ဘမ်းအံ့သောငှါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံးထိုအရပ်၌သာလျှင် ကျက်စား၍သေလေ၏။ ခေမာမိဘုရားသည်လည်းတောင့်တအပ်သောရွှေဥဒေါင်းကိုမရ၍သေ၏။ မင်းသည်ဥဒေါင်းကိုမှီ၍၊ ငါ၏မိဘုရားသေလွန်ရ၏ဟုအမျက်ထွက်၍။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ ဒဏ္ဍကမည်သောရွှေတောင်သည်ရှိ၏။ ထိုရွှေတောင်၌၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောဥဒေါင်းသည်နေ၏။ အကြင်သူတို့သည်ထိုရွှေဥဒေါင်း၏အသားကို စားရကုန်၏။ ထိုသူတို့သည်မအိုသည်ဖြစ်ကုန်၏။ မသေသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ဟုအက္ခရာကို ရွှေပြား၌ရေးသားစေ၍။ တံတင်း၌ထားစေ၏။ ထိုမင်းသည်စုတေသည်သော်တပါးသောမင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ရွှေပြား၌ ရေးထားသောအက္ခရာကိုဘတ်စေ၍။ ငါသည်မအိုသည်မသေသည်ဖြစ်ရအံ့ဟုတပါးသောမုဆိုးကိုစေလွှတ်၏။ ထိုမုဆိုးသည်လည်းသွားလေ၍။ ဘုရားလောင်းကို ဘမ်းအံ့သောငှါမတတ်နိုင်၍။ ထိုအရပ်၌သာလျှင်သေလေ၏။ ထိုသို့သောနည်းဖြင့်သာလျှင် မင်းခြောက်ဆက်လဲသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ခုနစ်ဆက်မြောက်ဖြစ်သောမင်းသည်မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍။ မုဆိုးတယောက်ကို စေလိုက်၏။ ထိုမုဆိုးသည်သွားလေ၍ ဘုရားလောင်းသည် နင်းရာအရပ်၌လည်း ကျော့ကွင်း၏မရွေ့သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ မိမိ၏အကျိုးငှါအရန်းအတားကိုပြု၍။ ထိုရွှေဥဒေါင်း၏ ကျက်စားရာမြေသို့ သွားခြင်း ကိုလည်းသိ၍။ အရပ်စွန်သို့သက်ခဲ့၍။ တခုသောဥဒေါင်းမကိုဘမ်း၍။ အကြင်သို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့်သင်အပ်သည်ရှိသော်။ ဥဒေါင်းမသည်လက်ချပ်တီးသံဖြင့်က၏။ လက်ဖျစ်တီးသံဖြင့်လည်းတွန်၏။ ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့်သင်ပြီးလျှင်။ ထိုဥဒေါင်းမကိုယူ၍သွားလေ၍။ ရွှေဥဒေါင်းသည်အရန်းအတားကိုမပြုမီစောစောလျှင်ကျော့ကွင်းကိုကျော့ကွင်းတံသို့တင်၍။ ကျော့ကွင်းတို့ကိုထောင်၍။ ဥဒေါင်းမကိုတွန်စေ၏။ ရွှေဥဒေါင်းသည်သဘောမတူသောဥဒေါင်းမ၏ အသံကိုကြား၍။ ကိလေသာဖြင့်ကျင်နာသည်ဖြစ်၍။ ပရိတ်ကိုပြုအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်ဘဲသွားလေလျှင်ကျော့

ကွင်း၌မိ၏။ ထိုဘုရားလောင်းကို မှုဆိုးသည်ဘမ်း၍ သွားပြီးလျှင်မင်းအားဆက်၏။မင်းသည်ထိုရွှေဥဒေါင်း၏အဆင်း၏ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍။ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ နေရာကိုပေးစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေ၍။မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဘယ့်ကြောင့်ငါ့ကိုဘမ်းစေသနည်းဟုမေး၏။ရွှေဥဒေါင်း အကြင်သူတို့သည်သင်၏အသားကိုစားရကုန်၏။ထိုသူတို့သည်မအိုကုန်သည်၊ မသေကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏ဟု ငါကြားရ၏။ ထိုငါသည်သင်၏အသားကိုစား၍။ မအိုမသေသည်ဖြစ်လို၍။ သင့်ကိုဘမ်းစေ၏ဟုဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ငါ၏အသားကို စားရကုန်သော သူတို့သည် မအိုကုန်သည်၊ မသေကုန်သည်ဖြစ်စေကုန်ဦးတော့။ငါသည်မူကားသေရအံ့။ ဤသို့ငါသည်သေတတ်သောသဘောရှိလျက်ငါ၏အသားကို စားကုန်သောသူတို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်မသေကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဥဒေါင်းမြတ်၊ သင်သည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။ သင်၏အသားကိုစားရကုန်သောသူတို့သည်မအိုကုန်၊မသေကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ မြတ်သော မင်းကြီး၊ ငါသည်အကြောင်းမဲ့ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသည်မဟုတ်။ရှေး၌ကားငါသည် ဤမြို့၌သာလျှင်စကြာဝတေးမင်းဖြစ်၍။ မိမိသည်လည်းပဉ္စသီတို့ကိုစောင့်ခဲ့ဘူး၏။ အလုံးစုံသော စကြာဝဠာ၌ နေကုန်သော သူတို့ကိုလည်းစောင့်စေဘူး၏။ထိုငါသည်စုတေ၍။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ အသက်ထက်ဆုံးတည်၍။ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်မှစုတေသည်ရှိသော်။ တပါးသောအကုသိုလ်၏အကျိုးဆက်ကြောင့် ဥဒေါင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော်လည်းရှေး၌ စောက်တည်ခဲ့ဘူးသောသီလ၏အာနုဘော်ကြောင့်။ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ဥဒေါင်းမြတ်၊ သင်သည်စကြာဝတေးမင်းဖြစ်၍။ သီလကိုစောင့်ရှောက်၍။ သီလ၏အာနုဘော်ကြောင့်ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ သင်၏စကားကိုအဘယ်သို့ သော အကြောင်းကြောင့် ငါတို့သည် ယုံကြည် အပ်သနည်း။တစုံတခုသောသက်သေရှိ၏လောဟုဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ရှိ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ အဘယ်မည်သောသက်သေနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ငါသည်စကြာဝတေးမင်းဖြစ်သော ကာလ၌၊ ရတ

နာဖြင့်ပြီးသောရထား၌စီး၍။ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သွားဘူး၏။ငါ၏ထို ရတနာရထားကိုမဂ်လာရေကန်၏ မြေအတွင်း၌မြှုပ်စေအပ်၏။ ထိုရ တနာရထားကို မဂ်လာရေကန်မှ ဘော်စေလော့။ ထိုရတနာရထား သည်ငါ၏သက်သေဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းသည်ကောင်း ပြီဟုဝန်ခံ၍။မဂ်လာရေကန်မှရေကိုပယ်စေပြီးလျှင်။ရတနာရထားကို ဆောင်ယူခဲ့စေ၍။ဘုရားလောင်းအားယုံကြည်၏။ဘုရားလောင်းသည်၊ မြတ်သော မင်းကြီး၊ အမြိုက်ဖြစ်သော မဟာနိဗ္ဗာန်ကိုထား၍။ ကြွင်း ကုန်သောခပ်သိမ်းကုန်သောသဉ်တတရားတို့သည်ဖြစ်ကုန်၍။ အမြဲမ တည်သော သဘော ရှိကုန်၏။ မမြဲသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်တတ် ပျက် တတ်သောသဘောရှိကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏ဟု မင်းအားတရား ဟော၍။ မင်းကိုငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌ တည်စေ၏။ မင်းသည် ကြည်ညို သည်ဖြစ်၍။ ဘုရားလောင်းကို မင်းအဖြစ်ဖြင့် ပူဇော်၏။ ထို ဘုရား လောင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ထိုမင်းအားသာလျှင် အပ်နှင်းပြီး လျှင်။နှစ်ရက်သုံးရက်နေ၍။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ မမေ့မလျော့ဖြစ်ရစ် လော့ဟုဆုံးမ၍။ ကောင်းကင်၌ပျံ၍။ ဒဏ္ဍကမြေတောင်သို့သွားလေ၏။ မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်းအဆုံးအမ၌တည်၍။ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍။ကံအားလျော်စွာလားး၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူသောအဆုံး၌၊ ငြီးငွေ့ သော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊မြေ ဥဒေါင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့ ၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောမောရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ ဝိနီလကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကို အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိနီလကဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊

သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်၏ ဘုရားအတု ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ဒေဝဒတ်သည် ဂယာသီသသို့ရောက်လာကုန်သော နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့အား ဘုရားအသွင်ကိုပြ၍ အိပ်သည်ရှိသော်။ မထေရ်မြတ် နှစ်ပါးတို့သည်လည်းတရားကိုဟောကုန်၍။မိမိတို့၏ဘုပည့်တို့ကိုယူ၍။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့လာခဲ့ကြကုန်၏။ ထိုအဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့သည်။ သာရိပုတ္တရာ၊မောဂ္ဂလာန်တို့၊ ဒေဝဒတ်သည်သင်တို့ကိုမြင်၍။ အသို့ပြုသနည်းဟု မြတ်စွာဘုရားသခင် မေးအပ်သည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားအသွင်ကိုပြ၍။ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်။သာရိပုတ္တရာ၊ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင်ငါဘုရား၏ အတုဖြစ်သောအမူအရာကိုပြု၍။ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ရောက်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။ သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

သာရိပုတ္တရာ၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဝိဒေဟတိုင်းမိထိလာပြည်၌၊ ဝိဒေဟတိုင်းသူတို့ကို အစိုးရသော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ဝိဒေဟမင်း၏မိဘုရားကြီးဝမ်း၌ဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့ကိုသင်၍၊အဘလွန်သဖြင့်မင်းအဖြစ်၌တည်၏။ထိုအခါ၌၊တခုသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားကျက်စားရာမြေ၌၊ ကျီးမနှင့်တကွပေါင်းဘော်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ထိုကျီးမသည်သားကိုဘွား၏။ထိုငှက်ငယ်သည်အမိနှင့်လည်းမတူ။ အဘနှင့်လည်းမတူသလျှင်ကတည်း။ ထိုအခါ၌၊ထိုငှက်သငယ်အားမညိုမဖွေ့သောသဘောရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဝိနီလကဟူသောအမည်သည်သာလျှင်မှည့်ကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မပြတ်လာ၍သားကိုကြည့်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအားကား၊ တပါးကုန်သော နှစ်ခုကုန်သော ဟင်္သာငယ် ဖြစ်ကုန်သော သားတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုဟင်္သာငှက်ငယ်တို့သည် အဘဖြစ်သောဗြဟ္မဒတ်မင်းကို မပြတ်လူ့ပြည်လမ်းသို့ ပျံသွားလေသည် ကိုမြင်ကုန်၍ မေးကုန်၏။ အဘယ်သို့မေးကုန်သနည်းဟူမူကား။ဘခင်၊သင်တို့သည်အဘယ့်ကြောင့်မပြတ်လူ့ပြည်လမ်းသို့သွားကုန်သနည်း ဟုမေးကုန်၏။ ချစ်သားတို့၊ငါအား

ကျီးမတရုနှင့်တကွပေါင်းဘော်ခြင်းကိုဖွဲ၍။ တရသောသားသည်ဖြစ်၏။ထိုငါ့သားအားဝိနီလကဟူသောအမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။ ငါသည်ထိုဝိနီလကကိုကြည့်အံ့သောငှါသွား၏ဟုဆို၏။ ဘခင်၊ထိုဝိနီလကသည် အဘယ်အရပ်၌လျှင် နေသနည်းဟု မေးကုန်၏။ ချစ်သားတို့၊ ဝိဒေဟတိုင်းမိထိလာပြည်၏ မနီးမဝေး သောအရပ်၌၊ ဤအမည် ရှိသောတရသောထန်းပင်ဖျား၌နေ၏ဟုဆို၏။ဘခင်၊လူတို့ကျက်စားရာအရပ်မည်သည်ကား ရွံရှာဘွယ်ရှိ၏။ ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွဖြစ်၏။ သင်ဘခင်တို့သည် မသွားကုန်လင့်။ အကျွန်ုပ်တို့သည်သွားကုန်၍။ ထိုဝိနီလကကိုဆောင်ချေကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၍။ ဟသ်ာငယ်နှစ်ခု တို့သည် အဘဖြစ်သောရွှေဟသ်ာမင်းကြားလိုက်သောအမှတ်ဖြင့်။ထိုအရပ်သို့သွားကုန်၍၊ ထိုဝိနီလကကို တရသောတုတ်တံ၌စီးစေ၍။ နှုတ်သီးဖြင့်တုတ်တံစွန်း၌ကိုက်၍။မိထိလာမြို့၏ အပေါ်ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ဆောင်ကုန်၏။ ထိုခဏ၌၊ ဝိဒေဟမင်းသည် အလုံးစုံဖြူသော သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကသောမြတ်သောရထား၌စီး၍။ မြို့ကိုလကျ်ာလှည့်သည်ကိုပြု၏။ ဝိနီလကသည်ထို ဝိဒေဟမင်းကိုမြင်၍။ ငါ့အားဝိဒေဟမင်းနှင့် အဘယ်မှာထူးအံ့နည်း။ ဤဝိဒေဟရာဇ်မင်းသည် သိန္ဓောမြင်းလေးစီး ကသောရထား၌စီး၍မြို့ကိုလှည့်၏။ငါသည်တမူကားဟသ်ာကသောရထား၌စီး၍သွားရအံ့ဟုကြံ၏။ကြံ၍ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလျက်။

ဝေမေဝနူနရာဇာနံ၊ ဝေဒေဟံမိထိလဂ္ဂဟံ။
အဿာဝဟန္တိအာဇညာ၊ယထာဟံသာဝိနီလကံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးပွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

နူန၊ငါအကြံရှိသည်ကား။တနည်းကား။နူန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ဝေဒေဟံ၊ဝိဒေဟတိုင်း၏အရှင်ဖြစ်ထသော။ မိထိလဂ္ဂဟံ၊ မိထိလာပြည့်၌အိမ်ကိုသိမ်းပိုက်၍ နေထသော။ ရာဇာနံ၊မင်းကို။ အာဇညာ၊ အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုသိတတ်ကုန်သော။အဿာ၊မြင်းတို့သည်။ ဝဟန္တိ၊ယထာ၊ ဆောင်ကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝမေဝ၊ထို့အတူလျှင်။ ဝိနီလကံ၊ဝိနီလကအမည်ရှိသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဣမေဟံသာ၊ ဤဟသ်ာမျိုးညီနောင်တို့သည်။ဝဟန္တိ၊ဆောင်ကုန်၏။

ထိုဟသ်ာငယ်ညီနောင်တို့သည် ထိုဝိနီလက၏ စကားကိုကြားကုန်၍။အမျက်ထွက်ကုန်၍။ဤအရပ်၌သာလျှင်။ ထိုဝိနီလကကိုချကုန်

၍သွားကုန်အံ့ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေကုန်၏။ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော်။ ငါတို့အားအဘသည်အသို့ဆိုလတ္တံ့နည်းဟုကဲ့ရဲ့အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်။အဘ၏အထံသို့ဆောင်ကုန်၍၊ထိုဝိနီလကသည်ပြုအပ်သောအမှုအရာကို အဘအားကြားကုန်၏။ထိုအခါ၌၊ ထိုဝိနီလကကို အဘသည်အမျက်ထွက်၍။သင်သည်ငါ၏သားတို့ထက်လွန်မြတ်သလော။ငါ၏သားတို့ကိုနှိပ်စက်၍။ ရထား၌ကကုန်သောသိန္ဓောမြင်းတို့ကိုကဲ့သို့ပြုဘိ၏။မိမိ၏ပမာဏကိုမသိ။ဤအရပ်သည်သင်၏ကျက်စားရာအရပ်မဟုတ်။သင့်အမိ၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင်သွားလေလော့ဟုခြိမ်းချောက်၍။

ဝိနီလကဒုဂ္ဂံဘဇသိ၊အဘူမိံ တာတသေဝသိ။
ဂါမန္တကာနိသေဝဿု၊ဧတံမာတာလယံတုဝံ။ ။

ဟူသောနှစ်ချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတဝိနီလက၊အချင်းဝိနီလက။တွံ၊သင်သည်။ဗ္ဗုမေသံ၊ ဤဟင်္သာတို့၏။ဝသေန၊အစွမ်းအားဖြင့်။ဒုဂ္ဂံ၊ ရောက်နိုင်ခဲသော တောင်မြောင်ချောက်ကြားအရပ်သို့။ဘဇသိ၊ ရောက်လာ၏။အဘူမိံ၊ သင်၏အရာမဟုတ်သောမြေအရပ်ကို။တွံ၊သင်သည်။သေဝသိ၊မှီဝဲလာ၏။တုဝံ၊သင်သည်။ ဂါမန္တကာနိ၊ ရွာစွန်ရွာနားအရပ်တို့ကို။ သေဝဿု၊ မှီဝဲလေလော့။တုဝံ၊သင်သည်။ဧတံ၊ထိုသို့သဘောရှိသော။ မာတာလယံ၊မစင်တောအကောင်ပုပ်စွန့်ပစ်ရာ အရပ်ဖြစ်သောသင့် အမိကျီးမနေရာအရပ်သို့။ဂစ္ဆ၊သွားလေလော့။

ဤသို့ ထိုဝိနီလကကို ခြိမ်းချောက်၍။ ရွှေဟင်္သာငယ်တို့၊ သင်တို့သည်သွားကြကုန်။ ထိုဝိနီလကကိုမိထိလာမြို့၏မစင်စွန့်ရာအရပ်၌သာလျှင်ချခဲ့ကုန်၍လာကြကုန်လော့ဟုသားတို့ကိုစေလိုက်၏။ထိုရွှေဟင်္သာငယ်တို့သည်။ထိုအဘရွှေဟင်္သာမင်းဆိုတိုင်းသာလျှင်ပြုကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ သာရိပုတ္တရာ၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ၊ကျီးမသားဝိနီလကဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊နှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝကတို့သည်။ထိုအခါ၊ရွှေဟင်္သာမျိုး ညီနောင်စုံတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ အဘဖြစ်သောရွှေဟင်္သာမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ဝိဒေဟမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို

ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သောဝိနီလက ဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးတော်မူသောဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ်၏သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည်အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ ရဟန်း၊ရှင်၊လူ၊ပြည်သူအပေါင်းတို့၏စီးပွါးချမ်းသာ အကျိုး၄ါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊ မဟာဥပရာဇာမယ်တော်အရှင်မိဘုရားမြတ်သည် ဆောက်အပ်သော မင်္ဂလာ ဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ။(ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည်။ မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌ရှေးဦးစွာသောဒဠှဝဂ်သည်။ဤမျှသောသန္ဒါ၏အစဉ်၊အနက်၏အစဉ်အားဖြင့်အပြီးသို့ရောက်၏။

၁။ ဍာန္ဓသမာနဂေါတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။နသန္တဝံကာပုရိသေနကယိရာထ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဍာန္ဓသမာနဂေါတ္တဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ ဆုံးမခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ (ထိုရဟန်း၏ဝတ္ထုသည့်နဝနိပါတ်၊ ဂိဇ္ဈဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့.)။ အထူးကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်း၊ သင်သည်ကားရှေး၌လည်း ဆုံးမခက်သောသဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပညာရှိတို့၏ စကားကို နားမထောင် သောကြောင့်။ အမုန်ယစ်သောဆင်သည်ခြေတို့ဖြင့် မုန့်ရုန့်ညက်ညက် ပြုအပ်လေပြီဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍။ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော်၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုပယ်ပြီးလျှင်။ရသေ့၊ရဟန်းပြု၍။ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့၏ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်၍။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေခြင်းကို ပြု၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုရသေ့အ

ပေါင်းတို့တွင်၊ ဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တအမည်ရှိသော တယောက်သောရသေ့သည်ဆုံးမခက်သည်၊ အဆုံးအမကိုမခံယူသည်ဖြစ်၏။ ထိုဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တရသေ့သည်ဆင်ငယ်တစီးကိုမွေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍။ထိုဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တရသေ့ကိုခေါ်စေ၍။ ရသေ့၊ သင်သည်ဆင်ငယ်ကိုမွေး၏ဟူ၍။ ငါကြားရသည်မှန်သလောဟုမေး၏။ဆရာမှန်ပေ၏။အမိသေသောဆင်ငယ်တစီးကိုမွေး၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ရသေ့၊ဆင်တို့မည်သည်ကားကြီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော်။ မွေးမြူသောအရှင်ကိုသာလျှင် သတ်တတ်ကုန်၏။ သင်သည် ထိုဆင်ငယ်ကို မမွေးလင့်ဟုဆို၏။ ဆရာ၊ ထိုဆင်ငယ်နှင့်ကင်း၍ နေခြင်းငှါမတတ်နိုင်ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုသို့တပြီးကား ထင်ရှားလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ထိုဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တသည်မွေးအပ်သော ထိုဆင်ငယ်သည် နောက်အဘို့၌၊ ကြီးသောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကြီးလတ်သည်ရှိသော်။အခါတပါး၌၊ရသေ့တို့သည်တော၌ဖြစ်သောသစ်မြစ်၊သစ်သီးကြီးငယ်အကျိုးငှါ။ဝေးသောအရပ်သို့သွားကုန်၍။ထိုအရပ်၌သာလျှင် နှစ်ရက်၊သုံးရက်နေကုန်၏။ ဆင်သည်လည်းရှေးဦးစွာသော တောင်လေသည်လာသည်ရှိသော် မုန်ယိုသည်ဖြစ်၍။ ထိုဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တကျောင်းသို့ဝင်၍။ရေအိုးကိုခွဲ၍။ကျောက်ပျဉ်ကိုပစ်၍။ထံကဲပျဉ်ကိုနုတ်၍။ ထိုရသေ့ကိုသတ်၍ သာလျှင် သွားအံ့ဟုတရသောတောအရပ်သို့ဝင်၍။ ထိုဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တ ရသေ့၏ လာလတ္တံ့သော ခရီးကိုကြည့်လျက်ရပ်၏။ဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တရသေ့သည်ထိုဆင်၏အကျိုးငှါ အစာကိုယူ၍။ခပ်သိမ်းကုန်သောရသေ့တို့၏ ရှေ့မှသာလျှင်လာလတ်သည်ရှိသော်။ ထိုဆင်ကိုမြင်၍။ ပကတိသောအမှတ်ဖြင့်သာလျှင်ထိုဆင်၏အထံသို့သွား၏။ထိုအခါ၌၊ထိုဇာနုသန္ဓသမာနဂေါတ္တကိုထိုဆင်သည်တောအုပ်အရပ်မှထွက်၍။ နှာမောင်းဖြင့်မြဲစွာကိုင်ပြီးလျှင်မြေ၌ပုတ်ခတ်၍။ ဦးခေါင်းကိုခြေဖြင့်နင်း၍။အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေပြီးလျှင်။ကြိုးကြာသံနှင့်တူသော မြည်ခြင်းကို ပြု၍တောသို့ ဝင်လေ၏။ ကြွင်းကုန်သောရသေ့တို့သည်ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းအားကြား ကုန်၏။ဘုရားလောင်းသည် စက်ဆုပ်ဘွယ် ရှိသော ယောကျ်ားနှင့်တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကိုမပြုအပ်ဟုဆို၍။

နသန္ထဝံကာပုရိသေနကယိရာထ။
အရိယောအနရိယေနပဇာနမတ္ထံ။
စိရာနုဝုတ္ထောပိကရောတိပါပံ။
ဂဇောယထာဗုန္ဒသမာနဂေါတ္တံ။ ။
ယံတွေဝဇညာသဒိသောမမန္တိ။
သီလေနပညာယသုတေနစာပိ။
တေနေဝမေတ္တံကယိရာထသဒ္ဓိံ။
သုခေါဟဝေသပ္ပုရိသေနသင်္ဂမော။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘောဇန္တော၊အိုရသေ့တို့။အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။ပဇာနံပဇာနန္တော၊ သိထသော။ အရိယော၊ ကောင်းသော အကျင့်၌တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။အနရိယေန၊ သူတော်မဟုတ်သော။ကာပုရိသေန၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့်။သဒ္ဓိံ၊တကွ။သန္ထဝံ၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကယိရာထ၊မပြုရာ။ကိံကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ နကယိရာထ၊မပြုရာသနည်းဟူမူကား။ ဗုန္ဒသမာနဂေါတ္တေန၊ ဗုန္ဒသမာနဂေါတ္တရသေ့သည်။ပေါသိယမာနော၊မွေးအပ်သော။ဂဇော၊ဆင်သည်။ ဗုန္ဒသမာနဂေါတ္တံ၊ ဗုန္ဒသမာနဂေါတ္တရသေ့ကို။ မာရေန္တော၊ သတ်လျက်။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို။ အကာသိယထာ၊ပြုသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အနရိယော၊ အရိယာ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။ အနုဝုတ္ထောပိ၊ အတူတကွ နေသော်လည်း။ပါပံ၊ယုတ်မာသောအမှုကို။ကရောတိ၊ပြုတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။သန္ထဝံ၊ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။နကယိရာထ၊မပြုရာ။ ။ယံတွေဝပုဂ္ဂလံ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာလျှင်။အယံပုဂ္ဂလော၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်။မမ၊ငါနှင့်။သီလေနစာပိ၊ သီလအားဖြင့်ရင်း။ ပညာယစာပိ၊ ပညာအားဖြင့်ရင်း။သုတေနစာပိ၊အကြားအမြင်အာ ဖြင့်ရင်း။သဒိသော၊တူ၏။ ဣတိ၊ဤသို့။ဇညာ၊ သိရာ၏။ တေနေဝ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သာလျှင်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ မေတ္တံ၊ မိတ်ဘွဲ့ခြင်းကို။ ကယိရာထ၊ ပြုရာ၏။ကသ္မာ၊အဘယ့်ကြောင့်။တေနေဝ၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သာလျှင်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေတ္တံ၊မိတ်ဘွဲ့ခြင်းကို။ကယိရာထ ပြုရာသနည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ သပ္ပုရိသေန၊သူတော်ကောင်းနှင့်။ သင်္ဂမော၊ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။

ဟာဝေ၊စင်စစ်။သုခေါ၊ချမ်းသာ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ တေနေဝ၊ထို ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သာလျှင်။သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေတ္တံ၊မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို။ကယိရာထ၊ပြု ရာ၏။

ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် အဆုံးအမ ကိုမခံမယူသောမည်သည်မဖြစ်ရာ။ ပညာရှိတို့ဆုံးမတိုင်းကောင်းစွာ ကျင့်ရာ၏ဟုရသေ့အပေါင်းကိုဆုံးမ၍။ဣန္ဒသမာနဂေါတ္တ၏အလောင်း ကိုသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကိုပြု၍။ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကိုပွါးစေ၍။ ဗြဟ္မာ့ပြည် သို့လား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရ ဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ ဤဆုံးမခက်သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ ဣန္ဒသ မာနဂေါတ္တရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအ ခါ၊ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောဣန္ဒသမာနဂေါတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ သန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ နသန္ဓဝသ္မာပရ မတ္ထိပါပိယော၊ အစရှိသောဂါ ထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင် အပ်သော ဤသန္ဓဝ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်း သုံးနေတော် မူစဉ်။ မီး ပူဇော်ခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ (ဤဝတ္ထုသည် အောက် ဧကနိပါတ်၊ နင်္ဂုဋ္ဌဇာတ်၌ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့် တူသည်သာလျှင်တည်း)။ ရဟန်းတို့ သည်ထိုမိစ္ဆာအယူရှိကုန်သောရသေ့တို့မီးပူဇော်သည်တို့ကိုမြင်ကုန် ၍။အရှင်ဘုရား၊ ရသေ့တို့သည် အထူးထူးအပြားပြားရှိသော မိစ္ဆာအ ကျင့်ကိုပြုကုန်၏။ ထိုမိစ္ဆာ အကျင့်၌ အစီးအပွါးသည် ရှိသလောဟု မြတ်စွာဘုရားကိုမေးလျှောက်ကုန်၏။ရဟန်းတို့၊ ထိုမိစ္ဆာအကျင့်၌တ စုံတခုသောအစီးအပွါးမည်သည်မရှိ။ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်းမီးပူ ဇော်ခြင်း၌အစီးအပွါးသည်ရှိ၏ဟုသောအမှတ်ဖြင့်ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံးမီးကိုပူဇော်ကုန်၍။ထိုမီးပူဇော်ခြင်းအမှု၌အစီးအပွါးမဲ့ ကိုသာလျှင်မြင်ကုန်၍။ မီးကိုရေဖြင့်ငြိမ်းစေကုန်၍၊ သစ်ခက်အစရှိ

သည့်တို့ဖြင့်ပုတ်ခတ်ကုန်၍။ တဘန်ပြန်၍မျှလည်း မကြည့်ကုန်ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍။ မိဘတို့သည်ထိုဘုရားလောင်း၏ဘွားသော နေ့၌မီးကိုယူကုန်၍။တဆဲ့ခြောက်နှစ်အရွယ်၌ တည်သော ထိုဘုရားလောင်းကိုဆိုကုန်၏။အဘယ်သို့ဆိုကုန်သနည်းဟူမူကား။ချစ်သား၊ဘွားသောနေ့၌မီးကိုယူ၍တော၌မီးကိုလုပ်ကျွေးလတ္တံ့လော။ထိုသို့ မဟုတ်မူကားဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို သင်၍။ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍။ အိမ်ရာထောင်သော လူတို့ဘောင်၌နေခြင်းကိုပြုလတ္တံ့လောဟုဆိုကုန်၏။ထိုဘုရားလောင်းသည်ငါ့အား အိမ်ရာထောင်သောလူတို့ဘောင်၌နေခြင်းဖြင့်အလိုမရှိ။ ဘွားသောနေ့၌မီးကိုယူ၍။ တော၌ မီးကိုလုပ်ကျွေး၍။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားသည်ဖြစ်အံ့ဟုဆို၍။ဘွားသောနေ့၌မီးကိုယူ၍။မိဘတို့ကိုရှိခိုး၍တောသို့ဝင်၍။ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်း၌နေ၍။ မီးကို လုပ်ကျွေး၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ဆွမ်းဘိတ်ရာအရပ်သို့သွား၍။ ထောပတ်နှင့်ရောနှောအပ်သော ဃနာကိုရခဲ့၍။ ဤထောပတ်နှင့် ရောနှောအပ်သောဃနာကို ဗြဟ္မာကြီးအားလှူအံ့ဟု။ ထိုဃနာကို ဆောင်၍မီးကိုညှိ၍။အရှင်မီးမင်း၊ ရှေးဦးစွာအရှင်ကို ထောပတ်နှင့် ယှဉ်သောဃနာကို သောက်စေအံ့ဟုဆို၍။ ဃနာကိုမီး၌ထည့်၏။ များသောထောပတ်စေးရှိသောဃနာကိုမီး၌ထည့်ကာမျှသာလျှင်မီးသည်တောက်၍။ အလွန်လျှင်အထက်သို့တက်၏။ထို့ကြောင့်။ သစ်ရွက် တို့ဖြင့်မိုးအပ်သောကျောင်းကိုလောင်၏။ ရသေ့သည်အလွန်ထိတ်လန့်ရကားပြေး၍အပ၌ရပ်၍။ စက်ဆုပ်ဘွယ် ရှိကုန်သော ယောကျ်ားတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း မည်သည်ကို မပြုအပ်။ ယခုအခါ ငါသည် ငြိုငြင်သဖြင့်ဆောက်လုပ် အပ်သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကို ဤမီး သည် လောင်ခဲ့ပြီဟုဆို၍။

နသန္တဝသ္မာပရမတ္ထိပါပိယော။
ယောသန္တဝေါကာပုရိသေနပောတိ။

သန္တုဋ္ဌိတောသဗ္ဗိနာပါယာသေန။
ကိစ္စာကတံပဏ္ဏကုဋိံအဒယှံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။

ကာပုရိသေန၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော ယောက်ျားနှင့်။ ယောသန္ထဝေါ၊အကြင်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ပါပိယော၊ အလွန်ယုတ်မာသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အသ္မာသန္ထဝါ၊ ထိုစက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောယောက်ျားနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းအောက်၊ပရံ၊အလွန်ယုတ်မာခြင်းမည်သည်။နတ္ထိ၊ မရှိ။သပ္ပိနာစ၊ ထောပတ်ဖြင့်၎င်း။ပါယာသေနစ စာနာဖြင့်၎င်း။ သန္တုဋ္ဌိတောအပိ၊ရောင့်ရဲစေပါလျက်လည်း။အယံအဂ္ဂိ၊ ဤမီးသည်။ မယာ၊ ငါသည်။ကိစ္စာကတံ၊ငြိုငြင်သဖြင့် ပြုအပ်သော။ ပဏ္ဏကုဋိံ၊သစ်ရွက်ဖြင့်မိုးအပ်သောကျောင်းကို။အဒယှံ၊လောင်ခဲ့ပြီ။

ထိုဘုရား လောင်းသည် ဤသို့ဆို၍။ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သောသင်ဖြင့်ငါ့အားအလိုမရှိဟုထိုမီးကိုငြိမ်းစေ၍။ သစ်ခက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်၍ ဟိမဝန္တာ၏ အတွင်းသို့ဝင်သည်ရှိသော်၊ တခုသော ရွှေနှင့်တူသောအဆင်းရှိသည့်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သာမအမည်ရှိသော သမင်မကိုခြင်္သေ့၏၎င်း၊ကျား၏၎င်းမျက်နှာကိုလျက်သည်ကိုမြင်၍။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းထက်မြတ်ခြင်းမည်သည်မရှိဟုကြံ၍။

နသန္ထဝသ္မာပရမတ္ထိသေယျော။
ယောသန္ထဝေါသပ္ပုရိသေန ဟောတိ။
သီဟဿဗျဂ္ဃဿစဒီပိနောစ။
သာမာမုခံလေဟတိသန္ထဝေန။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂါထာကိုဆို၏။

သပ္ပုရိသေန၊သူတော်ကောင်းနှင့်။ ယောသန္ထဝေါ၊ အကြင်ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်။သေယျော၊မြတ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အသ္မာသန္ထဝါ၊ထိုသူတော်ကောင်းတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်းထက်။ပရံ၊ လွန်မြတ်ခြင်းသည်။နတ္ထိ၊မရှိ၊သာမာ၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောသမင်မသည်။ သန္ထဝေန၊ ချစ်ခြင်း ကြောင့်။ သီဟဿစ၊ ခြင်္သေ့၏၎င်း။ ဗျဂ္ဃဿစ၊ကျား၏၎င်း။ ဒီပိနောစ၊သစ်၏၎င်း။ မုခံ၊မျက်နှာကို၊ လေဟတိ၊လျက်၏။

ဤသို့ဆို၍ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာ၏အတွင်းသို့ဝင်၍ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင်၊ အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း၊ သမာပတ် ၈ပါးတို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍၊ အသက်၏အဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။ သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်၊ ထိုအခါ၊ ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသန္ထဝဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ သုသိမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာဠာမိဂါသေတဒန္တာတဝိမေ၊ အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသုသိမ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အလိုဆန္ဒညီညွတ်ကြ၍လှူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိမြို့၌ ရံခါတဦးသောအမျိုးသည်သာလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအားအလှူကိုလှူ၏။ ရံခါသာသနာတော်မှတပါးသော အယူရှိကုန်သော သူတို့အားလှူ၏။ ရံခါဂိုဏ်းဖွဲ့သော အားဖြင့် များစွာကုန်သောသူတို့သည်တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍လှူကုန်၏၊ ရံခါလမ်းအစဉ်အားဖြင့်လှူကုန်၏၊ ရံခါမြို့အလုံး၌နေကုန်သောသူတို့သည်အလိုဆန္ဒညီညွတ်ကုန်၍ လှူကုန်၏၊ ဤအခါ၌ကား မြို့အလုံး၌ နေကုန်သော သူတို့သည်အလိုဆန္ဒညီညွတ်ကြကုန်၍၊ အလုံးစုံသောပရိက္ခရာအလှူဝတ္ထုကိုစီရင်ကုန်၍၊ နှစ်ခုတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောသူတို့သည်ဤအလုံးစုံသောအလှူဝတ္ထုကိုသာသနာတော်မှတပါးသောအယူရှိကုန်သောအရှင်တို့အားလှူကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့ကုန်သောသူတို့သည်ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်း သံဃာတော်တို့အား လှူကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ ဤသို့စကားသည်အဘန်တလဲလဲဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်၊ သာသနာတော်မှတပါးသောအယူရှိကုန်သောသူတို့၏ တပည့်တို့သည်သာသနာတော်မှတပါးသောအယူရှိကုန်သောအရှင်တို့အားသာလျှင် ငါတို့သည်လှူကုန်အံ့၊ ဘုရားတပည့်တို့သည်လည်း ဘုရားအမှူး ရှိသောရဟန်းသံဃာတော်အားသာလျှင်ငါတို့သည် လှူကုန်အံ့။ ဤသို့ဆိုအပ်၏။ ထိုနှစ်ပါးကုန်သောစကားတို့တွင်အကြင်စကားကိုများစွာဆိုကြကုန်

၏။မျှားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ထိုစကားကိုငါတို့ လိုက်နာကြကုန်အံ့ဟုပြည်သူတို့ဆိုလတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ငါတို့သည်ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်း သင်္ဃာတော်အား လှူကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်သော သူတို့သည်သာလျှင်များကုန်၏။ ထိုသူတို့၏စကားသည်သာလျှင်တည်၏၊ သာသနာတော်မှတပါးသော အယူရှိကုန်သောသူတို့၏ တပည့်တို့သည်ဘုရားတို့အား လှူအပ်သောအလှူ၏ အနှစ်ရာယ်ကို ပြုအံ့သော၄ါမတတ်နိုင်ကုန်။ မြို့သူတို့သည်ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်းသင်္ဃာတို့ကိုပင့်ဘိတ်ကုန်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအလှူကြီးကိုဖြစ်စေကုန်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌။အလုံးစုံကုန်သောပရိက္ခရာတို့ကိုလှူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍၊ လူများကို မဂ်ဖိုလ်တို့ဖြင့် မောဟတည်း ဟူသော အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုး စေတော် မူပြီးလျှင်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သာလျှင် ကြွတော်မူ၍။ ရဟန်းသင်္ဃာသည်ဝတ်ပြုခြင်းကိုပြုသည်ရှိသော်။ ဂန္ဓကုဋိဦး၌ရပ်တော်မူ၍၊ ဘုရားတို့၏အဆုံးအမတော်ကိုပေးတော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်တော်မူ၏။ ညချမ်းအခါရဟန်းတို့သည် တရား သဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍။ ငါ့ရှင်တို့၊ သာသနာတော်မှတပါးသောအယူရှိကုန်သော သူတို့၏တပည့်တို့သည် ဘုရားတို့အားလှူအပ်သော အလှူ၏အနှစ်ရာယ်ကိုပြုအံ့သော ၄ါလုံ့လပြုကုန်သော်လည်း အနှစ်ရာယ်ကို ပြုအံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအလုံးစုံသော ပရိက္ခရာအလှူကို မြို့သူတို့သည် ဘုရားတို့၏ ခြေတော်ရင်းသို့သာလျှင်ဆောင်အပ်ကုန်၏။ဘုရားတို့၏အစွမ်းတော်မည်သည့်ကားအံ့ဘွယ်သရဲရှိပေ၏။ ကြီးလှပေ၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွတော်မူလတ်၍။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေး ပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ ထိုသာသနာတော်မှ တပါးသော အယူရှိကုန်သောသူတို့၏တပည့်တို့သည်ယခုအခါ၌လျှင်ငါ့အားလှူအပ်သော အလှူ၏အနှစ်ရာယ်ကိုပြုအံ့သော၄ါလုံ့လပြုသည်ကားမဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုကုန်သလျှင်ကတည်း။ ထိုပရိက္ခရာသည်ကားခပ်သိမ်းသော ကာလ၌လည်းငါ၏ခြေရင်းသို့သာလျှင် ရောက် လာရ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ သုသိမအမည်ရှိသောမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုအခါ၌၊ ဘုရားလောင်းသည်ထိုသုသိမမင်း၏ပုရောဟိတ်၏ပုဏ္ဏေးမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏တဆဲ့ခြောက်နှစ် မြောက်သော ကာလ၌အဘသည်သေ၏။ ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်ကားထင်ရှားရှိစဉ်ကာလ၌၊မင်း၏ဆင်မင်္ဂလာအမှုကိုပြုတတ်သောသူသည်ဖြစ်၏။ ဆင်တို့၏မင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ရောက်လာသောအဆောက်အဦဘဏ္ဍာကိုရင်း။ဆင်တို့ကိုမင်္ဂလာပြုခြင်းကိုရင်း။ အလုံးစုံကိုထိုပုဏ္ဏားသည်သာလျှင်ရ၏။ ဤသို့ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား တခုတခုသော မင်္ဂလာ၌၊ ကုဋေအတိုင်း အရှည်ရှိသောဥစ္စာသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် သေလွန်သည်ရှိသော်။မင်္ဂလာပွဲသည်ရောက်၏။ ကြွင်းကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်မင်းသို့ကပ်ကုန်၍။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဆင်မင်္ဂလာပွဲသည်ရောက်ပြီ။ မင်္ဂလာကိုပြုခြင်းဌါသင့်၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ သားသည်ကားအလွန်ငယ်သေး၏။ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုမတတ်သေးသလျှင်ကတည်း။ ဆင်၏လက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကိုမတတ်သေးသလျှင်ကတည်း။အကျွန်ုပ်တို့သည်ဆင်မင်္ဂလာအမှုကို ပြုကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုရောဟိတ်သားအား ဆင်မင်္ဂလာကိုမပေးကုန်မူ၍။ ဆင်မင်္ဂလာကိုပြုကုန်၍။ ငါတို့သည်ဥစ္စာကိုယူကုန်အံ့ဟု ရွှင်လန်း နှစ်သက်ကုန်လျက်သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ၊ လေးရက်မြောက်နေ့၌ဆင်မင်္ဂလာပွဲသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိုအပ်သောကာလ၌။ ဘုရားလောင်း၏အမိပုဏ္ဏေးမသည်ထိုအကြောင်းကိုကြား၍။ ဆင်မင်္ဂလာမှုကို ပြုခြင်းမည်သည်ကား အမျိုးခုနစ်ဆက်လည်သည်တိုင်အောင်ငါတို့၏ အနွယ်တည်း။ ငါတို့၏အနွယ်သည် ပျက်စီးလတ္တံ့။ငါတို့သည် ဥစ္စာမှလည်း ဆုတ်ယုတ် လတ္တံ့ဟု စိုးရိမ်သည် ဖြစ်၍ငို၏။ ဘုရားလောင်းသည်၊မိခင်၊ အဘယ့်ကြောင့်ငိုသနည်းဟုဆို၍။ ထိုအကြောင်းကိုကြား၍။မိခင်၊ ကျွန်ုပ်သည်မင်္ဂလာကို ပြုရအံ့သည်မဟုတ်လောဟုဆို၏။ချစ်သား၊ သင်သည်ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို မတတ်သည်သာတည်း။ ဆင်၏လက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကိုမတတ်သည်သာတည်း။ မင်္ဂလာကိုအသို့ပြုလတ္တံ့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။မိခင်၊ အဘယ်အခါ၌ကား ဆင်မင်္ဂလာကို ပြုလတ္တံ့နည်းဟုဆို၏။ ချစ်သား၊ ဤနေ့မှလေး

ရက်မြောက်သောနေ့၌ပြုလတ္တံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မိခင်၊ဖေဒင်သုံးပုံတို့ကို လေ့လာသည်တို့ကိုပြု၍။ ဆင်၏လက္ခဏာကို ပြသောကျမ်းကိုတတ်သောဆရာသည်ကား။အဘယ်အရပ်၌နေသနည်းဟုဆို၏။ ချစ်သား၊ ဤသို့သဘောရှိသော ပညာအားဖြင့် အရပ်မျက်နှာသူတို့ထက်ကြီးမြတ်သောဆရာသည် ဤအရပ်မှယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်ထက်၌။ ဂန္ဓာရတိုင်းတက္ကသိုလ်ပြည်၌နေ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မိခင်၊ငါတို့၏အနွယ်ကိုမပျက်စေအံ့။ ကျွန်ုပ်သည်နက်ဖြန်တနေ့ခြင်းသာလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍။တညဉ့်ခြင်းသာလျှင်ဖေဒင်သုံးပုံတို့ကို၎င်း။ ဆင်၏လက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကို၎င်းသင်ခဲ့၍။ နက်ဖြန်နေ့၌လာလတ်၍လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ဆင်မင်္ဂလာကိုပြုအံ့။ သင်မိခင်မငိုလင့်ဟုအမိကိုနှစ်သိမ့်စေ၍။နက်ဖြန်နေ့၌ဘုရားလောင်းသည် နံနက်စောစောကသာလျှင်စား၍ တယောက်အထီးတည်း သာလျှင်ထွက်၍။ ဘုရားလောင်း၏အာနုဘော်အားဖြင့် နတ်တို့၏မြေကိုချုံ့ခြင်းကြောင့်တနေ့ခြင်းသာလျှင်တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ရောက်၍ဆရာကိုရှိခိုး၍လျောက်ပတ်စွာနေ၏။ထိုအခါ၌ထိုဘုရားလောင်းကိုဆရာသည်၊ လုလင်၊သင်သည်အဘယ်အရပ်မှလာသနည်းဟုမေး၏။ဆရာ၊အကျွန်ုပ်သည် ဗာရာဏသီမှလာ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ အဘယ်ကိစ္စကြောင့် လာခဲ့သနည်းဟုမေး၏။ ဆရာ၊ သင်တို့၏အထံ၌ ဖေဒင်သုံးပုံတို့ကို၎င်း။ ဆင်၏လက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကို၎င်းသင်အံ့သောငှါလာ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ လုလင်၊ ကောင်းပြီသင်လော့ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဆရာ၊အကျွန်ုပ်၏ အမှုသည် အလွန်လျင်နီး၏ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုကြား၍။ကျွန်ုပ်သည်တနေ့ခြင်းသာလျှင်ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသောခရီးကိုလာခဲ့ရ၏၊ယနေ့ပင်လျှင်တညဉ့်ပတ်လုံးကျွန်ုပ်အားအခွင့်ကိုပြုကုန်လော့။ ဤနေ့မှသုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆင်မင်္ဂလာ အမှုသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ အကျွန်ုပ်သည် တကြိမ်တည်းသာလျှင်ဖြစ်သောရွတ်ခြင်းအစဉ်ဖြင့်အလုံးစုံကိုသင်ပါအံ့ဟုဆို၏။ဆရာကိုအခွင့်ပြုစေ၍၊ဆရာ၏စားစဉ်ကာလ၌မိမိသည်စား၍ ဆရာ၏ခြေတို့ကိုဆေး၍ ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကိုရှေ့မှထား၍ရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်စွာ နေလျှက်သင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍။ အရုဏ် တက်လတ်သော် ဖေဒင်သုံးပုံတို့ကို၎င်း။ ဆင်၏လက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကို၎င်းမိမိပညာအာနုဘော် အားဖြင့်ပြီးစေ၍။ဆ

ရာ၊ ဤမှတပါးသည်လည်း ရှိသေးသလောဟုမေး၍။ လုလင်၊ မရှိပြီ။ အလုံးစုံသည် အဆုံးသို့ရောက်ပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဆရာ၊ ဤကျွမ်း၌ ပျက်သောပုဒ်သည် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ သရဏ္ဍာယ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်တွေဝေရာ၌ာနသည် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ ဤနေ့မှစ၍တပည့်တို့ကို သင်သောကာလ။ ဤသို့မသင်ကုန်လင့်ဟု ဆရာ၏အတတ်တို့ကိုသုတ်သင်ခဲ့၍စောစောကလျှင်စား၍ ဆရာကိုရှိခိုး၍တနေ့ခြင်းသာလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လာ၍။ သားချစ်၊ သင်သည်အတတ်ကိုသင်အပ်ပြီလောဟု မေးသည်ရှိသော်။ မိခင်၊ သင်ခဲ့ပြီဟုဆို၍ အမိကိုနှစ်သက်စေ၏။ နက်ဖြန်နေ့၌ဆင်တို့၏မင်္ဂလာပွဲကိုစီရင်အပ်၏။ တရာအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဆင်တို့၏ နှာမောင်းတန်းဆာတို့ကိုငင်း။ ရွှေတံခွန်တို့ကိုငင်း။ ရွှေကွန်ရက်တို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသည်တို့ကိုပြုကုန်၍ ထားကုန်၏၊ မင်းရင်ပြင်ကိုတန်းဆာ ဆင်ကုန်၏။ တဘန်ပုဏ္ဏားတို့သည်ဆင်မင်္ဂလာကို ပြုရပေကုန်အံ့ဟု တန်းဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ကုန်လျက်တည်ကုန်၏။ သုသိမမင်းသည်လည်းခပ်သိမ်းသောတန်းဆာတို့ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်လျက် ဆင်အပေါင်းအား လျောက်ပတ် သင့်တင့်သော အဆောက်အဦဘဏ္ဍာတို့ကို ယူစေ၍။ မင်္ဂလာ ပြုရာအရပ်သို့သွား၏။ဘုရားလောင်းသည်လည်းသူငယ်အခြံအရံဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍မိမိ၏ ပရိသတ်ဖြင့် ခြံရံအပ်သော အခြွေအရံရှိသည်ဖြစ်၍။ မင်း၏အထံသို့သွား၍။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ငင်း။ အရှင် မင်းကြီးတို့၏ငင်း အနွယ်ကိုဖျက်၍ တပါးကုန်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုဆင်မင်္ဂလာကို ပြုစေ၍ဆင်တို့၏ တန်းဆာတို့ကိုငင်း၊ အဆောက်အဦတို့ကိုငင်းတပါးကုန်သောပုဏ္ဏားတို့အား ပေးအံ့ဟူ၍ဆိုတော်မူကုန်သည်ဟု ကြားရသည်ကား မှန်သလောဟု ဆိုလို၍။

> ကာဠ္ဍာမိဂါသေတဒန္တာတဝါမေ။
> ပရောသတံဟေမဇာလာဘိဆန္နာ။
> တေတေဒဒါမိတိသုသိမဗြူသိ။
> အနုဿရံပေတ္တိပိတာမဟာနံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

သုသိမ၊ မင်းမြတ်သုသိမ။ တဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ သန္တိကေ၊ အထံ

တော်၌။ကာဠွာ၊မည်းညိုကုန်ထသော။မိဂါ၊သားမျိုးဖြစ်ကုန်ထသော။ သေတဒန္တာ၊ ဖြူစွာသောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ ပရောသတံ၊ တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ဟေမဇာလာဘိဆန္နာ။ ရွှေကွန်ရက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်ထသော။ဣမေ၊ဤဆင်တော်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။သုသိမ၊မင်းမြတ်သုသိမ။ တွံ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ အမှာကဉ္စ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ရင်း။အတ္တနောစ၊ကိုယ်တော်၏ရင်း။ဝံသေ၊အနွယ်၌။ပေတ္တိပိတာမဟာနံ၊ အဘအဘိုးတို့၏။ အာစိဏ္ဏံ၊ အလေ့ အကျင့်ကို။ အနုဿရံ၊ အောက်မေ့တော်မူနိုင်လျက်။အမှာကဉ္စ၊အကျွန်ုပ်တို့၏ရင်း။ အတ္တနော စ၊ကိုယ်တော်၏ရင်း။ ဝံသံ၊အနွယ်ကို။ နာသေတွာ၊ဖျက်၍။ တေတေ တေဇေတော၊ ထိုဆင်တော်တို့ကို။ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သော၄ါ။မယာ၊အကျွန်ုပ်မှ။ အညေသံ တပါးကုန်သော။ဗြာဟ္မဏာနံ၊ပုဏ္ဏားတို့အား။ဒဒါမီတိ၊ပေးအံ့ဟူ၍။ဗြူသိကိရ၊ ဆိုတော်မူသည်ဟုကြားရသည့်ကား။ သစ္စံ၊ မှန်သလော။ ။သုသိမမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။

ကာဠွာမိဂါသေတဒန္တာမမိမေ။
ပရောသတံဟေမဇာလာဘိဆန္နာ။
တေတေဒဒါမီတိဝဒါမိမာဏဝ။
အနုဿရံပေတ္တိပိတာမဟာနံ။ ။

ဟူသောနှစ်ချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

မာဏဝ၊လုလင်။မမ၊ငါ၏။သန္တိကေ၊အထံ၌။ကာဠွာ၊မည်းညိုသော အဆင်းရှိကုန်ထသော။မိဂါ၊သားမျိုးဖြစ်ကုန်ထသော။ သေတဒန္တာ၊ ဖြူသော အစွယ်ရှိကုန်ထသော။ ပရောသတံ၊ တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ဟေမဇာလာဘိဆန္နာ၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ဣမေ၊ဤဆင်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏၊အဟံ၊ငါသည်။ပေတ္တိပိတာမဟာနံ၊အဘအဘိုးတို့၏။ကြိယံ၊အမှုကို။အနုဿရံ၊ အောက်မေ့လျက်။တေတေတေဇေတော၊ထိုဆင်တို့ကို။တယာ၊သင်မှ။အညေသံ၊တပါးကုန်သော။ဗြာဟ္မဏာနံ၊ပုဏ္ဏားတို့အား။ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ၊ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သော၄ါ။ ဒဒါမီတိ၊ပေးအံ့ဟူ၍။ ဝဒါမိ၊ဆိုသည်ကား။ သစ္စမေဝ၊မှန်သလျှင်ကတည်း။

ထိုအခါ၊ထိုသုသိမမင်းကိုဘုရားလောင်းသည်။မြတ်သောမင်းကြီး၊

အကျွန်ုပ်တို့၏ရင်း။ ကိုယ်တော်၏ရင်းအနွယ်ကိုအောက်မေ့လျက်သာ လျှင်အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကိုထား၍။ တပါးကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ ကိုဆင်မင်္ဂလာကိုပြုစေတော်မူကုန်အံ့နည်းဟု လျှောက်၏။ အမောင်လု လင်၊သင်သည် ဗေဒင် သုံးပုံတို့ကိုရင်း။ ဆင်၏လက္ခဏာကို ပြသော ကျမ်းကိုရင်းမတတ်သေးဟုပုဏ္ဏားတို့သည် ငါ့အားလျှောက် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်။တပါးကုန်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုပြုစေအံ့ဟုဆိုသည် ရှိသော်။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ထိုသို့တပြီးကား၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင်ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ရင်း။ဆင်၏လက္ခဏာကို ပြသောကျမ်း ၌ရင်း။ တစိတ် တဒေသကိုလည်း အကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ပြောအံ့သော၄ါ စွမ်းနိုင်သောတယောက်သော ပုဏ္ဏားသည်အကယ်၍ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ထပါစေလော့။မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဆင်မင်္ဂလာပြုခြင်းနှင့်တကွဗေဒင် သုံးပုံတို့ကိုရင်း။ဆင်၏သက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကိုရင်း။ အကျွန်ုပ်ကို ထား၍၊ တပါးသော ဇမ္ဗူဒိပါကျွန်းအလုံး၌ တတ်သောသူ မည်သည် ကားမရှိဟု ခြသေ့်ဟောက်သကဲ့သို့ကြောက်ရွံ့မဲ့လျှင်း၊ရဲတင်းသောစ ကားကိုဆို၏။ တယောက်သောပုဏ္ဏားသည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူဖြစ်၍ ထအံ့သော၄ါမစွမ်းနိုင်။ ဘုရားလောင်း သည် မိမိ၏အမျိုးအနွယ်ကို တည်စေ၍ ဆင်မင်္ဂလာကိုပြု၍၊ များစွာ သောဥစ္စာကိုယူ၍မိမိ၏အိမ်သို့သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာတို့ ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အ ဆုံး၌၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သောတာပန်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံဖြစ်ကုန်၏။အချို့ကုန်သောရဟန်း တို့သည်အနာဂံဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူ ကား။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊မယ်တော်မဟာမာယာသည်။ထိုအခါ၊အ မိပုဏ္ဏေးမဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းမြတ်သည်။ ထိုအခါ၊အဘပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ၊သု သိမမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ သာရိပုတ္တရာသည်။ ထိုအခါ၊ ဒိသာပါ မောက္ခဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊

ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသုသိမဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဂိဇ္ဈဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာသည်။ ယံနုဂိဇ္ဈောယောဇနသတံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤဂိဇ္ဈဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။တပါးသောမိဘတို့ကိုလုပ်ကျွေးသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ (ဝတ္ထုသည်သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။အထူးကား)။သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ထိုရဟန်းကို။ရဟန်း၊သင်သည်လူတို့ကိုမွေး၏ဟု ငါကြားတော်မူရသည်မှန်သလောဟုမေးတော်မူ၍။ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား၊ မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်း၊ သင်သည်အဘယ်သူတို့ကိုမွေးသနည်းဟုမေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရားမိဘတို့ကိုမွေးပါ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်း၊ကောင်းစွကောင်းစွဟုထိုရဟန်းအားကောင်းချီးပေးတော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ ဤရဟန်းကိုသင်တို့သည်မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်၊ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း ကျေးဇူးကိုသိသည်၏အစွမ်းအားဖြင့် အဆွေမတော်ကုန်သောသူတို့အားလည်း ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းကိုပြုကုန်၏။မိဘတို့အားမွေးမြူခြင်းသည်ကား ဤရဟန်း၏ဝန်ဖြစ်ပေသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဂိဇ္ဈကုန့်တောင်ဝယ်လင်းတမျိုး၌ဖြစ်၍။ မိဘတို့ကိုမွေး၏။ ထိုအခါ၊တပါးသောကာလ၌၊ သည်းထန်စွာသောလေနှင့်တကွသော မိုဃ်းရွာခြင်းသည်ဖြစ်၏။လင်းတတို့သည်လေလာလျက်ရွာသောမိုဃ်းကိုသည်းခံအံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ချမ်းခြင်းတည်းဟူသောဘေးကြောင့်၊ဗာရာဏသီပြည်သို့သွားကုန်၍၊ မြို့တံတိုင်း၏အနီး၌ရင်း။ကျုံး၏အနီး၌ရင်း။ ချမ်းဇေးခြင်းကြောင့်တုန်ယင်ကုန်လျက်နေကြကုန်၏။ထိုအခါ၌၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်မြို့မှထွက်၍မြစ်သို့ရေချိုးအံ့သော၄ါ

သွားသည့်ရှိသော်။ ထိုလင်းတတို့ ပင်ပန်းကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍၊ တခု သောမိုဃ်းမရွာတ်ရာအရပ်၌ စည်းဝေးစေပြီးလျှင် မီးကိုညှိစေ၍။ မိမိ အားမှီဝဲခစားကုန်သော သူတို့ကိုသုသာန်သို့ စေလိုက်၍။ နွားသားတို့ ကိုဆောင်စေ၍။ ထိုလင်းတတို့ကို စားစေ၍။ အစောင့်အရှောက်ကို ထား၏။ လင်းတတို့သည်လေနှင့်တကွရွာသောမိုဃ်းသည်ငြိမ်းလတ် သည့်ရှိသော်၊ခံ့သောကိုယ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဂိဇ္ဈကုန့်တောင်သို့သာ လျှင်ပျံကြကုန်၏။ ထိုလင်းတတို့သည်ထိုတောင်၌သာလျှင် စည်းဝေး ကုန်၍၊အချင်းတို့၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်။ ငါတို့အားကျေးဇူးပြုအပ် ၏။ပြုဘူးသောကျေးဇူးရှိပေသောသူအားလည်းကျေးဇူးတုံ့မည့်သည် ကိုပြုခြင်းငှါအပ်၏။ ထို့ကြောင့်။ ဤနေ့မှစ၍သင်တို့တွင် အကြင်လင်း တသည်အကြင်အဝတ်ကိုရင်း၊ အကြင်တန်းဆာကိုရင်းရအံ့။ ထိုလင်း တသည် ထိုအဝတ်တန်းဆာကို ဗာရာဏသီ သူဌေး၏ အိမ်အထက် ကောင်းကင်ပြင်၌ချအပ်၏ဟုတိုင်ပင်ကုန်၏။ထိုအခါမှစ၍၊ လင်းတတို့ သည်လူတို့၏အဝတ်တန်းဆာတို့ကိုနေပူ၌လှန်းစဉ်၊ မေ့လျော့ခြင်းကို ကြည့်ကုန်၍။ငွန်တို့သည်သားတစ်ကိုထိုးယူချီကုန်သကဲ့သို့။ထို့အတူ။ အဆောတလျင်ချီကုန်၍။ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ အိမ်အထက် ကောင်း ကင်ပြင်၌ချကုန်၏။ ထိုဗာရာဏသီသူဌေးသည်လင်းတတို့၏ဆောင်ခဲ့ သည့်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။အလုံးစုံကုန်သောအဝတ်တန်းဆာတို့ကိုအသီး အသီးသာလျှင်ထား၏။ ပြည်သူတို့သည်မြတ်သောမင်းကြီး၊ လင်းတ တို့သည်မြို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏ဟု မင်းအားကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်း သည်တခုသော လင်းတကို ဘမ်းကြကုန်ဦးလော့။ အလုံးစုံသောဝတ် စား တန်းဆာတို့ကို ဆောင်စေအံ့ဟုဆို၍။ ထိုထိုအရပ်၌ကျော့ကွင်း တို့ကိုရင်း။ကွန်တို့ကိုရင်းထောင်စေ၏။ အမိအားလုပ်ကျွေးသောလင်း တကိုမိ၏။ ထိုအမိအားလုပ်ကျွေးသောလင်းတကိုယူကုန်၍။ မင်းအား ပြကုန်အံ့ဟုသွားကုန်၏။ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်ကား မင်းခစားရာသို့ သွားသည့်ရှိသော်။ ထိုလူတို့လင်းတကိုယူ၍သွားကုန်သည်တို့ကိုမြင် ၍။အချင်းတို့၊ဤလင်းတကို မသတ်ပါကုန်လင့်ဟုဆို၍။ ထိုလင်းတကို ယူ၍သွားကုန်သောသူတို့နှင့်တကွသာလျှင်လိုက်၏။ လူတို့သည်လင်း တကိုမင်းအားပြကုန်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုလင်းတကိုမင်းသည်။ အိုလင်း တ၊ သင်တို့သည်မြို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်၍။ အဝတ်အစရှိသည်တို့ကို ယူ

ကုန်သလောဟုမေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယူပေကုန်၏ဟုဆို၏။ အိုလင်းတ၊သင်တို့သည် ထိုဝတ်စားတန်းဆာတို့ကို အဘယ်သူအားပေးအပ်ကုန်သနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဗာရာဏသီ သူဌေးအားပေးကုန်၏ဟုဆို၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဗာရာဏသီသူဌေးအားပေးအပ်ကုန်သနည်းဟုမေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ထိုဗာရာဏသီသူဌေးသည်အကျွန်ုပ်တို့အား အသက်ကိုပေးအပ်၏။ ကျေးဇူးရှိသောသူကိုကျေးဇူး တုံ့ပြုအံ့သောငှါအပ်၏။ ထို့ကြောင့်။ အကျွန်ုပ်တို့သည်ပေးကုန်၏ဟုဆို၏။ထိုအခါ၌၊ ထိုဘုရားလောင်းကိုမင်းသည်။ အိုလင်းတ၊ လင်းတတို့သည်ကား ယူဇနာ တရာထက်၌တည်ကုန်၍ သားကောင်ကိုမြင်ကုန်လျက်အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်မိမိအကျိုးငှါ ထောင်အပ်သောကျော့ကွင်းကိုမမြင်သနည်းဟုဆိုလိုရကား။

ယံနု ဂိဇ္ဈော ယောဇနသတံ၊ ကုဏပါနိ အဝေက္ခတိ။
ကသ္မာ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ဗုဇ္ဈသိ။ ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။

ဘောဂိဇ္ဈ၊ အိုလင်းတ၊ ဂိဇ္ဈောနု ဂိဇ္ဈောနာမ၊ လင်းတမည်သည်ကား။ယောဇနသတံ၊ယူဇနာတရာကို။အတိက္ကမိတွာ၊လွန်၍။ ဌိတာနိတည်ကုန်သော။ကုဏပါနိ၊သားကောင်တို့ကို။ အဝေက္ခတိ၊မြင်၏ဟူသတတ်။ တွံ၊ သင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ ဩဍ္ဍိတံ၊ ထောင်အပ်သော။ဇာလဉ္စ၊ကွန်သို့ရင်း။ ပါသဉ္စ၊ကျော့ကွင်းသို့ရင်း။ အာသဇ္ဇာပိ၊ရောက်၍လည်း။ကသ္မာ၊အဘယ့်ကြောင့်။န ဗုဇ္ဈသိ၊မသိဘိသနည်း။ ။သင်းတသည်ထိုမင်း၏စကားကိုကြား၍၊

ယဒါ ပရာဘဝေါ ဟောတိ၊ ပေါသော ဇီဝိတသင်္ခယော။
အထ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ဗုဇ္ဈတိ။ ။

ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌၊ ယောပေါသော၊အကြင်သတ္တဝါသည်။ပရာဘဝေါ၊ ပျက်စီးလိုသည်၊ဇီဝိတသင်္ခယော၊အသက်ကုန်လိုသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အထ၊ ထိုအခါ၌။ သောပေါသော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ အတ္ထာယ၊အကျိုးငှါ။ ဩဍ္ဍိတံ၊ထောင်အပ်သော။ ဇာလဉ္စ၊ ကွန်သို့ရင်း။ပါသဉ္စ၊ ကျော့ကွင်းသို့ရင်း။အာသဇ္ဇာပိ၊ရောက်၍လည်း။န ဗုဇ္ဈတိ၊မသိ။

မင်းသည် လင်းတ၏ စကားကိုကြား၍။ သူဌေးကြီး၊ လင်းတတို့သည်။သင်၏အိမ်သို့ပုဆိုးအဝတ်အစရှိသည်တို့ကိုဆောင်အပ်ကုန်၏ဟူသည်မှန်သလောဟု သူဌေးကိုမေး၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ မှန်ပေ၏ဟုလျှောက်၏။သူဌေးကြီး၊ ထိုအဝတ်တန်းဆာတို့ကိုအဘယ်၌သင်ထားအပ်ကုန်သနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကြင်ဝတ်စားတန်းဆာသည်အကြင်သူ၏ဥစ္စာဖြစ်၏။ ထိုဝတ်စားတန်းဆာကို ထိုဥစ္စာရှင်တို့အားပေးအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍အကျွန်ုပ်သည် အလုံးစုံကုန်သော ဝတ်စားတန်းဆာတို့ကိုအသီးအသီးထားအပ်ကုန်၏ဟုလျှောက်၏။ မင်းသည် ဤလင်းတကိုလွှတ်ကုန်လော့ဟုလွှတ်စေ၍။သူဌေးကြီးကို၊ ဥစ္စာတို့ကိုအလုံးစုံကုန်သောဥစ္စာရှင်တို့အားပေးစေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူပြီးလျှင်။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်းသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊သာရိပုတ္တရာသည်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးကြီးဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ မိဘတို့ကိုလုပ်ကျွေးသောလင်းတဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။

လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂိဇ္ဈဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ နကုလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သဝတ္ထိကာတွာအမိတ္တော့န၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနကုလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။အမတ်စစ်သူကြီး နှစ်ယောက်တို့၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါးခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ (ဤဝတ္ထုသည်အောက်ဥရဂဇာတ်၌ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့်တူသလျှင်ကတည်း)။ဤနကုလဇာတ်၌လည်းမြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်းတို့၊ နှစ်ယောက်ကုန်သောအမတ်ကြီးတို့ကိုယခုအခါ၌သာလျှင်ငါသည်ညီညွတ်သင့်တင့်

သည်တို့ကို ပြုအပ်ကုန်သည်မဟုတ်သေး။ ဈေး၌လည်းငါသည်ဤအမတ်ကြီးတို့အား ညီညွတ်သင့်တင့်သည်တို့ကို ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန် လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် တခုသောရွာငယ်ဝယ်။ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍။ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ပြီးလျှင်အိမ်ရာ ထောင်ခြင်းကိုပယ်၍။ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီးသည်ရှိသော်။ အ. ဘိညာဉ်တို့ကိုဥင်း။သမာပတ်တို့ကိုဥင်းဖြစ်စေ၍။ တောသစ်မြစ်၊သစ်သီးဟူသောအာဟာရကို ဆောင်၍ယူအံ့သောငှါသွားသဖြင့်။ တောသစ်မြစ်၊သစ်သီးဟူသောအာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍။ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏စင်္ကြံဝယ်တခုသောတောင်ပို့၌မြွေပါသည်နေ၏။ ထိုတောင်ပို့၏အနီး၌သာလျှင်တခုသောသစ်ခေါင်း၌မြွေသည်နေ၏။ထိုနှစ်ခုကုန်သောမြွေ၊ မြွေပါတို့သည်လည်း။ အခါခပ်သိမ်းခိုက်ရန်ကိုပြုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုမြွေ၊ မြွေပါတို့အား ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၌အပြစ်ကိုဥင်း။ မေတ္တာကို ပွါးစေခြင်း၌အကျိုးကိုဥင်း ဟော၍။ ခိုက်ရန်မည်သည်ကိုမပြုမူ၍။ ညီညွတ်သင့်တင့်စွာ နေခြင်းကို နေအံ့သောငှါသင့်၏ဟုဆုံးမ၍။ထိုနှစ်ခုကုန်သောမြွေ၊မြွေပါတို့ကိုလည်းညီညွတ်သင့်တင့်သည်တို့ကိုပြု၏။ထိုအခါ၌၊ မြွေအပသို့ထွက်သောကာလ၌၊မြွေပါသည်စင်္ကြံဦးတောင်ပို့၏တွင်းပေါက်ဝ၌ဦးခေါင်းကိုထုတ်၍ခံတွင်းကိုဖွင့်၍။ဝပ်လျက်ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်။ ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုမြွေပါကိုထိုအခြင်းဖြင့်ဝပ်၍ အိပ်သည်ကိုမြင်၍မြွေပါ။ သင်အားအဘယ်ကိုလျှင်မှီ၍ဘေးသည်ဖြစ်သနည်းဟုဆို၍မေးလိုရကား။

သန္ဓိံကတွာအမိတ္တေန၊အဏ္ဍဇေနဇလာဗုဇ။
ဝိဝရိယဒါဌံသေသိ၊ကုတောတေဘယမာဂတံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဇလာဗုဇ၊မြွေပါ။တွံ၊သင်သည်။ အမိတ္တေန၊ရန်သူဖြစ်သော။ အဏ္ဍဇေန၊မြွေနှင့်။သန္ဓိံကတွာ၊ချစ်ကြသည်၏အဖြစ်ကိုပြု၍။ ဒါဌံ၊အစွယ်

ကို။ပိဝရိယ၊ဘော်၍။သေသိ၊အိပ်၏။တော၊သင့်အား။ ကုတော၊အဘယ်မှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။အာဂတံ၊လာသနည်း။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည့်မေးအပ်သောမြွေပါသည်။ အရှင်၊ရန်သူမည်သည်ကိုမထေမဲ့မြင်မပြုအပ်။ ရွံရှာအပ်သလျှင်ကတည်းဟုဆိုလိုရကား။

သက်တေဝအမိတ္တသ္မိံ၊မိတ္တသ္မိံပိနဝိဿသေ။
အဘယာဘယမုပ္ပန္နံ၊အပိမူလာနိကန္တတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

အယျ၊ရှင်ရသေ့။အမိတ္တသ္မိံပိ၊ရန်သူ၌ရင်း။ မိတ္တသ္မိံပိ၊အဆွေ ခင်ပွန်း၌ရင်း။ သက်တေဝ၊ ရွံရှာအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ နဝိဿသေ၊ အကျွမ်းတဝင်မပြုရာ။အဘယာ၊ အဆွေခင်ပွန်းမှ။ ဥပ္ပန္နံ၊ဖြစ်သော။ဘယံအပိ၊ဘေးသည်လည်း။ မူလာနိ၊အမြစ်အရင်းတို့ကို။ ကန္တတိ၊ဖြတ်တတ်၏။

ထိုအခါ၊ ဌိုထိုမြွေပါကို ဘုရားလောင်းသည်။ မြွေပါ၊ သင်သည်မကြောက်လင့်။ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော်မြွေသည်သင်၌မပြစ်မှား။ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်ငါသည်ပြုအံ့။ သင်သည်ဤနေ့မှစ၍။ ထိုမြွေ၌ ရွံရှာခြင်းကိုမပြုလင့်ဟုဆုံးမ၍။ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါးတို့ကိုပွါးစေ၍။ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။ ထိုမြွေ၊မြွေပါတို့သည်လည်းကံအားလျော်စွာလားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊နှစ်ယောက်ကုန်သောဤအမတ်ကြီးတို့သည်။ ထိုအခါ၊မြွေသည်ရင်း။မြွေပါသည်ရင်းဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောနကုလဇာတ်သည်ပြီး၏။

၆။ ဥပသာဠကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဥပသာဠကနာမာနိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥပသာဠကဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်း

တော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောဥပသာလကအမည်ရှိသော၊ သူသေမချဘူးရာ သင်္ချိုင်းစင်ကြယ်သော သင်းချိုင်းကိုရှာသောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည်ကြွယ်ဝသည် များသော ဥစ္စာရှိသည် ဖြစ်သတတ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသည့်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား အနီးဖြစ်သော ကျောင်း၌ နေကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား ထောက်ပံ့ခြင်း မည်သည်ကိုမပြုစဘူး။ ထိုဥပသာလကပုဏ္ဏား၏ သားသည်ကား ပညာရှိသည် ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၏။ ထိုဥပသာလကပုဏ္ဏားသည် အိုမင်းသော ကာလ၌သားကို။ချစ်သား၊ သင်သည်ငါ့ကိုတပါးသောသူယုတ်၏ သင်္ဂြိုဟ်ရာသင်းချိုင်း၌မသင်္ဂြိုဟ်ရစ်လင့်။အထူးသဖြင့်တခုသော တယောက်သောသူကိုမျှလည်းမသင်္ဂြိုဟ်ဘူးသောသင်းချိုင်း၌သာလျှင် ငါ့ကိုသင်္ဂြိုဟ်ရစ်လော့ဟုဆို၏။ ဘခင်၊ အကျွန်ုပ်သည်သင်တို့အား သင်္ဂြိုဟ်အပ်သည်အား လျော်သော အရပ်ကိုမသိ။ ဘခင်၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်ဘခင်ကိုတောင်းပန်ပါ၏။ စင်စစ်ကျွန်ုပ်ကို ဆောင်၍ သွားပြီးလျှင် ဤအရပ်၌သင်္ဂြိုဟ်ရစ်လော့ဟု သင်ဘခင်တို့သည် ကြားခဲ့ ကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည်"ချစ်သား၊ကောင်းပြီဟု ထိုသားကိုယူ၍ မြို့မှထွက်၍ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်သို့တက်ပြီးလျှင်။ ဤအရပ်သည်တပါးသောသူယုတ်၏မသင်္ဂြိုဟ်ဘူးရာဖြစ်သော အရပ်တည်း။ ဤအရပ်၌ငါ့ကိုသင်သည် သင်္ဂြိုဟ်ရစ်လော့ဟု ဆို၍။ သားနှင့်တကွ တောင်မှ ဆင်းအံ့သော ငှါအားထုတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့ မိုးသောက်ထကာလ၌သတ္တဝါတရားကိုသိစေအပ်ကုန်သောအဆွေအမျိုးတို့ကို ကြည့်တော်မူ၍ သားအဘ ဖြစ်ကုန်သောထိုပုဏ္ဏားတို့၏ သောတာပတ္တိမဂ်၏ ဥပနိဿယကိုမြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်။ သမင်ကိုဘမ်းလို၍သမင်လာလတ္တံ့သောလမ်း၌စောင့်သောသားမုဆိုးကဲ့သို့။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေရင်းသို့ကြွတော်မူ၍။ တောင်ထိပ်မှ သက်ကုန်သောထိုပုဏ္ဏားသားအဘတို့၏လာခြင်းကိုမြော်လင့်တော်မူလျက်နေတော်မူ၏။တောင်ထိပ်မှသက်ကြကုန်သောထိုပုဏ္ဏားသားအဘတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်ကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်စကားစေ့စပ်ခြင်းကိုပြုတော်မူလိုရကား။ပုဏ္ဏားတို့၊ သင်တို့သည် အဘယ်သို့သွားကြချေ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားလုလင်သည်ထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၏။ မြတ်စွာ

ဘုရားသည်။ ပုဏ္ဏား၊ ထိုသို့တပြီးကား သင်၏အဘသည် ကြားအပ်သောအရပ်သို့သွားကြကုန်အံ့ဟုနှစ်ယောက်ကုန်သောပုဏ္ဏားသားအဘတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍တောင်ထိပ်သို့တက်တော်မူ၍။ ပုဏ္ဏား၊ သင်၏အဘသည်ကြားအပ်သော အရပ်သည် အဘယ်အရပ်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ပုဏ္ဏားလုလင်သည်၊ အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်၏အဘသည်ဤတောင်သုံးလုံးတို့၏ အကြားကိုကြား၏ဟုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။လုလင်၊သင်၏အဘသည်ယခုအခါ၌ သာလျှင်သူသေကိုမချဘူးရာသန့်ရှင်း စင်ကြယ်သောသင်းချိုင်းကို ရှာတတ်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းသူသေကိုမချဘူးရာသန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သင်းချိုင်းကို ရှာတတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤအရပ်၌ ငါ့ကို သင်္ဂြိုဟ် ရစ်လေ့ဟု သင့်အားကြားသည်ကား မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဤအရပ်၌သာလျှင်မိမိအားသင်္ဂြိုဟ်အပ်သည်၏အဖြစ်ကိုကြားဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

လုလင်၊ လွန်လေ ပြီးသောအခါ၊ ဤရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌သာလျှင် ဤပုဏ္ဏားသည်သာလျှင်ဥပသာလကအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူး၏။ဤသားသည်သာလျှင်ထိုဥပသာလကပုဏ္ဏား၏သားဖြစ်ဘူး၏။ ထိုအခါ၌၊ဘုရားလောင်းသည်ဤမဂဓတိုင်းဝယ်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ပြည့်စုံသောအတတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ရသေ့ရဟန်းပြု၍အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း၊ သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍ဈာန်ဖြင့်မွေ့လျော်ခြင်းကိုမွေ့လျော်လျက်။ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ကြာမြင့်စွာနေ၏။ ချဉ်ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌သစ်ရွက်ဖြင့်မိုးအပ်သောကျောင်း၌နေ၏။ ထိုအခါ၊ထိုပုဏ္ဏားသည်ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်သာလျှင်သားကိုဆို၍။ သားသည်၊ဘခင်၊သင်ဘခင်တို့သည်သာလျှင်ထိုသို့ သဘောရှိသောအရပ်ကိုကြားကုန်လေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ တောင်သုံးလုံးတို့၏အကြားဖြစ်သော ဤအရပ်ကိုသာလျှင်ကြား၍သားနှင့်တကွ တောင်ထိပ်မှဆင်းသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းရသေ့ကိုမြင်၍ ထိုဘုရားလောင်းအထံသို့ကပ်၍။ ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်သာလျှင်မေးလတ်၍။ လုလင်၏စကားကိုကြား၍။လုလင်၊လာလှည့်။သင်၏အဘသည်ကြားအပ်သောအရပ်၌သူသေကိုသင်္ဂြိုဟ်ဘူးသည်၏အဖြစ်ကိုရင်း။သူသေကိုမသင်္ဂြိုဟ်

ဘူးသေးသည်၏အဖြစ်ကိုရင်းစုံစမ်းကြကုန်အံ့ဟုဆို၍။ ထိုပုဏ္ဏားသားအဘတို့နှင့်တကွ တောင်ထိပ်သို့တက်၍။ ရှင်ရသေ့၊ ဤတောင်သုံးလုံးတို့၏အကြားသည် တယောက်သောသူသေကို့မျှ မသင်္ဂြိုဟ်ဘူးရာအရပ်တည်းဟုလုလင်သည်ဆိုသည်ရှိသော်၊လုလင်၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်သင်္ဂြိုဟ်အပ်ကုန်သောသူတို့၏အတိုင်းအရှည်သည်မရှိ။ သင်၏အဘသည်သာလျှင်ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌သာလျှင် ပုဏ္ဏားအမျိုး၌သာလျှင်ဖြစ်၍။ ဥပသာဠကအမည်ရသည်သာလျှင်ဖြစ်၍။ ဤတောင်သုံးလုံးတို့၏အကြား၌၊ဘဝတသောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံးဘုတ်ကြဥ်းသင်္ဂြိုဟ်သည်ကိုခံရဘူးလေပြီ။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ မြေ၌သုသာန်မဟုတ်ရာအရပ်ကိုရင်း။ မသေဘူးရာအရပ်ကိုရင်းရအံ့သော၄ါ မတတ်ကောင်းဟုပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ဖြင့်ပိုင်းခြား၍။

ဥပသာဠကနာမာနိ၊သဟဿာနိစတုဒ္ဒသ။
အသ္မိံပဒေသေဒဍ္ဎာနိ၊နတ္ထိလောကေအနာမတံ။ ။
ယမှိသစ္စဉ္စဓမ္မောစ၊အဟိံသာသံယမောဒမော။
ဧတံအရိယာသေဝန္တိ၊ဧတံလောကေအနာမတံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

မာဏဝ၊လုလင်။အသ္မိံပဒေသေ၊ဤအရပ်၌။ ဥပသာဠကနာမာနိ၊ ဥပသာဠက အမည်ရှိကုန်သော။ စတုဒ္ဒသသဟဿာနိ၊ တသောင်းလေးထောင်ကုန်သောသူတို့ကို။ဒဍ္ဎာနိ၊ ဘုတ်ကြဥ်းသင်္ဂြိုဟ်အပ်ကုန်ပြီ။လောကေ၊လောက၌။အနာမတံ၊အနာမတဌာန်နာမ၊မသေရာအရပ်မည်သည်ကား။နတ္ထိ၊မရှိ။မာဏဝ၊လုလင်။ယမှိ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။သစ္စဉ္စ၊လောကုတ္တရာတရား၏ရှေးအဘို့၌ဖြစ်သောသစ္စာဉာဏ်ရင်း။ ဓမ္မောစ၊ လောကုတ္တရာ တရားရင်း။ အဟိံသာစ၊ သူတပါးတို့အား မညှဉ်းဆဲခြင်းရင်း။သံယမောစ၊ဝိရမိတဗ္ဗဝတ္ထုမှစောင့်ရှောက်ခြင်းရင်း။ဒမောစ၊ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းရင်း။ ဣဒံဂုဏဇာတကံ၊ ဤဂုဏ်အပေါင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတံပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အရိယာ၊ အရိယာသူမြတ်တို့သည်။သေဝန္တိ၊မှီဝဲကုန်၏။ဧတံဂုဏဇာတကံ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသောဂုဏ်အပေါင်းသည်။လောကေ၊ လောက၌။အနာမတံ၊အနာမတဌာန်နာမ၊မသေရာအရပ်မည်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ပုဏ္ဏားသားအဘတို့အားတရားဟော၍။ ဖြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါးတို့ကိုပွါးစေ၍ဖြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူပြီးလျှင်သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊သားအဘနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်ကုန်၏။အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ လုလင်၊ယခုအခါ၊ အဘသား နှစ်ယောက်တို့သည်သာလျှင်။ ထိုအခါအဘသား၊နှစ်ယောက်တို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဥပသာလကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ သမိဒ္ဓိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။အဘုတ္တဘိက္ခုသိဘိက္ခု၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသမိဒ္ဓိဇာတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအမှီပြု၍။ တပေါဒါရုံ၌ နေတော်မူစဉ်။ သမိဒ္ဓိမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ အရှင်သမိဒ္ဓိမထေရ်သည် တညဉ့်ပတ်လုံးလုံ့လကိုအားထုတ်၍။ အရုဏ်တက်သောအခါ၌ ရေချိုး၍။ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောအတ္တဘောကိုခြောက်စေပြီးလျှင် သင်းပိုင်ကိုဝတ်၍။ ကိုယ်ဝတ်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်လျက်ရပ်၏။ ထိုမထေရ်အား ကောင်းစွာ အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့သော အတ္တဘော၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် လျှင်အကြင်ကြောင့်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။သမိဒ္ဓိဟူသောအမည်ဖြစ်၏၊ထိုအခါ၌၊ထိုသမိဒ္ဓိမထေရ်အားကိုယ်၏တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်၍တယောက်သော နတ်သမီးသည်တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ မထေရ်ကို။ရဟန်း၊ သင်သည်လျှင်ငယ်၏။နုနယ်၏။ မည်းညိုသောဆံရှိ၏။ ကောင်းသောအရွယ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ အလွန်အဆင်းလှ၏။ရှုဘွယ်ရှိ၏။ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏။ ဤသို့သဘောရှိသောသင်အားဝတ္ထုကာမတို့ကိုကိလေသာကာမအားဖြင့်မခံစားမူ၍ရဟန်းပြုသဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဝတ္ထုကာမတို့ကိုရှေးဦးစွာ

ကိလေသာကာမအားဖြင့်ခံစားဦးလော့။ နောက်မှရဟန်းပြု၍ရဟန်းတရားကိုကျင့်ရလတ္တံ့ဟုဆို၏။ထိုအခါ၌၊ထိုနတ်သမီးကိုမထေရ်သည်။ နတ်သမီး၊ငါသည်ဤမည်သောအရွယ်၌တည်၍ သေလတ္တံ့ဟုငါ၏သေလတ္တံ့သောကာလကိုမသိ။ ငါ့အား ဤသေရလတ္တံ့သောကာလသည် ဖုံးလွှမ်း၏။ထို့ကြောင့်။ငယ်စဉ်ကာလ၌သာလျှင်ရဟန်းတရားကိုကျင့်၍ဆင်းရဲ၏အဆုံးကို ပြုအံ့ဟုဆို၏။ ထိုနတ်သမီးသည်မထေရ်၏အထံမှ အစေ့အစပ်ဖြစ်သောစကားကိုမရ၍၊ ထိုအရပ်၌သာလျှင်ကွယ်၏၊ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍။ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သမိဒ္ဓိ၊ယခုအခါ၌သင့်ကိုသာလျှင်နတ်သမီးသည် ဖြားယောင်းအပ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌သည်း နတ်သမီးတို့သည် ရဟန်းတို့ကိုဖြားယောင်းဘူးကုန်သလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ထိုသမိဒ္ဓိမထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

သမိဒ္ဓိ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် တခုသောကာသိက ရွာငယ်ဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်။ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့၌ အပြီးသို့ရောက်၍။ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးသည်ရှိသော်အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း။သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍။ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊တခုသော အလိုလိုဖြစ်သောအိုင်ကို အမှီပြု၍နေ၏။ထိုဘုရားလောင်းသည်အလုံးစုံသောညဉ့်ပတ်လုံးလုံ့လကိုအားထုတ်၍ အရုဏ်တက်သော ကာလ၌ရေချိုး၍။ တထည်သောလျှော်တေသက်န်းကိုဝတ်၍။ တထည်သောလျှော်တေသက်န်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍။ ကိုယ်ကို ရေမရှိသည့်ကိုပြုလျက်ရပ်၏၊ ထိုအခါ၌၊ ထိုဘုရားလောင်း၏အဆင်းအားဖြင့်တင့်တယ်သောမြတ်သောအဖြစ်သို့ရောက်သောကိုယ်တော်ကိုကြည့်မိ၍။တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသောတယောက်သောနတ်သမီးသည်ဘုရားလောင်းကိုဖြားယောင်းလိုရကား။

အဘုတွာဘိက္ခသိဘိက္ခု၊နဟိဘုတွာနဘိက္ခသိ၊
ဘုတွာနဘိက္ခုဘိက္ခဿု၊မာတံကာလောဥပစ္စဂါ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘိက္ခု၊ရဟန်း။တွံ၊သင်သည်။ဒဟရကာလေ၊ ငယ်သောကာလ၌။ ကိလေသကာမဝသေန၊ကိလေသကာမ၏အစွမ်းအားဖြင့်။ ဝတ္ထုကာမေ၊ဝတ္ထုကာမတို့ကို။အဘုတွာ၊မခံစားမူ၍။ဘိက္ခုသိ၊ရဟန်းပြု၏။ ကိလေသကာမဝသေန၊ ကိလေသကာမ၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဝတ္ထုကာမေ၊ဝတ္ထုကာမတို့ကို။ ဘုတွာန၊ ခံစား၍။ နဟိဘိက္ခသိ၊ရဟန်းမပြုသလျှင်ကတည်း။ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ တွံ၊ သင်သည်။ဒဟရကာလေ၊ ငယ်သောကာလ၌။တာဝ၊ရှေးဦးစွာ။ကာမေ၊ကာမတို့ကို။ ဘုတွာန၊ခံစား၍။ပစ္ဆာ၊ နောက်ဖြစ်သော။ မဟလ္လကကာလေ၊ အိုမင်းသောကာလ၌။ ဘိက္ခသ္သု၊ရဟန်းပြုလေ့။တံ၊သင့်ကို။ ကာလော၊ ကာမချမ်းသာကိုခံစားရာဖြစ်သောပျို့ရွယ်သောကာလသည်။မာဥပစ္စဂါ၊မလွန်စေလင့်။

ဘုရားလောင်းသည် နတ်သမီး၏စကားကိုကြား၍။ မိမိ၏အလိုကိုပြလိုရကား။

ကာလံဝေါဟံနဇာနာမိ၊ဆန္နောကာလောနဒိဿတိ။
တသ္မာအဘုတွာဘိက္ခာမိ၊မာမံကာလောဥပစ္စဂါ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဒေဝဓိတေ၊နတ်သမီး။အဟံ၊ငါသည်။ကာလံ၊ သေလတ္တံ့သောကာလကို။နဇာနာမိ၊မသိ။ မယ့်ံ၊ငါ့အား၊ ဆန္နော၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ကာလော၊သေလတ္တံ့သောကာလသည်။နဒိဿတိ၊မထင်။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ပဉ္စ ကာမဂုဏေ၊ ငါးပါး ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို။ အဘုတွာ၊မခံစားမူ၍။မံ၊ငါ့ကို။ကာလော၊ရဟန်းတရားကိုကျင့်ရာကာလသည်။မာဥပစ္စဂါ၊မလွန်စေသတည်းဟု။ဘိက္ခာမိ၊ရဟန်းပြု၏။

နတ်သမီးသည်။ ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။ ထိုအရပ်၌သာလျှင်ကွယ်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ သမိဒ္ဓိ၊ယခုအခါ၊သင့်အားဖြားယောင်းဘူးသောနတ်သမီးသည်။ ထိုအခါ၊ငါ့အား ဖြားယောင်းဘူးသောနတ်သမီးဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသမိဒ္ဓိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ သကုဏာဠိ ဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။သေနေ့ာဗလသာပတမာနေ့ာ၊အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသကုဏာဠိ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။မိမိအလို၏အစွမ်းအားဖြင့် ဟောအပ်သောသကုဏောဝါဒသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ထိုစကားသည်မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်တနေ့သ၌၊ ရဟန်းတို့ ကို ခေါ်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ အဘဉ္စွာ ဖြစ်သော အာရုံ၌သာလျှင် ကျက်စားကုန်လော့။ ဤသို့အစရှိသော မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်၌၊ ဤသုတ္တန် ကိုဟောတော်မူသည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ သင်တို့ကို ထားကုန်ဘိဦး။ ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း အဘဉ္စွာဖြစ်သော မိမိအရာကိုစွန့် ကုန်၍။ မကျက်စားသင့်သောအရာ၌ကျက်စားကုန်သည်ရှိသော်။ ရန် သူတို့၏လက်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ရောက်ကုန်ပြီး၍ မိမိပညာ၏ ပြည့်စုံ ခြင်းအားဖြင့် အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ရန်သူတို့၏ လက်မှလွတ်ထူးကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဗိလုံး ငှက်မျိုး၌ဖြစ်၍။ ထွန်တုံး၌တပ်အပ်သော ထွန်သွားတို့ဖြင့်ထွန်ခြင်းကို ပြုရာဖြစ်သောမြေရိုင်ခဲရှိရာအရပ်၌နေခြင်းကိုပြု၏။ထိုဗိလုံးငှက်သည် တနေ့သောအခါဝယ်မိမိအရာ၌အစာယူခြင်းကိုစွန့်၍။ သူတပါးတို့၏ အရာ၌အစာကိုယူအံ့ဟူ၍တောအုပ်၏အဆုံးသို့သွား၏။ ထိုအခါ၌၊ထို ဗိလုံးငှက်ကိုတိုတောအုပ်၏အဆုံး၌အစာကို ယူသည်ကိုမြင်၍။ သိမ်း သည်အဆောတလျှင် ပြေးလာ၍ထိုးယူလေ၏။ ထိုဗိလုံးငှက်ကိုသိမ်း သည်ဆောင်ယူလေသည်ရှိသော်။ ငါတို့သည်သာလျှင်ကြက်သရေမ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ငါတို့သည်သာလျှင်ဘုန်းမရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ငါတို့ သည်သူတပါးတို့၏အရာဖြစ်သောမကျက်စားအပ်သောအရာ၌ကျက် စားမိကုန်၏။ငါတို့သည်မိမိနေရာသို့ရောက်ကုန်၍အဘဉ္စွာဖြစ်သော မိမိအရာဖြစ်သောကျက်စားရာအရပ်၌ ကျက်စားရကုန်ငြားအံ့။ သိမ်း ၏အကြောင်းထိုးခြင်းသည်ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ထိုးခြင်းငှါဤသိမ်းသည်စွမ်းနိုင်

သည် မဖြစ် လေရာဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ဤသို့ငိုကြွေး မြည်တမ်းသည်ရှိသော်။ ဗိလုံးငှက်၊ သင်၏အဘဥစ္စာဖြစ်သောမိမိအရာဖြစ်သော ကျက်စားရာအရပ်သည်အဘယ်အရပ်နည်းဟုမေး၏။ သိမ်းငှက်၊ ထွန်တုံး၌တပ်အပ်သော ထွန်သွားဖြင့် ထွန်ခြင်းကို ပြုရာဖြစ်သောအကြွင်မြေစိုင်ခဲရှိရာအရပ်သည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သည် ငါ၏ကျက်စားရာအရပ်တည်းဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုဗိလုံးငှက်ကိုသိမ်းသည်မိမိအစွမ်းကိုယုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဗိလုံးငှက်၊ သင်သည်သွားလေ။ သင်၏ကျက်စားရာဖြစ်သောထိုအရပ်သို့လည်း သွားလေ၍။ ငါမှမလွတ်လတ္တံ့ဟုဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုဗိလုံးငှက်သည် ထိုမိမိကျက်စားရာ အရပ်သို့သွားလေ၍။ကြီးစွာသောမြေစိုင်ခဲပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင်။ သိမ်းငှက်၊ ယခုလာလော့ဟုသိမ်းကိုခေါ်လျက်ရပ်၏။ သိမ်းသည်မိမိ၏အစွမ်းကိုယုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အတောင်နှစ်ဘက်တို့ကို ဖြန့်၍ ဗိလုံးငှက်ထံသို့လျှင်မြန်စွာပြေးလာ၏။ အကြွင်အခါ၌ကားထိုသိမ်းကိုဗိလုံးငှက်သည်ငါ၏အထံသို့ ဤသိမ်းသည်လျှင်မြန်စွာလာသလျှင်ကတည်းဟုသိ၏။ ထိုအခါ၌၊လိမ့်၍ထို မြေစိုင်ခဲ၏အကြားသို့သာလျှင်ဝင်၏။ သိမ်းသည်အဟုန်ကို တန့်စိမ့်သော၌ါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ထိုမြေစိုင်ခဲ၌သာလျှင် ရင်ကိုတိုက်၍ကွဲစေ၏။ ဤသို့ထိုသိမ်းသည် ရင်ကွဲလေ၍မျက်စိနှစ်လုံးတို့သည်ထွက်ကုန်၍။အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုပြတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ဤသို့တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်းမကျက်စားသင့်သောအရာ၌ကျက်စားကုန်သည်ရှိသော်။ရန်သူလက်သို့ရောက်ကုန်၏။ အဘဥစ္စာဖြစ်သောမိမိအရာဖြစ်သောကျက်စားသင့်သောအရပ်၌ကားကျက်စားကုန်သည်ရှိသော်။ရန်သူကိုနှိပ်နင်းနိုင်ကုန်၏။ထို့ကြောင့်။သင်တို့သည်လည်းသူတပါးတို့၏ အရာဖြစ်သောမကျက်စားသင့်သောအရာ၌ မကျက်စားကြကုန်လင့်။ရဟန်းတို့၊ သူတပါးတို့၏အရာဖြစ်သောမကျက်စားအပ်သောအရာ၌ ကျက်စားသည်ရှိသော်။ မာရ်သည်အခွင့်ကိုရ၏။ မာရ်သည် စွဲလမ်းရာကိုရ၏။ရဟန်းတို့၊ သူတပါးတို့၏ အရာဖြစ်သော ရဟန်းတို့မကျက်စားအပ်သော အရာသည်အဘယ်နည်းဟူမူကား။ အကြွင်ငါးပါးကုန်သောကာမဂုဏ်တို့သည်ရှိကုန်၏။ထိုငါးပါးကုန်သောကာမဂုဏ်တို့သည် သူတပါးတို့၏အရာဖြစ်သော ရဟန်းတို့ မကျက်

စားအပ်သော အရာတည်း။ ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့သည်အဘယ်သည့်တို့နည်းဟူမူကား။စက္ခုဝိညာဉ်စသည်ဖြင့်သိအပ်သောရူပါရုံအစရှိသည့်တို့တည်း။ရဟန်းတို့၊ကာမဂုဏ်ဖြစ်သော၅အာရုံငါးပါးသည် သူတပါးတို့၏ အရာဖြစ်သော ရဟန်းတို့ မကျက်စား အပ်သောအရာတည်းဟု ဟောတော်မူ၍။ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီး၍။

သေနော ဗလသာ ပတမာနော၊ လာပံ ဂေါစရဌာယိနံ။
သဟသာ အဇ္ဈုပတ္တော ဝ၊ မရဏံ တေနုပါဂမိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၅ဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဂေါစရဌာယိနံ၊ အစာရှာအံ့သော၄ါတော အုပ်၏ အစွန်း၌တည်ထသော။ လာပံ၊ ငုံးငှက်သို့။ သေနော၊ သိမ်းသည်။ ဗလသာ၊ အစွမ်းအားဖြင့်။ ပတမာနော၊ ထိုးအံ့သော၄ါကျလေသည်ရှိသော်။ သဟသာ၊ လျင်မြန်စွာ။ အဇ္ဈုပတ္တော ဝ၊ ရောက်လေသလျှင်ကတည်း။ တေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ သောသေနော၊ ထိုသိမ်းသည်။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပါဂမိ၊ ရောက်လေ၏။

ထိုသိမ်းသည်သေခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ငုံးငှက်သည် မြေစိုင်ခဲအကြားမှထွက်၍။ စင်စစ်လျှင်ငါသည် ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကိုမြင်အပ်၏ဟု ထို ငုံးငှက်၏ နှလုံး၌ထား၍။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ • ကျူးရင့်လိုရကား။

သောဟံ နယေန သမ္ပန္နော၊ ပေတ္တိကေ ဂေါစရေ ရတော။
အပေတသတ္တု မောဒါမိ၊ သမ္ပဿံ အတ္ထမတ္တနော။ ။

ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော ၅ ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

နယေန၊ ဘေးမှ လွတ်ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သော ဥာဏ်နှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံသော။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ပေတ္တိကေ၊ အဘဥစ္စာဖြစ်သော။ ဂေါစရေ၊ ကျက်စားရာအရပ်၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သည်ရှိသော်။ အပေတသတ္တု၊ ရန်သူမှကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အတ္ထံ၊ ရောဂါကင်းသည့်၏အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အစီးအပွါးကို။ သမ္ပဿံ၊ ကောင်းစွာမြင်ရခြင်းကြောင့်။ မောဒါမိ၊ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီး လျှင်သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍။ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြ တော်မူသည်၏အဆုံး၌။ များစွာကုန်သောရဟန်းတို့သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်အစရှိသည့်တို့သို့ရောက်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်း တော်မူသနည်းဟူမူကား။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအ ခါ၊သိမ်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ ထိုအခါ၊ဗိလုံး ဌက်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့် ကြောင်းဖြစ်သောသကုဏဂ္ဃိ ဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ အရကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ယောဝေမေတ္တေနစိတ္တေန၊အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအရက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မေတ္တာသုတ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ တပါးသောအခါ၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ရှိသေစွာမှီဝဲအပ် သော၊ပွါးစေအပ်သော၊ များစွာပြုအပ်သော၊ကသောယာဉ်ကိုကဲ့သို့ ပြုအပ်သော၊တည်ရာကိုကဲ့သို့ပြုအပ်သော၊ ဆောက်တည်အပ်သော၊ လေ့ကျက်အပ်သော၊ ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်သောမေတ္တာနှင့်ယှဉ် သောစေတောဝိမုတ္တိကြောင့်။ တဆဲ့တပါးကုန်သောအကျိုးတို့သည် မချွတ်ဖြစ်ကုန်၏။မေတ္တာအကျိုးတဆဲ့တပါးတို့ဟူသည်အဘယ်သည် တို့နည်းဟူမူကား။ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။ ချမ်းသာစွာနိုးရ၏။ ယုတ်မာ သောအိပ်မက်ကိုမမြင်မက်ရ။ လူတို့သည်ချစ်မြတ်နိုး၏။ နတ်တို့သည် ချစ်၏။ နတ်တို့သည်စောင့်ကုန်၏။ ထိုမေတ္တာကိုပွါးစေသောသူအား။ မီးသည်လည်းမလောင်နိုင်။ အဆိပ်သည်လည်းမသင့်နိုင်၊ လက်နက် သည်လည်းမရှူးမရှနိုင်။ ပျံ့လွင့်သောစိတ်သည် လျင်မြန်စွာသာလျှင် တည်ကြည်၏။ မျက်နှာအဆင်းသည်အထူးသဖြင့်ကြည်လင်၏။မတွေ မဝေသေရ၏။မေတ္တာသမာပတ်ထက်အလွန်ဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်ကိုထိုး ထွင်း၍မသိနိုင်သည်ရှိသော်ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လားရ၏။ ဤတဆဲ့တပါးတို့

တည်း။ရဟန်းတို့၊ရှိသေစွာမှီဝဲအပ်သော၊ပွါးစေအပ်သော၊ များစွာပြု အပ်သော၊ ကသောယာဉ်ကိုကဲ့သို့ ပြုအပ်သော၊ တည်ရာကိုကဲ့သို့ပြု အပ်သော၊ဆောက်တည်အပ်သော၊လေ့ကျက်အပ်သော၊ ကောင်းစွာ အားထုတ်အပ်သော၊ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စေတောဝိမုတ္တိကြောင့်။ တဆဲ့တပါးကုန်သော ဤအကျိုးတို့သည်မချွတ်ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ဤတ ဆဲ့တပါးကုန်သောအကျိုးတို့ကိုယူ၍တည်သော မေတ္တာဘာဝနာကို ချီးမွမ်းတော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ ရဟန်းမည်သည်ကားခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့၌၊ ဩဒိဿက၊အနောဒိဿက၏အစွမ်းအားဖြင့်မေတ္တာကို ပွါးစေအပ်၏။ မိမိအစီးအပွါးကိုလိုသောသူကိုလည်း အစီးအပွါးကို လိုသောစိတ်ဖြင့်နှံ့စေအပ်၏။မိမိအစီးအပွါးကိုမလိုသောသူကိုလည်း အစီးအပွါးကိုလိုသောစိတ်ဖြင့် နှံ့စေအပ်၏။ မိမိ အစီးအပွါးကို လို သည်လည်းမဟုတ်။မလိုသည်လည်းမဟုတ်။ လျစ်လျူဖြစ်သောသူကို လည်းအစီးအပွါးကိုလိုသောစိတ်ဖြင့်နှံ့စေအပ်၏။ ဤသို့ခပ်သိမ်းကုန် သော သတ္တဝါတို့၌၊ ဩဒိဿက၊ အနောဒိဿက၏ အစွမ်း အားဖြင့် မေတ္တာကိုပွါးစေအပ်၏၊ကရုဏာကိုပွါးစေအပ်၏။ မုဒိတာကိုပွါးစေ အပ်၏။ဥပေက္ခာကိုပွါးစေအပ်၏။လေးပါးကုန်သောဗြဟ္မဝိဟာရတို့၌ အမှုကိုပြုအပ်သလျှင်ကတည်း။ထိုစကားသည်မှန်၏။ ဤသို့ပြုသောရ ဟန်းသည်မဂ်ကိုရင်း။ ဖိုလ်ကိုရင်းမရသော်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား ရသည်ဖြစ်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံးမေတ္တာ ကို ပွါးစေ၍။ ခုနစ်ပါးကုန်သော သံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋကပ်တို့ပတ်လုံး ဗြဟ္မာ့ ပြည်၌သာလျှင် နေရဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ တခုသောကပ်၌ဘုရားလောင်း သည်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်။ ကာမတို့ကို ပယ်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍။ ဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးတို့ကိုရ သောအရကအမည်ရှိသောဆရာဖြစ်၍။ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။ထိုအ ရက ဆရာအား များသော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအရကဆရာ သည် ရသေ့အပေါင်းကို ဆုံးမသည်ရှိသော်။ ရဟန်းမည်သည်ကား မေတ္တာကိုပွါးစေအပ်၏။ကရုဏာကိုပွါးစေအပ်၏။ မုဒိတာကိုပွါးစေ အပ်၏။ ဥပေက္ခာကိုပွါးစေအပ်၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ထိုမေတ္တာ

စိတ်မည်သည်ကား အပ္ပနာသို့ ရောက်သည့်ရှိသော်။ ဖြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရခြင်းကိုပြုးစေ၏ဟုမေတ္တာ၏အကျိုးအာနိသင်ကိုပြလိုရကား။

ယောဝေမေတ္တေနစိတ္တေန၊သဗ္ဗလောကာနုကမ္ပတိ။
ဥဒ္ဓံအဓောစတိရိယဉ္စ၊အပ္ပမာဏေနသဗ္ဗသော။ ။
အပ္ပမာဏံဟိတံစိတ္တံ၊ပရိပုဏ္ဏံသုဘာဝိတံ။
ယံပမာဏကတံကမ္မံ၊နတံတတြာဝသိဿတိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘောဓိသတ္တဇာတိဂဏာ၊ အိုရသေ့အပေါင်းတို့။ ခတ္တိယာဒိသု၊ မင်းအစရှိသည်တို့တွင်ငှင်း။ သမဏဗြာဟ္မဏေသုဝါ၊ ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့တွင်ငှင်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဥဒ္ဓံ၊ မြေအပြင်မှ နေဝ သညာနာသညာယတနဖြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင်သော အရပ်ဟုဆိုအပ်သောအထက်မျက်နှာသည့်ငှင်း။ အဓော၊ မြေအပြင်မှ ဥဿဒ္ဒငရဲတိုင်အောင်သောအရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အောက်မျက်နှာသည့်ငှင်း။တိရိယဉ္စ၊ လူတို့ပြည်၌ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော စကြဝဠာဟုဆိုအပ်ကုန်သော ဘီလာအရပ်မျက်နှာတို့သည့်ငှင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တွေကော၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည့်ရှိသော။ဌာနေ၊အရပ်၌။နိဗ္ဗတ္တာ၊ဖြစ်ကုန်သော။သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။သတ္တာ၊သတ္တဝါတို့သည်။အဝေရာ၊ ရန်မရှိကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။အဗျာပဇ္ဇာ၊ ကြောင့်ကြခြင်းမရှိကုန်သည်။ဟောန္တု၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အနီဃာ၊ဆင်းရဲမရှိကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။သုခီ၊ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်။ဟုတွာ၊ ဖြစ်ကုန်၍။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ ပရိဟ ရန္တု၊ ဆောင်နိုင် စေကုန်သတည်း။ဣတိ၊ ဤသို့။ သဗ္ဗသောသဗ္ဗာကာရေန၊ ထက်အောက်ဘီလာ အရပ်မျက်နှာဟုဆိုအပ်သော သုဂတိဒုဂ္ဂတိဖြစ်သော ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့်။အပ္ပမာဏေန၊အတိုင်းအရှည့်မရှိသော။ မေတ္တေန၊မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော။စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။သဗ္ဗလောကံ၊ အလုံးစုံသော သတ္တလောကကို။ ဝေ၊စင်စစ်။ အနုကမ္ပတိ၊စောင့်ရှောက်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ အပ္ပမာဏံ၊ အတိုင်းအရှည့်မရှိသော သတ္တဝါလျှင် အာရုံရှိသည်ကို။ကတွာ၊ ပြု၍။သုဘာဝိတံ၊ ကောင်းစွာပွါးစေအပ်သော။ ပရိပုဏ္ဏံ၊ပြည့်စုံစွာသော။ သဗ္ဗသတ္တေသု၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌။ဟိတံ၊ အစီးအပွါးကိုအလိုရှိသော။ယံစိတ္တံ၊ အကြင်ရူပါဝစရစိတ်၌ယှဉ်

သောကံသည်။ အဋ္ဌိ၊ ရှိ၏၊ တဗြ၊ ထိုရူပါဝစရကံ၌။ ပမာဏကတံ၊ အတိုင်းအရှည် အားဖြင့် ပြုအပ်သော။ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ကာမာဝစရကံသည်။ အဋ္ဌိ၊ ရှိ၏၊ တံကမ္မံ၊ ထိုကာမာဝစရကံသည်။ နအဝသိဿတိ၊ လွှမ်းမိုး၍မတည်နိုင်။ အထ ခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ရူပါဝစရကမ္မမေဝ၊ ရူပါဝစရကံသည်သာလျှင်။ ကာမာဝစရကမ္မံ၊ ကာမာဝစရကံကို။ အဝသိဿတိ၊ လွှမ်းမိုး၍တည်နိုင်၏။

ဤဂါထာတို့ဖြင့်ဘုရားလောင်းသည်တပည့်တို့အားမေတ္တာကိုပွါးစေခြင်း၏ အကျိုးကိုဟော၍။ မယုတ်သောဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၍။ သံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋခုနစ်ကပ်တို့ပတ်လုံး ဤလူ့ပြည်သို့ တဖန်မလာ:မဖြစ်ကုန်။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။အဘယ်သို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ ထိုအခါ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ အရကအမည်ရှိသောရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောအရကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ ကကဏ္ဋကဇာတ်။

နာယံပုရေဥဏ္ဏမတိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကကဏ္ဋကဇာတ်သည်ကား၊ မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကကဏ္ဋက ဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးတော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ်၏သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည် အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့် တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွါးချမ်းသာ အကျိုး၌ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊ မဟာဥပရာဇာမယ်

တော် အရှင်မြတ်ဘုရားမြတ်သည် ဆောက်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ။ (ညောင်ကန် ဆရာတော်)သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌၊ နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သန္ထဝဝဂ်သည်။ ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ်၊ အနက်၏ အစဉ် အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏၊

၁။ ကလျာဏဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ကလျာဏဓမ္မော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သောဤကလျာဏဓမ္မဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောနားပင်းသောယောက္ခမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ သာဝတ္ထိမြို့၌၊တယောက်သောသူကြွယ်သည် သဒ္ဓါခြင်းနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏။ရတနာသုံးပါးသို့ဆည်းကပ်၏။ ငါးပါးသောသီလနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူကြွယ်သည် တနေ့သ၌၊ များစွာကုန်သော ထောပတ်အစရှိကုန်သောဆေးတို့ကိုငင်း။ ပန်း၊ နံ့သာအဝတ်အစရှိသည်တို့ကိုငင်းယူ၍။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ဝယ်၊ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ တရားတော်ကို နာအံ့သောငှါ သွား၏။ ထိုသူကြွယ်၏ သွားသော ကာလ၌၊ ယောက္ခမသည် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုယူ၍။ သမီးကိုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ထိုအိမ်သို့လာ၏။ ထိုယောက္ခမဖြစ်သောမိန်းမသည်လည်း အတန်ငယ်နားပင်းသည်ဖြစ်၍။ ထိုမိန်းမသည်သမီးနှင့်တကွထမင်းစားပြီး၍ထမင်းဆိတ်ယစ်ခြင်းကိုဖျောက်လျက်။ ချစ်သမီး၊ သင့်လင်သည်သင်နှင့်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချစ်လျက်နေခြင်းကို နေ၏လောဟုမေး၏။ မိခင်၊ အသို့ဆိုကုန်ဘိသနည်း။ သင်မိခင်တို့၏ သမက်သည်သီလအားဖြင့်ငင်း။ အကျင့်၏ပြည့်စုံခြင်းအားဖြင့်ငင်း၊ အကြင်သို့သဘောရှိ၏။ရဟန်းသည်ထိုသို့သဘောရှိ၏။ ရခဲစွတကားဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ဒါယိကာမသည် သမီး၏စကားကို ကောင်းစွာမမှတ်နိုင်၍ရဟန်းဟူသောအသံကိုသာလျှင်ယူ၍။ချစ်သမီး၊ အဘယ့်ကြောင့်သင်၏ လင်သည်ရဟန်း

ပြုလေသနည်းဟုကျယ်စွာသောအသံကိုပြု၏။ ထိုအသံကိုကြား၍အိမ်အလုံး၌နေကုန်သော သူတို့သည် ငါတို့၏သူကြွယ်သည် ရဟန်းပြုသတတ်ဟုမြည်တမ်းကြကုန်၏။ ထိုအိမ်သူတို့၏အသံကိုကြားကုန်၍။တံခါးဖြင့် သွားကုန်သော သူတို့သည် အဘယ် မည်သော အကြောင်းကြောင့်ငိုကုန်သနည်းဟုမေးကုန်၏။ ဤအိမ်၌သူကြွယ်သည်ရဟန်းပြုသတတ်ဟုဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူကြွယ်သည်သည်း မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာပြီးလျှင်ကျောင်းမှထွက်ခဲ့၍မြို့သို့ဝင်လာ၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုသူကြွယ်ကို ခရီးအကြား၌သာလျှင် တယောက်သော ယောကျ်ားသည်မြင်၍၊အဆွေ၊သင်သည်ရဟန်းပြုသတတ်ဟုသင်၏အိမ်၌သားမယားအခြွေအရံတို့သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုသူကြွယ်အားဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းမပြုသည်သာလျှင်ဖြစ်သောငါ့ကိုရဟန်းပြုသတတ်ဟုဆို၏။ ကောင်းသော အသံသည်ဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ ထိုကောင်းသောအသံကိုမကွယ်စေအပ်။ယနေ့ပင်လျှင်ငါသည်ရဟန်းပြုအံ့သောငှါသင့်၏ဟုဤသို့အကြံဖြစ်၍။ထိုအကြံဖြစ်ပြီးသောနောက်မှပြန်၍မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့သွား၍။ ဒါယကာ၊ယခုပင်လျှင် ငါဘုရားအား ခစားခြင်းကို ပြုပြီးလျှင်သွား၍ယခုပင်လျှင် အဘယ့်ကြောင့်လာပြန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်၊ ထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၍၊ အရှင်ဘုရား၊ ဖြစ်သော ကောင်းသော အသံမည်သည်ကို ကွယ်စိမ့်သောငှါမသင့်။ ထို့ကြောင့်။ ရဟန်းပြုလိုသည်ဖြစ်၍ လာပါသည်ဟုလျှောက်၏။ထိုဒါယကာသည်ရှင်၏အဖြစ်ကိုရင်း။ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကိုရင်းရ၍ကောင်းစွာကျင့်သည်ဖြစ်၍မကြာမြင့်မီသာလျှင်အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍။ ဤအကြောင်းသည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်း၌ထင်ရှားသည်ဖြစ်သတတ်။ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌တရားသဘင်ဝယ်ရဟန်းတို့သည်စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။အဘယ်သို့ဖြစ်စေကုန်သနည်းဟူမူကား။ငါ့ရှင်တို့၊ ဤအမည်ရှိသောသူကြွယ်သည်ဖြစ်သောကောင်းသောအသံကိုမကွယ်စေအပ်ဟုရဟန်းပြု၍ ယခုအခါ၌အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွတော်မူလာလတ်၍။ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်

၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် လည်းဖြစ်သောကောင်းသောအသံကို ချွတ်ယွင်းစိမ့်သောငှါမအပ်ဟု ရဟန်း ပြုကုန်သလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်သူဌေး မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အဘလွန်သဖြင့်သူဌေးအ ရာသို့ရောက်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည်တနေ့သ၌အိမ်မှထွက်၍မင်း၏ အနီးဖြစ်သောအရပ်သို့သွား၏။ထိုအခါ၌၊ထိုဘုရားလောင်း၏ယောက္ခ မသည်သမီးကိုကြည့်အံ့ဟူ၍ထိုသမီး၏အိမ်သို့သွားလေ၏။ ထိုဒါယိကာမ သည်အတန်ငယ်နားပင်းသောသဘောရှိသည်ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသောစ ကားသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့်တူသလျှင်ကတည်း။ ထိုဘုရားလောင်းကို ကားမင်း၏အနီးဖြစ်သောအရပ်သို့သွား၍မိမိ၏အိမ်သို့လာလတ်သည် ကိုမြင်၍။ ယောကျ်ားတယောက်သည် ရှင်သူဌေးတို့ ရဟန်းပြုကုန်သ တတ်ဟုသင်တို့၏အိမ်၌ သည်းစွာသောငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ငို ကြွေးမြည်တမ်းကြ၏ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဖြစ်သောကောင်း သောအသံမည်သည်ကို ကွယ်စေခြင်းငှါ မသင့်ဟု ထိုအရပ်မှပြန်၍ မင်း၏အထံတော်သို့သွား၍။ သူဌေးကြီး၊ ယခုပင်လျှင်သွား၍ အဘယ့် ကြောင့် တဘန် လာပြန်သနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ မြတ်သောမင်း ကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်သူ အပေါင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြုသ တတ်ဟု ဆို၍ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြ၏။ စင်စစ်သဖြင့်လျှင် ဖြစ်သော ကောင်းသောအသံကို မကွယ်စေအပ်။ထို့ကြောင့်။ အကျွန်ုပ်သည်ရ ဟန်းပြုအံ့။ရဟန်းအဖြစ်ကိုခွင့်ပြုတော်မူပါလော့ဟု ထိုအကြောင်းကို ပြအံ့သောငှါ။

> ကလျာဏဓမ္မောတိယဒါဇနိန္ဒ။
> လောကေသမညံအနုပါပုဏာတိ။
> တသ္မာနဟာယေထနရောသပညော။
> ဟိရိယာပိသန္တောဓုရမာဒိယန္တိ။ ။

သာယံသမညာဏ္ဍမေဓ္ဓပတ္တာ။
ကလျာဏဓမ္မောတိဇနိန္ဒလောကေ။
တာဟံသမေက္ခံဣဓပဗ္ဗဇိဿံ။
နဟိမတ္ထိဆန္ဒောဣဓကာမဘောဂေ။ ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဇနိန္ဒ၊လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။လောကေ၊လောက၌။ ကလျာဏဓမ္မော၊ကောင်းသောသဘောရှိသောသူသည်။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ သမညံ၊သီလရှိသောသူ၊ ကောင်းသောတရားရှိသောသူ ရဟန်းဟူသောအမည်ပညတ်သို့။အနုပါပုဏာတိ၊ရောက်၏။သပညော ပညာရှိသော။နရော၊သူမြတ်သည်။ တသ္မာ၊ထိုသီလရှိသောသူ၊ကောင်းသောတရားရှိသောသူ၊ ရဟန်းဟူသောအမည်ပညတ်မှ။ နဟာယေထ၊ မယုတ် စေရာ။ မဟာ ရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့ မည်သည်ကား။ ဟိရိယာပိ၊ ဟိရိဖြင့်ရင်း။ ဩတ္တပ္ပေနပိ၊ ဩတ္တပ္ပဖြင့်ရင်း။ ခုရံ၊ရဟန်းအဖြစ်တည်းဟူသောဝန်ကို။ အာဒိယန္တိ၊ ယူကုန်၏။ ။ဇနိန္ဒ၊လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။ဣဓလောကေ၊ ဤလောက၌။ ပဝတ္တာ ဖြစ်သော။ သာယံသမညာ၊ ထိုရဟန်းဟူသောအမည်နာမ ပညတ်သို့။ အဇ္ဇ၊ ယခုနေ့၌။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပတ္တာ၊ ရောက်အပ်၏။ ကလျာဏဓမ္မော၊ကောင်းသောအကျင့်ရှိသော။အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ထိုဂုဏ်၏အစွမ်းအားဖြင့်ရအပ်သောအမည်နာမ ပညတ်ကို။သမေက္ခံ၊ကောင်းစွာရှုလျက်။ ဣဓ၊ဤလောက၌။ ပဗ္ဗဇိဿံ၊ ရဟန်းပြုအံ့။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ကာမဘောဂေ၊ကိလေသာကာမဖြင့် ဝတ္ထုကာမတို့ကိုခံစားခြင်း၌။ မေ၊အကျွန်ုပ်အား။ ဆန္ဒော၊ဆန္ဒသည်။ နဟိအတ္ထိ မရှိသလျှင်ကတည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆို၍ မင်းကိုရဟန်းအဖြစ်ကိုခွင့်ပြုစေပြီးလျှင်။ဟိမဝန္တာအရပ်၌ရသေ့ရဟန်းပြု၍။အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း။ သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီ

သူ့ဒွေး ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသော ကလျာဏဓမ္မဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ ဒဒ္ဒရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူဘတ်သောသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကောန္တသဒ္ဒေနမဟာတာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒဒ္ဒရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကောကာလိကကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ထိုကာလ၌ အကြားအမြင်များကုန် သော ရဟန်းတို့သည် ဆေးဒန်း မြင်းသိလာ အပြင်၌ နေကုန်သော ခြင်္သေ့မျိုးတို့ကဲ့သို့ရင်း။ ကောင်းကင်ပြင်၌စီးသောမြစ်ကို အောက်သို့ စီးစေကုန်ဘိသကဲ့သို့ရင်း။ သဿ၀့အလယ်၌အသံဖြင့်ဟောအပ်သော တရားကိုဟောကုန်၏။ ကောကာလိကသည် ထိုအကြားအမြင် များ ကုန်သောရဟန်းတို့သည် အသံဖြင့်ဟောအပ်သောတရားကို ဟော ကုန်သည်ရှိသော်။မိမိအချည်းနှီး၏အဖြစ်ကိုမသိမူ၍သာလျှင်။ငါသည် သည်း အသံဖြင့်ဟောအပ်သော တရားကိုဟောအံ့ဟု ရဟန်းတို့၏အ လယ်သို့ဝင်၍။ငါတို့အားအသံဖြင့်ဟောအပ်သောတရားကိုရဟန်းတို့ သည် မရောက်စေကုန်၊ ငါတို့အား အကယ်၍ရောက်စေကုန်ငြားအံ့၊ ငါတို့သည်လည်း ဟောပါချင်ကုန်၏ဟု သဿ၏အမည်ကိုမယူမူ၍။ ထိုထိုအရပ်၌ဆိုပျက် လှည့်လည်၏။ ထိုကောကာလိက၏ ထိုစကား သည် ရဟန်းသင်္ဃာ၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်း တို့သည် ထို ကောကာလိကကိုစုံစမ်းကုန်ဦးအံ့ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ဤသို့ဆိုကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဆိုကုန်သနည်းဟူမူကား။ ငါ့ရှင်ကောကာလိက၊ ယနေ့ ရဟန်းသင်္ဃာအား အသံဖြင့်ဟောအပ်သောတရားကိုဟောလော့ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုကောကာလိကသည် မိမိ၏အစွမ်းကို မသိဘဲသာလျှင် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍။ယနေ့အသံဖြင့်ဟောအပ်သောတရားကိုဟောအံ့ ဟု မိမိအားရောက်သောယာဂုကိုသောက်၍ ခဲဘွယ်ကိုခဲ၍။ ချောက် ပတ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သောဟင်းဖြင့်စား၏။ နေဝင်၍တရားနာသော ကာလကိုကြွေးကြော်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းအပေါင်းသည် စည်းဝေး

၏။ ထိုကောကာလိကသည် လိပ်သရွှေပန်းအဆင်းနှင့်တူသော သင်ပိုင်ကိုဝတ်၍ မဟာလှေကားပန်း အဆင်းနှင့်တူသော သက်န်းကိုရုံ၍ သဃ်ာ့အလယ်သို့ဝင်၍။ သီတင်းကြီးသောရဟန်းတို့ကိုရှိခိုး၍။ တန်းဆာဆင်အပ်သောရတနာမဏ္ဍပ်၌ခင်းအပ်သော ဓမ္မကထိကတို့၏နေရာသို့တက်၍။ ဆန်းကြယ်သော ယပ်ကိုကိုင်၍ အသံဖြင့် ဟောအပ်သောတရားကိုဟောအံ့ဟူ၍နေ၏။ ထိုခဏ၌သာလျှင်ထိုကောကာလိက၏ကိုယ်မှချွေးတို့သည် ယိုကုန်၏။ ရွံ့ရှာသည်၏အဖြစ်သည်လည်းသက်ဝင်၏။ဟောဦးစ၌ပဌမပုဒ်ကိုဟော၍ပဌမပုဒ်မှတပါးကိုမမြင်သလျှင်ကတည်း။ ထိုကောကာလိကသည် တုန်လှုပ်လျက်နေရာမှဆင်းသက်၍။ ရှက်စနိုးသည်ဖြစ်၍သဃ်ာ့အလယ်မှ ဖဲ၍။ မိမိ၏ပရိဝုဏ်သို့သွားလေ၏။ တပါးသောအကြားအမြင်များသောရဟန်းသည် အသံဖြင့်ဟောအပ်သောတရားကိုဟော၏။ ထိုအခါမှစ၍။ရဟန်းတို့သည် ထိုကောကာလိက၏အချည်းနှီး၏အဖြစ်ကိုသိကုန်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ်၊ ရဟန်းတို့သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ ရှေးဦးစွာသော ကောကာလိက၏ အချည်းနှီး၏အဖြစ်ကို သိနိုင်ခဲ၏။ ယခုအခါ၌ကား မိမိသည်မြွက်၍ထိုကောကာလိက၏ထိုအချည်းနှီး၏အဖြစ်သည် ထင်ရှား၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေကြကုန်သနည်း ဟုမေးတော်မူ၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ကောကာလိကသည်။ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤကဲ့သို့ဆို၍ မိမိ၏အချည်းနှီးအဖြစ်သည် ထင်ရှားသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဤကဲ့သို့ဆို၍ ထင်ရှားသည်ဖြစ်ဘူးပြီဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်ဘုရားလောင်းသည်ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ်ခြင်္သေ့မျိုး၌ဖြစ်၍။ များစွာကုန်သောခြင်္သေ့တို့၏မင်းဖြစ်၏။ ထိုခြင်္သေ့မင်းသည် များစွာသောခြင်္သေ့အပေါင်းခြံရံလျက် ငွေဂူ၌နေ၏။ ထိုဂူ၏အနီးတခုသောဂူ၌၊တခုသောမြေခွေးသည်လည်းနေ၏။ ထိုအခါတနေ့သ၌၊ မိုးသည်ရွာ၍ စဲသည်ရှိသော်၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ခြင်္သေ့တို့သည် ခြင်္သေ့မင်း၏ဂူတံခါး၌ စည်းဝေးကုန်၍။ ခြင်္သေ့သံကို

ဟောက်ကုန်လျက်ခြင်္သေ့တို့၏ကစားမြူးတူးခြင်းကိုကစားမြူးတူးကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့တို့၏ ဤသို့ဟောက်ကုန်၍ ကစားမြူးတူးသောကာလ၌ ထိုမြေခွေးသည်လည်းဟောင်၏။ ခြင်္သေ့တို့သည် ထိုမြေခွေး၏အသံကိုကြားကုန်၍၊ ဤမြေခွေးသည် ငါတို့နှင့်တကွဟောင်၏ဟု ရှက်စနိုးကုန်၍ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့တို့၏ဆိတ်ဆိတ်နေသောကာလ၌၊ ဘုရားလောင်း၏သားဖြစ်သောခြင်္သေ့ငယ်သည်။ ဤခြင်္သေ့တို့သည် ဟောက်ကုန်၍ခြင်္သေ့တို့၏ကစားမြူးတူးခြင်းကို ကစားမြူးတူးကုန်စဉ်၊ ထိုသတ္တဝါ၏အသံကိုကြားကုန်၍ရှက်ခြင်းကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်ကုန်၏။ သားအမျိုးကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့မင်း၊ အကြင်သတ္တဝါသည် မိမိ၏အသံဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုသိစေ၏။ ဤသတ္တဝါသည်အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်းဟုအဘခြင်္သေ့မင်းကိုမေးလိုရကား။

ကောနူသဒ္ဒေနမဟတာ၊အဘိနာဒေတိဒဒ္ဒရံ။
တံသီဟာနပ္ပဋိနဒန္တိ၊ကောနာမေသောမိဂါဓိဘူ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

မိဂါဓိဘူ၊ သားများသေဌ်နင်းခြင်္သေ့မင်း။ ယော၊အကြင်သတ္တဝါသည်။ မဟတာ၊သည်းစွာသော။ သဒ္ဒေန၊အသံဖြင့်။ ဒဒ္ဒရံ၊ငွေတောင်ကို။အဘိနာဒေတိ၊ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။ သော၊ထိုသတ္တဝါသည်။ ကောနု၊အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်း။ ယဿ၊အကြင်သတ္တဝါ၏။ တံသဒ္ဒံ၊ထိုအသံကို။ သီဟာ၊ခြင်္သေ့တို့သည်။ နပ္ပဋိနဒန္တိ၊အတုပြု၍မဟောက်ကြကုန်။ဧသော၊ဤသတ္တဝါသည်။ ကောနာမ၊အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်း။

ထိုအခါ၌၊ထိုခြင်္သေ့၏စကားကိုကြား၍အဘခြင်္သေ့မင်းသည်။

အဓမ္မောမိဂဇာတာနံ၊သိင်္ဂါလောတာတဝဿတိ။
ဇာတိမဿဇိဂုစ္ဆန္တာ၊တုဏှီသီဟာသမစ္ဆရေ။ ။
ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ချစ်သား။ မိဂဇာတာနံ၊သားမျိုးတို့တွင်။အဓမ္မော၊ဂုဏ်မရှိသော။ သိင်္ဂါလော၊မြေခွေးသည်။ဝဿတိ၊ဟောင်၏။ အဿ၊ထိုမြေခွေး၏။ ဇာတိံ၊အမျိုးကို။ ဇိဂုစ္ဆန္တာ၊ ရွံရှာကုန်သည်ဖြစ်၍။ သီဟာ၊ခြင်္သေ့တို့သည်။တုဏှီ၊ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကုန်၍။သမစ္ဆရေ၊နေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်းတို့၊ကောကာလိကသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိကိုယ်ကို ထင်ရှားသည်ကို ပြုသည်ကား မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ကောကာလိကသည်။ထိုအခါ၊မြွေခွေးဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ရာဟုလာသည်။ထိုအခါ၊ခြင်္သေ့ငယ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဒဒ္ဒရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ မက္ကဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။တာတမာဏဝကောဇကော၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမက္ကဋဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောအံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ (ဝတ္ထုသည်ပကိဏ္ဏကနိပါတ်၊ဥဒ္ဒါလကဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့)။ ထိုအခါ၌ကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းမျောက်ဖြစ်၍မီးဟူသောအကြောင်းကြောင့် အံ့ဘွယ်၏အဖြစ်ကို ပြုဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် တခုသော ကာသိကရွာဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ ရောက်သည် ရှိသော်၊ တက္ကသိုလ်ပြည်၌အတတ်သင်၍ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ ပုဏ္ဏေးမသည် တယောက်သော သားကိုဘွား၍ သား၏ရှေးရှုထက်ဝန်းကျင် ပြေး၍သွားနိုင်သော ကာလ၌၊ ပုဏ္ဏေးမသည်သေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုပုဏ္ဏေးမ၏သူသေကိစ္စကိုပြု၍၊ ငါ့အား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု

သားကိုယူ၍၊ ရဟန်းပြုအံ့ဟု မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်သော မျက်နှာရှိသောအမျိုးအဆွေအပေါင်းကိုစွန့်၍။သားကိုယူ၍။ဟိမဝန္တာသို့ဝင်ပြီးလျှင်ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ အလိုလိုသာလျှင်ဖြစ်သော သစ်မြစ်၊ သစ်သီးဟူသောအာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌၊ မိုဃ်းတွင်းကာလဝယ် မိုဃ်းရွာသည့်ရှိသော်။ မြတ်ကုန်သောထင်းတို့ကိုမီးညှိ၍လှုံလျက်။သစ်ပျဉ်များ၏အလယ်၌အိပ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏သားဖြစ်သော ရသေ့ငယ်သည်လည်း ခြေတို့ကိုဆုပ်နယ်လျက်သာလျှင်နေ၏။ ထိုအခါ၌၊တခုသောတောမျောက်သည် အချမ်းဖြင့်နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ထိုဘုရားလောင်း၏သစ်ရွက်ဖြင့်မိုးသောကျောင်း၌ထိုမီးကိုမြင်၍။ငါသည်ထိုကျောင်းသို့အကယ်၍ဝင်အံ့။မျောက်မျောက်ဟူ၍ ငါ့ကိုရိုက်ကုန်၍ ထုတ်ကုန်လတ္တံ့။ မီးကို လှုံအံ့သောငှါမရလတ္တံ့။ယခုအခါ၌ငါ့အားအကြောင်းရှိ၏။ရသေ့တို့၏အသွင်ကိုယူ၍အသွင်၏အဖြစ်ကိုပြု၍သွားအံ့ဟုကြံ၍၊ တပါးသောရသေ့၏သက်န်းတို့ကိုဝတ်ရုံ၍ ခြင်းတောင်းကိုဇင်း၊ ချွန်းရိုးကိုဇင်းကိုင်၍သစ်ရွက်ဖြင့်မိုးသော ကျောင်းတံခါး၌ တခုသော ထန်းပင်ကိုမှီ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်နေ၏။ ရသေ့ငယ်သည်ထိုမျောက်ကိုမြင်၍။ မျောက်၏အဖြစ်ကိုမသိသည်ဖြစ်၍၊ တပါးသောရသေ့အိုသည် အချမ်းဖြင့်နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မီးလှုံအံ့သောငှါလာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအောက်မေ့၍အဘဖြစ်သောရသေ့အားဆို၍၊ ထိုရသေ့အိုကို သစ်ရွက်ဖြင့် မိုးအပ်သောကျောင်းသို့ဝင်စေ၍။မီးလှုံစေအံ့ဟုကြံ၍အဘကိုခေါ်လိုရကား။

တာတမာဏဝကောဧကော၊တာလမူလံအပဿိတော။
အဂါရကဉ္စိဒံအတ္ထိ၊ဟန္ဒဒေမဿဂါရကံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသော၌ဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ဘခင်။ ဧကော၊တပါးသော။ မာဏဝကော၊ရသေ့သည်။ တာလမူလံ၊ထန်းတုံးကို။အပဿိတော၊မှီ၍နေ၏။အမှာကံ ငါတို့အား။ ဣဒဉ္စအဂါရကံ၊ဤမီးတင်းကုပ်သည်လည်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဟန္ဒ၊ချမ်းခြင်းဟူသောဘေးကြောင့်။အာဂတဿ၊လာသော။အဿ၊ထိုရသေ့အား။ အဂါရကံ၊မီးတင်းကုပ်ကို။ဒေမ၊ပေးကုန်အံ့။

ဘုရားလောင်းသည်သား၏စကားကိုကြားလျှင်၊ထ၍သစ်ရွက်ဖြင့်မိုးအပ်သောကျောင်းတံခါး၌ရပ်လျက် ကြည့်သည်ရှိသော်။ ထိုသတ္တဝါ

၏မျောက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ အမောင်၊လူတို့၏မျက်နှာမည်သည်ကား၊ ဤသို့သဘောရှိသည်မဖြစ်။ ဤသတ္တဝါသည်မျောက်တည်း။ ကျောင်းတွင်းသို့မခေါ်အပ်ဟုဆိုလိုရကား။

မာခေါတွံတာတပက္ကောသိ၊ဒူသေယျနေ္ဒာအဂါရကံ။
နေတာဒိသံမုခံဟောတိ၊ဗြာဟ္မဏဿသုသီလိနော။ ။

ဟူသောနှစ်ချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ချစ်သား။သုသီလိနော၊ကောင်းသောသီလရှိသော။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ရသေ့၏။မုခံ၊မျက်နှာသည်။ဧတာဒိသံ၊ထိုသို့သဘောရှိသည်။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ဧသော၊ဤသတ္တဝါသည်။ မက္ကဋော၊မျောက်တည်း။ အယံ၊ဤမျောက်သည်။ဇာခေ၊ဤကျောင်းတွင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ဝင်လာသည်ရှိသော်။နော၊ငါတို့၏၊အဂါရကံ၊ကျောင်းကို။ဒူသေယျ၊ဖျက်ဆီးရာ၏။ တွံ၊သင်သည်။မာခေါပက္ကောသိ၊မခေါ်လင့်။

ဤသတ္တဝါသည်မျောက်တည်းဟုဆို၍။ ဘုရားလောင်းသည်မီးစတခုကိုယူ၍ ဤအရပ်တွင်မနေလင့်ဟုပစ်လိုက်၍ ထိုမျောက်ကိုပြေးစေ၏။မျောက်သည်သက်နှ်းတို့ကိုစွန့်၍။ သစ်ပင်သို့တက်၍တောအုပ်သို့ဝင်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ဗြဟ္မာ့ဝိဟာရတရားလေးပါးတို့ကိုပွါးစေ၍။ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ပေါင်းတော် မူသနည်း ဟူမူကား။ ယခုအခါ၊အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊မျောက်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ရာဟုလာသည်။ ထိုအခါ၊ သားရသေ့ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောမက္ကဋဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဒုတိယမက္ကဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။အဒမှိ တေဝါရိပဟူတရှုပ်၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဒုတိယမက္ကဋဇာတ်ကိုဝေဠုဝန်ကျောင်း

တော်၌၊သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ထိုစကားသည်မှန်၏။တနေ့သ၌၊ တရားသဘင်ဝယ်ရဟန်း တို့သည်ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမသိသည်၏အဖြစ်၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ် မှားတတ်သည်၏အဖြစ်ကိုပြောဆိုလျက်နေကြကုန်၏။မြတ်စွာဘုရား သည်လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာ လျှင် ကျေးဇူးမသိတတ်သည်၊ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်မှားတတ်သည် မ ဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဤသို့သဘောရှိသည်ဖြစ်ဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည်ခင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် တခုသော ကာသိက ရွာဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ အိမ်ရာ ထောင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏၊ ထိုအခါ၊ကာသိကတိုင်း၌ ခရီးလမ်းမကြီး၏ အနီး၌၊ နက်သောတိရစ္ဆာန်တို့၏ဆင်းသက်၍ သောက်ခြင်းငှါမတတ် ကောင်းသော တခုသော ရေတွင်းသည် ဖြစ်၏။ ခရီးသွားကုန်သော ကောင်းမှုကိုအလိုရှိကုန်သောလူတို့သည်ကြိုးရှည်ဖြင့်ဘွဲသောအိုးဖြင့် ရေကိုငင်၍။တခုသောကျင်း၌ပြည့်စေ၍။ တိရစ္ဆာန်တို့အားရေကိုပေး ကုန်၏။ ထိုရေတွင်း၏ထက်ဝန်းကျင်မှကြီးစွာသော တောသည်ရှိ၏။ ထိုတော၌၊များစွာကုန်သောမျောက်တို့သည်နေကုန်၏။ ထိုအခါ၊ ထို လမ်း၌နှစ်ရက်သုံးရက်တို့ပတ်လုံးလူတို့၏အသွားအလာလည်း ပြတ်၍။ တိရစ္ဆာန်တို့သည်ရေကိုမရကုန်။ မျောက်တခုသည်ရေငက်ခြင်း နှိပ် စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ရေကိုရှာလျက်ရေတွင်း၏အနီး၌သွား၏။ ဘုရား လောင်းသည်တစုံတခုသော ပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့် ထိုလမ်းသို့သွား၍ ရောက်သည်ရှိသော်။ထိုရေတွင်း၌ရေကိုငင်၍သောက်ပြီးလျှင်။ လက် ခြေကိုဆေး၍ ရပ်သည်ရှိသော်။ ထိုမျောက်ကိုမြင်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထို မျောက်၏ရေငတ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ရေကိုငင်၍။ ကျင်း၌လောင်း၍ ပေး၏၊ ပေးပြီး၍ကား အပင်အပန်းဖြေအံ့ဟု တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ လျောင်း၏။ မျောက်သည်ရေကိုသောက်၍မနီးမဝေးသောအရပ်၌နေ ၍ နှုတ်သီးဖြင့် အောက်ပြန်သော ရှုဘွယ်ရှိသည်ကိုပြုလျက်။ ဘုရား လောင်းကိုချောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်၏အမူအရာကို မြင်၍။ဟယ်ပြက်ချော်သောမျောက်၊ ငါသည်ရေငတ်သည်ဖြစ်၍ ပင်

ပန်းသောသင့်အားများစွာသောရေကိုပေး၏။သင်သည်ယခုအခါ၌ငါ့အားနှုတ်သီးဖြင့်ဘောက်ပြန်သောရုပ်ဘွယ်ရှိသည်ကိုပြုဘိ၏။ယုတ်မာသောသူအားပြုအပ်သောကျေးဇူးပြုခြင်းမည်သည်ကားအကျိုးမဲ့ တကားဟုဆိုလို၍။

အဒမှိတေဝါရိပဟူတရူပံ။
ဃမ္မာဘိတတ္တဿပိပါသိတဿ။
သောဒါနိပိတွာန ကိရိံ ကရောသိ။
အသင်္ဂမောပါပဇနေန သေယျော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဟရေ ဒုဋ္ဌမက္ကဋက၊ ဟယ် ပြက်ချော်သော မျောက်။ ဃမ္မာဘိတတ္တဿ၊အပူနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ပိပါသိတဿ၊ရေငတ်သော။ တေ၊ သင့်အား။ပဟူတရူပံ၊ များစွာသော။ ဝါရိံ၊ရေကို။ အဒမှိ၊ ငါပေး၏။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ပိတွာန၊သောက်ပြီး၍။ကိရိံ၊ကိရိကိရိဟူသောအသံကို။ကရောသိ ပြု၏။ပါပဇနေန၊ယုတ်မာသောသူနှင့်။အသင်္ဂမော၊မပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်သာလျှင်။သေယျော၊ကောင်းမြတ်၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်မှားတတ်သော မျောက်သည် ထိုစကားကိုကြား၍၊ သင်သည်ဤမျှဖြင့်သာလျှင် ထိုပြစ်မှားသောအမှုကို ပြီးပြီဟူသောအမှတ်ကိုပြု၏။ ယခုအခါ၌ သင်၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ မစင်ကိုချ၍သွားအံ့ဟုဆိုလိုရကား။

ကောတေသုတောဝါဒိဋ္ဌောဝါ၊သီလဝါနာမမက္ကဋော။
ဣဒါနိခေါတံဥဟစ္ဆံ၊ဧသာအသ္မာကဓမ္မတာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောပြာဟ္မဏ၊အိုပုဏ္ဏားး။ သီလဝါ၊သီလရှိသော။ မက္ကဋော၊နာမ၊မျောက်မည်သည်ကား၊အတ္ထိဣတိ၊ရှိ၏ဟူ၍၊တေ၊သင်သည်။ကော၊ အဘယ်မှာ။သုတော၀ါ၊ကြားမူလည်းကြားဘူးပါသနည်း။ ဒိဋ္ဌောဝါ၊မြင်မူလည်းမြင်ဘူးပါသနည်း။ ဣဒါနိခေါ၊ယခုအခါ၌သာလျှင်။ အဟံ၊ငါသည်။ တံ၊ သင့် ဦးခေါင်းပေါ်ကို။ ဥဟစ္ဆံ၊ ကျင်ကြီးစွန့်လိုက်ရဦးအံ့။ ဧသာ၊ဤသို့ကျင်ကြီးစွန့်ခြင်းသည်။ အသ္မာကံ၊မျောက်မျိုးဖြစ်ရသောငါတို့၏။ဓမ္မတာ၊သဘောတည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်ထ၍သွားအံ့သော်ငါ့အား ထုတ်၏။မျောက်သည်ထိုဇာတ္တသာလျှင်ချန်၍ သစ်ခက်၌ထိုင်ပြီးလျှင်။ တွဲလျားဆွဲလျက် သက်ဘိသကဲ့သို့ပြု၍။ ထိုဘုရားလောင်း ဦးခေါင်း၌ ကျင်ကြီးကိုချ၍ မြည်လျက် တောအုပ်သို့ ဝင်လေ၏။ ဘုရားလောင်း သည်ရေချိုး၍သွားလေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ ၌သာလျှင်ပြုအပ်သောကျေးဇူးကိုမသိသည်မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်း ငါသည်ပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို မသိသည်သာလျှင်ကတည်းဟု မိန့် တော်မူ၍။ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ဇာတ်ကိုပေါင်း တော်မူ၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရ ဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊မျောက်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခု အခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ် ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုဋ္ဌိယ မက္ကဋ္ဌဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ သဗ္ဗေသုကိရဘူတော သု၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ် သော ဤ အာဒိစ္စုပဋ္ဌာန ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောအံ့ဘွယ် သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထုသည်အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့်တူသလျှင်ကတည်း။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ကာသိကတိုင်း ဝယ်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။တက္ကသိုလ်ပြည် ၌၊ခပ်သိမ်းကုန်သောအတတ်တို့ကိုသင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင်။ အ ဘိညာဉ်တို့ကိုဇင်း၊သမာပတ်တို့ကိုဇင်းဖြစ်စေ၍။များသောအခြံအရံရှိ သော ရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်၍၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် ထိုဟိမဝန္တာ၌ ကြာမြင့်စွာနေ၍။ ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့

သော၄ါတောင်မှသက်၍အရပ်စွန်၌တခုသောရွာကိုမှီ၍သစ်ရွက်ဖြင့်
မိုးအပ်သော ကျောင်း၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌၊ တခုသော လျှပ်ပေါ်သော
မျောက်သည်ရသေ့အပေါင်းတို့ဆွမ်းခံဘို့သော၄ါ သွားသည်ရှိသော်။
ရသေ့တို့၏ နေရာ အရပ်သို့ လာလတ်၍။သစ်ရွက်ဖြင့် မိုးအပ် သော
ကျောင်း၏အပေါ်၌မြူးချန်ကစားပြေးလွှားခြင်းတို့ကိုပြု၏။သောက်ရေ
အိုးတို့၌ရေကိုစွန့်၏။ ကရားကိုခွဲ၏။ မီးတင်းကုပ်၌ ကျင်ကြီးကိုစွန့်၏။
ရသေ့တို့သည်မိုးလေးလပတ်လုံးနေကုန်၍။ယခုအခါဟိမဝန္တာ၌၊အဖူးအပွင့်
အသီးနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိလေဘို့။ ထိုဟိမဝန္တာသို့
သာလျှင်သွားကြကုန်အံ့ဟုအရပ်စွန်၌နေကုန်သောဒါယကာတို့ကို ပန်
ကြားကုန်၏။ လူတို့သည်။ အရှင်ဘုရားတို့၊ နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်တို့သည်
ဆွမ်းကိုယူကုန်၍ အရှင်မြတ်တို့၏ နေရာအရပ်သို့ လာပါကုန်အံ့။ ထို
ဆွမ်းကိုဘုန်းပေးတော်မူကုန်၍ ကြွတော်မူကုန်လော့ဟု လျှောက်ကုန်
၍။နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ များစွာသော ခဲဘွယ်ကိုရင်း။ ဘောဇဉ်
ကိုရင်းယူခဲ့ကုန်၍ထိုကျောင်းသို့လာကြကုန်၏။ထိုမျောက်သည် ထိုခဲ
ဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုမြင်၍။ ငါသည်အံ့ဘွယ်ပြုသည်၏အဖြစ်ကိုပြ၍။ လူ
တို့ကိုနှစ်သက်စေ၍ငါ့အားလည်းခဲဘွယ်ကိုရင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုရင်းပေး
စေအံ့ဟုကြံ၏။ကြံပြီး၍ထိုမျောက်သည်ရသေ့တို့၏အကျင့်ကို ကျင့်သ
ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရသေ့တို့၏မနီးမဝေးသော အရပ်၌ နေကို ရှိခိုးလျက်သာ
လျှင်ရပ်၏။လူတို့သည် ထိုမျောက်ကိုမြင်ကုန်၍သီလရှိကုန်သော သူတို့
၏အထံ၌နေခြင်းကြောင့်သီလရှိသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။

သဗ္ဗေသုကိရဘူတေသု၊သန္တိ သီလသမာဟိတာ။
ပဿသာခမိဂံဇမ္မံ၊အာဒိစ္စမုပတိဋ္ဌတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆိုကုန်၏။

သဗ္ဗေသု၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဘူတေသု၊သတ္တဝါတို့၌။ သီလသမာ
ဟိတာ၊သီလနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိကိရ၊ရှိကုန်
သတတ်။ဇမ္မံ၊ယုတ်မာသော။သာခမိဂံ၊ မျောက်ကို။ ပဿ၊ရှုလော့။ အ
ယံ၊ဤမျောက်သည်။အာဒိစ္စံ၊နေကို။ဥပတိဋ္ဌတိ၊ရှိခိုးလျက်တည်၏။
ဤသို့ထိုမျောက်၏ ကျေးဇူးကို ဆိုကုန်သော ထိုလူတို့ကို ဘုရား
လောင်းသည်မြင်၍။သင်တို့သည်ဤလျှပ်ပေါ်သော မျောက်၏သီလအာ

ကျင့်ကိုမသိကုန်၍ အရေမဟုတ်သည်၌ သာလျှင် ကြည်ညိုကုန်၏ဟု ဆို၍။

နာဿသီလံဝိဇာနာထ၊အနညာယပသံသထ။

အဂ္ဂိဟုတဥ္စဥဟာနံ၊ ဒွေစဘိန္နာကမဏ္ဍလူ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောန္တော၊အိုဒါယကာတို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။အဿ၊ထိုမျောက် ယုတ်မာ၏။သီလံ၊သီလကို။နဝိဇာနာထ၊မသိကုန်။ အနညာယ၊မသိကုန် ၍။ပသံသထ၊ချီးမွမ်းကုန်၏။ဏ္ဍမိနာပါပမက္ကဋေန၊ ဤမျောက်ယုတ်မာ သည်။ အမှာကံ၊ငါတို့၏။ အဂ္ဂိဟုတဥ္စ၊မီးတင်းကုပ်ကိုလည်း။ ဥဟာနံ၊ ကျင်ကြီးစွန့်အပ်၏။ ဒွေကမဏ္ဍလူစ၊ ကရေးနှစ်ခုတို့ကိုလည်း။ ဘိန္နာ၊ခွဲ အပ်ကုန်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုဆို၏။ လူတို့ သည်မျောက်၏အံ့ဘွယ်ကိုဖြစ်စေသည့်၏အဖြစ်ကိုသိကုန်၍။ခဲကိုဂင်း တုတ်လှံတံကိုဂင်းကိုင်ကုန်၍ ပစ်ခတ်ရိုက်ပုတ်ကုန်၍ ပြေးစေပြီးလျှင် ရသေ့အပေါင်းအားဆွမ်းကိုလှူကုန်၏။ရသေ့အပေါင်းတို့သည်လည်း ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင်သွားကုန်၍။ မယုတ်သောဈာန်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လားကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ ဤအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်း သည်။ ထိုအခါ၊ မျောက်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားပရိသတ်တို့ သည်။ ထိုအခါ၊ရသေ့အပေါင်းတို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါ ဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ဤ သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဇာတ်သည်ပြီး၏။

၆။ ကဠာယမုဋ္ဌိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ဗာလောဝတာယံ ဒုမသာခ ဂေါစရော၊ အစ ရှိ

သောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ တပါးသောအခါမိုဃ်းတွင်းကာလ၌ကောသလမင်း၏ပစ္စန္တရာဇ်သည် ပျက်၏။ထိုပစ္စန္တရာဇ်၌နေကုန်သော သူဆင်းရဲတို့သည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ကုန်သောစစ်ထိုးခြင်းတို့ကိုပြုကုန်၍။ရန်သူတို့ကိုနှိပ်နင်းအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။မင်းအားသတင်းစကားကိုစေကုန်၏။ ကောသလမင်းသည်စစ်ထိုးသင့်သောအခါမဟုတ်သော မိုဃ်းတွင်းကာလ၌ပင်လျှင်ထွက်၍။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏အနီး၌ သစ်ခက်တပ်ကိုဘွဲ့၍ကြံ၏။အဘယ်သို့ကြံသနည်းဟူမူကား။ ငါသည်ကားစစ်ထိုးသင့်သောအခါမဟုတ်သည်၌စစ်ထိုးအံ့သောငှါထွက်၏။ ချောင်း၊မြောင်း၊ထုံးအိုင်တို့သည် ရေဖြင့်ပြည့်ကုန်၏။လမ်းခရီးသည်သွားရန်ခဲယဉ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်အံ့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို မြတ်သောမင်းကြီး၊ သင်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားအံ့သနည်းဟု မေးတော်မူလတ္တံ့။ ထိုအခါ၌ ငါသည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှောက်အံ့။ ငါ့ကိုမြတ်စွာဘုရားသည်တမလွန်ဘဝ၌ဖြစ်သောအကျိုးဖြင့်သာလျှင်ချီးမြှောက်တော်မူသည်မဟုတ်။ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်၌ ဖြစ်သော အကျိုးဖြင့်လည်းချီးမြှောက်တော်မူပေသလျှင်ကတည်း။ထို့ကြောင့်။စစ်ထိုးသွားခြင်း၌ ငါ့အားအစီးအပွါးမရှိသည့်အကယ်၍ဖြစ်လတ္တံ့။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အခါမဟုတ်သေးဟု မိန့်တော်မူလတ္တံ့။ အစီးအပွါးရှိသည့်အကယ်၍ဖြစ်လတ္တံ့။ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုကောသလမင်းသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်၍။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက်။ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်မြတ်သောမင်းကြီး၊ယခုသင်သည်နေတော့တော့၌အဘယ်အရပ်မှလာခဲ့သနည်းဟုမေးတော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်သည်ပစ္စန္တရာဇ်ကိုငြိမ်းစိမ့်သောငှါထွက်ခဲ့၏။ အရှင်ဘုရားတို့ကိုရှိခိုး၍သွားအံ့သောငှါလာပါသည်ဟုလျှောက်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်။မြတ်သောမင်းကြီး၊ရှေး၌လည်းမင်းတို့သည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့်စစ်ထိုးအံ့သောငှါထွက်လတ်ကုန်သည် ရှိသေး။ ပညာရှိတို့၏စကားကိုနာကုန်

၍။ စစ်ထိုးသင့်သောအခါမဟုတ်သည်၌စစ်ထိုးအံ့သောငှါ သွားခြင်းကို မသွားကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုကောသလ မင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

မြတ်သောမင်းကြီး၊ လွန်လေပြီးသော အခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော်။ ဘုရား လောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သော အလုံးစုံသောအမှုကိစ္စတို့ကိုရွက်ဆောင်သောအမတ်ဖြစ်၏။ထိုအခါ၌၊ပစ္စန္တရာဇ်သည် ပျက်သည်ရှိသော်။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ပစ္စန္တရာဇ်ရွာ၌နေကုန်သော သူဆင်းရဲတို့သည် လျှောက်စာကိုဆက်ကုန်၏။ မင်းသည် မိုးစဲ်းတွင်းကာလ၌ ထွက်၍။ ဥယျာဉ်၌ သစ်ခက်တပ်ကိုဖွဲ့၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏အထံ၌တည်၏။ ထိုခဏ၌၊ မြင်းတို့၏ အကျိုးငှါ ပြောင်းတို့ကိုပြုတ်ပြီးလျှင်ဆောင်ခဲ့ကုန်၍။ မြင်းစာခွက်၌ထည့်ကုန်၏။ ဥယျာဉ်၌မျောက်တို့တွင်တခုသောမျောက်သည်သစ်ပင်မှဆင်း၍။ ထိုမြင်းတို့စားခွက်မှပြောင်းတို့ကိုယူ၍ ခံတွင်းကိုပြည့်စေပြီးလျှင်။ လက်တို့ဖြင့်ယူ၍။ ချန်၍သစ်ပင်၌ထိုင်လျက်စားအံ့သောငှါအားထုတ်၏။ ထိုအခါ၌။ စားစဉ်၊ထိုမျောက်၏သက်မှပြောင်းတစေ့သည် မြေ၌ကျ၏။ ထိုမျောက်သည်ခံတွင်းဖြင့်၎င်း။သက်ဖြင့်၎င်း။ယူအပ်ကုန်သောအလုံးစုံကုန်သော ပြောင်းတို့ကို စွန့်ပြီးလျှင် ဆင်းသက်၍။ ထိုကျလေသော ပြောင်းကိုသာလျှင်ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်။ ထိုကျလေသောပြောင်းကို မမြင်၍သာလျှင် တဖန် သစ်ပင်သို့ တက်၍။ တရားတွေ့ရာ၌ တထောင်သောဥစ္စာမှရှုံးသောသူကဲ့သို့စိုးရိမ်လျက်။ မျက်နှာမသာသည် ဖြစ်၍သစ်ခက်၌နေ၏။ မင်းသည် မျောက်၏အမူအရာကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ အိုအမတ်၊ မျောက်သည်ပြုအပ်သော ထိုအမူအရာကိုမြင်၏လော။အဘယ်မည်သောအမှုနည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်။မြတ်သောမင်းကြီး၊များသည်ကိုမကြည့်ကုန်မူ၍။ အနည်းငယ်ကိုကြည့်ကုန်သောပညာမရှိကုန်သောသူမိုက်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကိုပြုကုန်မြဲသာလျှင်တည်း။ဤသို့ဆို၍။

ဗာလောဝတာယံဒုမသာခဂေါစရော။
ပညာဇနိန္တုနယိမဿဝိဇ္ဇတိ။

ကဋ္ဌာယရဋ္ဌိံ အဝကိရိယကေဝလံ။
ဧကံကဋ္ဌာယံပတိတံဂဝေသတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၏ဂါထာကိုဆို၏။

ဇနိန္ဒ၊လူတို့ကိုအစိုးရတော်မူသောမင်းမြတ်။ အယံဒုမသာခဂေါစရော၊ ဤသစ်ပင်၏အခက်တို့၌ ကျက်စားတတ်သော မျောက်သည်။ ဗာလောဝတ၊ မိုက်စွာ့တကား။ဣမဿ၊ဤမျောက်အား။ ပညာ၊ပညာသည်။ယသ္မာ၊အကြင့်ကြောင့်။နဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အယံဒုမသာခဂေါစရော၊ ဤမျောက်သည်။ကေဝလံ၊ အလုံးစုံသော။ကဋ္ဌာယရဋ္ဌိံ၊ပြောင်းဆုပ်ကို။အဝကိရိယ၊ ဖရိုဖရဲကြဲလိုက်၍။ ပတိတံ၊ကျလေသော။ဧကံကဋ္ဌာယံ၊ပြောင်းတစေ့ကို။ဂဝေသတိ၊ရှာ၏။

ဤသို့ဆိုပြီး၍တဘန်ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်ကိုဥပမာပြု၍။ မင်းကိုသိစေလိုရကား။

ဧဝမေဝမယံရာဇ၊ယေစညေအတိလောဘိနော။
အပ္ပေနဗဟုံဇိယျာမ၊ကဋ္ဌာယေနေဝဝါနရော။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၏ဂါထာကိုဆို၏။

ရာဇမဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝါနရော၊ မျောက်သည်။ဧကံကဋ္ဌာယံ၊ ပြောင်းတစေ့ကို။ ပရိယေသမာနော၊ ရှာသည်ရှိသော်။ ကဋ္ဌာယေန၊ ပြောင်းတစေ့ကြောင့်။သဗ္ဗကဋ္ဌာယေဟိ၊အလုံးစုံကုန်သောပြောင်းတို့မှ။ပရိဟိနောဇာတော၊ယုတ်သကဲ့သို့။ဧဝမေဝ၊ဤအတူသာလျှင်။အတိလောဘိနော၊အလွန်လောဘကြီးကုန်သော။အညေ၊တပါးကုန်သော၊ယေဇနာစ၊အကြင်သူတို့သည်၎င်း။မယဉ္စ၊ငါတို့သည်၎င်း။အပ္ပေန၊ အနည်းငယ်သောအကျိုးကြောင့်။ဗဟုံ၊များစွာသောအကျိုးကို။ဇိယျာမ၊ ဖျက်ဆီးကုန်လတ္တံ့။

မင်းသည်ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍။ ထိုဥယျာဉ်မှပြန်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သာလျှင်ဝင်၏။ ခိုးသူတို့သည်လည်းမင်းသည်ခိုးသူကိုဆုံးမခြင်းကိုပြုအံ့ဟူ၍မြို့မှထွက်သတတ်ဟုကြားကုန်၍။ ပစ္စန္တရာဇ်မှပြေးလေကုန်၏၊ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်းခိုးသူတို့သည် ကောသလမင်းသည်ထွက်သတတ်ဟု ကြားကုန်၍ ပြေးလေကုန်၏။ ကောသလမင်းသည်မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမ္မဒေသနာတော်ကို နာရ၍။ နေရာမှထပြီးလျှင်ရှိခိုးလျက်။လက်ျာရစ်လှည့်သည့်ကိုပြု၍။ သာဝတ္ထိမြို့သို့သာလျှင်ဝင်လေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။မြတ်သောမင်းကြီး၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ပညာရှိသောအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။   ။ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ တိန္ဒုကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။နေ့ဟတ္ထကလာပေဟိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤတိန္ဒုကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်။ ပညာပါရမီကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ထိုစကားသည်မှန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်မဟာဗောဓိဇာတ်၌ကဲ့သို့ရင်း။ဥမင်ဇာတ်၌ကဲ့သို့ရင်း။ မိမိပညာ၏ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်းသည်ကို ကြားတော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌သာလျှင်ငါဘုရားသည် ပညာရှိသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းငါဘုရားသည် ပညာရှိသည်သာလျှင်တည်း။ အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော် မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်အမျိုး၌ဖြစ်၍။ ရှစ်သောင်းသောမျောက်တို့သည်ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍။ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။ထိုဟိမဝန္တာအရပ်၏အနီး၌၊တခုသောပစ္စန္တရာဇ်ရွာသည်ရံခါလူနေ၏။ ရံခါပျက်စီး၏။ ထိုရွာ၏အလယ်၌ကားအခက်အခွနှင့်ပြည့်စုံသောချိုမြိန်မြတ်သော အသီးရှိသောတည်တပင်သည်ရှိ၏။ မျောက်အပေါင်းသည်ရွာပျက်စီးသောကာလ၌လာလတ်၍။ ထိုတည်ပင်၏အသီးတို့ကိုစား၏။ထို့နောင်မှတပါးသောသီးသော အလှည့်၌ထိုရွာသည် တဘန်နေသော လူရှိသည်ဖြစ်၏။ မြဲမြံလုံခြုံသော အရန်အတားရှိ၏။ တံခါးနှင့်ယှဉ်၏။ ထိုတည်ပင်သည်လည်း အသီးလေးခြင်းကြောင့် ညွတ်သော အခက်ရှိသည် ဖြစ်၍ တည်၏။ မျောက်အပေါင်း

သည်ဟု၍သို့ကြံ၏။ အဘယ်သို့ကြံသနည်းဟူမူကား။ ငါတို့သည်ရှေးအခါ၌မည်သောရွာ၌တည်သီးတို့ကို စားကြကုန်၏။ ထိုတည်ပင်သည် ယခုအခါ၌အသီးသီးသလော။ထိုသို့မဟုတ်မူကားအသီးမသီးသလော။ ထိုရွာသည်လည်း လူတို့နေသလော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကား လူတို့မနေသလော။ဟု၍သို့ကြံ၏။ ကြံပြီး၍သွားချေ။ ဤအကြောင်းကို စုံစမ်းချေဟု မျောက်တခုကိုစေလိုက်၏။ ထိုမျောက်သည်သွား၍တည်ပင်၏အသီးသီးသည်၏အဖြစ်ကိုငင်း။ရွာ၌ဝင်၍လူနေသည်၏အဖြစ်ကိုငင်းသိလျှင်လာလတ်၍မျောက်တို့အားကြား၏။မျောက်တို့သည်ထိုတည်ပင်၏အသီးသီးသည်၏အဖြစ်ကိုကြားကုန်၍။ ချိုကုန်သောတည်သီးတို့ကိုစားကုန်အံ့ဟုအားထုတ်ခြင်းဖြစ်ကုန်၍။ မျောက်မင်းအားထိုအကြောင်းကိုကြားကြကုန်၏။ မျောက်မင်းသည်ရွာ၌ လူနေသလော၊ မနေသလောဟုမေး၏။အရှင်မျောက်မင်း၊ လူနေ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုသို့တပြီးကားမသွားအပ်။ထိုစကားသည်မှန်၏။လူတို့သည်မာယာများကုန်၏ဟုဆို၏။အရှင်မျောက်မင်း၊လူတို့၏အိပ်ပျော်ချိန်ဖြစ်သောသန်းခေါင်အခါ၌စားကုန်အံ့ဟုများစွာကုန်သောမျောက်တို့သည်သွားကုန်၍။ မျောက်မင်းကိုဝန်ခံစေကုန်၍။ဟိမဝန္တာမှသက်ခဲ့ကုန်ပြီးလျှင်။ ထိုရွာ၏မနီး မဝေးသော အရပ်၌၊ လူတို့၏ အိပ်ပျော် ချိန်ကာလကို ငံ့လင့်ကုန် လျက်ကျောက်ဖျာအပြင်၌အိပ်ကြကုန်၍။သန်းခေါင်ယံ၌၊လူတို့သည်နိုးကုန်၍လေးတောက်ကို ဘွဲ့ကုန်လျက်အထူးထူးသောလက်နက်စွဲကုန်လျက်၊ခဲ အုတ်လှံတံ အစရှိသည်တို့ကို ယူကုန်၍။ ညဉ့်သည်လင်းလတ်သည်ရှိသော်။မျောက်တို့ကိုဘမ်းကုန်အံ့ဟုတည်ပင်ကိုဝန်းရံ၍ စောင့်ကုန်၏။ ရှစ်သောင်းကုန်သော မျောက်တို့သည်လူတို့ကိုမြင်ကုန်၍ သေဘေးမှကြောက်ကုန်ရကား၊ မျောက်မင်းကိုထား၍ငါတို့အားတပါးသောကိုးကွယ်ရာသည်မရှိပြီဟုထိုမျောက်မင်း၏အထံသို့သွားကုန်၍။

ဓနုဟတ္ထကလာပေဟိ၊ နေတ္တိံသဝရဓာရိဘိ။
သမန္တာ ပရိကိဏ္ဏမှ၊ ကထံ နု ခေါ ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆိုကုန်၏။

ဝါနရိန္ဒ၊မျောက်မင်း။ဓနုဟတ္ထကလာပေဟိ၊ လေးတောက်လက်စွဲကုန်ထသော။ နေတ္တိံသဝရဓာရိဘိ၊ မြတ်သောသန်လျက်ကို ဆောင်ကုန်သောသူတို့သည်။ သမန္တာ၊ထက်ဝန်းကျင်မှ။မယံ အကျွန်ုပ်တို့ကို။

ပရိက်ိလ္လာမှ၊ဝန်းရံကုန်၏။ ကထံကေနကာရဏောန၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့်။ အမှာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ မောက္ခော၊ သေဘေးမှ လွတ်ခြင်းသည်။ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်ပါအံ့နည်း။

ထိုမျောက်တို့၏ စကားကို ကြား၍မျောက်မင်းသည်။ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊လူတို့မည်သည်ကား၊များသောကိစ္စရှိကုန်၏။ယခုလည်း မဖြိုမယံသည့်သာဖြစ်၏။ငါတို့ကိုသတ်ကုန်အံ့ဟူ၍ဝန်းရံကုန်သောထို လူတို့အားဝန်းရံခြင်းဟူသော၍ကိစ္စ၏အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်သောတ ပါးသောကိစ္စသည်ဖြစ်ပြောအံ့လည်းမသိဟု မျောက်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေ လိုရကား။

အပ္ပေဝဗဟုကိစ္စာနံ၊အတ္ထောဇာယေထကောစိနံ။
အတ္ထိရုက္ခဿအစ္ဆိန္နံ၊ခဇ္ဇထဉ္ဇောဝတိန္ဒုကံ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ဘောဓိသတ္တောဝါနရဂဏာ၊အိုမျောက်အပေါင်းတို့။ဗဟုကိစ္စာနံ၊ များ စွာသောကိစ္စရှိကုန်သောလူတို့အား။အညော၊တပါးသော။ကောစိ၊တ စုံတခုသော။အတ္ထော၊ အမှုကိစ္စသည်၊ အပ္ပေဝဇာယေထ၊ ဖြစ်ပြောအံ့ လည်းမသိ။ရုက္ခဿ၊ တည်ပင်၏၊ အစ္ဆိန္နံ၊ မပြတ်သော အသီးသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တိန္ဒုကံ၊တည်သီးကို။တုမှေ၊သင်တို့သည်။ခဇ္ဇထဉ္ဇောဝ၊အ လိုရှိတိုင်းသာသျှင်စားကြကုန်။

ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ ၍သို့မျောက်အပေါင်းကို နှစ်သိမ့်စေ၍။ အလုံးစုံကုန်သောမျောက်ဘို့ကိုဗုရုံးကုန်လော့ဟုဆို၏။ ဗုရုံးကုန်သည် ရှိသော်။ထိုမျောက်မင်း၏တူဖြစ်သောသေနကအမည်ရှိသောမျောက် ကိုမမြင်ကုန်၍။သေနကသည်မပါလာဟုမျောက်မင်းအားကြားကုန်၏။ သေနကသည်အကယ်၍မပါလာသည်ဖြစ်အံ့။သင်တို့သည်မကြောက် ကြကုန်လင့်။ယခုအခါ၌သေနကသည်သင်တို့အားချမ်းသာခြင်းကိုပြု လတ္တံ့ဟုဆို၏။ သေနကသည်လည်း မျောက်အပေါင်း၏ သွားသော ကာလ၌ အိပ်ပျော်၍ နောက်မှနိုးလတ်သည်ရှိသော်၊ တစုံတခုသော မျောက်ကိုမမြင်၍ခြေရာသို့အစဉ်လျှောက်သောခြေရှိသည်ဖြစ်၍ လာ လတ်သော်လူတို့ကိုမြင်၍မျောက်အပေါင်းအားဘေးဖြစ်၏ဟုသိ၍။ တ ခုသောအစွန်ဖြစ်သောအိမ်၌မီးကိုထွန်း၍ ချည်ဝင့်သော မိန်းမအို၏အ ထံသို့သွား၍လယ်သို့သွားသော ရွာသူသားငယ်ကဲ့သို့ တခုသောမီးစ

ကိုယူ၍ လေညာ၌ရပ်၍ရွာကိုမီးတိုက်၏။ လူတို့သည်မျောက်တို့ကိုစွန့်ကုန်၍မီးကိုငြိမ်းစိမ့်သော ငှါပြေးကြကုန်၏။ မျောက်တို့သည်လူတို့ပြေးကြကုန်သည်ရှိသော်။ သေနကအား၏အကျိုးငှါ တလုံးတလုံးစီသောတည်သီးကိုယူကုန်၍ပြေးကြကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးဖြစ်သောမဟာနာမ်သည်။ ထိုအခါ၊ မျောက်မင်း၏တူဖြစ်သောသေနကဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ မျောက်အပေါင်းတို့ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ မျောက်မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောတိန္ဒုကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ ကစ္ဆပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇနိတ္တံမေဘဝိတ္တံမေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကစ္ဆပဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောယဉ်းအနာရောက်သောအမျိုးသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ်တဦးသောအမျိုး၌၊ ယဉ်းအနာသည်ဖြစ်သတတ်။ မိဘတို့သည်သားကို။ ချစ်သား၊ ဤအိမ်၌မနေလင့်။ နံရံကိုဘောက်၍ပြေး၍ အမှတ်မရှိသောအရပ်သို့သွား၍ အသက်ကို စောင့်လေလော့။ နောက်မှ လာလတ်၍ ဤမည်သောအရပ်၌မြှုပ်၍ ထားအပ်သော များစွာသော ဥစ္စာသည်ရှိ၏။ ထိုဥစ္စာကိုထုတ်ဘော်၍ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍ ချမ်းသာသဖြင့်အသက်မွေးရစ်လော့ဟုဆိုကုန်၏။ သားသည် ထိုမိဘကို့၏ စကားကို ဝန်ခံ၍နံရံကိုဘောက်၍ပြေးလေ၍ မိမိ၏အနာသည် ငြိမ်းလတ်သည်ရှိသော်။ လာလတ်၍မြှုပ်ထားအပ်သောဥစ္စာတို့ကို ထုတ်ဘော်ပြီးလျှင် ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍။ အိမ်ရာထောင်သောလူတို့ဘောင်၌နေ၏။ ထိုအမျိုးသားသည်တနေ့သ၌၊ ထောပတ်ဆီအစရှိသည်တို့ကိုဖင်း။ အဝတ်အရုံအစရှိသည်

တို့ကိုငှင်းပယ်ခဲ့စေ၍။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက်နေ၏။သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးသားနှင့်တကွစကားအစေ့အစပ်ကိုပြုတော်မူ၍။ ဒါယကာ၊သင်တို့၏အိမ်၌ ယဉ်းအနာသည်ဖြစ်၏ဟုငါတို့ကြားဘူးကုန်၏။ သင်သည်အသို့ပြု၍ လွတ်သနည်းဟုမေးတော်မူ၏။ ထိုအမျိုးသားသည်အကြောင်းကို လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒါယကာ စင်စစ်လျှင်ရှေး၌လည်းဘေးဖြစ်သည်ရှိသော်။ မိမိ၏နေရာအရပ်၌တပ်စွန်းခြင်းကိုပြုကုန်၍။ တပါးသောအရပ်သို့မသွားကုန်သောသတ္တဝါတို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးကုန်၏။ မတပ်စွန်းခြင်းကိုပြုကုန်၍ တပါးသော အရပ်သို့သွားကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်ကား အသက်ကိုရဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုဒါယကာသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍။ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကရွာငယ်ဝယ်အိုးထိန်းသည်အမျိုး၌ဖြစ်၍။ အိုးထိန်းတို့၏ အမှုကိုပြု၍သားမယားကိုမွေး၏။ ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီပြည်၌မြစ်ကျိုးနှင့်တကွ တစပ်တည်းသောအလိုလိုဖြစ်သောအိုင်ကြီးသည်ရှိ၏။ ထိုအိုင်ကြီးသည်ရေများသောကာလ၌မြစ်နှင့်တကွ ရေတစပ်တည်းရှိ၏။ ရေသည်နည်းလတ်သော် အသီးအခြားဖြစ်၏။ ငါးလိပ်တို့သည်ကား ဤနှစ်၌ မိုးစင်းကောင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ဤနှစ်၌မိုးစင်းခေါင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုသိကုန်၍အိုင်ရေ၏မြစ်ရေနှင့်တစပ်တည်းရှိသော ကာလ၌ သာလျှင် ထိုအိုင်မှထွက်ကုန်၍မြစ်သို့သွားကုန်၏။လိပ်တခုသည်ကားဤအရပ်သည်ငါ၏ဘွားရာအရပ်တည်း။ကြီးမြင့်ရာအရပ်တည်း။ မိဘတို့သည် နေသောအရပ်တည်း။ ငါသည်ဤအရပ်ကိုစွန့်အံ့သော၌မတတ်နိုင်ဟုမြစ်သို့မသွား။ထိုအခါ၊ နွေကာလဝယ်ထိုအိုင်၌ရေသည်ပြတ်၏။ ထိုလိပ်သည်ဘုရားလောင်း၏မြေစိုင်ယူရာအရပ်၌မြေကိုကျစ်၍ဝင်၏။ဘုရားလောင်းသည်မြေစိုင်ကိုယူအံ့ဟူ၍ထိုအရပ်သို့သွား၍ပေါက်တူးကြီးဖြင့်မြေကိုပေါက်သည်ရှိသော်။လိပ်၏ကျောက်ကုန်းကိုပေါက်မိ၍။မြေစိုင်ကိုကဲ့သို့ပေါက်တူးဖြင့်သာလျှင်ထိုလိပ်ကိုထုတ်၍ ကုန်း၌ကျစေ၏။ ထိုလိပ်သည်ဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍နေရာအရပ်၌ တပ်စွန်းခြင်းကိုစွန့်

အံ့သောငါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဤသို့သောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ရ၏ဟုဆို၍ငိုကြွေးလိုရကား။

ဇနိတ္တံမေဘဝိတ္တံမေ၊ ဣတိပင်္ကေအဝဿယိံ။
တံမံပင်္ကောအဇ္ဈဘဝိ၊ ယထာဒုဗ္ဗလကံတထာ။ ။
တံတံဝဒါမိဘဂ္ဂဝ၊ သုဏောဟိဝစနံမမ။
ဂါမေဝါယဒိဝါရညေ၊ သုခံယတြာဓိဂစ္ဆတိ။ ။
တံဇနိတ္တံဘဝိတ္တဉ္စ၊ ပုရိသဿပဇာနတော။
ယမှိဇီဝေတမှိဂစ္ဆေ၊ နနိကေတဟတောသိယာ။ ။

ဟူသောဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘဂ္ဂဝ၊ ဘဂ္ဂဝ။ ဣဒံဌာနံ၊ ဤအရပ်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဇနိတ္တံ၊ ဘွားရာအရပ်တည်း။ ဣဒံဌာနံ၊ ဤအရပ်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘဝိတ္တံ၊ ဖြစ်ရာအရပ်တည်း။ ဣတိဣမိနာကာရဏေန၊ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်။ ပင်္ကေ၊ ညွန်၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဝဿယိံ၊ နေမိ၏၊ တံမံ၊ ထိုငါ့ကို။ ပင်္ကော၊ ညွန်သည်။ ဒုဗ္ဗလကံ၊ အားနည်းသောသူကို။ အဇ္ဈဘဝတိယထာ၊ အားရှိသောသူသည်နှိပ်စက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ အဇ္ဈဘဝိ၊ နှိပ်စက်၏။ ဘဂ္ဂဝ၊ ဘဂ္ဂဝ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယံယံဝစနံ၊ အကြင်အကြင်စကားကို။ ဝဒါမိ၊ ဆို၏။ မမ၊ ငါ၏။ တံတံဝစနံ၊ ထိုထိုစကားကို။ တွံ၊ သင်သည်။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။ ဂါမေဝါ၊ ရွာ၌၎င်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေဝါ၊ တော၌၎င်း။ ယတြ၊ အကြင်အရပ်၌။ သုခံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၌ဖြစ်သော ချမ်းသာခြင်းကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ တံဌာနံ၊ ထိုအရပ်သည်။ ပဇာနတော၊ အကျိုးရှိသည်မရှိသည်အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုသိသော။ ပုရိသဿ၊ ယောကျ်ား၏။ ဇနိတ္တဉ္စ၊ ဘွားရာအရပ်သည်၎င်း။ ဘဝိတ္တဉ္စ၊ ကြီးမြင့်ရာအရပ်သည်၎င်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ယမှိ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှင်ရာ၏။ တမှိ၊ ထိုအရပ်သို့။ ဂစ္ဆေ၊ သွားရာ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဂန္တွာ၊ သွားသည်ရှိသော်။ နိကေတဟတော၊ နေရာအရပ်သတ်အပ်သည်။ နသိယာ၊ မဖြစ်ရာ။

ဤသို့ထိုလိပ်သည် ဘုရားလောင်းနှင့် တကွ စကားပြောဆိုလျက်သေလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုလိပ်ကိုယူ၍ အလုံးစုံသောရွာ၌နေကုန်သောသူတို့ကိုစည်းဝေးစေပြီးလျှင်။ ထိုလူတို့ကိုဆုံးမလို၍ဤသို့ဆို၏။ အချင်းတို့၊ ဤလိပ်ကိုသင်တို့သည်ရှုကြကုန်လော့။ ဤလိပ်သည်တ

ပါးကုန်သောငါးလိပ်တို့၏မြစ်ကြီးသို့သွားလေသောကာလ၌၊မိမိ၏နေရာအရပ်၌တပ်စွန်းခြင်းကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ထိုငါးလိပ်တို့နှင့်တကွ မသွားမူ၍၊ ငါ၏မြေမိုင်ယူရာအရပ်သို့ဝင်၍နေ၏။ထိုအခါ၌၊ငါသည်မြေမိုင်ကိုယူသည်ရှိသော်၊ ထိုလိပ်၏ ကျောက်ကုန်းကိုပေါက်တူးဖြင့်ပေါက်မိ၍၊မြေမိုင်ကိုကဲ့သို့ကုန်း၌ကျစေ၏။ ဤလိပ်သည်မိမိ၏ပြုအပ်သော အမှုကိုအောက်မေ့၍ နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်ဗိုကြွေး၍သေ၏။ဤသို့ဤလိပ်သည်မိမိ၏နေရာအရပ်၌ ကပ်စွန်းခြင်းကိုပြု၍သေခြင်းသို့ရောက်၏။ သင်တို့သည်လည်းဤလိပ်နှင့်အတူ ပြုကုန်သည်မဖြစ်ကြကုန်လင့်။ဤနေ့မှစ၍ငါ၏ရူပါရုံ၊ ငါ၏သဒ္ဒါရုံ၊ ငါ၏ဂန္ဓာရုံ၊ငါ၏ရသာရုံ၊ငါ၏ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ငါ၏သား၊ ငါ၏သမီး၊ ငါ၏ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောကျ်ားအပိုင်းအခြား၊ ငါ၏ရွှေငွေဥစ္စာဟု တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း၊ အသုံးအဆောင်၏အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း မယူကြကုန်လင့်။ သတ္တဝါမည်သည်တယောက်အထီးတည်းသာလျှင် ဘဝသုံးပါးတို့၌ တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်ရ၏ဟုဆို၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် လူများအား အဆုံးအမကိုပေး၏။ ထိုအဆုံးအမသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးကိုပျံ့၍ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောနှစ်တို့ပတ်လုံးတည်၏။လူများသည်ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်၍။ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍အသက်၏အဆုံး၌နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏၊ဘုရားလောင်းသည်လည်းထို့အတူသာလျှင် ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင်။သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။အဘယ်တို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ ဒါယကာ၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊လိပ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊အိုးထိန်းသည်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကစ္ဆပဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ သတဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။တဉ္စအပ္ပဉ္စဥစ္ဆိဋ္ဌံ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သောဤသတဓမ္မဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီး တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ နှစ်ဆဲ့တပါး အပြားရှိသော အနေသနကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ တပါးသောကာလ၌၊ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်ဆေးကုခြင်းအမှုဖြင့်၎င်း။ သလုံးမြင်းခေါင်းဖြင့်အစေ အပါးခံခြင်း၌ယှဉ်သဖြင့်၎င်း။ဆွမ်းဘဉ်းပေးခြင်းဖြင့်၎င်း။ ဤသို့စသည် သဘောရှိသောနှစ်ဆဲ့တပါးအပြားရှိသော အနေသနဖြင့်အသက်မွေး ခြင်းကိုပြုကုန်၏။ ထိုအနေသနသည် သာကေတဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ် လတ္တံ့။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ထိုရဟန်းတို့၏ထိုသို့သောအခြင်း အရာဖြင့်အသက်မွေးခြင်းကိုပြုသည့်၏အဖြစ်ကိုသိတော်မူ၍။ ယခုအ ခါ၌၊များစွာကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနေသနဖြင့်အသက်မွေးခြင်း ကိုပြုကုန်၏။ထိုရဟန်းတို့သည်ကားဤသို့သောအသက်မွေးခြင်းကိုပြု ကုန်၍ ဘီလူး၏အဖြစ်မှ၎င်း။ ပြိတ္တာ၏အဖြစ်မှ၎င်း မလွတ်ကုန်လတ္တံ့။ လှည်းဦး၌ ကအပ်ကုန်သောနွားတို့၏အဖြစ်ဖြင့်လည်း ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ငရဲ၌ပဋိသန္ဓေကိုယူကုန်လတ္တံ့။ ငါသည်ထိုရဟန်းတို့၏ အစီးအပွါး အကျိုးငှါ၊ ချမ်းသာခြင်းအကျိုးငှါ၊ မိမိ၏အလိုအားဖြင့်ဖြစ်သော မိမိ ဉာဏ်အားသာလျှင် ထင်သော တပါးသောဓမ္မဒေသနာကို ဟောအပ် သောငှါသင့်၏ဟု နှလုံးပြုတော်မူ၍။ ရဟန်းအပေါင်းကိုစည်းဝေးစေ ပြီးလျှင်။ရဟန်းတို့၊နှစ်ဆဲ့တပါးအပြားရှိသောအနေသနဖြင့်ပစ္စည်းတို့ ကို မဖြစ်စေအပ်ကုန်။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ အနေသနကြောင့် ဖြစ် သောဆွမ်းသည်ရဲရဲညိသောသံတွေခဲနှင့်တူ၏။ လတ်တလောသေစေ တတ်သောအဆိပ်နှင့်တူ၏။ထိုစကားသည်မှန်၏။ဤသို့ဖြစ်သောဆွမ်း သည်ငါ၏သာသနာတော်၌ဒွန်းစဏ္ဍာလ၏စားကြွင်းစားဘောဇဉ်နှင့်တူ ၏။ ထိုအနေသနကြောင့်ဖြစ်သောဆွမ်းကိုသုံးဆောင်ခြင်းသည်သတ ဓမ္မလုလင်၏ဒွန်းစဏ္ဍာလ၏စားကြွင်းထမင်းကိုသုံးဆောင်ခြင်းကဲ့သို့ဖြစ် ၏ဟုဟောတော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်

မည်သော မင်းသည်မင်းပြုသည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ခွန်းစလွှားအမျိုး၌ဖြစ်၍။အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်တစုံတခုသောပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့် ရိက္ခာဆန်တို့ကိုဝင်း။ ထမင်းထုပ်ကိုဝင်းယူ၍ခရီးသို့သွား၏။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌အမည်အားဖြင့်သတခမ္မမည်သောဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏ မဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်သော တယောက်သော လုလင်သည်ရှိ၏။ ထိုလုလင်သည် လည်းတစုံတခုသောပြုဘွယ်ကိစ္စတို့ကြောင့်။ ဆန်ကိုဝင်း၊ ထမင်းထုပ်ကိုဝင်းမယူမူ၍သာလျှင် ခရီးသို့သွား၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းခရီးမ၌ ပေါင်းမိကြကုန်၏။ သတခမ္မလုလင်သည်ဘုရားလောင်းကို။ အချင်း၊သင်သည်အဘယ်အမျိုး၌ဖြစ်သောသူနည်းဟုမေး၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည်ငါသည်ခွန်းစလွှားမျိုးတည်းဟုဆို၍၊သင်သည်အဘယ်အမျိုး၌ဖြစ်သောသူနည်းဟုလုလင်ကိုမေးပြန်၏။ ထိုသတခမ္မလုလင်သည်ငါသည်ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုးတည်းဟုဆို၍။ ကောင်းပြီသွားကြကုန်အံ့ဟု ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ သည်လည်း ခရီးသို့အတူ သွားကြ ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်နံနက်စာစားသောအခါ၌၊ရေချမ်းသာယာအရပ်၌နေ၍လက်တို့ကိုဆေး၍ထမင်းထုပ်ကိုဖြေ၍။ လုလင်၊ထမင်းစားလှည့်လော့ဟုဆို၏။ ဟယ်ခွန်းစလွှား၊ငါ့အားထမင်းဖြင့်အလိုမရှိဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကောင်းပြီဟုထုပ်ခဲ့သော ထမင်းကိုစားကြွင်းကိုမပြုမူ၍သာလျှင်မိမိ၏မျှလောက်ရုံမျှသောထမင်းကို တခုသောဖက်၌ထည့်၍။ ထုပ်ခဲ့သောထမင်းကိုတင်၍သင့်အပ်သောအရပ်၌ထား၍စား၍ရေကိုသောက်၍။လက်ခြေဆေးပြီးလျှင်ဆန်တို့ကိုဝင်း။ကြွင်းသောထမင်းကိုဝင်းယူ၍။လုလင်၊သွားကြကုန်အံ့ဟုဆို၍ခရီးသို့သွား၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည်လည်း တနေ့ပတ်လုံး သွားကုန်၍။ ညအခါတခုသောရေချမ်းသာယာအရပ်၌ ရေချိုးကုန်၍ တက်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ရေချမ်းသာယာအရပ်၌နေ၍ထမင်းထုပ်ကိုဖြေပြီးလျှင်။ လုလင်ကိုမပန်ကြားဘဲသာလျှင်စား၏။လုလင်သည်တနေ့ပတ်လုံးခရီးကိုသွားခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းရကား၊ ကိုယ်တွင်း၌ ဆာမွတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၍။ငါ့အားထမင်းကိုအကယ်၍ပေးအံ့။ စားအံ့ဟုကြည့်လျက်ရပ်၏။ ခွန်းစလွှားသည်တစုံတခုသောစကားကိုမဆိုမူ၍သာလျှင်စား၏။ သတခမ္မ လုလင်သည် ကြံ၏။ အဘယ်သို့ ကြံသနည်းဟူမူကား။ ဤခွန်း

စဏ္ဍားသည်ငါ့အားစားလှည့်ဟုမခေါ်မူ၍သာလျှင် အလုံးစုံကိုစား၏။ ထိုနှင်းစဏ္ဍားကိုနှိပ်စက်ပြီးလျှင်ယူ၍ အပေါ်၌စားဆဲထမင်းကိုစွန့်စေ၍။အကြွင်းကိုစားခြင်းငှါသင့်၏ဟုဤသို့ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုသတဓမ္မလုလင်သည်ထိုသို့ကြံတိုင်းသာလျှင်ပြု၍စားကြွင်းထမင်းကိုစား၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုသတဓမ္မလုလင်အား စားစပဉ်လျှင်ငါသည် မိမိ၏ဇာတ်အနွယ်အမျိုးအရပ်တို့အား မလျောက်ပတ်သော နှင်းစဏ္ဍား၏စားကြွင်းထမင်းကိုစင်လျက်စားအပ်၏ဟုအလွန်နှလုံးမသာယာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ထိုခဏ၌သာလျှင်။ထိုသတဓမ္မလုလင်အားသွေးနှင့်တကွသော ထမင်းသည် ခံတွင်းမှအန်၏။ ထိုသတ ဓမ္မ လုလင်သည် စင်စစ်လျှင်ငါသည်အနည်းငယ်သောထမင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်မလျောက်ပတ်သောအမှုကိုပြုအပ်၏ဟု အလွန်ဖြစ်သောစိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ငိုကြွေးလိုရကား။

တဉ္စအပ္ပဉ္စဥစ္ဆိဋ္ဌံ၊တဉ္စကိစ္ဆေန နောအဒါ။
သောဟံဗြာဟ္မဏဇာတိကော၊ယံဘုတ္တံတမ္ပိဥဂ္ဂတံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောၤဂါထာကိုဆို၏။

မယာ၊ငါသည်။ယံဘုတ္တံ၊အကြင်ထမင်းကို။ ဘုတ္တံ၊စားအပ်၏။ တံဘုတ္တံ၊ထိုထမင်းသည်။အပ္ပဉ္စ၊အနည်းငယ်သည်လည်း။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏၊ဥစ္ဆိဋ္ဌဉ္စ၊စားကြွင်းသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တဉ္စ၊ထိုထမင်းကိုလည်း။ သောစဏ္ဍာလော၊ထိုနှင်းစဏ္ဍားသည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ရုစိယာ၊အလိုအားဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။နောအဒါ၊မပေး။ ကိစ္ဆေန၊ ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်။ အဒါ၊ပေး၏။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဗြာဟ္မဏဇာတိကော၊ စင်ကြယ်သောပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်သောသူတည်း။ တေနေဝ၊ထို့ကြောင့်လျှင်။ မယာ၊ငါသည်။ ယံဘုတ္တံ၊အကြင်ထမင်းကို။ ဘုတ္တံ၊စားအပ်၏။တမ္ပိ၊ထိုထမင်းကိုလည်း။ဥဂ္ဂတံ၊သွေးနှင့်တကွအန်၏။

ဤသို့သတဓမ္မလုလင်သည် ငိုကြွေး၍။ ယခုအခါငါ့အား ဤသို့သဘောရှိသော မလျောက်ပတ်သောအမှုကိုပြု၍။ အသက်ရှင်သဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု တောသို့ဝင်ပြီးလျှင်၊ တစုံတယောက်သောသူအား မိမိကိုယ်ကိုမမြင်စေမူ၍သာလျှင် ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသေခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤလွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ပြ

တော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ မိမိအားမလျှောက်ပတ်သောဘောဇဉ်ကိုစားမိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ သတဓမ္မလုလင်အားထိုဒွန်းစဏ္ဍားအ၏စားကြွင်းထမင်းကိုစား၍ရှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သကဲ့သို့။ နှလုံးသာယာသည်၏အဖြစ်သည် မဖြစ်သကဲ့သို့။ ထို့အတူသာလျှင် ဤသာသနာတော်၌၊ အကြင်ရဟန်းသည် အနေသနဖြင့်အသက်ကိုမွေးလျက်။ ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့် ရအပ်သောပစ္စည်းကို သုံးဆောင်၏။ ဘုရားစက်ဆုပ်အပ်၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအသက်မွေးခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ထိုရဟန်းအား ရှင်ခြင်းသည် မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ နှလုံးသာယာသည်၏အဖြစ်သည်မဖြစ်သလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။

ဧဝံဓမ္မံနိရံကတွာ၊ယောအဓမ္မေနဇီဝတိ။
သတဓမ္မောဝလာဘေန၊လဒ္ဓေနပိနနန္ဒတိ။ ။

ဟူသော နှစ်ချတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သတဓမ္မော၊သတဓမ္မလုလင်သည်။ လဒ္ဓေန၊နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့်ရအပ်သော။ လာဘေန၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၏စားကြွင်းထမင်းဟူသောလာဘဖြင့်။နနန္ဒတိဣဝ၊ဝမ်းမမြောက်သကဲ့သို့။ဧဝံတထာ၊ထို့အတူ။ဣမသ္မိံ ပိသာသနေ၊ဤသာသနာတော်၌လည်း။ ယောပဗ္ဗဇိတော၊အကြင်ရဟန်းသည်ဓမ္မံ။၊အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလဟုဆိုအပ်သောတရားကို။နိရံကတွာ၊အပပြု၍။ အဓမ္မေန၊နှစ်ဆဲ့တပါးကုန်သောအနေသနဟုဆိုအပ်သော အဓမ္မဖြင့်။ ဇီဝတိ အသက်မွေး၏။ သောပဗ္ဗဇိတော၊ထိုရဟန်းသည်။နနန္ဒတိ၊ဝမ်းမမြောက်နိုင်။

ဤသို့လျှင် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူ၍။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ များစွာကုန်သောရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်အစရှိသည်တို့သို့ရောက်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊သတဓမ္မလုလင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ထိုအခါ၊ဒွန်းစဏ္ဍား၏သားဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသတဓမ္မဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ ဒုဒ္ဒဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒုဒ္ဒံဒဒမာနာနံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုဒ္ဒဒဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒါယကာအပေါင်းတို့၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။သာဝတ္ထိပြည်၌၊ သူကြွယ်သားဖြစ်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် အလှူဆန္ဒကိုတပေါင်းတည်းဆောင်ကုန်၍။ ခပ်သိမ်းသော ပရိက္ခရာအလှူဝတ္ထုကိုစီရင်ကုန်၍။ ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်းသံဃာတို့ကိုပင့်ဘိတ်ကုန်၍။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအလှူကြီးကိုဖြစ်စေကုန်၍။ ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့၌၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော ပရိက္ခရာတို့ကိုလှူကုန်၏။ ထိုဒါယကာတို့တွင် အပေါင်း၏အကြီးဖြစ်သော ဒါယကာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်စွာ နေလျက်။အရှင်ဘုရား၊ ဤအလှူ၌များစွာလှူကုန်သောသူတို့သည်လည်းရှိကုန်၏။ အနည်းငယ်လှူကုန်သောသူတို့သည်လည်းရှိကုန်၏။ အလုံးစုံဖြစ်ကုန်သော ထိုသူတို့အား ဤအလှူသည်များစွာသောအကျိုးရှိသည်ဖြစ်စေသတည်းဟု အလှူ၏အကျိုးကိုအမျှပြု၍ပေး၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒါယကာ၊ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့အားအလှူကိုလှူ၍။ ဤသို့အလှူ၏အကျိုးကိုအမျှပြုကုန်၍ပေးကုန်သောသင်တို့သည်လျှင် မြတ်သောအမှုကိုပြုအပ်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်းအလှူကိုလှူကုန်၍။ဤအတူသာလျှင်အလှူ၏အကျိုးကိုအမျှပြု၍ပေးဘူးကုန်ပြီဟုမိန့်တော်မူ၍။ ထိုဒါယကာသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ကာသိကတိုင်းဝယ်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍။ အလုံးစုံကုန်သော အတတ်တို့ကိုသင်ပြီးလျှင် အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုပယ်၍။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ကြာမြင့်စွာနေ၍။ ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့သောငှါဇနပုဒ်သို့ လှည့်လည်သွားခြင်းကိုသွားသည်ရှိသော်။ ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လျှင်မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေ၍။ နက်ဖြန်နေ့၌၊တံခါး၏

အနီးဖြစ်သောရွာ၌အခြံအရံနှင့်တကွဆွမ်းခံအံ့သောငှါသွား၏။ လူတို့သည်ဆွမ်းကိုလှူကုန်၏။ သံဘက်နေ့၌၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ဆွမ်းခံသွား၏။ လူတို့သည်မြတ်နိုးစုံမက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ဆွမ်းကိုလှူကုန်၍။ ဂိုဏ်းဘွဲ့သဖြင့် အလိုဆန္ဒကို တပေါင်းတည်းဆောင်ကုန်၍။ အလှူဝတ္ထုတို့ကိုစီရင်ကုန်၍။ရသေ့အပေါင်းအားအလှူကြီးကိုဖြစ်စေကုန်၏။ အလှူ၏အဆုံး၌ အပေါင်း၏အကြီးဖြစ်သော ဒါယကာသည် ဤအတူသာလျှင်ဆို၍။ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်အလှူ၏အကျိုးကိုအမှုပြု၍ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်။ ဒါယကာ၊ စိတ်၏ကြည်ညိုခြင်းသည်ရှိသော်ဒါနသည်နည်းသောမည်သည်မရှိဟုဆို၍။အနုမောဒနာပြုလိုရကား။

ဒုဒ္ဒနံဒဒမာနာနံ ဒုက္ကရံကမ္မကုဗ္ဗတံ။
အသန္တောနာနုကုဗ္ဗန္တိ၊သတံဓမ္မောဒုရန္နယော။ ။
တသ္မာသတဉ္စအသတံ၊နာနာဟောတိဣတောဂတိ။
အသန္တောနိရယံယန္တိ၊သန္တောသဂ္ဂပရာယနာ။ ။

ဟူသောဂါထာတို့ကိုဟော၏။

အာဝုသော၊ဒါယကာတို့။ ဒုဒ္ဒဒံ၊ပညာမရှိကုန်သောသူတို့သည်လှူနိုင်ခဲသောဒါနကို။ဒဒမာနာနံ၊လှူကုန်သော။ဒုက္ကရံ၊ပညာမရှိကုန်သောသူတို့သည်ပြုနိုင်ခဲသောလှူခြင်းအမှုကို။ ကုဗ္ဗတံ၊ပြုကုန်သောပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏။ ကမ္မံ၊ လှူခြင်းအမှုကို။ အသန္တော၊ သူတော်ကောင်းမဟုတ်ကုန်သောသူမိုက်တို့သည်။နာနုကုဗ္ဗန္တိ၊ မပြုကုန်။ သတံ၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော၊ အလှူပေးခြင်းဟူသောသဘောကို။အပဏ္ဍိတေဟိ၊ပညာမရှိကုန်သောသူတို့သည်။ ဒုရန္နယော၊ ဤသို့သောအလှူကြောင့် ဤသို့သော ကောင်းမှုအကျိုးကိုရ၏ ဟူ၍အကျိုးနှင့်စပ်သောအားဖြင့်သိနိုင်ခဲ၏။ ။တသ္မာ ထို့ကြောင့်။ ဣတော၊ ဤဘဝမှ၊ပရလောကံ၊တမလွန်ဘဝသို့။ဂစ္ဆန္တာနံ၊လားကုန်သော။ သတဉ္စ၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏၎င်း။ အသတဉ္စ၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းမဟုတ်ကုန်သောသူတို့၏၎င်း။ ဂတိ၊ ပဋိသန္ဓေယူခြင်းသည်။နာနာ၊ထူးသည်။ဟောတိ ဖြစ်၏။ အသန္တော၊ ပညာမရှိသောသူတော်ကောင်းမဟုတ်ကုန်သောသူတို့သည်။နိရယံ၊ငရဲသို့။ ယန္တိ၊လားရကုန်၏။ သန္တော၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဂ္ဂပရာယနာ၊ နတ်ပြည်သို့လားရကုန်သည်။ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်အနုမောဒနာပြု၍။ ရိုးတွင်းလေးလတို့ ပတ်လုံးထိုဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်နေ၍။ရိုးလလွန်သည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာအရပ်သို့သွား၍ဈာန်ကိုဖြစ်စေ၍။ မယုတ်သောဈာန်ရှိသည် ဖြစ်၍ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ ဒါယကာ၊ယခုအခါ၊ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ ထိုအခါ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်း တော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုဒ္ဒဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်း မြတ်၏သားတော် အကြီးမဟာဥပရာဇာသည် အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာ သောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ ရဟန်း၊ရှင် လူ၊ပြည်သူအပေါင်းတို့၏စီးပွါးချမ်းသာအကျိုး၌ ပင့်ဆောင်တော်မူ ခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊မဟာဥပရာဇာမယ် တော် အရှင်မိဘုရားမြတ်သည် ဆောက်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ။ (ညောင်ကန်ဆရာတော်) သည်မြန်မာပြန်ဆိုအပ် သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌၊သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကလျာဏ ဓမ္မဝဂ်သည်။ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏အစဉ်၊အနက်၏အစဉ်အားဖြင့်အပြီးသို့ ရောက်၏။

၁။ အသဒိသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓနုဂ္ဂဟောအသဒိသော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသဒိသဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။မြတ်သောတောထွက်တော်မူခြင်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ငါ ဘုရားသည်ယခုအခါ၌သာလျှင်မြတ်သောတောထွက်တော်မူခြင်း၏

အစွမ်းအားဖြင့် တောထွက်တော် မူသည်ကား မဟုတ် သေး။ ရှေး၌လည်းထီးဖြူကိုစွန့်၍ထွက်တော်မူဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဘုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍၊ ချမ်းသာသဖြင့် ဘွားမြင်သောထိုဘုရားလောင်းအား အမည်မှည့်သောနေ့၌၊ အသဒိသ သတို့သားဟူသောအမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။ ထို့နောင်မှ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ရှေးရှုပြေး၍ထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍သွားနိုင်သော ကာလ၌၊ တယောက်သော ဘုန်းရှိသောသတ္တဝါသည် မိဘုရား၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏။ ချမ်းသာသဖြင့်ဘွားမြင်သောထိုသတို့သားအား အမည်မှည့်သောနေ့၌၊ ဗြဟ္မဒတ်ဟူသော အမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောမင်းသားတို့တွင် ဘုရားလောင်းသည် တဆဲ့ခြောက်နှစ်မြောက်သောကာလ၌တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍။ ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သောဆရာ၏အထံ၌၊ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုဋင်း။ တဆဲ့ရှစ်ပါးကုန်သော အတတ်တို့ကိုဋင်းသင်၍။လေးသမားတို့၏အတတ်၌အတုမရှိသည်ဖြစ်၍ဗာရာဏသီပြည်သို့လာ၏။ မင်းသည် သေလွန်သည်ရှိသော်၊ အသဒိသမင်းသားအားမင်းအဖြစ်ကိုပေး၍။ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားအားအိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကိုပေးရစ်ကြကုန်လော့ဟုဆို၍ သေလွန်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသေလွန်၍ဘုရားလောင်းသည် မိမိအားမင်းအဖြစ်ကိုပေးသည်ရှိသော်။ ငါ့အားမင်းအဖြစ်ဖြင့်အလိုမရှိဟုပယ်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကိုမင်းအဖြစ်၌အဘိသိက်သွန်းကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်အကယ်၍ကားမင်းအဖြစ်ကိုအလိုမရှိ။ ထိုသို့အလိုမရှိသော်လည်း ညီသည်မင်းအဖြစ်ကိုပြုသည်ရှိသော်၊ ပြကတေ့အားဖြင့် မင်း၏အခြင်းအရာအားဖြင့်သာလျှင်နေ၏။ မင်းခြေရင်း၌ မြဲစွဲကုန်သောသူတို့သည် အသဒိသမင်းသားသည်မင်းအဖြစ်ကိုတောင့်တ၏။ ဤသို့ဆိုကုန်၍မင်း၏အထံ၌ ဘုရားလောင်းကိုဖျက်ဆီးကုန်၏။ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်းထိုမင်းခြေရင်း၌မြဲစွဲကုန်သောသူတို့၏စကားကိုယူ၍အချစ်ပျက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ငါ၏နောင်တော်ကို ဘမ်းကြကုန်လော့ဟု လူတို့ကိုစေ၏။ ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်း ၏ အကျိုး စီးပွါးကို ဆောင် ရွက် သော တယောက် သော

ယောက်ျားသည်ထိုအကြောင်းကိုဘုရားလောင်းအားကြား၏။ ဘုရားလောင်းသည်ညီငယ်အားအမျက်ထွက်သောကြောင့် မြို့မှထွက်၍တပါးသောတိုင်းသို့သွား၍။ တယောက်သော လေးသမားသည် လာ၍။ မင်းအိမ်တံခါး၌တည်၏ဟု မင်းအားကြားစေ၏။ မင်းသည်အဘယ်မျှသောစည်းစိမ်ကိုအလိုရှိသနည်းဟုမေး၏။တနှစ်ဖြင့်တသိန်းသောဥစ္စာကိုအလိုရှိ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ကောင်းပြီလာစေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၊ လာ၍အနီး၌တည်သောထိုအသဒိသမင်းသားကို။ သင်သည်လေးသမားလောဟုမေး၏။မင်းမြတ်၊ဟုတ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ကောင်းပြီငါ့ကိုခစားလော့ဟုဆို၏။ ထိုအသဒိသ မင်းသားသည် ထိုအခါမှစ၍မင်းကိုခစား၏။ ထိုအသဒိသမင်းသားအားပေးအပ်သောရိက္ခာကိုမြင်ကုန်၍အလွန်များစွာရ၏ဟုလေးသမားဟောင်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌မင်းသည်ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၏အနီး၌၊ တင်းတိမ်အရံကို ကာရံစေ၍၊ သရက်ပင်၏ အရင်းဖြစ်သောမြတ်သော အိပ်ရာ၌ လျောင်းလျက်။ အထက်သို့ ကြည့်လတ်သည် ရှိသော်။ သရက်ပင်ဖျား၌ တခုသောသရက်သီးခိုင်ကိုမြင်၍။ ဤသရက်သီးခိုင်ကို တက်၍ယူအံ့သောငါ မတတ်ကောင်းဟု လေးသမားတို့ကိုခေါ်စေ၍။ ဤသရက်သီးခိုင်ကို မြားဖြင့်ဖြတ်၍ကျစိမ့်သောငါစွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့လောဟု ဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ထိုသရက်သီးခိုင်ကို ကျစေခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အားဝန်မလေး။ အရှင်မင်းမြတ်သည်ကား အကြိမ်များစွာအကျွန်ုပ်တို့၏အမှုကိုမြင်ဘူးတော်မူ၏။ ယခုရောက်သစ်စဖြစ်သောလေးသမားတော်သည်အကျွန်ုပ်တို့ထက်များစွာသောရိက္ခာကိုရ၏။ထိုသရက်သီးခိုင်ကိုထိုလေးသမားတော်သစ်ကို ကြွေအောင်ပစ်စေတော်မူလော့ဟုလေးသမားဟောင်းတို့လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုခေါ်စေ၍။ အမောင်၊ ထိုသရက်သီးခိုင်ကို ကြွေစိမ့်သောငါစွမ်းနိုင်လတ္တံ့လောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊တခုသောအရပ်ကိုရသည်ရှိသော် စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့ဟု ဘုရားလောင်းသည်လျှောက်၏။ အဘယ်အရပ်ကိုရသည်ရှိသော်စွမ်းနိုင်လတ္တံ့နည်းဟု မင်းသည်မေး၏။ မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်တို့၏နေရာတော်၏အတွင်းအရပ်ကိုရသည်ရှိသော် စွမ်းနိုင်လတ္တံ့ဟု ဘုရားလောင်းသည် လျှောက်၏။ မင်းသည်အိပ်ရာကို ဆောင်စေ၍ လေးပစ်ရာအရပ်ကို ပြုစေ၏။ ဘုရားလောင်း

လက်၌လေးသည်မရှိ၊ဝတ်သောပုဆိုး၏အတွင်း၌လေးကိုဘွဲ့၍သွား၏။ ထို့ကြောင့်။ တင်းတိမ်ကိုရခြင်းငှါသင့်၏ဟုဆို၏၊ မင်းသည်ကောင်းပြီဟုတင်းတိမ်ကို ဆောင်စေ၍ရံစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တင်းတိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ အပေါ်၌အမြဲဝတ်သော ဖြူသောအဝတ်ကို ပယ်၍။ တထည်သောနီသောပုဆိုးကိုဝတ်၍အောက်ပိုးကျိုက်၍။ တထည်သောနီသော ပုဆိုးကို ဝမ်း၌ဘွဲ့၍။ အိမ်မှ အစပ်နှင့်ယှဉ်သော သန်လျက်ကို ထုတ်၍ လက်ဝဲ နံပါးဖြင့်လွယ်၍။ ရွှေသင်တိုင်းကိုဝတ်၍။ လေးထည့်သောကျည်ကိုနောက်၌လွယ်၍။အစပ်နှင့်ယှဉ်သောဆိတ်ချိုလေးကြီးကိုယူ၍။သန္တာအဆင်းနှင့်တူသောညှို့ကိုတင်၍ သကျိစ်ကိုဦးခေါင်း၌စွပ်၍။ထက်စွာသောစည်းသွားကိုလက်သည်းတို့ဖြင့်ပွတ်လျက်တင်းတိမ်ကိုနှစ်ဖြာလှစ်၍။မြေကိုခွဲ၍ထွက်သောနဂါးလုလင်ကဲ့သို့ထွက်ပြီးလျှင်။ မြားပစ်ရာအရပ်သို့သွား၍စည်းသွားကိုမြား၌တပ်၍မင်းကို။ မင်းမြတ်၊ ထိုသရက်သီးခိုင်ကိုအထက်သို့ တက်သောမြားဖြင့်ကျစေရအံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကားအောက်သို့သက်သောမြားဖြင့် ကျစေရအံ့လောဟုလျှောက်၏။ အမောင်၊ တက်သောမြားဖြင့်ကျစေသည်ကိုငါမြင်ဘူးသည်ကားများ၏။အောက်သို့သက်သောမြားဖြင့်သော်ကားကျစေသည်ကိုငါမမြင်စဘူးသေး။ အောက်သို့သက်သောမြားဖြင့်ကျစေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊ ဤမြားသည်ဝေးသောအရပ်သို့တက်လတ္တံ့။အကြင်မျှလောက်စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်သည်ရှိ၏။ ထိုမျှလောက်သွားလေ၍ညအခါ၌သက်လတ္တံ့။ အကြင်မျှလောက်ထိုမြား၏သက်ခြင်းသည်ရှိ၏။ ထိုမျှလောက်အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် သည်းခံအံ့သောငှါသင့်၏ဟုဆို၏။မင်းသည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၏။ထို့နောင်မှ။ မင်းမြတ်၊ ဤမြားသည်ကားတက်လတ်သည်ရှိသော်သရက်သီးခိုင်အညှာကိုအလယ်တိုင်အောင်ဖြတ်လျက်တက်လတ္တံ့။သက်လတ်သည်ရှိသော်ကားဆံခြည်ဖျားမျှလည်းဤမှဝင်း။ထိုမှဝင်းမရွေ့မူ၍။ အပိုင်းအခြား၌သာလျှင်ကျ၍။ သရက်သီးခိုင်ကိုယူ၍ သက်လတ္တံ့။ မင်းမြတ်၊ရှုတော်မူလော့ဟု တဘန်မင်းကိုဆို၏။ ဆိုပြီးသော် အဟုန်ကိုဖြစ်စေ၍ မြားကို ပစ်၏၊ ထိုမြား သည် သရက်သီးခိုင်အညှာကို အလယ်တိုင်အောင်ဖြတ်လျက်တက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ယခုအခါ၌မြားသည် စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်တိုင်အောင်ရောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့သိ

၍ရှေးဦးစွာပစ်အပ်သောမြားထက်အထူးသဖြင့် လွန်စွာ လျင်မြန်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍တစင်းသောမြားကိုပစ်၏။ ထို့နောင်မှ ပစ်အပ်သောမြားသည်သွားလေ၍ ရှေးဦးစွာပစ်အပ်သောမြားကို မြားလွှာမြားတောင့်ဖြင့်ခတ်၍လည်စေ၍ မိမိသည်တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့တက်လေ၏။ ထို တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ ထိုမြားကိုနတ်တို့သည် ယူကုန်၏။ ပြန်လည်လာသောမြား၏လေကိုဖြတ်သောအသံသည် မိုဃ်းကြိုးသံကဲ့သို့ဖြစ်၏။ လူများသည် ဤအသံကား အဘယ် အသံနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ပြန်လည်လာသောမြား၏အသံတည်းဟုဆို၍၊ မိမိကိုယ်၌မြား၏ကျအံ့သောဘေးဖြင့်အလွန်ထိတ်လန့်သော လူများကိုမြင်၍ မကြောက်ကုန်လင့်ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍။ မြားအားမြေသို့ကျစိမ့်သော၄ါ မပေးဟုဆို၏။ မြားသည် သက်လာသည်ရှိသော်။ တဆံခြည်ဖျားမျှရင်း။ ထိုမှဤမှမရွေ့မူ၍ အပိုင်းအခြား၌သာလျင်ကျ၍။ သရက်သီးခိုင်ကိုဖြတ်၏။ဘုရားလောင်းသည်သရက်သီးခိုင်အားရင်း။မြားအားရင်း မြေသို့ကျစိမ့်သော၄ါမပေးမူ၍။ ကောင်းကင်ပြင်၌သာလျှင်ခံလျက်။ လက်တဘက်ဖြင့်မြားကို၊ လက်တဘက်ဖြင့်သရက်သီးခိုင်ကိုယူ၏။ လူများတို့သည်ထိုအံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်ကုန်၍။ ငါတို့သည်ဤသို့သဘောရှိသောအတတ်ကိုမမြင်စဘူးဟုဘုရားလောင်းကို ချီးမွမ်းကုန်၏။ ကြီးစွာသောရယ်ရွှင်ခြင်းကိုရယ်ရွှင်ကုန်၏။ ပဲ့တင်ထပ်စေကုန်၏။လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကုန်၏။လက်ချောင်းတို့ကိုခါကုန်၏။ ပုဆိုးကိုပစ်လွှားခြင်းများစွာတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မင်း၏ပရိသတ်တို့သည်နှစ်သက် ရွှင်လန်းခြင်းကြောင့် ဘုရားလောင်းအား ပေးအပ်သော ဥစ္စာသည်ကုဋေအတိုင်းအရှည်ရှိသည်ဖြစ်၏။ မင်းသည်လည်း ထိုဘုရားလောင်းအားမိုဃ်းကြီးသည်းထန်စွာရွာဘိသကဲ့သို့။များစွာသောဥစ္စာကိုရင်း။များစွာသောအခြံအရံကိုရင်းပေး၏။ဤသို့မင်းသည်ဇရှိအသေအလေးအမြတ်ပြုခြင်းကြောင့် ဘုရားလောင်းသည် ထိုပြည်၌နေသည်ရှိသော်။ အသဒိသ မင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မရှိသတတ်ဟု ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့သည်လာလတ်ကုန်၍။ ဗာရာဏသီပြည်ကိုခြံရံကုန်၍ ပြည်ကိုမူလည်းပေးမည်လော။ စစ်ထိုးခြင်းကိုမူလည်းပေးမည်လော။ ဤသို့ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားမှာစာကိုသကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ငါ၏နောင်တော်သည်အ

၆၊၂၉

ဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟုမေး၍။ တပါးသော ပြည်နှီးချင်းမင်းကိုခစား၏။ ဤသို့ကြား၍ငါ၏နေ့ာင်တော်သည် မလာသည့်ရှိသော်ငါ့အားအသက်သည်မရှိလတ္တံ့။ သွားကြကုန်၊ ငါ၏စကားဖြင့်ထိုအသဒိသမင်းသား၏ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးကုန်လျက် ကန်တော့ပင့်ဆောင်ကုန်၍လာကြကုန်လော့ဟုတမန်ကိုစေလိုက်၏။ ထိုတမန်တို့သည်သွားကုန်၍ ဘုရားလောင်းအားထိုအကြောင်းကိုလျှောက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကိုပန်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ တဖန်ပြန်လည်၍။ မင်းကို မကြောက်လင့်ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍။ ငါအသဒိသမင်းသားသည်လာပြီ။ ဤမြားမှတပါးတစင်းသောမြားကိုပစ်၍ခပ်သိမ်းကုန်သောမင်းတို့၏ အသက်ကိုသေစေအံ့။ အသက်ဖြင့်အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည် ပြေးလေကုန်၊ ဤသို့အက္ခရာတို့ကိုမြား၌ရေး၍ပစ်စင်ပေါ်၌ရပ်၍၊ ခုနစ်ဦးကုန်သောမင်းတို့၏စားကုန်စဉ် ရွှေခွက်၏အဖုံး၌သာလျှင် မြားခုနစ်စင်းတို့ကိုကျစေ၏။ ထိုမင်းတို့သည် အက္ခရာတို့ကိုမြင်ကုန်၍ သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်၍ ပြေးလေကုန်၏။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် တခုသော ယင်ငယ်သည် သောက်လောက် ရုံမျှသော သွေး ကို လည်း မဖြစ်စေမူ၍။ ခုနစ်ပြည်ထောင်ကုန်သောမင်းတို့ကိုပြေးစေ၍။ ညီတော်ငယ်ကိုပန်၍ကာမတို့ကိုပယ်ပြီးလျှင်ရသေ့ရဟန်းပြု၍။ အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း။ သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍။ အသက်၏အဆုံး၌ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ ဤအသဒိသမင်းသားသည် ခုနစ်ပြည်ထောင်ကုန်သော မင်းတို့ကို ပြေးစေ၍ အောင်မြင်ပြီးသော် စစ်ပွဲရှိသည်ဖြစ်၍။ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်လေ၏ဟု ပြတော်မူလိုရကား။ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီး၍။

ဓနုဂ္ဂဟောအသဒိသော၊ ရာဇပုတ္တောမဟဗ္ဗလော။
ဒူရေပါတီအက္ခဏဝေဓိ၊ မဟာကာယပ္ပဒါလိနော။ ။
သဗ္ဗာမိတ္တေရဏံကတွာ၊ နစကိဉ္စိဝိဟေဌယိ။
ဘာတရံသောတ္ထိံကတွာန၊ သံယမံအဇ္ဈုပါဂမိ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

ဓိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မဟဗ္ဗလော၊ ကြီးသောကိုယ်အားဉာဏ်အားရှိထသော။ ဒူရေပါတိ၊ ဝေးစွာသော စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာတိုင်အောင်သောအရပ်သို့မြားကိုရောက်စေနိုင်ထသော။ အက္ခဏဝေ

ဓိ၊မချွတ်မယွင်းပစ်နိုင်ထသော။တနည်ကား။ အက္ခဏဝေဓိ၊ လျှပ်တပြက်၌ခုနစ်ချက်ရှစ်ချက်မြားတို့ကို ပစ်နိုင်ထသော။ မဟာကာယပ္ပဒါလိနေ၊ များစွာကုန်သော အစုအပေါင်းတို့ကိုထုတ်ချင်းထွင်းအောင်ပစ်နိုင်ထသော။ရာဇပုတ္တော၊မင်း၏သားဖြစ်ထသော။အသဒိသော၊အသဒိသ အမည်ရှိသော။ ဓနုဂ္ဂဟော၊ လေးသမားကျော်သည်။ သဗ္ဗာမိတ္တေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သောရန်သူတို့ကို။ ရဏံကတွာ၊ စစ်တိုက်ခြင်းကိုပြု၍။ပလာပေသိ၊ပြေးစေ၏။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတယောက်ကိုမျှလည်း။ နပိပေါဌယိ၊မညှဉ်းဆဲ။ဘာတရံ၊ညီတော်ကို။သောတ္ထိံကတွာန၊ချမ်းသာခြင်းကိုပြု၍။ သံယမံ၊ သီလကိုစောင့်ရှောက်သော ရသေ့အဖြစ်သို့။ အဇ္ဈုပါဂမိ၊ကပ်လေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဟောတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ညီငယ်ဖြစ်ဘူးလေပြီ။ထိုမှတပါး၊ ယခုအခါ၌၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ အသဒိသမင်းသားဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောအသဒိသဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ သင်္ဂါမာဝစရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။သင်္ဂါမာဝစရရောသူရော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသင်္ဂါမာဝစရ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။နန္ဒထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ မြတ်စွာဘုရားသည်ရှေးဦးစွာကြွတော်မူခြင်းဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်တော်သို့ ကြွတော်မူ၍ညီတော်ငယ်ဖြစ်သော နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြု၍။ ကပိလဝတ်ပြည်မှထွက်တော်မူ၍။ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်တော်မူ၍နေတော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်နန္ဒသည်မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကိုယူ၍၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွနန်းတော်မှ ထွက်သောကာလ၌၊ နန္ဒမင်းသားသည်။မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွလိုက်လေသတတ်ဟုကြား၍။ထက်ဝက်သာဖြတ်အပ်ကုန်သေးသော ဆံရှိကုန်လျက် လေသွန် ပြူတင်းပေါက်

ကြား၍ဖြင့်မြော်လိုက်၍။အရှင်သားတော်၊ လျှင်မြန်စွာသာလျှင်ပြန်လည်တော်မူခဲ့ပါလော့ဟုဇနပဒကလျာဏီသည်မှာလိုက်သောစကားကိုအစဉ်အောက်မေ့လျက်။ လူ၏အဖြစ်ကို တမော့မော့မြော်သောလည်ရှိသည်ဖြစ်၍။မမွေ့လျော်ခြင်းကြောင့်ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ အလွန်ဖြော့တော့သောအဆင်း၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသောကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍။ အကယ်၍လျှင်ငါသည်နန္ဒကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေရမူကား ကောင်း၏။ ဤသို့ကြံတော်မူ၍။ ထိုနန္ဒမထေရ်၏ နေရာပရိဝုဏ်သို့ကြွတော်မူ၍။ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာတော်၌နေတော်မူလျက်။ နန္ဒ၊ ဤသာသနာတော်၌မွေ့လျော်ပါ၏လောဟုမေးတော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊ဇနပဒကလျာဏီ၌တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍မမွေ့လျော်ပါဟုလျှောက်၏။ နန္ဒ၊ ဟိမဝန္တာသို့လှည့်လည်သွားလာခြင်းကို သွားလာဘူး၏လောဟု မေးတော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊မသွားဘူးပါဟုလျှောက်၏။နန္ဒ၊ထိုသို့တပြီးကားသွားကြကုန်အံ့။ ဤသို့မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်အားတန်းခိုးသည်မရှိ။ အကျွန်ုပ်သည်အဘယ်သို့သွားနိုင်ပါအံ့နည်းဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်၊နန္ဒ၊ ငါ၏တန်ခိုးအစွမ်းအားဖြင့်သင့်ကို ငါဆောင်အံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်။ နန္ဒမထေရ်လက်၌ကို ကိုင်တော်မူ၍ကောင်းကင်သို့ပျံကြွတော်မူသည်ရှိသော်။ခရီးအကြား၌ တခုသောမီးလောင်ရာအပြင်၌မီးလောင်ငုတ်တွင်နေသောပြတ်သောနား၊ နှာခေါင်း၊မြီးထူးရှိသောမီးလောင်သောအမွေးရှိသော အပေါ်ရေစုတ်သည်ဖြစ်၍အတွင်းရေမျှသာ ရှိသောနီသော အဆင်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်လွှမ်းအပ်သော တခုသောမျောက်မကိုမြင်၍။နန္ဒ၊ တခုသော မျောက်မကိုရှုလော့ဟုပြတော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊ မြင်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ကောင်းစွာ မျက်စိအားရှေးရှုခြင်းကိုပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ထို့နောင်မှ၊နန္ဒမထေရ်ကိုဆောင်၍။ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသောဆေးဒန်းမြင်းသီလာအပြင်ကိုလည်း။ အနောတတ်အိုင် အစရှိကုန်သော အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တို့ကိုလည်း။ မြစ်ကြီး ငါးစင်း တို့ကိုလည်း။ ရွှေတောင်၊ငွေတောင်၊ပတ္တမြားတောင်တို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောတပါးမကများသောမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောဟိမဝန္တာတောင်ကိုလည်းပြ၍။ နန္ဒ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကိုမြင်ဘူး၏လောဟုမေးတော်မူ၍။အရှင်ဘုရား၊မမြင်

ဘူးပါဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ နန္ဒ၊လာလှည့်၊သင့်အားတာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို ငါပြအံ့ဟုမိန့်တော်မူပြီးလျှင်။ ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ဆောင်၍။ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာ၌နေတော်မူ၏။သိကြားနတ်မင်းသည် နတ်ပြည်နှစ်ထပ်တို့၌ နတ်တို့၏အပေါင်းနှင့်တကွလာလတ်၍ ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။ နှစ်ကုဋေငါးသန်းအရေအတွက်ရှိသော ပရိသတ်အပေါင်းခြံရံအပ်ကုန်သောငါးရာကုန်သော ခိုခြေအဆင်းနှင့် တူကုန်သော နတ်သမီးတို့သည်လည်း လာလတ်ကုန်၍ ရှိခိုးကုန်လျက်လျှောက်ပတ်စွာနေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်အရှင်နန္ဒကိုငါးရာကုန်သောနတ်သမီးတို့ကို ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်အဘန်တလဲလဲကြည့်စေ၏။ နန္ဒ၊ ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူကုန်သော ဤနတ်သမီးတို့ကို သင်သည်မြင်၏လော ဟုမိန့်တော်မူ၍။ အရှင်ဘုရား၊ မြင်ပါ၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ နန္ဒ၊ ထိုနတ်သမီးတို့သည် တင့်တယ်ကုန်သလော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ ဇနပဒကလျာဏီသည် တင့်တယ်သလော။ဤသို့မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊မီးလောင်၍စုတ်ပြတ်သောမျောက်မသည် မတင့်တယ်သကဲ့သို့။ ဤအတူသာလျှင် ဤနတ်သမီးတို့ကိုထောက်၍ဇနပဒကလျာဏီသည်မတင့်တယ်။ဤသို့နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။နန္ဒ၊ယခုအခါ၌အသို့ပြုလတ္တံ့နည်း။ ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်ကောင်းမှုကံကိုလျှင်ပြုကုန်၍ ဤနတ်သမီးတို့ကို ရကုန်အံ့နည်း။ ဤသို့နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော်။ နန္ဒ၊ရဟန်းတရားကိုကျင့်ကုန်၍ရကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ဤနတ်သမီးတို့ကိုရစိမ့်သော၄ါအရှင်ဘုရားသည်အာမခံ၍ဝန်ခံအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းတရားကို ကျင့်ပါအံ့ဟုနားတော် လျှောက်သည်ရှိသော်။ နန္ဒ၊ငါသည်သင့်အားဝန်ခံ၏ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့နန္ဒမထေရ်သည်နတ်အပေါင်းတို့၏အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားကိုဝန်ခံစေ၍။ အရှင်ဘုရား၊ အလွန်ကြာမြင့်ခြင်းကို ပြုတော်မမူပါလင့်။ လာလော့သွားကြကုန်အံ့။ အကျွန်ုပ်သည်ရဟန်းတရားကိုကျင့်အံ့ဟုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုနန္ဒကိုဆောင်၍ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သာလျှင်ပြန်တော်မူ၏။နန္ဒမထေရ်သည်ရဟန်းတရားကိုကျင့်အံ့သော၄ါအားထုတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သောအရှင်သာရိပုတ္တရာကိုခေါ်တော်မူ၍။ သာရိပုတ္တရာ၊ ငါ၏ညီတော်ငယ်ဖြစ်သောနန္ဒသည်

တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ်နတ်အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌နတ်သို့်းတို့၏ အကြောင်းကြောင့်ငါ့ကိုဝန်ခံစေ၏ဟုကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့သောအကြောင်းဖြင့်သာလျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်အားရင်း။ မဟာကဿပမထေရ် အားရင်း။ အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်အားရင်း။ တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သောအာနန္ဒာမထေရ်အားရင်း။ ဤသို့သောအစဉ်ဖြင့်အသီတိသာဝကတို့အားရင်း။ များသောအားဖြင့် အသီတိ သာဝကမှ ကြွင်းကုန်သောရဟန်းတို့အားရင်း ကြားတော်မူ၏။ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် နန္ဒမထေရ်သို့ကပ်၍။ ငါ့ရှင်နန္ဒ၊သင်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်အပေါင်းတို့၏အလယ်၌ နတ်သို့်းတို့ကိုရလိုသောကြောင့် ရဟန်းတရားကို ကျင့်အံ့ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုဝန်ခံစေသည်ဟုကြားရသည်ကား မှန်သလောဟုဆို၍။ နတ်သို့်းတို့၏အကျိုး၌ရဟန်းတရားကိုသင်သည်ကျင့်သည်ဖြစ်လတ်သော်၊သင်၏မြတ်သောသီတင်းကိုသုံးခြင်းသည် မိန်းမတို့နှင့်စပ်သည်ဖြစ်၍ ကိလေသာကိုမှီသည်မဟုတ်တုံလော။ထိုသင်အားမိန်းမတို့၏အကျိုး၌ အခအားဖြင့်အမှုကိုပြုသောအမှုလုပ်သော ယောကျ်ားနှင့်တကွ အဘယ်မှာလျှင် ထူးအံ့နည်းဟုနန္ဒမထေရ်ကိုရှက်စေ၏။ အရှိန်အဝါမဲ့သည်ကိုပြု၏။ ထိုသို့သောအကြောင်းဖြင့်အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော အသီတိသာဝကတို့သည်ရင်း။ ကြွင်းကုန်သောရဟန်းတို့သည်ရင်း ထိုအရှင်နန္ဒကို ရှက်စေကုန်၏။ ထိုနန္ဒမထေရ်သည် စင်စစ်မသင့်မလျော်သည်ကို ငါသည်ပြုအပ်၏ဟု ရှက်ခြင်းကြောင့်ရင်း။ ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့်ရင်းလုံ့လကို လွန်စွာအားထုတ်၍။ ဝိပဿနာကိုပွါးစေ၍။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍။ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်လေ၍။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့၏ဝန်ခံတော်မူခြင်းကို ဖြေပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း။ နန္ဒ၊ အကြင် အခါ၌ကား သင်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏၊ထိုအခါ၌သာလျှင် ငါသည်ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအကြောင်းကိုသိကုန်၍ တရားသဘင်၌ရဟန်းတို့သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊နန္ဒမထေရ်သည်အလွန်လျှင်ဆုံးမခြင်း၌ခံ့ပေ၏။ တကြိမ်တည်းသော အဆုံးအမဖြင့်သာလျှင် အရှက်အကြောက်ကို ဖြစ်စေ၍။ ရဟန်းတရားကိုပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏။ ဤစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊

ယခုအခါ၌အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍။ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌သာလျှင် နန္ဒသည်ဆုံးမခြင်း၌ခံသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း နန္ဒသည်ဆုံးမခြင်း၌ခံသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ဆရာတို့၏အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ဆင်ဆရာတို့၏အတတ်၌အပြီးသို့ရောက်၍ ဗာရာဏသီမင်း၏ ပြည်နီးချင်းဖြစ်သော မင်းတပါးကို ခစား၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ မင်္ဂလာ ဆင်ကိုကောင်းစွာ သင်သည်ကိုပြု၍ တတ်စေ၏။ ထိုမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ကိုယူအံ့ဟူ၍ ဘုရားလောင်းကိုယူ၍ မင်္ဂလာဆင်ကိုစီး၍ များစွာသောစစ်သည်ဖြင့်ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ခြံရံလျက်ပြည်ကိုမူလည်းပေးမည်လော။ စစ်ထိုးခြင်းကိုမူလည်း ပေးမည်လောဟု ဗာရာဏသီမင်းအားမှာစာကိုပို့စေ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်စစ်ထိုးခြင်းကိုပေးအံ့ဟူ၍၊တံတိုင်း၊တံခါး၊ပစ်စင်၊တံခါးမုတ်တို့၌ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့ကိုတက်စေ၍စစ်ထိုးခြင်းကိုပေး၏။ ပြည်နီးချင်းမင်းသည် မင်္ဂလာဆင်ကိုချပ်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ မိမိသည်လည်း ချပ်ကိုဝတ်၍ မြတ်သောဆင်ကျောက်ကုန်း၌စီးလျက် ထက်စွာသော ချွန်းတောင်းကိုစွဲ၍ မြို့ကိုဖြို၍ရန်သူကိုအသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ပြည်ကိုလက်သို့ရောက်သည်ကိုပြုအံ့ဟုဆင်ကိုမြို့သို့ရှေးရှုသွားစေ၏။ ထိုမင်္ဂလာဆင်သည် ပွဲ့ရက်ပူတို့ကိုငင်း။ အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော လက်နက်တို့ကိုငင်း ယွတ်ကုန်သောသူတို့ကိုမြင်၍၊ သေဘေးမှကြောက်ရကား ကပ်အံ့သော၌ါမဝံ့သည်ဖြစ်၍နှောက်သို့ဆုတ်၏။ ထိုအခါ၌ထိုမင်္ဂလာဆင်ကို။ဆင်ဆရာသည်ကပ်၍။အမောင်၊သင်သည်ရဲရင့်သောဆင်တည်း။စစ်မြေပြင်ကိုနှိပ်နင်း၍ သွားတတ်သောဆင်တည်း။ ဤသို့သဘောရှိသော အရပ်၌ဆုတ်နစ်ခြင်းသည်ကား။သင်အားမလျှောက်ပတ်ဟုဆို၍ဆင်ကိုဆုံးမလိုရကား။

သဂ်ီမာဝစရောသူရော၊ဗလဝါဇ္ဇုတိဝိသုတော။
ကိံနုတောရဏမာသဇ္ဇ၊ပဋိက္ကမသိကုဥ္ဇရ။ ။
ဩမဒ္ဒိပ္ပံပလိဃံ၊ဧသိကာနိစအဗ္ဗုဟ။
တောရဏာနိစမဒ္ဒိတွာ၊ခိပ္ပံပဝိသကုဥ္ဇရ။ ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကိုဆို၏။

ကုဥ္ဇရ၊မင်္ဂလာဆင်မြတ်။ တွံ၊သင်သည်။ သင်္ဂါမာဝစရော၊စစ်မြေပြင်ကို နှိပ်နင်း၍သွားတတ်၏။ သူရော၊ရဲရင့်၏။ ဗလဝါ၊ ခွန်အားရှိ၏။ ဇုတိ၊ဤသို့။ ဝိသုတော၊ ကျော်စောသောဆင်တည်း။ တောရဏံ၊တံခါးပေါင်သို့။အာသဇ္ဇ၊ရောက်၍။ကိံနုပဋိက္ကမသိ၊အဘယ့်ကြောင့်ဆုတ်ဘိသနည်း။ ။ကုဥ္ဇရ၊ မင်္ဂလာဆင်မြတ်။ ပလိဃံ၊ တံခါးကျည်ကို။ ခိပ္ပံ၊လျင်စွာ။ ဩမဒ္ဒ၊အောက်သို့ချလော့။ ဧသိကာနိစ၊တံခါးတိုင်တို့ကိုလည်း။အဗ္ဗုဟ၊နုတ်လော။တောရဏာနိစ၊တံခါးပေါင်တို့ကိုလည်း။ မဒ္ဒိတွာ၊နင်း၍။ခိပ္ပံ၊လျင်စွာ။ပဝိသ၊ဝင်လော့။

မင်္ဂလာ ဆင်တော်သည် ထိုစကားကို ကြား၍။ ဘုရားလောင်း၏ တကြိမ်တည်းသော အဆုံးအမဖြင့်သာလျှင်ပြန်၍ တံခါးတိုင်ကို နှာမောင်းဖြင့် ရစ်၍။ မှိုတို့ကိုကဲ့သို့နုတ်၍ တံခါးပေါင်ကိုနင်း၍ တံခါးကျည်ကိုချ၍။မြို့တံခါးကိုဘောက်၍မြို့သို့ဝင်၍ပြည်ကိုယူ၍ပေး၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊နန္ဒသည်။ ထိုအခါ၊မင်္ဂလာဆင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဆင်ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သင်္ဂါမာဝစရ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃။ ဝါလောဒကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝါလောဒကံအပ္ပရသံနိပိတွာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါလောဒက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ငါးရာကုန်သောစားကြွင်း

စားတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ငါးရာကုန်သော ဒါယကာတို့သည် ဒိမ်၌ ပလိဗောဓကို သားမယားတို့အားအပ်နှင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ဓမ္မဒေသနာကို နာကုန်လျက်တပေါင်းတည်းသွားကုန်၏။ထိုဒါယကာတို့တွင်အချို့ကုန်သော ဒါယကာတို့သည် သောတာပန်တို့တည်း။ အချို့ကုန်သောဒါယကာတို့သည်သကဒါဂါမ်တို့တည်း။အချို့ကုန်သောဒါယကာတို့သည် အနာဂါမ်တို့တည်း။တယောက်မျှလည်းပုထုဇဉ်မည်သည်မရှိ။မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းဘိတ်ကုန်သော်လည်း ထိုဒါယကာတို့ကို အတွင်းပြုကုန်၍ သာလျှင် ဆွမ်းဘိတ်ကုန်၏။ ထိုငါးရာကုန်သော ဒါယကာတို့၏ကား။ ဒန်ပူ၊မျက်နှာသစ်ရေ၊အဝတ်၊အရုံနံ့သာ၊ပန်းပေးဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော အလုပ်အကျွေးငယ်တို့သည် စားကြွင်းစားကုန်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့၏အထံ၌ နံနက်စာစားပြီးလျှင်အိပ်ကုန်၍ထကုန်လတ်သော် အစိရဝတီမြစ်သို့သွားကုန်၍။ မြစ်နား၌ကြော်ငြာကုန်လျက် လက်ပမ်းလုံးထွေးခြင်းကိုလုံးထွေးကြကုန်၏၊ ငါးရာကုန်သော ထိုဒါယကာတို့သည်ကား အသံမရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၍ ကြွေးကြော်ခြင်း ကင်းကုန်လျက် ဖိုလ်ဝင်စားခြင်းကို အားထုတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစားကြွင်းစားတို့၏ပြင်းထန်စွာသောအသံကိုကြားတော်မူ၍။အာနန္ဒာ၊ ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်းဟုမေးတော်မူ၍။ အရှင်ဘုရား၊စားကြွင်းစားတို့၏အသံတည်းဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ဤစားကြွင်းစားတို့သည် ယခုအခါ၌သာလျှင်စားကြွင်းကိုစားကုန်ကြော်ငြာကုန်သည်ကားမဟုတ်ကုန်သေး။ ရှေး၌လည်းကြော်ငြာကုန်သလျှင်ကတည်း။ ဤဒါယကာတို့သည်လည်းယခုအခါ၌သာလျှင် ငြိမ်သက်စွာနေကုန်သည်မဟုတ်ကုန်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငြိမ်သက်စွာ နေဘူးကုန်သလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ အာနန္ဒာမထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေ ပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီ ပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် အမတ်မျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်မင်း၏ အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သောအမတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊တပါးသောအခါ၌ ထိုမင်းသည် ပစ္စန္တရာဇ်ကိုခိုးသူတို့သည်ဖျက်ဆီးအပ်၏ဟုကြား၍ ငါးရာကုန်သော

သိန္ဓောအမျိုးဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့ကိုပြင်စေ၍။ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ဖြင့်သွား၍ ပစ္စန္တရာဇ်ကို ငြိမ်စေ၍။ ဗာရာဏသီပြည်သို့သာ လျှင်ပြန်၍ သိန္ဓောအမျိုးဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့သည်ပင်ပန်းကုန်၏။ ထို သိန္ဓောအမျိုးဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့အား ရိုသောအရသာ ရှိသည့်သာ လျှင်ဖြစ်သော မုဒ္ဒရက်အဖျော်ကို ပေးကုန်လော့ဟု ဆို၍ ပေးစေ၏။ သိန္ဓောအမျိုးဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့သည် အဦးဖြစ်သော အဖျော်ရည် ကိုသောက်ကုန်၍ မြင်းတင်းကုပ်သို့သွားကုန်၍။မိမိ၊မိမိတို့၏အရာတို့၌ တည်ကုန်၏။ ထိုသိန္ဓော အမျိုးဖြစ်ကုန်သော မြင်းတို့အားကား ပေး ကြွင်းသည့် အရည် နည်းသည်ဖြစ်၍ အဖတ်များသည်ဖြစ်၏။ လူတို့ သည်၄င်းအကြွင်းကိုအသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု မင်းအားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ရေဖြင့်နယ်၍ သင်ပန်းလျှော်ဖြင့်ယက်အပ်သော အဝတ်နွမ်း ဖြင့်စစ်ကုန်၍ အကြင်မြည်းတို့သည် သိန္ဓောအမျိုးဖြစ်ကုန်သော မြင်း တို့အားရိက္ခာကိုမှိုရကုန်၏။ ထိုမြည်းတို့အားပေးကုန်လော့ဟုပေးစေ ၏။ မြည်းတို့သည် မုဒ္ဒရက်ဖတ်ကို စစ်သောရေကို သောက်ရခြင်း ကြောင့် ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ချန်လွှားပေါက်ကန်ကုန်သော အားဖြင့် မြည်ကုန်လျက်မင်းရင်ပြင်၌သွားကုန်၏။ မင်းသည်လေသွန်တံခါးမကို ဘွင့်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် မြင်၍အနီး၌တည်သော ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍။ အမတ်ကြီး၊ သင်သည်မြင်၏လော။၄င်းမြည်းတို့သည် မုဒ္ဒရက် ဖတ်ကိုစစ်သောရေကို သောက်ရခြင်းကြောင့် ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ချန်လွှား ပေါက်ကန်ကုန်သော အားဖြင့် မြည်ကုန်လျက် သွားကုန်၏။ သိန္ဓဝအမျိုး၌ဖြစ်ကုန်သော သိန္ဓောမြင်းတို့သည်ကား အဦးဖြစ်သော အဖျော်ရည်ကိုသောက်ကုန်၍ အသံကင်းကုန်လျက် ငြိမ်သက်စွာနေ ကုန်၏။မမြူးမရွှင်ကုန်။အကြောင်းသည်အသို့နည်းဟုမေးလိုရကား။

ဝါလောဒကံအပ္ပရသံနိဟီနံ။
ပိတွာမဒေါဇာယတိဂဒြဘာနံ။
ဣမံစပိတွာနရသံပဏီတံ။
မဒေါနသံဇာယတိသိန္ဓဝါနံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၄င်းဂါထာကိုဆို၏။

မဟာအမစ္စ၊အမတ်ကြီး။ဂဒြဘာနံ၊မြည်းတို့အား။ နိဟီနံ၊ယုတ်ထ သော။ အပ္ပရသံ၊နည်းသောအရသာရှိထသော။ဝါလောဒကံ၊သင်ပန်း

လျှော်ဖြင့်ယက်အပ်သော အဝတ်နှမ်းဖြင့်စစ်အပ်သော မုဒရက်ရည်ကို။ ပိတွာ၊သောက်ရ၍။ မဒေါ၊ယစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတိ၊ဖြစ်၏။သိန္ဓဝါနံ၊ သိန္ဓဝ အမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော မြင်းတို့အားကား။ ပဏီတံ၊ မွန်မြတ်သော။ ဇူမံစရသံ၊ ဤမုဒရက်အရည်ကိုလျှင်။ ပိတွာန၊သောက်၍။ မဒေါ၊ယစ်ခြင်းသည်။ နသံဇာယတိ၊မဖြစ်။ ကိံနုခေါကာရဏံ၊အကြောင်းအသို့နည်း။

ထိုအခါ၊ထိုမြဟ္မဒတ်မင်းအားအကြောင်းကိုကြားလိုရကား၊ဘုရားလောင်းသည်။

အပ္ပံပိဝိတွာနနိဟီနဇစ္စော။
သောမဇ္ဇတေတေနဇနိန္ဒဖုဋ္ဌော။
ဓောရယှသီလောစကုလမှိဇာတော။
နမဇ္ဇတေအဂ္ဂရသံပိဝိတွာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရတော်မူသောမင်းမြတ်။ သော၊ ထိုမြည်းအပေါင်းသည်။နိဟီနဇစ္စော၊ယုတ်သောအမျိုးရှိ၏။တေန၊ထိုယုတ်သောအမျိုးရှိသည်၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သောသဘောသည်။ ဖုဋ္ဌော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အပ္ပံ၊နည်းသောအရသာရှိသောမုဒရက်အဖျော်ကို။ပိဝိတွာန၊သောက်ရ၍။မဇ္ဇတေ၊ယစ်၏။ကုလမှိ၊မြတ်သောအမျိုး၌။ဇာတော၊ဇာတတ္တာ၊ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဓောရယှသီလော၊ဝန်ကိုဆောင်တတ်သော သဘောနှင့်ပြည့်စုံသောမြင်းအပေါင်းသည်။ အဂ္ဂရသံ၊ ရှေးဦးစွာယူအပ်သောမုဒရက်အဖျော်ရည်ကို။ပိဝိတွာ၊သောက်၍။နမဇ္ဇတေ၊မယစ်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ မြည်းတို့ကိုမင်းရင်ပြင်မှထုတ်စေ၍။ ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌သာလျှင်တည်၍။ဒါနအစရှိကုန်သောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကိုဆောင်တော်မူ၍။အာနန္ဒာ၊ယခုအခါ၌ဤစားကြွင်းစားတို့သည်။ ထိုအခါ၊ငါးရာကုန်သောမြည်းတို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ဤဒါယကာတို့သည်။ ထိုအခါ၊ ငါးရာကုန်သောသိန္ဓဝအမျိုးဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ထိုမှတ

ပါး၊ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည့်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ပညာရှိအမတ်ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သောဝါလောဒကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဂိရိဒတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ဒုသိတောဂိရိဒတ္တေန၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂိရိဒတ္တဇာတ်ကိုဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တပါးသော ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကိုမှီဝဲသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဤဝတ္ထုသည် အောက်မဟိလာမုခဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့် တူသ လျှင်ကတည်း။ အထူးကား၊သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်းတို့၊ဤ ရဟန်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော အပေါင်း အဘော်ကို မှီဝဲသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်းသည် ဆန့် ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကို မှီဝဲသလျှင်ကတည်းဟု မိန့် တော်မူ၍။လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ သာမမည်သော မင်း သည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ထိုအခါ၊ဘုရားလောင်းသည်အမတ်အမျိုး၌ ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်လျှင်။ထိုသာမမင်း၏အကျိုးအကြောင်းကိုဆုံးမ တတ်သောအမတ်ဖြစ်၏။ မင်း၏မင်္ဂလာမြင်းသည် ပဏ္ဍဝအမည်ရှိ၏။ ထိုမင်္ဂလာမြင်း၏မြင်းထိန်းသည်ဂိရိဒတ္တအမည်ရှိ၏။ ထိုဂိရိဒတ္တသည် ခွင်သည်ဖြစ်၏။ မြင်းသည် ခြူရုပ်ကြိုး၌ကိုင်၍ ရှေ့မှသွားသော ထိုဂိရိ ဒတ္တကိုမြင်၍။ ဤဂိရိဒတ္တသည်ငါ့ကိုသင်၏ဟုသဘောအမှတ်ဖြင့် ထို ဂိရိဒတ္တအတုကျင့်၍ခွင်သည်ဖြစ်၏။ထိုမြင်း၏ခွင်သည်၏အဖြစ်ကိုမင်း အားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် ဆေးသမားတို့ကိုစေ၏။ ထိုဆေးသ မားတို့သည်သွားကြကုန်၍ မြင်း၏ကိုယ်၌အနာကိုမမြင်ကုန်သည်ဖြစ် ၍။ထိုမြင်း၏အနာကို မမြင်ကုန်ဟုမင်းအားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို။ ပညာရှိ၊ သွား၍ကြည့်ရှုချေလော့။ ထိုခွင်သည်၏အ ဖြစ်၌ အကြောင်းကိုစုံစမ်းချေလော့ဟုစေ၏။ဘုရားလောင်းသည်သွား

၍။ခွင်သောမြင်းထိန်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့်။ ထိုမြင်း၏ခွင်သော အဖြစ်ကိုသိ၍။ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၍။ ပေါင်းဘော်ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သောအပြစ်မည်သည်ကား ဤသို့ဖြစ်၏ဟုပြလိုရကား။

ဒူသိတောဂိရိဒတ္တေန၊ ဟယောသာမဿ ပဏ္ဍဝေါ။
ပေါရာဏံပကတိံဟိတွာ၊ တဿေဝါနုဝိဓိယျတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဂိရိဒတ္တေန၊ မြင်းထိန်းဂိရိဒတ်သည်။ ဒူသိတော၊ ဖျက်ဆီးအပ်သည် ဖြစ်၍။ သာမဿ၊ သာမမင်း၏။ ပဏ္ဍဝေါ၊ ပဏ္ဍဝအမည်ရှိသော။ ဟယော၊ မင်္ဂလာမြင်းတော်သည်။ ပေါရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။ ပကတိံ၊ တင့်တယ် စံပယ်စွာ သွားခြင်းသဘောကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ တဿေဝ၊ ထိုမြင်းထိန်းဂိရိဒတ်၏သာလျှင်။ အနုဝိဓိယျတိ၊ ခွင်သောအတုသို့လိုက် ၍ကျင့်၏။

ထိုအခါ၌၊ ဘုရားလောင်းကိုသာမမင်းသည် ယခုအခါထိုမြင်းအား အသို့ပြုအံ့နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းသောသွားခြင်း ရှိသော မြင်းထိန်းကိုရ၍ ရှေး၌ ကောင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုလို ရကား။

သစေစတနုဇော ပေါသော၊ သိင်္ဂါရောကာရကပ္ပိတော။
အာနနေနံဂဟေတွာန၊ မဏ္ဍလေပရိဝတ္တယေ။
ခိပ္ပမေဝပဟာတွာန၊ တဿေဝါနုဝိဓိယျတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တနုဇော၊ ထိုကောင်းသော အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံ သောမင်းအားလျော်စွာဖြစ်သော။ သိင်္ဂါရောကာရကပ္ပိတော၊ ကောင်း သောအခြင်းအရာအားဖြင့်ပြုပြင်အပ်သောဆံရိတ်ဆိတ်ရှိသော။ ပေါ သော၊ ယောကျ်ားသည်။ နံ၊ ထိုမြင်းတော်ကို။ အာနနေ၊ နှုတ်သီးကြိုး၌။ တနည်းကား။ အာနနေ၊ နှာရှုပ်ကြိုး၌။ ဂဟေတွာန၊ ကိုင်၍။ မဏ္ဍလေ၊ မြင်းတင်းကုပ်၌။ သစေပရိဝတ္တယေ၊ အကယ်၍သွားပြားအံ့။ အဿော၊ မြင်းတော်သည်။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ ခဠုဘာဝံ၊ ခွင်သည်၏ အဖြစ်ကို။ ပဟာတွာန၊ ပယ်စွန့်၍။ တဿေဝ၊ ထိုတင့်တယ်စွာသော ယောကျ်ား၏သာလျှင်။ အနုဝိဓိယျတိ၊ အတုသို့လိုက်၍ကျင့်လတ္တံ့။

မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုစေ၏။ မြင်းသည်ပြကတေ့သော့အဖြစ်၌တည်၏။ မင်းသည် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အလိုကို စင်လျက်လည်းသိပေ၏ဟုနှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအားများစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊ ဂိရိဒတ္တဖြစ်လေပြီ။ ယခုအခါ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကို မှီဝဲသောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ မင်္ဂလာမြင်းဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ အမတ်ပညာရှိဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂိရိဒတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ အနဘိရတိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ယထောဒကေအာဝိလေအပ္ပသန္နေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအနဘိရတိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ မထင်ရှားသောပုဏ္ဏားဖြစ်သောသတို့သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌၊ တယောက်သောပုဏ္ဏားဖြစ်သောသတို့သားသည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ကမ်းတဘက်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍။ များစွာသော မင်းသားငယ်တို့ကို၎င်း။ ပုဏ္ဏားသားငယ်တို့ကို၎င်း ဗေဒင်တို့ကိုသင်သတတ်။ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည် နောက်အဘို့၌၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍။ အဝတ်တန်းဆာ၊ ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ လယ်၊ ယာ၊ နွား၊ ကျွဲ၊ သား၊ မယားအစရှိသည်တို့၏အကျိုးငှါ ကြံသည်ရှိသော်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှိုင်ငံသို့လိုက်သည်ဖြစ်၍ နောက်ကျသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ ဗေဒင်တို့ကိုအစဉ်အားဖြင့်ပြန်ဆုံသောငှါမစွမ်းနိုင်။ ထိုမှဤမှလည်း ဗေဒင်တို့သည်မထင်ကုန်။ ထိုပုဏ္ဏားသည် တနေ့သ၌၊ များစွာကုန်သော နံ့သာ၊ ပန်းအစရှိသည်တို့ကိုယူ၍။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွားပြီးလျှင်။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်၍ လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။ မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားနှင့်စကားစေ့စပ်ခြင်းကိုပြုတော်မူလို၍။ လုလင်၊ သင်သည် ဗေဒင်တို့ကိုသင်စေ၏လော။ သင်သည်ဗေဒင်တို့ကို လေ့ကျက်အပ်ကုန်၏လောဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ရှေး၌အကျွန်ုပ်အား ဗေဒင်တို့သည် နှုတ်တက်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုယူသောကာလမှစ၍ အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည်နောက်ကျု၏။ ထို့ကြောင့်။ ယခုအခါ၌အကျွန်ုပ်အားဗေဒင်တို့သည် နှုတ်မတက်ကုန်ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုပုဏ္ဏားကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ လုလင်၊ ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်၏စိတ်မနောက်ကျုသောကာလ၌ သင်အား ဗေဒင်တို့သည် နှုတ်တက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ရာဂအစရှိသည်တို့ကြောင့် နောက်ကျုသော အခါ၌ သင့်အား ဗေဒင်တို့သည် မထင်ကုန်သည် ကားမဟုတ်ကုန်သေး။ ရှေး၌လည်း သင်၏စိတ်မနောက်ကျုသောကာလ၌ သင့်အား ဗေဒင်တို့သည် နှုတ်တက်ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ရာဂအစရှိသည်တို့ကြောင့် နောက်ကျုသောကာလ၌ သင့်အားဗေဒင်တို့သည်မထင်ကုန်။ ဤသို့မိန့်တော်မူ၍။ ထိုပုဏ္ဏားသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ပုဏ္ဏား၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏား သူကြွယ်မျိုး၌ ဖြစ်လေ၍။ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ဗေဒင်တို့ကိုသင်၍။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ဗာရာဏသီပြည်၌။ များစွာသော မင်းသား တို့ကိုငှင်း၊ ပုဏ္ဏားသားတို့ကိုငှင်း ဗေဒင်တို့ကို သင်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏အထံ၌။ တယောက်သောပုဏ္ဏားလုလင်သည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုလေ့ကျက်၏။ တပုဒ်၌မျှလည်း ယုံမှားခြင်းမရှိသော ဆရာငယ်ဖြစ်၍ ဗေဒင်တို့ကိုသင်စေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည်နောင်အခါ၌၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုပြု၍အိမ်ထောင်မှုကိုကြံသဖြင့်နောက်ကျုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗေဒင်တို့ကိုပြန်အံ့သော ငှါမစွမ်းနိုင်။ ထိုအခါ၌၊ ဆရာသည် မိမိ၏အထံသို့လာသောထိုပုဏ္ဏားကို။ လုလင်၊ သင်သည်ဗေဒင်တို့ကိုလေ့ကျက်အပ်၏လော။ ဤသို့မေး၍။ ဆရာ၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကို ယူသောကာလမှစ၍။ အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် နောက်ကျုသောသဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ အကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်တို့ကိုပြန်အံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်ပါဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ချစ်သား၊ စိတ်သည်နောက်ကျုသည်ရှိသော် လေ့

ကျက်အပ်သော်လည်း ဗေဒင်တို့သည်မထင်ကုန်။ စိတ်သည် မနောက်ကျုသည်ရှိသော်ကား၊မထင်သောမည်သည်မရှိ။ ဤသို့ဆိုလိုရကား။

ယထောဒကေအာဝိလေအပ္ပသန္နေ။
နပဿတိသိပ္ပိကသမ္ဗုကဉ္စ။
သက္ခရံဝါလုကံမစ္ဆဂုမ္ဗံ။
ဧဝံအာဝိလမှိစိတ္တေနသောပဿတိအတ္တဒတ္ထံပရတ္ထံ။ ။
ယထောဒကေအစ္ဆေဝိပ္ပသန္နေ။
သောပဿတိသိပ္ပိကသမ္ဗုကဉ္စ။
သက္ခရံဝါလုကံမစ္ဆဂုမ္ဗံ။
ဧဝံအနာဝိလမှိစိတ္တေသောပဿတိအတ္တဒတ္ထံပရတ္ထံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။

တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကေ၊ရေသည်။ အာဝိလေ၊နောက်ကျုသည်ရှိသော်။အပ္ပသန္နေ၊မကြည်လင်သည့်ရှိသော်။သိပ္ပိကသမ္ဗုကဉ္စ၊ယောက်သွားခရုကိုရင်း။ သက္ခရဉ္စ၊ ကျောက်စစ်ကိုရင်း။ ဝါလုကဉ္စ၊သဲကိုရင်း။ မစ္ဆဂုမ္ဗဉ္စ၊ငါးအပေါင်းကိုရင်း။ နပဿတိယထာ၊မမြင်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။စိတ္တေ၊စိတ်သည်။ အာဝိလမှိ၊နောက်ကျုသည်ရှိသော်။ အတ္တဒတ္ထံ။ မိမိအကျိုးစီးပွါးကိုရင်း။ ပရတ္ထံ၊သူတပါးအကျိုးစီးပွါးကိုရင်း။သောပုရိသော၊ထိုယောကျ်ားသည်။နပဿတိ၊မမြင်။ ။တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကေ၊ရေသည်။ အစ္ဆေ၊ကြည်သည့်ရှိသော်။ ဝိပ္ပသန္နေ၊အထူးသဖြင့်ကြည်သည်ရှိသော်။ သောပုရိသော၊ထိုယောက်သွားအစရှိသည်ကိုရှုသောယောကျ်ားသည်။ သိပ္ပိကသမ္ဗုကဉ္စ၊ ယောက်သွားခရုကိုရင်း။သက္ခရဉ္စ၊ကျောက်စစ်ကိုရင်း။ဝါလုကဉ္စ၊ကိုရင်း။ မစ္ဆဂုမ္ဗဉ္စ၊ငါးအပေါင်းကိုရင်း။ ပဿတိယထာ၊မြင်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။စိတ္တေ၊စိတ်သည်။ အနာဝိလမှိ၊ မနောက်ကျုသည်ရှိသော်။ သောပုရိသော၊ထိုအကျိုးစီးပွါးကိုရှုသောယောကျ်ားသည်။အတ္တဒတ္ထဉ္စ၊မိမိအကျိုးစီးပွါးကိုရင်း။ ပရတ္ထဉ္စ၊သူတပါး၏အကျိုးစီးပွါးကိုရင်း။ ပဿတိ၊မြင်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူ

သည့်၏အဆုံး၌၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်သောသတို့သားသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည့်၏။ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။လုလင်၊ ယခုအခါ၌၊ဤလုလင်သည်ပျင်။ ထိုအခါ၊လုလင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အနဘိရတိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဒမိဝါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည်။ဝဏ္ဏာဂန္ဓရဟိတံ ပေတော၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒမိဝါဟန ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကိုမှီဝဲသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထု ကိုအောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသည်ပျင်ကတည်း။ အထူးကား။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊သူတော်မဟုတ်သူယုတ်တို့နှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ယုတ်မာ၏။အကျိုးမဲ့ကိုပြုတတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုစကား၌ လူဖြစ်၍ဖြစ်ကုန်သောသူတို့၏ သူယုတ်မာတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်း၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုသည့်၏အဖြစ်၌ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်း။ ရှေး၌ အား သာယာဘွယ် မရှိသော ချိုခြင်းကင်းသော တမာပင်နှင့် တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကိုစွဲ၍။ နတ်တို့၌ဖြစ်သော အရသာနှင့်တူသော ချိုသောအရသာရှိသောစိတ်မရှိသော သရက်ပင်စင်လျက်လည်း အချိုကင်းသည်ဖြစ်၍။ခါးသည်ဖြစ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည် ရှိသော်။ ကာသိကတိုင်း၌၊ ညီနောင်ဖြစ်ကုန်သော လေးယောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ရသေ့ရဟန်းပြုကုန်၍၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌၊ အစဉ်အားဖြင့်ကျောင်းကိုဆောက်၍ နေကုန်၏။ ထိုလေးပါးကုန်သောရသေ့တို့တွင် အစ်ကိုကြီးရသေ့သည် စုတေ၍ သိကြားမင်းအဖြစ်သို့ရောက်၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် ထိုအ

ကြောင်းကိုသိ၍။ အကြားအကြား၌ ခုနစ်ရက်ရှစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထိုညီငယ်ရသေ့တို့၏အထံသို့သွားသည်ရှိသော်။ တနေ့သ၌၊ ရသေ့ကြီးကိုရှိခိုး၍လျောက်ပတ်စွာနေ၍။ အရှင်ဘုရား၊အရှင်ဘုရားအားအဘယ်ဝတ္ထုဖြင့်အလိုရှိသနည်းဟုမေး၏။ ရသေ့သည် ဖြော့တော့နာ စွဲသည်ဖြစ်၍ ငါ့အားမီးဖြင့်အလိုရှိ၏ဟုဆို၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုရသေ့ကြီးအား ပဲခွပ်ပါပုဆိန်ကိုပေး၏။ ပဲခွပ်ပါပုဆိန်မည်သည်ကား အရိုးတပ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပဲခွပ် သည်လည်းဖြစ်၏။ ပုဆိန်သည်လည်းဖြစ်၏။ ရသေ့သည် ဤပဲခွပ်ပါပုဆိန်ကိုယူ၍ ငါ့တို့အဘယ်သူသည်။ ထင်းတို့ကိုဆောင်လတ္တံ့နည်းဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ထိုရသေ့ကိုသိကြားသည်ဤသို့ဆို၏။ အဘယ်သို့ဆိုသနည်းဟူမူကား။ အရှင်ဘုရား၊အကြင်အခါ၌ အရှင်ဘုရားအား ထင်းတို့ဖြင့်အလိုတော်ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ဤပဲခွပ်ရဖြစ်သော ပုဆိန်ကို အရှင်ဘုရားသည် လက်ဖြင့်ခတ်၍ငါ့တို့ထင်းတို့ကိုဆောင်၍မီးကိုပြုလော့။ဤသို့ဆိုတော်မူလော့။ထိုအခါ၌၊ထင်းတို့ကိုဆောင်၍မီးကိုညှိ၍ပေးသတ္တံ့ဟုဆို၍ထိုရသေ့ကြီးအား ပဲခွပ်ပုဆိန်ကိုပေး၍။ အလတ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့သို့လည်းကပ်၍။ အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားအား အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့်အလိုတော်ရှိသနည်းဟုမေး၏။ ထိုရသေ့ကျောင်း၏အနီး၌ ဆင်တို့၏သွားရာလမ်းသည်ဖြစ်၏။ ထိုရသေ့၏ဆင်တို့သည်နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဆင်တို့၏မစင်အညစ်အကြေးနံ့တို့၏အစွမ်းအားဖြင့်ဆင်းရဲခြင်းသည် ငါ့အားဖြစ်၏။ ထိုဆင်တို့ကိုပြေးစေလော့ဟုဆို၏။ သိကြားသည် ထိုရသေ့အားစည်တလုံးကိုကပ်၍။ အရှင်ဘုရား၊ ဤဘက်အပြင်ကို တီးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့၏ရန်သူတို့သည်ပြေးကုန်လတ္တံ့။ဤဘက်အပြင်ကို တီးသည်ရှိသော်ကား မေတ္တာစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိကုန်သောစစ်သည်တို့သည် ခြံရံလာကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ဆို၍ စည်ကိုပေးပြီးသော်၊ညီငယ်ရသေ့အထံသို့သွား၍။အရှင်ဘုရား၊အရှင်ဘုရားအားအဘယ်ဝတ္ထုဖြင့် အလိုရှိသနည်း၊ ဤသို့မေး၏။ ထိုရသေ့ငယ်သည်လည်း ဖြော့တော့နာစွဲသော ဓာတ်ရှိသလျှင်ကတည်း။ ထို့ကြောင့်၊ငါ့အားနို့ဓမ်းဖြင့်အလိုရှိ၏။ဤသို့ဆို၏။သိကြားသည်ထိုရသေ့ငယ်အား တလုံးသောနို့ဓမ်းအိုးကိုပေး၍။ အရှင်ဘုရားတို့သည်အလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ဤသို့နို့ဓမ်းကိုအကယ်၍သွန်ကုန်သည်ဖြစ်အံ့။မြစ်ကြီး

ဖြစ်၍များစွာသောရေအယဉ်ကိုဖြစ်စေ၍။အရှင်ဘုရားတို့အား မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ပေးအံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့ဆို၍သွား၏။ ထိုအခါမှစ၍။ ပဲခွပ်ပုဆိန်သည် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သောရသေ့၏အကျိုးငှါမီးကိုပြု၏။အလတ်ဖြစ်သောရသေ့သည် စည်အပြင်ကိုတီးသည်ရှိသော်ဆင်တို့သည်ပြေးကုန်၏။ရသေ့ငယ်သည်နို့ခမ်းကိုဘဉ်းပေး၏။

ထိုကာလ၌၊ တခုသောဝက်သည် ရှေး၌ရှုဘတည်ဘူးသော တခုသောအရပ်၌ကျက်စားသည်ရှိသော် အာနုဘော်နှင့်ပြည့်စုံသော ပတ္တမြားတုံးကို မြင်လေ၏။ ထိုဝက်သည် ထိုပတ္တမြားတုံးကို နှုတ်သီးဖြင့်ကိုက်၍။ထိုပတ္တမြား၏အာနုဘော်အားဖြင့်ကောင်းကင်၌ပျံ၍။သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်၌ ကျွန်းငယ်တခုသို့ရောက်၍။ ယခုအခါ၊ဤကျွန်း၌ငါသည်နေခြင်းငှါသင့်၏ဟုဆင်းသက်၍ ချမ်းသာရာအရပ်၌တခုသောရေသဖန်းပင်၏အောက်၌နေခြင်းကိုပြု၏။ထိုဝက်သည်တနေ့သ၌၊ထိုသဖန်းပင်ရင်းတွင်ပတ္တမြားတုံးကိုရှေ့မှထား၍အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ထိုအခါ၊ ကာသိကတိုင်း၌နေသောတယောက်သောလူသည် ဤသူကား ငါတို့အား ကျေးဇူးပြုခြင်း မည်သည်မရှိဟု မိဘတို့သည် အိမ်မှနှင်ထုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တခုသောသင်္ဘောဆိပ်ရွာသို့ရောက်၍ လှေသူကြီးတို့၏အမှုအလုပ်အဖြစ်ဖြင့်လှေကိုစီး၍သွားသည်ရှိသော်။သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်၌လှေသည်ပျက်စီးသဖြင့် ပျဉ်၌စီးလျက် ထိုကျွန်းသို့ရောက်၍။ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ရှာသည်ရှိသော်။ အိပ်ပျော်လျက်နေသော ထိုဝက်ကိုမြင်၍သာယာစွာသွားလျက်။ ပတ္တမြားတုံးကိုယူ၍ ထိုပတ္တမြားတုံး၏အာနုဘော်အားဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေသဖန်းပင်၌နေလျက်ဤသို့ကြံ၏။ ဤဝက်သည် ဤပတ္တမြားတုံး၏ အာနုဘော်အားဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ပျံသွား၍ ဤအရပ်၌နေယောင်တကား။ ငါသည်လည်း ရှေးဦးစွာဤဝက်ကိုသတ်ပြီးလျှင်အသားကိုစား၍ တဘန်ပျံအံ့သောငှါ သင့်၏ဟုကြံပြီးသော်၊ ထိုသူသည် တခုသောတုတ်တှင်ကန်ကိုကိုင်၍ ထိုဝက်ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ချထိုက်၏။ ဝက်သည် နိုးလတ်၍ ပတ္တမြားကိုမမြင်သည်ရှိသော် တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ထိုမှဤမှပြေး၍သွား၏။ ရေသဖန်းပင်၌နေသော ယောကျ်ားသည် ရယ်၏။ ဝက်သည် ကြည့်လတ်သည်ရှိသော် ထိုယောကျ်ားကိုမြင်၍ ရေသဖန်းပင်ကိုဦးခေါင်းဖြင့်တိုက်၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင်သေ၏။ ထို

ယောကျ်ားသည် ရေသဖန်းပင်မှ ဆင်းသက်၍။ မီးကိုညှိပြီးလျှင် ထိုဝက်၏အသားကိုကင်၍စားသောက်ပြီးလတ်သော်။အထက်သို့ပျံတက်၍ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သွားသောအခါ၊ ဟိမဝန္တာ၏အပေါ်သို့ရောက်သဖြင့်သခ်မ်းကိုမြင်၍။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သောရသေ့၏သခ်မ်း၌သက်၍နှစ်ရက်သုံးရက်နေလျက် ရသေ့အားဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြု၏။ ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်၏ အာနုဘော်ကိုလည်းမြင်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဤပဲခွပ်ရပုဆိန်ကိုငါသည်ယူအံ့သောငှါသင့်၏ဟုကြံ၍ပတ္တမြားတုံး၏အာနုဘော်ကိုရသေ့အားပြပြီးသော်။ အရှင်ဘုရား၊ ဤပတ္တမြားတုံးကိုယူ၍ အကျွန်ုပ်အား ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်ကို ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ ရသေ့သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သွားလိုရကား၊ ထိုပတ္တမြားကို ယူ၍ ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်ကိုပေး၏။ ထိုယောကျ်ားသည်ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်ကိုယူ၍အတန်ငယ်သွားပြီးသော်။ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်ကိုခုတ်၍ရသေ့ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီးလျှင် ပတ္တမြားတုံးကို ဆောင်ယူချေလော့ဟုဆို၏။ထိုပဲခွပ်ရပုဆိန်သည်သွား၍ရသေ့၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီးလျှင်ပတ္တမြားတုံးကိုဆောင်ယူခဲ့၏။ ထိုယောကျ်ားသည်ပဲခွပ်ရပုဆိန်ကိုဖုံးကွယ်ရာအရပ်၌ထား၍။ အလတ်ဖြစ်သောရသေ့ထံသို့သွား၍ နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီးလျှင်။ စည်၏အာနုဘော်ကို မြင်သဖြင့် ပတ္တမြားတုံးကိုပေး၍စည်ကိုယူပြီးသော်။ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်ထိုအလတ်ဖြစ်သောရသေ့၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်စေ၍အငယ်ဖြစ်သောရသေ့အထံသို့ကပ်ပြီးသော်နို့ခမ်းအိုး၏အာနုဘော်ကို မြင်ခြင်းကြောင့် ပတ္တမြားတုံးကိုပေး၍နို့ခမ်းအိုးကိုယူပြီးလျှင်။ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုရသေ့ငယ်၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်စေ၍ပတ္တမြားတုံးကိုရင်း။ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်ကိုရင်း။ စည်ကိုရင်း။ နို့ခမ်းအိုးကိုရင်း။ ယူ၍ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားပြီးသော်။ ဗာရာဏသီပြည်၏မနီးမဝေးဖြစ်သောအရပ်၌တည်၍ဗာရာဏသီမင်းအား ပြည်ကိုတည်းပေးမည်လော၊ စစ်ထိုးခြင်းကို တည်းပေး မည်လောဟုယောကျ်ားတယောက်၏ လက်၌ မှာစာကို သလိုက်၏။ မင်းသည်သတင်းစကားကြား၍ခိုးသူကိုဘမ်းအံ့ဟူ၍မြို့မှထွက်၏။စည်တဘက်အပြင်ကိုတီး၍အင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ကိုခြံရံစေ၏။ဗာရာဏသီမင်း၏ လွှမ်းမိုးသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ နို့ခမ်းအိုးကို သွန်သည်ရှိသော်မြစ်ကြီးဖြစ်၏။လူများသည်နို့ခမ်းမြစ်၌နစ်မွန်း၍ထွက်အံ့သောငှါ

မစွမ်းနိုင်၊ ပဲခွပ်ရဖြစ်သော ပုဆိန်ကိုခတ်၍မင်း၏ဦးခေါင်းကိုဆောင်ချေလော့ဟုဆို၏၊ ပဲခွပ်ရဖြစ်သောပုဆိန်သည်သွား၍ မင်း၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ယူပြီးလျှင် ခြေရင်း၌ချ၏။ တယောက်သောသူသည်မျှလည်း လက်နက်ကိုချီအံ့သော၄ါမစွမ်းနိုင်။ ထိုယောကျ်ားသည်များစွာသော အခြံအရံဖြင့်ခြံရံလျက်မြို့သို့ဝင်ပြီးသော် အဘိသိက်ခံခြင်းကိုပြု၍၊ ဒဓိဝါဟနအမည်ရှိသောမင်းဖြစ်၍တရားနှင့်ညီသဖြင့်မင်းပြု၏။ တနေ့သ၌၊ ထိုဒဓိဝါဟနမင်းသည့် မြစ်ကြီး၌ကြုတ်သဘွယ်ဖြစ်သောကွန်ဖြင့် ကစားစဉ်၊ ကဏ္ဏမုဏ္ဍဒိုင်မှ နတ်တို့၏အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော တလုံးသောသရက်သီးမှည့်သည် မျောလာ၍ ကွန်၌ငြိ၏။ ကွန်ကိုချီကုန်သောသူတို့သည် ထိုသရက်သီးကိုမြင်ကုန်၍ မင်းအား ဆက်ကုန်၏။ ထိုသရက်သီးသည် အိုးဇရည်းပမာဏရှိ၏။ ဝန်း၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိ၏။ မင်းသည် ဤသစ်သီးကားအဘယ်မည်သောအသီးနည်းဟု မုဆိုးတို့ကိုမေး၍၊ သရက်သီးတည်းဟု ပြန်ကြားသဖြင့် သုံးဆောင်လေ၏။ ထိုသရက်သီး၏အစေ့ကို မိမိ၏ဥယျာဉ်၌စိုက်စေ၍ နို့ရည်ရေဖြင့် သွန်းစေ၏။ သရက်ပင်သည်ဖြစ်လတ်၍ သုံးနှစ်မြောက်၌ အသီးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုသရက်ပင်အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရသည်ဖြစ်၏။ နို့ရည်ရေဖြင့်သွန်းလောင်းကုန်၏။ နံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့်လိမ်းကျံခြင်း၊ ပန်းဆိုင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်ဆွဲခြင်း၊ မွှေးကြိုင်သောဆီဖြင့် ဆီမီးညှိထွန်းခြင်း၊ ပုဆိုးတင်းတိမ်ဖြင့် ကာရံခြင်းဟု ဆိုအပ်သောအမှုကိုပြုအပ်၏။ အသီးတို့သည် ချိုသောအရသာရှိကုန်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိကုန်၏။ ဒဓိဝါဟနမင်းသည် တပါးကုန်သောမင်းတို့အား သရက်သီးကို ပြုသည်ရှိသော် အစေ့မှ အပင်ဖြစ်လတ္တံ့သည်မှစိုးသောကြောင့် အညွှန့်ဖြစ်ရာအရပ်ကို အဆိပ်ရှိသောအရိုးဖြင့်ထိုး၍သတ်၏။ ထိုမင်းအားသရက်သီးကိုစား၍အစေ့ကိုစိုက်ပျိုးခြင်း၄ါမတတ်ကောင်းရကား၊ ထိုမင်းတို့သည်ဤအရာ၌အကြောင်းသည် အသို့နည်းဟုမေးကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုအကြောင်းကိုသိကုန်၏။ ထိုအခါ၊ တယောက်သောမင်းသည် ဥယျာဉ်စောင့်ကိုခေါ်၍၊ ဒဓိဝါဟနမင်း၏သရက်သီး၏အရသာကိုဖျက်၍ ခါးသည်၏အဖြစ်ကို ပြုအံ့သော၄ါ သင်သည်စွမ်းနိုင်လတ္တံ့လောဟုမေး၍။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်စွမ်းနိုင်ပါ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုသို့တပြီးကား သွားလေလော့

ဟုဆို၍ တထောင်သောဥစ္စာကိုပေး၍ စေလိုက်၏။ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည်ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍။ တယောက်သောဥယျာဉ်စောင့်လာ၏ဟုမင်းအားကြားစေ၍။ထိုဒဓိဝါဟနမင်းသည် ခေါ်အပ်သည်ဖြစ်၍မင်း၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင်ရှိခိုးလျက်။ လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေ၏။ မင်းသည်ဥယျာဉ်စောင့်ဟူသည် သင်လောဟုမေးသည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊မှန်၏ဟုဆို၍မိမိ၏အစွမ်းကိုပြောဆို၏။ဒဓိဝါဟနမင်းသည်သွားချေသော့၊ငါတို့၏ ဥယျာဉ်စောင့်အထံ၌နေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအခါမှစ၍နှစ်ယောက်သောထိုသူတို့သည် ဥယျာဉ်ကို ပြုပြင်ကြကုန်၏။ ရောက်သစ်စဖြစ်သော ဥယျာဉ်စောင့်သည် အခါမဲ့ဖြစ်ကုန်သောပန်းတို့ကိုကောင်းစွာပွင့်စေလျက် အခါမဲ့ဖြစ်ကုန်သောအသီးတို့ကို သီးစေလျက်။ ဥယျာဉ်ကိုမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည်ကိုပြု၏။ ဒဓိဝါဟန မင်းသည်ထိုရောက်သစ်စဖြစ်သောဥယျာဉ်စောင့်အားကြည်ညို၍။ဥယျာဉ်စောင့်ဟောင်းကို ထုတ်လိုက်၍။ ထိုရောက်သစ်စဖြစ်သော ဥယျာဉ်စောင့်အားသာလျှင်ဥယျာဉ်ကိုပေး၏။ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် ဥယျာဉ်၏မိမိလက်သို့ရောက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ သရက်ပင်ကိုခြံရံ၍ တမာပင်တို့ကိုရင်း။ ခွေးတောက်နွယ်တို့ကိုရင်းစိုက်ပျိုး၏။ အစဉ်သဖြင့်တမာပင်တို့သည် ကြီးကုန်၏။ တမာမြစ်တို့နှင့်သရက်မြစ်တို့သည်ရင်း။ တမာခက်နှင့် သရက်ခက်တို့သည်ရင်း ရောနှော ထွေးရှက်ခြင်းဖြစ်ကုန်၏။ သာယာအပ်သော အရသာမရှိသော ချိုသောအရသာကင်းသောထိုတမာပင်နှင့်နှောခြင်းကြောင့်လျှင် ချိုသောအသီးရှိသော သရက်ပင်သည်တမာရွက်နှင့်တူသောအရသာရှိသည်ဖြစ်၍ ခါးခြင်းသို့ရောက်၏။ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် သရက်သီးတို့၏ခါးသည်အဖြစ်ကိုသိ၍ပြေးလေ၏။ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍သရက်သီးကိုစားသည်ရှိသော်။ ခံတွင်း၌သွင်းအပ်သောသရက်ရည်အရသာသည်တမာရည်တို့ကဲ့သို့ဖြစ်၍မျိုအံ့သောငှါမတတ်ကောင်းရကား ဟက်၍ထွေး၏။ ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဒဓိဝါဟနမင်း၏ အကျိုး အကြောင်းကိုဆုံးမတတ်သောအမတ်သည်ဖြစ်၏။ ဒဓိဝါဟနမင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ ပညာရှိ၊ဤသရက်ပင်အား ရှေး၌ဖြစ်သောပူဇော်သက္ကာရမှ ယုတ်ခြင်းသည်မရှိ၊ ဤသို့ဖြစ်လျက်လည်း ထိုသရက်ပင်၏အသီးသည်ခါး၏။အကြောင်းအသို့နည်းဟုမေးလိုရကား။

ဝဏ္ဏဂန္ဓရသူပေတော၊အမ္ဗောယံအဟုဝါပုရေ။
တမေဝပူဇံလဘမာနော၊ကေနမ္ဗောကဋုကပ္ဖလော။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသော၏ဂါထာကိုဆို၏။

ပဏ္ဍိတ၊ပညာရှိ။ အယံအမ္ဗော၊ ဤသရက်ပင်သည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသူပေတော၊အဆင်းအနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။အဟုဝါ၊ ဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌၊တမေဝပူဇံ၊ထိုရှေး၌ပြုမြဲတိုင်း ဖြစ်သောပူဇော်ခြင်းကိုသာလျှင်။ လဘမာနော၊ ရလျက်။ အမ္ဗော၊ သ ရက်သည်။ကေန၊အဘယ့်ကြောင့်။ ကဋုကပ္ဖလော၊ခါးသောအသီးရှိ လေသနည်း။

ထိုအခါ၌၊ဒဓိဝါဟနမင်းအားအကြောင်းကိုကြားလိုရကား၊ဘုရား လောင်းသည်။

ပုစိမန္ဒပရိဝါရော၊အမ္ဗောတေဒဓိဝါဟန။
မူလံမူလေနသံသဋ္ဌံ၊သာခါသာခံနိသေဝရေ။
အသာတသန္နိဝါသေန၊တေနမ္ဗောကဋုကပ္ဖလော။ ။
ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဒဓိဝါဟန၊နို့ဓမ်းတည်းဟူသောစစ်သည်ဗိုလ်ပါရှိသောမင်းမြတ်။ တေ၊အရှင်မင်းမြတ်၏။ အမ္ဗော၊မင်္ဂလာသရက်တော်သည်။ ပုစိမန္ဒပရိ ဝါရော၊ တမာပင်တည်းဟူသောအခြံအရံရှိ၏။ မူလံ၊ သရက်ပင်၏အ မြစ်သည်။ မူလေန၊တမာပင်၏အမြစ်နှင့်။သံသဋ္ဌံ၊နှီးနှော၏။ သာခါ၊တ မာပင်၏အခက်တို့သည်။ သာခံ၊သရက်ပင်၏အခက်ကို။ နိသေဝရေ၊ မှီဝဲကုန်၏။အသာတသန္နိဝါသေန၊မချိုကုန်သောတမာပင်တို့နှင့်ပေါင်း ဘော်ခြင်းတည်းဟူသော။ တေနကာရဏေန၊ထိုအကြောင်းကြောင့်။ အမ္ဗော၊သရက်ပင်သည်။ကဋုကပ္ဖလော၊ခါးသောအသီးရှိ၏။

ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ အမြစ်နှင့် တကွတမာပင်ခွေးတောက်နွယ်တို့ကိုဖြတ်စေ၍ထက်ဝန်းကျင်မှ၊မချို သောမြေမှုန့်တို့ကိုပယ်စေ၍၊ ချိုသောမြေမှုန့်တို့ကို ထည့်စေပြီးလျှင် နို့ရည်ရေသကာရေနံ့သာရေတို့ဖြင့် သရက်ပင်ကိုပြုပြင်စေ၏။ ထိုသ ရက်ပင်သည် ချိုသော အရသာရှိသောဝတ္ထုနှင့် ပေါင်းဘော် ရပြန် သောကြောင့်။တဘန်ချိုသောအသီးရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ဒဓိဝါဟန

မင်းသည် ပြကတော့သော ဥယျာဉ်စောင့်အား သာလျှင် ဥယျာဉ်ကို ဆောင်နှင်းသဖြင့် အသက်ထက်ဆုံးတည်၍ ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ပညာရှိအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဒဓိဝါဟနဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ စတုမဋ္ဌဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဥစ္စေ ဝိဋပမာရုယှ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤစတုမဋ္ဌဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။မထင်ရှားသောရဟန်းအိုကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ တနေ့သ၌၊ နှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝကတို့သည် အချင်းချင်း မေးခြင်း ဖြေခြင်းစကားဖြင့် နေကုန်သည်ရှိသော်။ တယောက်သောရဟန်းအိုသည်ထိုအဂ္ဂသာဝကတို့၏အထံသို့သွား၍သုံးယောက်မြောက်ဖြစ်၍နေ၏။ထိုရဟန်းအိုသည်။အရှင်ဘုရားတို့၊အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား ပြဿနာကိုမေးပါအံ့။အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း မိမိ၏ယုံမှားခြင်းကိုအကျွန်ုပ်ကိုမေးပါကုန်လော့ဟုဆို၏။မထေရ်မြတ်တို့သည် ထိုရဟန်းအိုကို ရွံရှာသဖြင့် နေရာမှထ၍ ဖဲလေကုန်၏။ မထေရ်မြတ်တို့၏တရားတော်ကိုနာခံအံ့သော၌နေကုန်သောပရိသတ်တို့၏အစည်းအဝေးပျက်သောကာလ၌၊ရဟန်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်သို့သွားကြ၍၊ အဘယ့်ကြောင့် အခါမဟုတ်သည်၌ လာကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌သာလျှင် သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုရဟန်းအိုကို ရွံရှာသဖြင့် စကားမဆိုမူ၍ဖဲကုန်သည်မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်း ဖဲလေကုန်ပြီဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သော်။ဘုရားလောင်းသည် တခုသောတောအရပ်၌

သစ်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ နှစ်ခုကုန်သောဟင်္သာငယ်တို့သည် စိတ္တကုဋ်တောင်မှထွက်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်သည် စောင့်အပ်သော သစ်ပင်၌ နားကုန်၍ အစာရှာအံ့သော ငှါ တပါးသောအရပ်သို့သွား၍ ပြန်လာကုန်သော်လည်း ထိုသစ်ပင်၌သာ လျှင်အပင်အပန်းဖြေ၍စိတ္တကုဋ်တောင်သို့သွားကုန်၏။ ကာလမြင့်ရှည် ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ ထိုဟင်္သာငယ်တို့အားဘုရားလောင်းနှင့် တကွအကျွမ်းဝင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပဲ၏။ သွားကုန်သော်ငင်း။ လာကုန်သော် ငင်း။ အချင်းချင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသဖြင့် တရားစကားကို ပြောဟောကြကုန်၍ပဲကုန်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ ထိုဟင်္သာငယ်တို့သည် သစ်ပင်ဖျား၌ နားကုန်၍ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ပြောဟော ကြကုန် သည်ရှိသော်၊ မြေခွေးတကောင်သည်ထိုသစ်ပင်၏အောက်၌ရပ်၍။ ထို ဟင်္သာငယ်တို့နှင့်တကွတိုင်ပင်ပြောဟောလိုရကား။

ဥစ္စေဝိဋပမာရုယှ၊မန္တ သဝှေါရဟောဂတာ။
နီစေဩရုယှမန္တယဝှော၊မိဂရာဇာပိသောဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ဘောဟံသပေါတကာ၊ အိုဟင်္သာငယ်တို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ဥစ္စေ၊ မြင့်သောအားဖြင့် မြင့်သောသစ်ပင်၌။ ဥစ္စတရံ၊ မြင့်လွန်းသော။ ဝိဋပံ၊ အခွပေါ်သို့။ အာရုယှ၊ တက်ကုန်၍။ ရဟောဂတာ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်သို့ကပ်ကုန်၍။ မန္တယဝှော၊ တိုင်ပင်ပြောဟောကြကုန်၏။ နီစေ၊ နိမ့်ရာအရပ်သို့။ ဩရုယှ၊ သက်ကုန်၍။ မန္တယဝှော၊ တိုင်ပင်ပြောဟော ကြလာ ကုန်လှည့်။ မိဂရာဇာပိ၊ သားမျိုး သေဌ်နင်း ငါမင်းမြတ်သည် လည်း။ သောဿတိ၊ နားထောင်လတ္တံ့။

ထိုအခါ၌၊ ဟင်္သာငယ်တို့သည် ရွံရှာသဖြင့်ထ၍ စိတ္တကုဋ်တောင် သို့သာလျှင်ပျံသွားလေကုန်၏။ ထိုဟင်္သာငယ်တို့၏ပျံသွားသောကာလ ၌ဘုရားလောင်းသည် မြေခွေးအား။

ယံသုဝဏ္ဏောသုဝဏ္ဏေန၊ဒေဝေါဒေဝေနမန္တယေ။
ကိံ တတ္ထစတုမဋ္ဌဿ၊ဗိလံပဝိသဇမ္ဗုက။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ဇမ္ဗုက၊ ဟယ်မြေခွေး။ သုဝဏ္ဏော၊ ကောင်းသော အဆင်းရှိသော ဟင်္သာတခုသည်။ သုဝဏ္ဏေန၊ ကောင်းသောအဆင်းရှိသောဟင်္သာ

တခုနှင့်။ ဒေဝေါ၊ နတ်ဖြစ်သော ဟင်္သာတခုသည်။ ဒေဝေန၊ နတ်ဖြစ်သောဟင်္သာတခုနှင့်။ယံမန္တယေ၊အကြင်တိုင်ပင်ပြောဆို၏။ ဝတ္ထု၊ထိုသို့တိုင်ပင်ပြောဆိုရာ၌။စတုမဋ္ဌသ၊ ကိုယ်၊ အမျိုး၊ အသံ၊ ဂုဏ်တည်းဟူသော လေးပါးသော အင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်လှ ပေသော။ တေ၊ သင်မြေခွေးအား။ကိံ၊အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ဟာရေဇမ္ဗုကာ၊ဟယ်မြေခွေး။ တွံ၊သင်သည်။ဗိလံ၊တွင်းသို့။ပဝိသ၊ဝင်လေလော့။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ရဟန်းအိုသည်။ထိုအခါ၊ မြေခွေးဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလာန်တို့သည်။ထိုအခါ၊ဟင်္သာငယ်နှစ်ခုဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ထိုမှတပါးယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊သစ်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောစတုမဋ္ဌဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ သီဟကောတ္ထုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။သီဟဂိုလိသီဟနခေါ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသီဟကောတ္ထုဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ တနေ့သ၌ကောကာလိကသည်တပါးသော အကြားအမြင်များကုန်သောရဟန်းတို့သည်တရားကိုဟောကုန်သည်ရှိသော် မိမိသည်လည်းဟောလိုသတတ်။အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုအောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် သာလျှင်ချဲ့အပ်၏။ အထူးကား။ ထိုအကြောင်း ကိုကြားတော်မူ၍မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ ကောကာလိကသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိ၏အသံကြောင့် ထင်ရှားသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းထင်ရှားသည်သာလျှင်ဖြစ်ဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သော်။ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ခြင်္သေ့ဖြစ်၍။တခုသောမြေခွေးမနှင့်တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကို

စွဲ၍သားကိုရ၏။ ထိုမြေခွေးမသားသည် လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းတို့ဖြင့်၎င်း။လက်သည်း၊ခြေသည်းတို့ဖြင့်၎င်း။မှင်ဆံအားဖြင့်၎င်း။အဆင်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့်၎င်းအဘနှင့်တူ၏။ အသံသည်ကားအမိနှင့်တူ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌၊ မိုးသည်ရွာ၍ စဲသည်ရှိသော်။ ခြင်္သေ့ တို့သည်ဟောက်ကုန်၍ခြင်္သေ့တို့၏မြူးတူးခြင်းကိုမြူးတူးကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုမြေခွေးမသားခြင်္သေ့သည်လည်းထိုခြင်္သေ့စစ်တို့၏အလယ်၌ဟောက်ထိုသည်ဖြစ်၍မြေခွေးသံကိုမြည်၏။ ထိုအခါ၊ မြေခွေးမသား၏မြေခွေးသံကိုကြားကုန်၍။ ခြင်္သေ့တို့သည်ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏။ ထိုမြေခွေးမသား၏အသံကိုကြား၍တပါးသောဘုရားလောင်း၏ဇာတ်တူဖြစ်သောသားသည်။ဘခင်၊ ဤခြင်္သေ့သည်အဆင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တူ၏။ထိုခြင်္သေ့၏အသံသည်တမူကား၊ကျွန်ုပ်တို့မှတပါးသောမြေခွေးသံနှင့်တူ၏။ဤခြင်္သေ့သည်အဘယ်မည်သော ခြင်္သေ့နည်းဟုမေးလိုရကား။

သီဟင်္ဂုလီသီဟနခေါ၊သီဟပါဒပတိဋ္ဌိတော။
သောသီဟောသီဟသင်္ဃမှိ၊ဧကောနဒတိအညထာ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ ဘခင်။ အယံသီဟော၊ ဤခြင်္သေ့သည်။ သီဟင်္ဂုလီ၊ ခြင်္သေ့တို့၏ခြေချောင်း၊လက်ချောင်းတို့နှင့်တူသောခြေချောင်း၊လက်ချောင်းရှိ၏။သီဟနခေါ၊ခြင်္သေ့တို့၏ခြေသည်း၊ လက်သည်းနှင့်တူသော ခြေသည်း၊လက်သည်းရှိ၏။သီဟပါဒပတိဋ္ဌိတော၊ခြင်္သေ့တို့၏ခြေတို့ဖြင့်သာလျှင်ရပ်၏။သောသီဟော၊ထိုခြင်္သေ့သည်။သီဟသင်္ဃမှိ၊ခြင်္သေ့အပေါင်း၌။ဧကော၊တစီးတည်း။ အညထာ၊ ခြင်္သေ့သံမှတပါးသော မြေခွေးသံဖြင့်။နဒတိ၊မြည်၏။ကော၊အဘယ်ခြင်္သေ့နည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ချစ်သား၊ ဤခြင်္သေ့သည်သင်၏ညီတည်း။ မြေခွေးမ၏သားဖြစ်၍ အဆင်းအားဖြင့်ငါနှင့်တူ၏။ အသံအားဖြင့်အမိနှင့်တူ၏။ ဤသို့ဆိုပြီးသော်မြေခွေးမသားကိုခေါ်၍။ ချစ်သား၊ ဤနေ့မှစ၍ ဤအရပ်၌နေသည်ရှိသော် နည်းသော အသံရှိသည်ဖြစ်၍နေလော့။တဘန်အကယ်၍မြည်ပြန်အံ့။ မြေခွေး၏အဖြစ်ကိုသိပြန်လတ္တံ့ဟုဆုံးမလိုရကား။

မာတင့်နဒီရာဇပုတ္တ၊အပ္ပသဒ္ဒေါဝနေဝသ။
သရေနမာတံဇာနေယျ၊နဟိတေပေတ္တိကောသရော။ ။
ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။
ရာဇပုတ္တ၊ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း၏သား။ တွံ၊သင်သည်။ မာနဒီ၊မ
မြည်လင့်။အပ္ပသဒ္ဒေါ၊ အသံမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝနေ၊ တော၌။ ဝသ၊နေ
လော့။သရေန၊အသံအားဖြင့်။တံ၊သင့်ကို။မာဇာနေယျ၊ ခွေးဟူ၍မသိ
စေကုန်လင့်။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။တေ၊သင်၏။ သရော၊အသံသည်။ နပေတ္တိ
ကော၊အဘဖြစ်သောခြင်္သေ့မင်း၏အသံနှင့်မတူ။
အဘဖြစ်သောခြင်္သေ့မင်း၏၍သို့သောအဆုံးအမကိုကြား၍တဘန်
မြည်အံ့သောငြါမဝံ့လေ။
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၍ဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရ
ဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌ကောကာလိကသည်။ထိုအခါ၊ မြေခွေးဖြစ်ဘူးပြီ။
ယခုအခါ၊ ရာဟုလာသည်။ထိုအခါ၊ ခြင်္သေ့မင်း၏သားဖြစ်ဘူးပြီ။ ထိုမှ
တပါးယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်ဘူး
ပြီ။ ၍သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်
သောသီဟကောတ္ထုဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ သီဟစမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်။နေတံသီဟဿနဒီတံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သီဟစမ္မဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကိုပင်လျှင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်
မူ၏။ ထိုကောကာလိကသည် ၍ကာလ၌အသံဖြင့်ဟောအပ်သောတ
ရားကို ဟောလို သည်ဖြစ်၍။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို
ကြားတော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။
ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည်မင်းပြုလတ်သော်။ ဘုရားလောင်းသည်လယ်လုပ်မျိုး၌ဖြစ်၍
အရွယ်သို့ရောက်သည် ရှိသော်လယ်လုပ်သော အမှုဖြင့် အသက်မွေး
ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုကာလ၌တယောက်သောကုန်သည်သည် မြည်း၌ဝန်

ကိုတင်သဖြင့် ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုလျက်သွား၏။ ထိုကုန်သည်သည် ရောက်လေရာရောက်လေရာ အရပ်တို့၌မြည်း၏ ကျောက်ကုန်းမှကုန်ထုပ်ကိုချ၍မြည်းကိုခြင်္သေ့အရေဖြင့်ရုံ၍ သလေးခင်းမုယောခင်းတို့၌ လွှတ်၏။လယ်စောင့်ကုန်သောသူတို့သည် မြည်းကိုမြင်ကုန်၍၊ ခြင်္သေ့ဟူသောအမှတ်ဖြင့်ချဉ်းကပ်အံ့သောငှါ မဝံ့ကုန်။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ ထိုကုန်သည်သည်တခုသောရွာတံခါး၌နေခြင်းကိုယူ၍နံနက်စာချက်စဉ်ထိုအရပ်မှမြည်း၌ခြင်္သေ့အရေကိုရုံ၍မုယောခင်း၌လွှတ်၏။ လယ်စောင့်ကုန်သော သူတို့သည် ခြင်္သေ့ဟူသော အမှတ်ဖြင့်ထိုမြည်းသို့ ချဉ်းကပ်အံ့သောငှါမဝံ့ကုန်သဖြင့် အိမ်သို့သွားကုန်၍လယ်ရှင်တို့အားကြားကုန်၏။ ရွာ၌နေကုန်သောသူတို့သည်လက်နက်တို့ကို ယူကုန်၍၊ စည်၊ ခရုသင်းတို့ကို တီးမှုတ် ကုန်လျက် လယ်၏အနီးသို့ သွားကုန်၍ ကြွေးကြော်ကုန်၏။ မြည်းသည်သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ မြည်း၏မြည်သံကိုမြည်၏။ထိုအခါ၊ ထိုသတ္တဝါ၏မြည်း၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းသည်။

နေတံသီဟဿနဒိတံ၊ဗျဂ္ဃဿနစဒီပိနော။
ပါရုတောသီဟစမ္မေန၊ဇမ္မောနဒတိဂဒြဘော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ဘောန္တော၊အချင်းတို့။ဧတံနဒိတံ၊ ထိုအသံသည်။သီဟဿ၊ ခြင်္သေ့၏။နနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။ ဗျဂ္ဃဿစ၊ ကျား၏လည်း။ နနဒိတံ၊ အသံမဟုတ်။ ဒီပိနောစ၊သစ်၏လည်း။ နနဒိတံ၊ အသံမဟုတ်။ သီဟစမ္မေန၊ ခြင်္သေ့အရေဖြင့်။ပါရုတော၊ ရုံအပ်သော။ဇမ္မော၊ ယုတ်မာသော။ ဂဒြဘော၊မြည်းသည်။နဒတိ၊မြည်၏။

ရွာ၌နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း ထိုသတ္တဝါ၏မြည်း၏ အဖြစ်ကိုသိကုန်၍ အရိုးတို့ကိုကျိုးအောင်ရိုက်နှက်ကုန်သဖြင့် လည်းစေပြီးသော်ခြင်္သေ့အရေကိုယူ၍သွားလေကုန်၏။ ထိုနောက်မှထိုကုန်သည်သည်လာလတ်၍ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သောထိုမြည်းကိုမြင်၍။

စိရံပိခေါတံခါဒေယျ၊ဂဒြဘောဟရိတံယဝံ။
- ပါရုတောသီဟစမ္မေန၊ရဝမာနောဝဒူဿယိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

အယံဂဒြဘော၊၍မြည်းသည်။အတ္တနော၊မိမိ၏။ဂဒြဘဘာဝံ၊မြည်း

၏အဖြစ်ကို။ အဇာနာပေတွာ၊ မသိလေသည့်ရှိသော်။ သီဟ စမ္မေန၊ ခြင်္သေ့အရေဖြင့်။ပါရုတော၊ ရုံအပ်သည်ဖြစ်၍။စိရံပိခေါ၊ မြင့်ရှည်စွာသာလျှင်။ ဟရိတံ၊စိမ်းစိုသော။ ယဝံ၊မုယောကို။ခါဒေယျ၊ စားရလေရာ၏။ရဝမာနောဝ၊ မြည်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ အဗ္ဘာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။ ဒုသယိ၊ဖျက်ဆီး၏။

ထိုကုန်သည်သည် ဤသို့ဆိုစဉ်ပင်လျှင် မြည်းသည်ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်ဝပ်လျက်သေ၏။ကုန်သည်သည်လည်းထိုမြည်းကိုစွန့်၍သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ၊ကုန်သည်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ကောကာလိကသည်။ထိုအခါ၊မြည်းဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ထိုမှတပါးယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ ပညာရှိသော လယ်လုပ်ယောကျ်ားဖြစ်ဘူးလေပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသီဟစမ္မဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ သီလာနိသံသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ပသသဒ္ဓါယသီလသ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသီလာနိ သံသ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။တယောက်သောသဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသောဒါယကာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ရတနာ သုံးပါးအား ကြည်ညို သော ဘုရားသဗ္ဗညု၏ တပည့်ဖြစ်သော ထိုဒါယကာသည် တနေ့သ၌၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွားသည်ရှိသော် ညချမ်းသောအခါ၌။ အစိရဝတီမြစ်နားသို့ရောက်၍။လှေရှင်သည်လှေကိုတဘက်ကမ်းနား၌ထား၍တရားနာအံ့သောငှါသွားသည်ရှိသော်။ထိုဆိပ်၌လှေကိုမမြင်၍ဘုရားလျှင်အာရုံရှိသောပီတိကိုယူလျက်မြစ်သို့သွား၍ဆင်း၏။ ခြေတို့သည်ရေ၌မနစ်ကုန်။ ထိုဒါယကာသည်မြေအပြင်၌သွားသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အလယ်သို့ရောက်သောကာလ၌ လှိုင်းတံပိုးကိုရှု၏။ ထိုအခါ ထိုဒါယကာ၏ဘုရားလျှင်အာရုံရှိသောပီတိသည်ညှိုးသည်ဖြစ်၏။ ခြေတို့သည် နစ်အံ့

သော၌ါအားထုတ်ကုန်၏။ ထိုဒါယကာသည်တဘန်ဘုရားလျှင်အာရုံရှိသောပီတိကိုမြဲမြဲစွာပြု၍ ရေပေါ်အပြင်ဖြင့်သာလျှင်သွားလျက်။ ဧတဝန် ကျောင်းတော်သို့ဝင်၍။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက်လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါယကာနှင့်တကွစကားစေ့စပ်ခြင်းကိုပြုတော်မူလို၍။ ဒါယကာ၊အသို့နည်း။ ခရီးသို့လာလတ်သည်ရှိသော်ပင်ပန်းခြင်းကင်းသဖြင့်လာရ၏လောဟုမေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားလျှင်အာရုံရှိသောပီတိကိုယူ၍ ရေအပြင်၌တည်ရာကိုရ၍မြေကိုနင်းသကဲ့သို့လာရ၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ဒါယကာ၊ သင်သည်သာလျှင် ငါ၊ဘုရားကျေးဇူးတော်တို့ကို အောက်မေ့၍တည်ရာကိုရသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဒါယကာတို့သည်သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်၌သင်္ဘောလှေပျက်လတ်သည်ရှိသော်။ ဘုရားကျေးဇူးတို့ကိုအောက်မေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍တည်ရာကို ရဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုဒါယကာသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသက်ထက်တော်၌၊ထိုကဿပမြတ်စွာဘုရား၏တပည့်ဖြစ်သော သောတာပန်ဒါယကာသည်တယောက်သောဆတ္တာသည် ဖြစ်သောသူကြွယ်နှင့်တကွသင်္ဘောကိုစီး၏။ ထိုဆတ္တာသည်၏မယားသည်။ အရှင်၊ဤသူ၏ချမ်းသာခြင်းဆင်းရဲခြင်းသည် အရှင်၏ဝန်သည်ဖြစ်စေဟု ဆို၍ ဆတ္တာသည်ကိုထိုဒါယကာ၏ လက်၌အပ်လိုက်ရ၏။ထိုအခါ၊ ထိုဒါယကာ၏သင်္ဘောသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဝယ်သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်၌ ပျက်လေသည်ရှိသော်။ နှစ်ယောက်ကုန်သော ထိုသူတို့သည်လည်းတခုသောပျဉ်၌စီးကုန်လျက်တခုသောကျွန်းငယ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ထိုကျွန်းငယ်၌ထိုဆတ္တာသည်သည်ငှက်တို့ကိုသတ်၍ စားသည်ရှိသော်။ထိုသောတာပန်ဒါယကာအားလည်းပေး၏။ သောတာပန်ဒါယကာသည် ငါ့အားအလိုမရှိဟုဆို၍ မစားဘဲနေ၍ပြီးမှ၊ ထိုဒါယကာသည်ဤအရပ်၌ရတနာသုံးပါးတို့ကိုထား၍ တပါးသော ကိုးကွယ်ရာသည်မရှိဟုကြံ၍။ရတနာသုံးပါး၏ကျေးဇူးကိုအောက်မေ့၏။ထိုအခါ၊ ထိုဒါယကာ၏ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကိုအောက်မေ့စဉ်၊ ထိုကျွန်းငယ်၌ဖြစ်သောနဂါးမင်းသည်မိမိ၏ကိုယ်ကိုသင်္ဘောကဲ့သို့ပြု၍ဘန်ဆင်း၏။

သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သားသည် သဘော်သူကြီးပြု၍။ လှေကိုရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍။ လင်းယဉ်တိုင်သုံးခုတို့သည် ပတ္တမြားညိုတို့ဖြင့်ပြီးကုန်၏။ တန်းဆာသည်ရွှေဖြင့်ပြီး၏။ ကြိုးတို့သည်ငွေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ထိုးဝါးတက်မတို့သည်ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သားသည်သဘော်၌စီး၍ဇမ္ဗူဒိပ်သို့သွားလိုကုန်သောသူတို့သည် ရှိကုန်သလောဟုကြွေးကြော်၏။ ဒါယကာ၊ ငါတို့သည်သွားလိုကုန်၏ဟုဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကား၊ လာလော့၊ သဘော်သို့တက်လော့ဟုသမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သားဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုဒါယကာသည် သဘော်လှေသို့တက်၍ ဆေတ္တာသည်ကိုခေါ်၏။ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သားသည်သင့်အားသာလျှင်ထိုက်၏။ ထိုဆေတ္တာသည်အားမထိုက်ဟုဆို၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုဆေတ္တာသည်အား သီလဂုဏ အာစာရသည် မရှိသော ကြောင့်မထိုက်။ ငါသည်သင်၏ အကျိုး၌ သာလျှင်သဘော်ကိုဆောင်ခဲ့၏။ ထိုဆေတ္တာသည်၏အကျိုး၌မဆောင်ခဲ့ဟုဆို၏။ သင်ဆိုတိုင်းမှန်သည်ဖြစ်စေ၊ ငါသည်လှူအပ်သော အလှူဖြင့်၎င်း။ စောင့်ရှောက်အပ်သောသီလဖြင့်၎င်း။ ပွါးအပ်သောဘာဝနာဖြင့်၎င်း။ ထိုဆေတ္တာ သည်အား အဘို့ကို ပေး၏ဟုဆိုသည် ရှိသော်ဆေတ္တာသည်သည်။ အရှင်၊ ဝမ်းမြောက်ပါ၏ဟုဆို၍။ နတ်သားသည်ယခုအခါ၌ယူအံ့ဟု ထိုဆေတ္တာသည်ကိုလည်းတင်၍ နှစ်ယောက်ကုန်သောလူတို့ကိုလည်းသမုဒ္ဒရာမှထွက်စေ၍။ မြစ်ဖြင့်ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏လည်းအိမ်၌ ဥစ္စာကိုတည်စေ၍။ ပညာရှိတို့နှင့်သာလျှင်တကွပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကိုပြုအပ်၏၊ ဤဆေတ္တာသည်အား ဤဒါယကာနှင့် အကယ်၍ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် မဖြစ်ငြားအံ့။ သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်၌ သာလျှင် ဆေတ္တာသည်ပျက်စီးလတ္တံ့ဟုပညာရှိနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်း၏ ကျေးဇူးကိုဆိုလိုရကား။

ပဿသဒ္ဓါယသီလဿ၊စာဂဿစအယံဖလံ။
နာဂေါနာဝါယဝဏ္ဏေန၊သဒ္ဓိဝဟာတုပါသကံ။ ။
သဗ္ဘိရေဝသမာသေထ၊သဗ္ဘိကုဗ္ဗေထသန္ထဝံ။
သတံဟိသန္နိဝါသေန၊သောတ္ထိံဂစ္ဆတိနှာပိတော။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘော၊အချင်းတို့။သဒ္ဓါယစ၊လောကီလောကုတ္တရာဖြစ်သော သဒ္ဓါ၏ရင်း။ သီလသဿစ၊ လောကီလောကုတ္တရာ ဖြစ်သောသီလ၏ရင်း။စာဂဿစ၊ပေးကမ်းစွန့်ကြဲအပ်သောဝတ္ထုကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ကိလေသာကိုစွန့်ခြင်း၏ရင်း။အယံဖလံ၊ဤဒုဇ်ဖလံ၊ဤအကျိုးကို။ပဿပဿထ၊ရှုကုန်လော့၊တနည်းကား။သဒ္ဓါယစ၊ လောကီလောကုတ္တရာသဒ္ဓါ၏ရင်း။သီလဿစ၊လောကီလောကုတ္တရာသီလ၏ရင်း။ စာဂဿစ၊ပေးကမ်းစွန့်ကြဲအပ်သောဝတ္ထုကိုပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ကိလေသာကိုစွန့်ခြင်း၏ရင်း။ဖလံ၊အကျိုးကို။ ပဿပဿထ၊ရှုကုန်လော့။ အယံနာဂေါ၊ ဤနဂါးသည်။နာဝါယ၊သင်္ဘော၏။ဝဏ္ဏေန၊အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့်။သဒ္ဓံ၊ရတနာသုံးပါးတို့၌သဒ္ဓါခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ဥပါသကံ၊ ဒါယကာကို။ ဝဟတိ၊ကြဉ်းဆောင်၏။ ပေါသော၊ ယောကျ်ားသည်။ သဗ္ဗိယောဝ၊ ပညာရှိတို့နှင့်သာလျှင်။သမာသေထ၊ပေါင်းဘော်ရာ၏။ သဗ္ဘိ၊ပညာရှိတို့နှင့်။သန္ထဝံ၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းကို၊ကုဗ္ဗေထ၊ ပြုရာ၏။ ဟိယသ္မာ၊ထိုစကားသည်သင့်၏။သတံ၊ပညာရှိတို့နှင့်။သန္နိဝါသေန၊ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့်။နှာပိတော၊ဆတ္တာသည်သည်။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့။ဂစ္ဆတိ၊ရောက်၏။

ဤသို့သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သားသည်ကောင်းကင်၌ရပ်လျက်တရားဟော၍ဆတ္တာသည်ကိုဆုံးမပြီးလျှင်နဂါးမင်းကိုယူ၍မိမိ၏ဗိမာန်သို့သာလျှင်သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍၊ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ဒါယကာသည် သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ဒါယကာ၊ ထိုအခါ၊သောတာပန်ဖြစ်သောဒါယကာသည်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီ၊ယခုအခါ၌၊သာရိပုတ္တရာသည်။ထိုအခါ၊နဂါးမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ သမုဒ္ဒရာ စောင့်နတ်သား ဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသီလာနိသံသဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည်၊အလွန်တရားခဲယဉ်းစွာ

သောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍ရဟန်းရှင်လူပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွါးချမ်းသာ အကျိုး၄ါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌မဟာဥပရာဇာ မယ်တော် အရှင်မိဘုရားမြတ်သည့် ဆောက်အပ်သော မင်္ဂလာ ဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ (ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည် မြန်မာပြန် ဆိုအပ်သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောအသဒိသဝဂ်သည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ်၊ အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့်အပြီးသို့ရောက်၏။

၁။ ရူဟကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အပိရူဟကဆိန္နာပိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရူဟကဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထုသည် အဋ္ဌနိပါတ်ဣန္ဒြိယဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။အထူးကား။ ထိုရဟန်းကို။ရဟန်း၊ ဤမိန်းမသည်သင်၏အကျိုးမဲ့ကိုပြုတတ်သောမိန်းမတည်း။ရှေး၌လည်းဤမိန်းမသည် သင့်အား မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၏အလယ်၌ အရှက်ခွဲ၍ အိမ်မှ နှင်ထုတ်သော အခြင်းအရာကိုပြုစေဘူး၏။ ဤသို့မိန့်တော်မူ၍။ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန် အပ်သည် ဖြစ်၍။ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏မိဘုရားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၍အ ရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းလွန်သဖြင့်မင်းအဖြစ်၌ တည်၍တရားသဖြင့်မင်းပြု၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား ရူဟကအမည် ရှိသော ပုရောဟိတ်သည်ရှိ၏။ ထိုရူဟကပုရောဟိတ်၏ပုဏ္ဏေးမဖြစ်သောမယားသည် ပုရာဏီအမည်ရှိ၏။ မင်းသည်ပုဏ္ဏားအားမြင်းတို့၏ တန်းဆာဖြင့်တန်းဆာဆင်၍မြင်းကိုပေးလိုက်၏။ ထိုရူဟကပုဏ္ဏားသည်ထိုမြင်းကိုစီး၍

မင်းအားခစားရာအရပ်သို့သွား၏။ ထိုအခါ၌၊ရှုဟာကပုဏ္ဏားကို တန်း
ဆာဆင်အပ်သော မြင်း၏ကျောက်ကုန်း၌စီး၍သွားသည်ကိုရင်း။ လာ
သည်ကိုရင်းမြင်ကုန်၍ထိုထိုအရပ်၌နေကုန်သောလူတို့သည်မြင်း၏အ
ဆင်းသည်အံ့ဘွယ်ရှိစွ။ မြင်းသည်အံ့ဘွယ်သရဲလျှင်တင့်တယ်၏။ ဤ
သို့မြင်းကိုသာလျှင် ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ထိုရှုဟာကပုဏ္ဏားသည် အိမ်သို့
သွားလေ၍ ပြာသာဒ်သို့တက်၍မယားကို။ ရှင်မ၊ ငါတို့၏မြင်းသည်အ
လွန်လျှင်တင့်တယ်၏၊ နံပါးနှစ်ဘက်၌နေကုန်သောလူတို့သည်ငါတို့
၏မြင်းကိုသာလျှင် ချီးမွမ်းကြကုန်၏ဟု ပြောဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏေးမသည်
ကား အတန်ငယ် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောအကျင့်နှင့်ယှဉ်၏။ ယောကျ်ားတ
ပါးတို့နှင့်လွန်ကျူးသောသဘောရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။ ထိုရှုဟာကပုဏ္ဏား
ကို။သင်သည်မြင်း၏တင့်တယ်ခြင်းအကြောင်းကိုမသိ။ ဤမြင်းသည်မိ
မိ၌ဆင်ယင်အပ်သောတန်းဆာကိုမှီ၍တင့်တယ်၏။ သင်သည်မြင်းကဲ့
သို့တင့်တယ်လိုသည်ဖြစ်အံ့။ မြင်း၌ဆင်ယင်သောတန်းဆာကိုဆင်၍ခ
ရီးအလယ်သို့သက်၍မြင်းကဲ့သို့ခြေတို့ကို ထောက်လျက်သွား၍မင်းကို
ဖူးလေလော့။မင်းသည်လည်းသင့်ကိုချီးမွမ်းလတ္တံ့။ လူတို့သည်လည်း
သင့်ကိုသာလျှင်ချီးမွမ်းကုန်လတ္တံ့ဟုဆို၏။ရူးသောသဘောရှိသောထို
ပုဏ္ဏားသည်ထိုပုဏ္ဏေးမ၏စကားကိုကြား၍။ ဤမည်သောအကြောင်း
ကြောင့်ထိုပုဏ္ဏေးမသည်ငါ့ကိုဆို၏ဟု မသိ၍အဟုတ် အမှန်ပင်ဆို၏
ဟုအမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုပုဏ္ဏေးမဆိုတိုင်းပြုလေ၏။ အကြင်အကြင်
သူတို့သည်မြင်ကုန်၏။ ထိုထိုသူတို့သည် ပြက်ရယ်ပြုကုန်လျက်ဆရာ
သည် တင့်တယ်လှပေ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။ မင်းသည်ကား ထိုရှုဟာက
ပုဏ္ဏားကို။ဆရာ၊ သင်၏အအိမ်ဖြင့်ဘွဲ့အပ်သောသည်းခြေသည်ပျက်
သလော၊သင်သည်ရူးသလော။ ဤသို့အစရှိသော စကား တို့ကို ဆို၍
ရှက်စေ၏။ ထိုအခါ၌၊ ပုဏ္ဏားသည် မလျောက်ပတ်သော အမှုကိုငါ
သည် ပြုအပ်ပြီဟု ရှက်သည်ဖြစ်၍။ ထိုပုဏ္ဏေးမ သည် မင်းနှင့်တကွ
သောပရိသတ်၏အတွင်း၌ရှက်စေ၏ဟုပုဏ္ဏေးမအားအမျက်ထွက်၍။
သတ်ပုတ်၍ ထိုပုဏ္ဏေးမကို နှင်ထုတ်အံ့ဟု ကြံ၍အိမ်သို့ သွားလေ၏။
ယောကျ်ားတပါးတို့နှင့် လွန်ကျူးလေ့ရှိသောပုဏ္ဏေးမသည် ထိုရှုဟာ
က၏အမျက်ထွက်၍လာသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ မဆွကသာလျှင်တံခါး

ငယ်ဖြင့်ထွက်၍ မင်း၏နန်းတော်သို့ သွား၍လေးရက်ငါးရက်ပတ်လုံး နန်းတော်၌သာလျှင်နေလေ၏။ မင်းသည်ထိုအကြောင်းကို သိ၍ပုရောဟိတ်ကိုခေါ်စေ၍။ ဆရာ၊ မိန်းမ၏ အဖြစ်မည်သည့်ကား ဖြစ်မြဲလျှင်တည်း။ပုဏ္ဏေားမအားသဦးခံအံ့သောငှါသင့်၏ဟုသည်းခံစိမ့်သောငှါ။

အပိရူဟကဆိန္နာပိ၊ဇိယာသန္ဓိယတေပုန။
သန္ဓိယာသုပုရာဏိယာ။မာကောဓဿဝသံဂမိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၏ဂါထာကိုဆို၏။

ဘောရူဟက၊အိုရူဟက။အပိ၊စင်စစ်။ဆိန္နာပိ၊ပြတ်လေသော်လည်း။ ဇိယာ၊လေးညို့ကို။ ပုန၊တဖန်။သန္ဓိယတေ၊ ဆက်ပြန်အပ်၏။ ပုရာဏိယာ၊ပုရာဏီနှင့်။သန္ဓိံ၊တကွ။ သန္ဓိယဿု၊ စေ့စပ်ပြန်ဦးလော့။ ကောဓဿဝသံ၊အမျက်၏နိုင်ငံသို့။မာဂမိ၊မလိုက်လင့်။

ထိုစကားကိုကြား၍ရူဟကသည်။

ဝိဇ္ဇမာနေသုဝါကေသု၊ဝိဇ္ဇမာနေသုကာရိသု။
အညံဇိယံကရိဿာမိ၊အလညေဝပုရာဏိယာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုမြောက်သော၏ဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဝါကေသု၊နှုးညံ့ကုန်သောလျှော်တို့သည်။ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ရှိကုန်သော်ငြား။ကာရိသု၊ လေးညှို့ကိုပြုတတ်ကုန်သောသူတို့သည်။ ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ ရှိကုန်သော်ငြား။အညံ၊ တပါးသော။ ဇိယံ၊ လေးညှို့သစ်ကို။ကရိဿာမိ၊ပြုအံ့။ ပုရာဏိယာ၊ လေးညှို့ဟောင်းဖြင့်။ မေ၊အကျွန်ုပ်အား။အလညေဝ၊အလိုမရှိပြီသလျှင်ကတည်း။

ဤသို့ဆို၍ထိုပုဏ္ဏေားမကိုနှင်ထုတ်၍တပါးသောပုဏ္ဏေားမကိုဆောင်ယူလေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင်သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြသည်၏အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်း၊ယခုအခါ၊သင်၏ဤမယားဟောင်းသည်။ထိုအခါ၊ပုဏ္ဏေားမဖြစ်ဘူးလေပြီ။ယခုအခါ၊သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ရူဟကမည်သောပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးလေပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်

သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောရူဟကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ သိရိကာဠကဏ္ဏိဇာတ်။

ဇာတ္တိသိယာရူပဝတီ၊ ဤသို့အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိရိကာဠကဏ္ဏိဇာတ်သည် မဟာဥမဂ်ဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။နှစ်ခုမြောက်သောသိရိကာဠကဏ္ဏိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ ရူဠ္ဌပဒုမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အယမေဝသာ အဟာသိ့သောနအညော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရူဠ္ဌပဒုမဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထုသည် ဥမ္မာဒန္တီဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ အထူးကား။ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်။ ရဟန်း၊ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့၏ဟုငါကြားရသည်ကား မှန်သလောဟု ဘုရားမိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား၊ မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်၏။ အဘယ်သူသည်လျှင်သင့်ကို ငြီးငွေ့စေသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် တန်းဆာ ဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော မိန်းမတယောက်ကိုမြင်၍ ကိလေသာ၏ အလိုသို့ လိုက်သည်ဖြစ်၍ သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့၏ဟုနားတော်လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်း၊ မိန်းမမည်သည်ကားကျေးဇူးကိုမသိတတ်၊ အဆွေခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားတတ်၏။ မာယာများ၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်မိမိ၏လက်ျာပုဆစ်ထူးသွေးကို သောက်စေကုန်၍ဇီဝိတဒါနတိုင်အောင် ပေးကုန်၍သော်လည်း မိန်းမ၏စိတ်ကိုမရဘူးကုန်။ ဤသို့မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်း၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဘုရားကြီး ဝမ်း၌ဖြစ်၏။ အမည် မှည့်သော နေ့၌၊ ထိုဘုရားလောင်းအားပဒုမသတို့သားဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုပဒုမတို့သား၏နောက်အခါ၌ခြောက်ယောက်သောညီတော်ငယ်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားခုနစ်ယောက်တို့သည်အစဉ်သဖြင့်ကြီးကုန်၏။ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကို ယူကုန်၍မင်း၏ပရိသတ်သို့သွားလာကုန်၏။ ထိုအခါတနေ့သ၌၊ မင်းသည်မင်းရင်ပြင်ကိုကြည့်လျက်ရပ်သည်ရှိသော်။ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မင်းခစားရာအရပ်သို့ လာလတ်ကုန်သော မင်းသားတို့ကိုမြင်၍ဤမင်းသားတို့သည်ငါ့ကိုသတ်၍မင်းအဖြစ်ကိုယူကုန်ရာ၏ဟု ရွံရှာခြင်းကိုဖြစ်စေ၍။ ထိုမင်းသားတို့ကိုခေါ်စေပြီးလျှင်။ ချစ်သားတို့၊ သင်တို့သည်ဤမြို့၌နေအံ့သောငှါမရကုန်။ သင်တို့သည် တပါးသောအရပ်သို့သွားကုန်၍ငါလွန်မှလာလတ်ကုန်၍အမျိုး၏ဥစ္စာဖြစ်သောပြည်ကို ယူကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုမင်းသား တို့သည်ခမည်းတော်စကားကိုဝန်ခံကုန်လျက် မျက်ရည်စွတ်ရိုငိုကုန်၍မိမိတို့၏အိမ်မှထွက်ကုန်၍မယားတို့ကို ယူကုန်၍။ သွားလိုရာရာအရပ်သို့သွားကုန်၍။ အသက်မွေးကုန်အံ့ဟု မြို့မှထွက်ကုန်၍ ခရီးသို့ သွားကြကုန်သည်ရှိသော်။ တခုသောကန္တာရသို့ရောက်ကုန်၍။ ထမင်းအဖျော်ကိုမရကုန်သည်ဖြစ်၍။ ငတ်မွတ် ဆာလောင်ခြင်းကို သည်းခံအံ့သောငှါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ငါတို့သည်အသက်ရှင်ကုန်မူကားမိန်းမတို့ကိုရကုန်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်းကုန်၍ ညီငယ်၏မယားကိုသတ်ကုန်၍။ တဆဲ့သုံးစုပြုကုန်၍အသားကိုစားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ရင်း။ မယား၏ရင်း ရအပ် သော အစုတို့တွင် တစုကို ထား၍ တစုကိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည်လည်း စားကုန်၏။ ဤသို့ ခြောက်ရက်ပတ်လုံး ခြောက်ယောက်သော မိန်းမတို့ကိုသတ်ကုန်၍ အသားကိုစားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်း သည်ကား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစုစီ ထား၍ ခြောက်စုတို့ကိုရှိစေ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုရားလောင်း၏ မယားကို သတ်ကြကုန်အံ့ဟူ၍ ဆိုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုခြောက်စုတို့ကိုထိုညီတော်တို့အားပေး၍ ယနေ့ဤခြောက်စုတို့ကို စားကြကုန်ဦးလော့။ နက်ဖြန်မှသိရကြကုန်အံ့ဟုဆို၍အသားကိုစားကြ

ကုန်၍ ထိုညီတော်တို့၏အိပ်ပျော်စဉ် မယားကိုယူ၍ပြေး၏။ ထိုမိန်းမသည်အတန်ငယ်သွား၍။အရှင်သား၊အကျွန်ုပ်မသွားနိုင်ဟုဆို၏။ထိုအခါ၌၊ ထိုမယားကို ဘုရားလောင်းသည် ပခုံးဖြင့်ထမ်း၍ အရဏ်တက်သောအခါ၌ ကန္တာရမှထွက်၏။ ထိုမိန်းမသည်နေထွက်လတ်သော်။ သခင်၊အကျွန်ုပ်ရေငတ်၏ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်။ နှမ၊ရေသည်မရှိဟုဆို၍။အဘန်တလဲလဲရေငတ်လှ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။သန်လျက်ဖြင့် လက်ျာပုဆစ်ထူးကိုဘောက်၍။နှမ၊ရေသည်မရှိ။ ငါ၏ဤလက်ျာပုဆစ်ထူးသွေးကိုလျှင် သောက်လော့ဟုဆို၏။ ထိုမိန်းမသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြု၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အစဉ်သဖြင့်မြစ်ကြီးသို့ရောက်ကုန်၍ရေသောက်ကုန်၍၎င်း။ရေချိုးကုန်၍၎င်း။သစ်သီးကြီးငယ်ကိုစားကုန်၍ချမ်းသာရာအရပ်၌အပင်အပန်းဖြေကုန်၍။တခုသောမြစ်ကွေ့၌အရိပ်သင်္ခမ်းကိုဆောက်လုပ်၍နေကုန်၏။ ထိုအခါတနေ့သ၌၊မြစ်ညာမှမင်းပြစ်သင့်သောခိုးသူကိုလက်၊ ခြေတို့ကို၎င်း၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကို၎င်း ဖြတ်ကုန်၍။ တခုသောလှေငယ်၌ အိပ်စေ၍ မြစ်ကြီး၌မျှောလိုက်၏။ ထိုခိုးသူသည် သည်းစွာသောညည်းညူသံကိုပြုလျက်ထိုဘုရားလောင်းနေရာမြစ်ကွေ့အရပ်သို့ရောက်လာ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုခိုးသူ၏ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ငိုကြွေးသံကိုကြား၍ ဆင်းရဲ ခြင်းသို့ ရောက်သော သတ္တဝါသည် ငါထင်ရှားရှိစဉ် မပျက်စီးစေလင့်ဟုမြစ်နားသို့သွား၍။ ထိုခိုးသူကိုဆယ်၍အရိပ်သင်္ခမ်းသို့ဆောင်ခဲ့၍။ဖန်ရေဆေးခြင်း၊ဆေးလိမ်းခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် အနာကိုဆေးဝါးကုစား၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ မယားသည်ကား မြစ်၌မျှောအပ်သော ဤသို့သဘောရှိသော လက်၊ ခြေ၊ နား၊ နှာခေါင်း ဟူသောအညွန့်မရှိသောငုတ်တိုးကိုစင်လျက် လုပ်ကျွေးမွေးမြူဘိ၏ဟုဆို၍။ ထိုလက်ခြေ၊နား၊နှာခေါင်းဟူသော အညွန့်မရှိသောငုတ်တိုးကို ရွံရှာနှိုးသည်ဖြစ်၍တံတွေးထွေးလျက်သွား၏။ဘုရားလောင်းသည်ထိုငုတ်တိုး၏အနာတို့သည် အသားနုတက်ကုန်သည်ရှိသော်။ မယားနှင့်တကွ ထိုငုတ်တိုးကိုအရိပ်သင်္ခမ်း၌သာလျှင်ထားခဲ့၍ တောအုပ်၌သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုဆောင်၍။ ထိုငုတ်တိုးကို၎င်း၊ မယားကို၎င်းမွေး၏။ ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည်ဤသို့နေကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုမိန်းမသည်ထိုငုတ်တိုး၌ကြိုက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ထိုငုတ်တိုးနှင့်တကွယုတ်မာသောအကျင့်

ကိုကျင့်၍တခုသောဥပါယ်တမည်ဖြင့်ဘုရားလောင်းကိုသတ်လိုသည်ဖြစ်၍။ အရှင်၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်တို့၏ပခုံး၌စီး၍ ကန္တာရမှထွက်လတ်သည်ရှိသော်။တခုသောတောင်ကိုကြည့်၍။ အရှင်တောင်စောင့်နတ်မင်း၊ အကျွန်ုပ်သည်လင်နှင့်တကွ အန္တရာယ်ကင်းသည်ဖြစ်၍ အသက်ကိုအကယ်၍ရပါအံ့။အရှင်အားပူဇော်ပသသောအမှုကိုပြုအံ့ဟုတောင်းပန်၏။ ထိုတောင်စောင့်နတ်သည် ယခု အခါ၌ အကျွန်ုပ်ကိုထိတ်လန့်စေ၏။ ထိုတောင်စောင့်နတ်အား ဗာလိနတ်စာ တင်သောအမှုကိုပြုကြကုန်အံ့ဟုဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်ထိုမိန်းမ၏မာယာကိုမသိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ဗာလိနတ်စာအမှုကိုစီရင်၍ ထိုမိန်းမကိုဗာလိနတ်စာထည့်သောတောင်းကိုရွက်ခဲ့စေ၍။ တောင်ထိပ်သို့တက်၏။ထိုအခါ၌၊ထိုဘုရားလောင်းကိုထိုမိန်းမသည်။ သခင်၊သခင်သည်လျှင်မြတ်သောနတ်တည်း။ ရှေးဦးစွာလျှင်သခင့်ကိုမြတ်သောပန်းတို့ဖြင့်ပူဇော်၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ နောက်မှတောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်ပသသောအမှုကို ပြုအံ့ဟုဆို၍။ ထိုမိန်းမသည်ဘုရားလောင်းကိုတောင်ကမ်းပြတ်သို့ရှေးရှုထား၍ ထောပတ်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍။ လက်ျာရစ် လှည့်သည်ကိုပြု၍ ရှိခိုးလိုအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍။ ကျောက်ကုန်းနား၌ရပ်၍ကျောက်၌တွန်းလိုက်၍ကမ်းပါးပြတ်သို့ကျစေ၍။ ငါ၏ရန်သူပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရပေပြီဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍တောင်မှဆင်း၍ တေုံး၏အထံသို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊တောင်ကမ်းပြတ်သို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့် တောင်မှ ကျလေသည်ရှိသော်။ ရေသဖန်းပင် အထက်၌ တခုသောအဆုံးမရှိသောအရွက်တို့ဖြင့်ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းအပ်သောချုံပေါ်၌တင်လေ၏။တောင်အောက်သို့ဆင်းအံ့သောဌါမတတ်ကောင်း။ ထိုဘုရားလောင်းသည်ရေသဖန်းသီးတို့ကိုစား၍ အခက်ကြား၌ နေ၏။ ထိုအခါ၊ တခုသော ကြီးသောကိုယ်ရှိသော ဖွတ်မင်းသည် အောက်တောင်ခြေရင်းမှသက်၍ထိုရေသဖန်းပင်၌အသီးတို့ကိုစား၏။ထိုဖွတ်မင်းသည်ထိုနေ့၌ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ပြေး၏။ နက်ဖြန်နေ့၌လာလတ်၍နံပါးတဘက်၌ သဖန်းသီးကိုစား၍သွား၏။ ဤသို့ အဘန်တလဲလဲ လာလတ်သည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့ရောက်၍။ သင်သည်ဤအရပ်သို့အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ရောက်လာသနည်းဟုမေး၍။ဤမည်သော

အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာသည်ဖြစ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုသို့ တပြီးကားမကြောက်လင့်ဟုဆို၍ဘုရားလောင်းကိုမိမိ၏ကျောက်ကုန်း၌စီးစေ၍ဆင်း၏။ တောမှထွက်၍ခရီးမ၌ထား၍သင်သည်ဤခရီးဖြင့်သွားလေလော့ဟု လွှတ်လိုက်၍ တောသို့ ဝင်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တခုသောရွာငယ်သို့ရောက်၍ထိုရွာငယ်၌လျှင်နေလျက်ခမည်းတော်၏သေလွန်သည်၏အဖြစ်ကိုကြား၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ အမျိုးတို့၏ အမွေခံ ဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်၌တည်၍ ပဒုမအမည်ရှိသော မင်းသည်ဖြစ်၍။ ရာဇဓံဆယ်ပါးတို့ကိုမပျက်စေမူ၍တရားသဖြင့် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌၎င်း။ မြို့လယ်၌၎င်း၊ နန်းဦးတံခါး၌၎င်း ဤခြောက်ပါးကုန်သောအရပ်တို့၌ အလှူတင်းကုပ်တို့ကိုဆောက်စေ၍နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ခြောက်သိန်းကုန်သောဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍အလှူကိုပေး၏။ ထိုမိန်းမယုတ်သည်လည်းထိုငတုံးကိုကျောက်ကုန်း၌ပိုး၍ တောမှထွက်၍လူတို့ကျက်စားရာအရပ်သို့သွား၍တောင်းလျက်ယာဂုထမင်းကိုစုရုံး၍ ထိုငတုံးကိုမွေးမြူ၏။ လူတို့သည် ဤငတုံးသည် သင်နှင့်အသို့တော်ကြသနည်းဟုမေးလတ်သည်ရှိသော်။ ငါသည် ဤယောကျ်ား၏ ဦးရီးအမိုးတည်း။ ဤယောကျ်ားသည် ငါ၏ဦးရီး သားတည်း၊ဤယောကျ်ားအားလျှင်ငါ့ကိုမိဘတို့ပေးစားကြကုန်၏။ ထိုငါသည်မင်းပြစ်သင့်ခြင်းသို့ရောက်လေသော်လည်း မိမိ၏လင်ကိုရွက်၍ဆောင်ကြဉ်းလျက်တောင်းစား၍မွေးမြူ၏ဟုဆို၏။လူတို့သည်ဤမိန်းမသည်နတ်ကိုကဲ့သို့လင်ကို လုပ်ကျွေးသောမိန်းမပေတည်းဟု ထိုအခါမှစ၍နှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍များစွာသောယာဂုထမင်းတို့ကို ပေးကြကုန်၏။ တပါးကုန်သောလူတို့သည် ဤသို့ဆိုကုန်၏။ သင်သည်ဤသို့မဟုတ်သည်သင့်၊ပဒုမမင်းသည်ဗာရာဏသီပြည်၌မင်းပြု၏၊ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံးကိုချောက်ချားစေ၍အလှူကိုလှူ၏။ ထိုပဒုမမင်းသည်သင့်ကိုမြင်၍နှစ်သက်လတ္တံ့။နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍များစွာသောဥစ္စာကိုပေးလတ္တံ့။ သင်၏လင်ကိုဤကြိမ်တောင်း၌လျှင်နေစေ၍သွားလော့ဟု မြဲမြံစွာပြု၍ကြိမ်တောင်းကိုပေးကုန်၏။ ထိုယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော မိန်းမသည်ထိုငတုံးကိုကြိမ်တောင်း၌နေစေ၍ တောင်းကိုရွက်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍အလှူတင်းကုပ်တို့၌တောင်းစားလျက်သွား၏၊ဘုရားလောင်းသည်တန်းဆာဆင်အပ်သောမြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌

စီးလျက် အလှူတင်းကုပ်သို့သွား၍ ရှစ်ယောက် ကုန်သော သူတို့အား
ငှင်း။ တကျိပ်ကုန်သောသူတို့အားငှင်း။ မိမိ၏လက်ဖြင့်အလှူကိုပေး၍
တဘန်အိမ်သို့သွား၏။ ထိုယုတ်မာသော အကျင့် ရှိသော မိန်းမသည်
ထိုငတုံးကိုတောင်း၌နေစေ၍ရွက်လျက်ထိုဘုရားလောင်း၏လာလတ္တံ့
သောလမ်းသို့သွား၍ခရီး၌နေ၏။ မင်းသည်မြင်၍ဤမိန်းမကားအဘယ်
မိန်းမနည်းဟုမေး၏။ မင်းမြတ် တယောက်သောနတ်ကိုကဲ့သို့ လင်ကို
လုပ်ကျွေးသောမိန်းမတည်းဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ ထိုအခါ၌၊ ထို
မိန်းမကိုခေါ်စေ၍။ သိလျက်ငတုံးကို တောင်းမှ ထုတ်စေ၍။ ဤငတုံး
သည် သင်နှင့်အသို့ တော်ကြသနည်းဟုမေး၏။ ထိုမိန်းမသည်။ မင်း
မြတ်၊ ဤသူသည် အကျွန်ုပ်၏အရီးသားဖြစ်သော မိဘတို့ပေးစားအပ်
သောငယ်လင်တည်းဟုဆို၏။ လူတို့သည် ထိုအကြောင်းကို မသိကုန်
သည်ဖြစ်၍ နတ်ကိုကဲ့သို့ လင်ကိုလုပ်ကျွေးသော မိန်းမပေတည်း အံ့
ဘွယ်သရဲရှိပေ၏။ ဤသို့အစရှိသည်တို့ကိုဆိုကုန်၍ ထိုယုတ်မာသော
အကျင့်ရှိသော မိန်းမကို ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ တဘန်မင်းသည် ဤငတုံး
သည်သင်၏မိဘပေးစားသောငယ်လင်ပင်ဟုတ်၏လောဟုမေး၏။ ထို
မိန်းမယုတ်သည် မင်းကို မသိသည်ဖြစ်၍။ မင်းမြတ်၊ဟုတ်၏ဟုရဲတင်း
စွာဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုမိန်းမယုတ်ကို။ ပဒုမ မင်းသည် ဤငတုံးကား
ဗာရာဏသီမင်း၏သားပင်လော။ ပဒုမမင်းသား၏မယားဖြစ်သော ဤ
အမည်ရှိသောမင်း၏သမီးဖြစ်သော သင်သည်ငါ၏ ပုဆစ်ထူးသွေးကို
သောက်၍။ဤငတုံး၌ကြိုက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါ့ကိုတောင်ကမ်း
ပါးပြတ်၌တွန်းချလိုက်သည်မဟုတ်တုံလော။ ယခုအခါ၌ထိုသင်သည်
နဖူးပြင်၌သေမင်းကိုယူခဲ့၍ငါ့ကိုသေလေပြီဟုထင်မှတ်၍။ဤအရပ်သို့
လာ၏။ငါသည်အသက်ရှင်သည်မဟုတ်တုံလောဟုဆို၍အမတ်တို့ကို
ခေါ်၍။ အိုအမတ်တို့၊သင်တို့မေးအပ်သည်ရှိသော်။ ဤမိန်းမသည် ဤ
သို့ပင်ဆိုသလောဟုငါ၏ညီတော်ငယ်တို့သည်ခြောက်ယောက်သော
မိန်းမတို့ကိုသတ်ကုန်၍အသားကိုစားကုန်၏။ငါသည်တမူကား။ ငါ၏
မယားကိုအန္တရာယ်မရှိသည်ကိုပြု၍။မြစ်နားသို့ဆောင်၍အရိပ်သာ်မ်း
၌နေလျက် တယောက်သော သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သော
လက်၊ခြေ၊နား နှာခေါင်းတို့ကို ဖြတ်လေသောသူကိုကယ်တင်၍ မွေး
မြူ၏။ ထိုမိန်းမသည်ထိုငတုံး၌ကြိုက်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။

ငါ့ကိုတောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချလိုက်၏။ငါသည်မိမိ၏မေတ္တာစိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အသက်ကိုရ၏။ အကြင် မိန်းမသည် ငါ့ကိုတောင်မှ တွန်းချအပ်၏။ ထိုမိန်းမသည် သီလ မရှိသော ဤမိန်းမပင်တည်း။တပါးမိန်းမမဟုတ်။ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ရောက်သော ထိုငါ့ခွေးမြို့ အပ်သော တော့သည်သည်း ဤတော့ပင်တည်း။ တပါး သူမဟုတ်။ဤသို့ဆိုလို၍။

အယမေဝသာအဟသို့သောနအညော။
အယမေဝသောဟတ္ထဆိန္ဒောနအညော။
ယမာဟုကောမာရပတိမမတ္တို၊
ဝဇ္ဈာတ္ထိယောနတ္ထိဆူတ္ထိသုသတ္တိ၊
ဣမဥ္စဖမ္မိမုသလေနဟတွာ၊
လုဒ္ဒံဆဝံပရဒါရူပသေဝိံ၊
ဣမိဿာစနံပါပပတိဗ္ဗတာယ။
ဇီဝန္တိယာဆိန္ဒထကဏ္ဏနာသံ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘောအမင္ဂ၊အိုအမတ်တို့။ ယာယ၊အကြင်မိန်းမသည်၊ အဟံ၊ငါ့ကို၊ ပဗ္ဗတာပါတိတော၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချလိုက်၏။ သာဣတ္ထီ၊ထိုမိန်းမသည်။ အယမေဝ၊ဤမိန်းမပင်တည်း။ နအညာ၊ တပါးသောမိန်းမမဟုတ်။ တာယ ထိုမိန်းမသည်။ ယောပုရိသော အကြင်ယောက်ျားကို။ပဗ္ဗတပပါတိတော၊တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချအပ်၏။သောပုရိသော ထိုယောက်ျားသည်၊ အဟံ၊ငါသည်ပင်။အသို့ဖြစ်၏။နအညော၊တပါးသောသူမဟုတ်။ ယောဟတ္ထဆိန္ဒော၊အကြင်ဖြတ်အပ်သောလက် ခြေ နား၊နှာခေါင်းရှိသောသူယုတ်မာကို။ မယာ၊ငါသည်၊ပဋိဇဂ္ဂိတော မွေးမြူအပ်၏။ သောဟတ္ထဆိန္ဒော၊ ထိုဖြတ်အပ်သောလက်၊ခြေ၊နား၊နှာခေါင်းရှိသောသူယုတ်မာသည်။ အယမေဝ၊ဤသူယုတ်မာပင်လျှင်တည်း။ နအညော၊တပါးသောသူမဟုတ်သော၊ဤမိန်းမယုတ်သည်။ယံ၊အကြင်တော့ကို။ အယံ၊ဤယောက်ျားသည်။မမ၊ငါ၏၊ကောမာရပတိ၊ငယ်လင်တည်း။ဣတိ၊ဤသို့။ အာဟ၊ဆို၏။ သာ၊ထိုမိန်းမသည်။အယမေဝ၊ ဤငါ့မယားဖြစ်သောမိန်းမပင်လျှင်တည်း။ နအညာ၊ တပါးသောမိန်းမမဟုတ်။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်

ကား။ပဏ္ဍာ၊ သတ်အပ်သောအပြစ်ရှိကုန်၏။ ဇာတ္တိသုံ၊မိန်းမတို့၌။ သစ္စံ၊ သစ္စာသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။လုဒ္ဒါ၊ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာထသော။ဆဝံ၊သူ့သေကောင်နှင့် တူထသော။ ပရဒါရူပသေဝိ၊ သူ့မယားကို မှီဝဲတတ်ထသော။ဣမာဥ္စဓမ္မံ၊ဤယုတ်မာစွာသောတရားကိုလည်း။မှုသလေနကျည်ပွေ့ဖြင့်။ဟာတ္တွာ၊သိသိညက်ညက်ကြေအောင်ရိုက်၍။ဒဏ္ဍံ၊ဒဏ်ကို။ကရောထ ပြုကြကုန်လော့။ ပါပပတိဗ္ဗတာယ။ ယုတ်မာစွာသောလင်ကိုလုပ်ကျွေးသော။ဣမိဿာစ၊ဤသီလမရှိသောမိန်းမအားလည်း။ဇီဝန္တိယာဝ၊အသက်ရှင်စဉ်လျှင်။ကဏ္ဏနာသံ၊နား၊နှာခေါင်းကို။ဆိန္ဒထ၊ဖြတ်ကြကုန်လော့။

ဘုရားလောင်းသည်အမျက်ကိုသည်းခံအံ့သော၄ါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ဤသို့လျှင်ထိုယုတ်မာကုန်သောသူတို့အား။ ဒဏ်ကိုစေ၍လည်းထိုသို့စေတိုင်းမပြုစေ။ စင်စစ်ကားအမျက်ကိုညှို့သည်ကိုပြု၍အကြောင်းအခြင်းဖြင့် ဘုံစေအပ်သည် ရှိသော်။ ထိုယုတ်မာသော မိန်းမသည်တောင်းကိုဦးခေါင်းမှ ချအံ့သော၄ါမတတ်နိုင်။ ထိုအခြင်းဖြင့်မြဲစွာဘုံစေ၍တုံးကိုထိုတောင်း၌ထည့်စေ၍မိမိ၏နိုင်ငံမှနှင်ထုတ်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင်သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ၏အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊မထင်ရှားကုန်သောမထေရ်တို့သည်။ထိုအခါ၌၊ ညီတော်ခြောက်ယောက်တို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ ဓိဉ္စမာဏဝိကာသည်။ ထိုအခါ၊မယားဖြစ်ဘူးလေပြီ။ယခုအခါ၊ ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ၊ တုံးဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ ဖွတ်မင်းဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ရူဠပဒုမမင်းဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရူဠပဒုမဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ မဏိစောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။နသန္တိဒေဝါပဝသန္တိနူန၊ အစရှိသောဂါထာပုန်

ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မဏိစောရဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုသတ်အံ့သော၌ါ လုံ့လပြုသောဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည်သတ်အံ့သော၌ါလုံ့လပြု၏ဟုကြားတော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကိုသတ်အံ့သော၌ါ လုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်းဒေဝဒတ်သည်ငါ့ကိုသတ်အံ့သော၌ါလုံ့လပြုသလျှင်ကတည်း။ လုံ့လပြုသော်လည်း သတ်အံ့သော၌ါမစွမ်းနိုင်သလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍။လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ဘုရားလောင်းသည်ဗာရာဏသီပြည်မှမနီးမဝေးသောရွာငယ်ဝယ်သူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ အရွယ်သို့ရောက်သောထိုဘုရားလောင်း၏အကျိုးငှါ ဗာရာဏသီပြည်မှအမျိုးသမီးကိုဆောင်ကုန်၏။ထိုအမျိုးသမီးသည်ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍အလွန်အဆင်းလှ၏။ ရုချင်ဘွယ်ရှိ၏။ နတ်သမီးကဲ့သို့ရင်း။ ပွင့်သောပန်းရှိသောအနွယ်ကဲ့သို့ရင်း။ ယစ်သောကိန္နရီမကဲ့သို့ရင်းတင့်တယ်စံပယ်ခြင်းရှိ၏။ အမည်အားဖြင့်သုဇာတာ အမည်ရှိ၏။နတ်ကိုကဲ့သို့လင်ကိုလုပ်ကျွေးခြင်းဝတ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ သီလအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ အခါခပ်သိမ်းလင်၏ဝတ်ကိုရင်း။ ယောက္ခမယောက်ျားသူ၊ယောက္ခမမိန်းမသူတို့၏ဝတ်ကိုရင်းပြုသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်သုဇာတာကိုချစ်အပ်၊မြတ်နိုးအပ်သည်ဖြစ်၏။ဤသို့လျှင် ထိုနှစ်ယောက် ကုန်သော လင်မယားတို့သည်လည်း ဝမ်းမြောက်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တူသောစိတ်ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ အညီ အညွတ်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌သုဇာတာသည်မိဘတို့ကိုဖူးမြင်လို၏ဟုဘုရားလောင်းအားကြား၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ ရှင်မ၊ကောင်းပြီ။ရိက္ခာကိုစီရင်လော့ဟုဆို၍ခဲဘွယ်အထူးကိုချက်စေ၍ခဲဘွယ်အစရှိသည်တို့ကိုလှည်း၌တင်၍ လှည်းကိုနှင်လျက်လှည်းဦး၌စီး၏။ သုဇာတာသည်နောက်၌စီး၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသွီးခင်ပွန်းတို့သည်မြို့အနီးသို့ရောက်ကုန်၍လှည်းကိုချွတ်ကုန်၍ရေချိုးကုန်၏။ရေချိုးကုန်ပြီး၍စားကုန်၏။ စားပြီး၍ဘုရားလောင်းသည်လှည်းကိုက၍လှည်းဦး၌

နေ၏၊သုဇာတာသည်အဝတ်တို့ကိုလဲ၍တန်းဆာဆင်၍ဘုရားလောင်း၏အနီး၌စီး၏။ ဗုဒ္ဓည်း၏မြို့တွင်းသို့ ဝင်သောကာလ၌ ဗာရာဏသီမင်းသည်မြတ်သောဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ စီးလျက်။ မြို့ကိုလက်ျာရစ်လည်သည်ကိုပြု၍ထိုအရပ်သို့ရောက်၏။သုဇာတာသည်ဆင်း၍ဗုဒ္ဓည်း၏နောက်မှခြေဖြင့်သွား၏။ မင်းသည်ထိုသုဇာတာကိုမြင်၍ ထိုသုဇာတာ၏အဆင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်ငင်အပ်သောမျက်စိရှိလျက် ကြိုက်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တယောက်သောအမတ်ကိုသွားချေ။ ထိုမိန်းမ၏အရှင်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုဎင်း။ အရှင်မရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုဎင်းစုံစမ်းချေဟုစေလိုက်၏။ ထိုအမတ်သည်သွား၍ထိုသုဇာတာ၏အရှင်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍။ မင်းမြတ်၊ အရှင်ရှိ၏။ ဗုဒ္ဓည်း၌ နေသောယောက်ျားသည် ထိုမိန်းမ၏ လင်တည်းဟုဆို၏။ မင်းသည်တပ်စွန်းသောစိတ်ကို ဖျောက်အံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ကိလေသာကြောင့် ကျင်နာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍တခုသောဥပါယ်တမည်ဖြင့် ထိုယောက်ျားကိုသတ်စေ၍ မိန်းမကိုယူအံ့ဟုကြံ၍ တယောက်သောယောက်ျားကိုခေါ်၍သွားချေ။ ဤပတ္တမြား ဥဿျောင်ကျင်ကိုယူ၍သွားသကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ထိုယောက်ျား၏ဗုဒ္ဓည်း၌ထားခဲ့၍လာလှည့်လော့။ ဤသို့ဆို၍ ပတ္တမြား ဥဿျောင်ကျင်ကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုယောက်ျားသည်ကောင်းပြီဟုထိုပတ္တမြား ဥဿျောင်ကျင်ကိုယူ၍။ သွား၍ဗုဒ္ဓည်း၌ထား၍။မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်သည်ထားအပ်ပြီဟုလာလတ်၍ကြား၏။မင်းသည်ငါ၏ပတ္တမြားဥဿျောင်ကျင်သည်ပျောက်၏ဟုဆို၏။ လူတို့သည်တပြိုင်နက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ကို ပြုကုန်၏။ မင်းသည်ခပ်သိမ်းသောတံခါးတို့ကိုပိတ်ကုန်၍သူခိုးကိုရှာကြကုန်လော့ဟုဆို၏။မင်းချင်းတို့သည်ထိုမင်းဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။မြို့သည်တပြိုင်နက်ချောက်ချားသည်ဖြစ်၏။ တယောက်သောမင်းချင်းသည်လူတို့ကိုယူ၍ ဘုရားလောင်း၏အထံသို့သွား၍။ အချင်း၊ဗုဒ္ဓည်းကိုရပ်သော့။ မင်း၏ပတ္တမြားဥဿျောင်ကျင်တော်သည် ပျောက်၏။ ဗုဒ္ဓည်းကို သုတ်သင်အံ့ဟုဆို၍ ဗုဒ္ဓည်းကိုသုတ်သင် လျက် မိမိသည် ထားအပ်သော ပတ္တမြားကို ယူ၍ ဘုရားလောင်းကိုဘမ်း၍ ပတ္တမြားခိုးဟူ၍ လက်တို့ဖြင့်ဎင်း။ ခြေတို့ဖြင့်ဎင်း။ ညှဉ်းဆဲ၍လက်ပြန်နှောင်ဘွဲ့ပြီးလျှင်ဆောင်ယူခဲ့၍။ဤသူသည်ပတ္တမြားခိုးသူတည်းဟု မင်းအားပြ၏။ မင်းသည်လည်းထိုခိုးသူ၏ ဦးခေါင်းကို

ဖြတ်လေကုန်ဟုစေ၏။ ထိုအခါ၌၊ ဘုရားလောင်းကို၊ မင်းချင်းတို့သည် ခရီးလေးဆုံ၌ကြိမ်တို့ဖြင့် ရိုက်ကုန်လျက် တောင်ဘံခါးဖြင့်မြို့မှထုတ်ကုန်၏။ သုဇာတာသည်လည်းယာဉ်ကိုစွန့်၍မောင်းတို့ကိုဖြောက်၍။ ငါ့ကိုမြို့၍ငါ လင်သည်ဤသို့ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤသို့ငိုကြွေးလျက် နောက်မှလိုက်၏။ မင်းချင်းတို့သည် ထိုဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ကုန်အံ့ဟုဘုရားလောင်းကိုပက်လက်အိပ်စေကုန်၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍သုဇာတာသည်မိမိ၏ သီလကျေးဇူးကိုဆင်ခြင်၍ ဤလောက၌သီလရှိကုန်သော သူတို့ကိုညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်သော ယုတ်မာကုန်သောနိုင်ထက်ကလူမှုတတ်ကုန်သောသူတို့ကိုမြစ်အံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သောနတ်တို့မည်သည်ကားမရှိယောင်တကားဟုငိုလို၍။

နသန္တိဒေဝါပဝသန္တိနူန။
နဟိနူနသန္တိဣဓလောကပါလာ။
သဟသာကရောန္တာနံ၊ အသညတာနံ။
နဟိနူနသန္တိပဋိသေဓိတာရော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာ-သာဤဂါထာကိုဆို၏။

ဣဓလောကေ၊ ဤလောက၌၊ ဒေဝါ၊ သီလရှိကုန်သောသူတို့ကိုကြည့်တတ်ကုန်သော နတ်တို့သည်၊ နသန္တိနူန၊ မရှိကုန်ယောင်တကား။ ဝေရှုပေသု၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ ကိစ္စေသု၊ ကိစ္စတို့သည်၊ ဥပ္ပန္နေသုဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဒေဝါ၊ သီလရှိသောသူတို့ကိုကြည့်ရှုတတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ ပဝသန္တိနူန၊ ဤအရပ်မှကင်းကုန်ယောင်တကား။ လောကပါလာ၊ လောကပါလဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော သီလရှိကုန်သောသူတို့ကို ချီးမြှောက် တတ်ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်။ နသန္တိနူန၊ မရှိကုန်ယောင်တကား။ သဟသာ၊ မဆင်မခြင် အဘောတလျှင်အားဖြင့်။ ကရောန္တာနံ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသောအမှုကိုပြုတတ်ကုန်သော။ အသညတာနံ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးကိုမစောင့်ကုန်သောသူတို့ကို။ ပဋိသေဓိတာရော၊ တားမြစ် တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်၊ နဟိသန္တိနူန၊ မရှိကုန်ယောင်တကား၊

ဤသို့လျှင် သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုသုဇာတာသည် ငိုကြွေးလတ်သော်၊ နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သောသိကြား၏နေရာ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်ဖျာသည် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြု၏။ သိကြားမင်းသည် အဘယ်သူ

သည့်လျှင် ငါ့ကိုသိကြား၏အဖြစ်မှရွေ့လျောစေလိုသနည်းဟုဆင်ခြင်
လတ်သည်ရှိသော်။ဤအကြောင်းကိုသိ၍ဗာရာဏသီမင်းသည်အလွန်
ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကိုပြု၏။သီလနှင့်ပြည့်စုံသော သုစာတာကို ပင်
ပန်းစေ၏။ယခုငါသည်သွားခြင်းငှါသင့်၏ဟု နတ်ပြည်မှသက်၍မိမိ၏
အာနုဘော်အားဖြင့် ဆင်ကျောက်ကုန်း၌နေ၍ ထိုယုတ်မာသော မင်း
ကို ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်မှချ၍၊ စည်းတီးတုံး၌ ပက်လက်အိပ်စေ၍
ဘုရားလောင်းကိုချီ၍ ခပ်သိမ်းသောတန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်၍
မင်း၏အသွင်ကိုယူစေ၍ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌နေစေ၏။ မင်းချင်း
တို့သည်သန်လျက်ကိုချီကုန်၍ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဗာ
ရာဏသီမင်း၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်မိကုန်၏။ ဖြတ်ပြီးသော ကာလ၌သာ
လျှင် ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ ဦးခေါင်းအဖြစ်ကိုသိကုန်၏။နတ်တို့၏မင်း
ဖြစ်သောသိကြားသည်ထင်ရှားသောကိုယ်ဖြင့်သာလျှင်ဘုရားလောင်း
၏အထံသို့သွား၍ ဘုရားလောင်းအား၊ ရာဇာဘိသေကကိုသွန်း၍ သုစာ
တာကိုသာလျှင် မိဘုရားအရာ၌ထား၏။ အမတ်တို့သည်၎င်း။ပုဏ္ဏား၊
သူကြွယ်တို့သည် ၎င်းနတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားကိုမြင်ကုန်၍။
တရား မစောင့်သော မင်းကို သတ်အပ်ပြီ။ ယခု အခါ၌ ငါတို့သည်
သိကြားပေးအပ်သောတရားစောင့်သောမင်းကိုရပေပြီဟုဝမ်းမြောက်
ခြင်းသို့ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏၊သိကြားမင်းသည်လည်း ကောင်း
ကင်၌ရပ်၍ သိကြားမင်းသည် ပေးအပ်သော ဤမင်းသည်ဤနေ့မှစ၍
တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ္တံ့။ မင်းတရားမစောင့်ရာ၌ အပြစ်ကို
ထင်စွာပြအံ့။ မင်းသည် တရားမစောင့်သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ မိုဃ်းရွာ
သင့်သောကာလ၌မိုဃ်းသည်ရွာ၏။ရွာသင့်သောကာလ၌မရွာ။ ငတ်
မွတ်ခြင်းဘေး၎င်း။ အနာနှိပ်စက်ခြင်းဘေး၎င်း။ ထားလက်နက် ဘေး
၎င်း။ဤဘေးသုံးပါးတို့သည် ရောက်လာကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။
ဤသို့ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍။

အကာလေဝဿတိတဿ၊ကာလေတဿနဝဿတိ။
သဂ္ဂါစဝတိဌာနာ၊နနုသောတာဝတာဟဘော။ ။

ဟူသောနှစ်ခုမြောက်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တဿ၊ထိုတရားမစောင့်သောမင်း၏။ရဋ္ဌေ၊ပြည်၌။ဒေဝေါ၊မိုဃ်း
သည်။ဝဿံဝဿန္တော၊ရွာသည်ရှိသော်။ အကာလေ၊မရွာသင့်သော

ကာလ၌။ ဝဿတိ၊ ရွာ၏။ တဿ၊ ထိုတရားမစောင့်သောမင်း၏။ ရ-ဋ္ဌ၊ ပြည်၌။ ဒေဝေါ၊ မိုးသည်။ ကာလေ၊ ရွာသင့်သောကာလ၌ကား။ န ဝဿတိ၊ မရွာ။ အခြွေကရာဇာ၊ တရားမစောင့်သောမင်းသည်။ သဂ္ဂါ ဌာနာ၊ နတ်ရွာဌာနမှ။ စဝတိ၊ လွတ်ကင်း၏။ တနည်းကား။ အခြွေကရာဇာ တရားမစောင့်သောမင်းသည်။ သဂ္ဂ၊ နတ်ပြည်၌။ ရှိ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ အခြေခံသောပါ၊ ပြုရလေသော်လည်း။ သဂ္ဂါ ဌာနာ၊ နတ်ပြည်မှ စဝတိ၊ ရွေ့လျောရ၏။ သော၊ ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ တာဝတ-၊ ထို မှုအတိုင်းအရှည်ဖြင့်။ ဟတော နန္ဒ၊ ညှဉ်းဆဲသည်မဟုတ်တုံလော။ တ နည်းကား။ သော ရာဇာ၊ ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ နန္ဒ၊ စင်စစ်၊ တာဝတာ၊ ထိုမျှသာ။ နဟတော၊ ညှဉ်းဆဲရသည်မဟုတ်သော။ ။ဤ သို့လျှင် သိကြားမင်းသည် လူများအား အဆုံးအမကိုပေး၍။ မိမိတို့၏ ဗိမာန်သို့သာလျှင်သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မင်းအဖြစ်ကို ပြု၍ နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီး လျှင် သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ ဇာတ်ကိုအ ဘယ်သို့ပေါင်း တော်မူသနည်းဟူမူကား၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၊ ဒေဝ ဒတ်သည် ထိုအခါ၊ တရားမစောင့်သောမင်း ဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ယခုအခါ၊ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ၊ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ယခုအခါ၊ ရာဟုလာ မယ်တော်သည်။ ထိုအခါ၊ သုဇာတာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါ ဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ သိကြားလောင်းသောမင်း ဖြစ်ဘူးလေပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ ။လေးခုမြောက်သောမဏိစောရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ ပဗ္ဗတပဏ္ဏရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပဗ္ဗတပဏ္ဏရေရမွေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော၊ ဤပဗ္ဗတပဏ္ဏရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ကောသလမင်း၏တယောက်သောအမတ်သည်နန်း

တွင်းသူ တယောက်၌ မှားယွင်း လေသတတ်။ ကောသလ မင်းသည် သည်း ထိုအမတ်ကိုစုံစမ်းသည်ရှိသော်။ မှန်သောအားဖြင့်သိ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်အံ့ဟု ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွားပြီးလျှင်။ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍။အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ နန်းတွင်းသူ တယောက်၌အမတ်တယောက်သည်မှားယွင်း၏။ထိုအမတ်အားအသို့ပြုအံ့သောငှါသင့်သနည်းဟုမေးလျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ကောသလမင်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ မင်းမြတ်၊ထိုအမတ်သည်သင့်အားကျေးဇူးပြုသောအမတ်လော။ထိုမိန်းမသည်လည်းသင်သည်ချစ်မြတ်လေးသောမိန်းမလော။ ဤသို့မေးတော်မူ၍။အရှင်ဘုရားဟုတ်၏။ ထိုအမတ်သည် အလွန်လျှင်ကျေးဇူးပြု၏၊ အလုံးစုံသောမင်းမျိုးကိုကောင်းစွာဆောင်၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း အကျွန်ုပ်သည် ချစ်သောမိန်းမတည်းဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊မိမိအား ကျေးဇူးပြုကုန်သော မှီဝဲခစားကုန်သော သူတို့၌ဧရင်း။ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော မှီဝဲခစားကုန်သော ချစ်အပ် ကုန်သော မိန်းမတို့၌ဧရင်း။ ဖျက်ဆီးအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်း။ ရှေး၌လည်းမင်းတို့သည် ပညာရှိတို့၏စကားကိုကြားကုန်၍လျစ်လျူရှုကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ဘူးကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ထို ကောသလမင်းသည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍။ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

မင်းမြတ်၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်အမတ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သောအမတ်သည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ တယောက်သော အမတ်သည် နန်းတွင်းသူ မင်းမောင်းမ တယောက်၌ မှားယွင်း၏။ မင်းသည် မှန်သောအားဖြင့် သိ၍။ အမတ်သည်လည်းငါ့အားကျေးဇူးများ၏။ ဤမိန်းမသည်လည်း ငါချစ်သော မိန်းမတည်း။နှစ်ယောက်ကုန်သောဤသူတို့ကိုလည်းဖျက်ဆီးအံ့သော ငှါမတတ်ကောင်း။ပညာရှိသောအမတ်ကိုပြဿနာကိုမေး၍ သည်းခံအပ်သည်အကယ်၍ဖြစ်လတ္တံ့။သည်းခံအံ့။ သည်းခံအပ်သည်အကယ်၍မဖြစ်လတ္တံ့။သည်းမခံအံ့။ ဤသို့နှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြု၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်စေ၍။ ပညာရှိ၊ငါသည်သင့်ကိုပြဿနာ မေးအံ့ဟုဆို၍။ မင်း

မြတ်၊ အရှင်တို့သည်မေးတော်မူကုန်လော့။ ဖြေအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော် ပြဿနာကိုမေးလိုရကား။

ပဗ္ဗတပဏ္ဏရေရမ္မေ၊ဇာတာပေါက္ခရဏီသိဝါ။
တံသိင်္ဂါလောအဝပါသိ၊ဇာနံသိပောနရက္ခိတံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ပဏ္ဍိတ၊ပညာရှိ။ရမ္မေ၊မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ပဗ္ဗတပဏ္ဏရေ၊ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း၌ပြန့်၍တည်သောမြေအပြင်၌။ သိဝါ၊ ချမ်းအေးချို မြိန်သောရေနှင့်ပြည့်စုံသော။ပေါက္ခရဏီ၊ရေကန်သည်။ ဇာတာ၊ဖြစ် ၏။တနည်းကား။ပေါက္ခရဏီ၊ကြာတို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သောမြစ်သည်။ ဇာတာ၊ဖြစ်၏။တံ၊ထိုရေကန်ကို။တနည်းကား။တံ၊ထိုမြစ်ကို။ သီဟေန၊ခြင်္သေ့မင်းသည်။ ရက္ခိတံ၊စောင့်ရှောက်အပ်၏ဟူ၍။ ဇာနံဇာနန္တော၊ သိလျက်။ သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေးသည်။ အဝပါသိ၊ သောက် ကောင်း သလော။

ဘုရားလောင်းသည်၊ မချွတ် ထိုမင်း၏နန်းတွင်းသူ၌ အမတ်တယောက်သည်မှားယွင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကိုသိ၍။

ပိဝန္တေဝမဟာရာဇ၊သာပဒါနိမဟာနဒိံ။
နတေနအနဒီဟောတိ၊ခမဿုယဒိတေပိယာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုမြောက်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။မဟာနဒိံ၊ကြာတို့၏ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်အဖြစ် ကြောင့်ပေါက္ခရဏီဟု ရအပ်သောအမည်ရှိသောမြစ်ကြီးကို။ သာပဒါနိ၊ဌက်၊ခွေး၊ယုန်၊ကြောင်၊သမင်၊ အစရှိကုန်သောသားမျိုးတို့သည်။ ပိဝန္တေဝ၊ သောက်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ တေန၊ ထိုသို့သောက်ခြင်း တည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။သာ၊ထိုမြစ်ကြီးသည်။ အနဒီ၊မြစ် မဟုတ်သည်။နဟောတိ၊မဖြစ်။သာဏ္ဍုဋ္ဌိ၊ထိုမိန်းမကို။တေ၊ အရှင်မင်း မြတ်သည်။ ယဒိပိယာ၊ အကယ်၍ချစ်မြတ်နိုးတော်မူသည်ဖြစ်အံ့။ ခမဿု၊သည်းခံတော်မူလော့။

ဤသို့လျှင်ဘုရားလောင်းသည်မင်းအား အဆုံးအမကိုပေး၏။ မင်း သည်ထိုဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍။ ဤသို့သဘော ရှိသော ယုတ်မာသော အမှုကို မပြုကြကုန်လင့်ဟုဆို၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့အားသည်း သည်းခံ၏။ ထိုအခါမှစ၍ထိုသူယုတ်တို့သည် ကြဉ်

ရှောင်ကုန်၏။ မင်းသည်လည်း ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍၊ အသက်၏အဆုံး၌ နတ်ပြည်၌ပြည့်စေ၏။ ကောသလမင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဒေသနာကိုနာရ၍နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့အားလည်း သည်းခံလျှစ်လျူရှုသည်ဖြစ်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ မင်းမြတ်၊ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်၊ ထိုအခါ၊ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်လျှင်၊ ထိုအခါ၊ ပညာရှိအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော။ ပဗ္ဗတပတ္ထရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၆။ ဝလာဟကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ယေနကာဟန္တိဩဝါဒံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝလာဟကဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တပါးသောသာသနာတော်၌ ငြီး ငွေ့သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည်။ ရဟန်း၊ သင်သည်ငြီးငွေ့၏ဟူ၍ ငါကြားရသည်ကား မှန်သလောဟု မြတ်စွာဘုရားသည်မေးတော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မှန်ပေ၏ ဟုနားတော်လျှောက်၍။ အဘယ့်ကြောင့်ငြီးငွေ့သနည်းဟုမိန့်တော်မူ သည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ တယောက်သော မိန်းမသည် တန်းဆာ ဆင်အပ်သည်ကိုမြင်၍၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်ငြီးငွေ့သည်ဖြစ် ၏ဟု နားတော် လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရား သည်။ ရဟန်း၊မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ မိမိ၏ရူပါရုံ၊ သဒ္ဒါရုံ၊ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့်၎င်း။ မိန်းမတို့၏ အမူအရာ ဟန်ပန်တို့ဖြင့် ၎င်း။ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ယောကျ်ားတို့ကိုဖြားယောင်း ကုန်၍ မိမိ၏အလိုသို့လိုက်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိကုန်၍။ သီလ၏ပျက်စီး ခြင်းသို့၎င်း။ ဥစ္စာ၏ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်းရောက်စေတတ်သော သဘော ကြောင့် ဘီလူးမတို့မည်ကုန်၏ဟူ၍ဆိုအပ်ကုန်၏။ ထိုစကားသည်မှန်

၏။ ရှေး၌လည်းဘီလူးမတို့သည် မိန်းမတို့၏အမူအရာဖြင့် တယောက်သောယောကျ်ားဖြစ်သောသတ္တဝါသို့ကပ်ကုန်၍ ကုန်သည်တို့ကိုဖြားယောင်း၍ မိမိ၏အလိုသို့လိုက်သည်တို့ကို ပြုကုန်ပြီး၍။ တဘန်တပါးကုန်သောယောကျ်ားတို့ကိုမြင်ကုန်၍။ ထိုခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ကိုလည်း အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေကုန်၍။ မေးပါးစောင်နှစ်ဘက်တို့မှသွေးကိုယိုစီးကျစေလျက်။ကြွပ်ကြွင်ကြွပ်ကြွပ်မြည်စေကုန်လျက်စားဘူးကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ သိန်းဃိုဋ်ကျွန်း၌၊ သိရိဝတ္ထုအမည်ရှိသောဘီလူးတို့၏ မြို့သည်ရှိ၏။ ထိုသိရိဝတ္ထုအမည်ရှိသောမြို့၌ဘီလူးမတို့သည်နေကုန်၏။ထိုဘီလူးမတို့သည်သင်္ဘောပျက်ကုန်သောကုန်သည်တို့ရောက်လာသောကာလ၌ တန်းဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ယူခဲ့စေကုန်၍ ကျွန်မအပေါင်းခြံရံကုန်လျက်။ သူငယ်တို့ကိုချင်ခွင်ဖြင့်ချီကုန်၍။ ကုန်သည်တို့သို့ကပ်ကုန်၍။ထိုကုန်သည်တို့အားလူတို့၏နေရာအရပ်သို့ရောက်ကုန်၏ဟုသိစိမ့်သောငှါထိုထိုအရပ်၌လယ်ထွန်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်းအစရှိသည်တို့ကိုပြုကုန်သော လူတို့ကို၎င်း။ နွား၊ ခွေးအစရှိသည်တို့ကို၎င်း ပြကုန်လျက် ကုန်သည်တို့၏အထံသို့သွားကုန်၍ ဤယာဂုကိုသောက်ကြကုန်လော့။ ဤထမင်းကိုစားကြကုန်လော့။ ဤခဲဘွယ်ကိုခဲကြကုန်လော့ဟုဆိုကုန်၏။ကုန်သည်တို့သည်မသိကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ဘီလူးမတို့သည်ပေးအပ်သောခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထို့နောင်မှ၊ထိုကုန်သည်တို့၏ ခဲကုန်စားကုန်၍ အပင်အပန်း ပြေသောကာလ၌။ အမောင်တို့၊သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်၌နေကုန်သောသူတို့နည်း။ အဘယ်အရပ်မှလာကြကုန်သနည်း။ အဘယ်အရပ်သို့ သွားကြကုန်အံ့နည်း။အဘယ်အမှုကြောင့်ဤအရပ်သို့လာကြကုန်သနည်းဟုမေးမြန်းကုန်လျက် ပျူငှါလောကဝတ်ကို ပြုကုန်၏။ သင်္ဘောပျက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ဤအရပ်သို့ရောက်လာကုန်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။အမောင်တို့၊ကောင်းပြီ၊သင်္ဘောစီး၍သွားလေကုန်သော ငါတို့၏လင်တို့အားလည်း သုံးနှစ်တို့သည်လွန်ကုန်ပြီ။ ငါတို့လင်တို့သည် သေသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ သင်တို့သည်လည်း ကုန်သည်တို့ပင်လျှင်တည်း။ ငါတို့သည်သင်တို့၏ခြေရင်း၌အလုပ်အကျွေးတို့သည် ဖြစ်ပါကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၍။ ထိုကုန်သည်

တို့ကိုမိန်းမ၏အသွင်အပြင်၊ မိန်းမ၏အဖြစ်ဖြင့် တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းတို့ဖြင့်ဖြားယောင်းကုန်၍ဘီလူးတို့၏မြို့သို့ဆောင်ကုန်ပြီးလျှင်။ ရှေးဦးစွာယူအပ်ကုန်သောလူတို့သည် အကယ်၍ရှိကုန်အံ့။ ထိုရှေးဦးစွာယူအပ်ကုန်သောလူတို့ကို နတ်တို့၏သံခြေချင်းဖြင့်ဘွဲ့ကုန်၍ နှောင်အိမ်၌သွင်းကုန်၏။ မိမိ၏နေရာအရပ်၌ သင်္ဘောပျက်ကုန်သောလူတို့ကို မရကုန်မူကား။ဟိုမှာဘက်မှကလျာဏီမြစ်တိုင်အောင်။ ဤမှာဘက်မှနာဂဒီပတိုင်အောင်၊ ဤသို့သမုဒ္ဒရာကမ်းကို လှည့်လည်ကုန်၏။ ဤသည်ကား၊ ထိုဘီလူးမတို့၏သဘောတည်း။ ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ ငါးရာကုန်သောသင်္ဘောပျက်ကုန်သောကုန်သည်တို့သည် ဘီလူးမတို့၏မြို့အနီးသို့ကူးကြကုန်၏။ ထိုဘီလူးမတို့သည် ထိုငါးရာကုန်သော ကုန်သည်တို့၏အထံသို့သွားကုန်၍ဖြားယောင်းကုန်၍။ဘီလူးမတို့၏မြို့သို့ဆောင်ကုန်၍ရှေးဦးစွာယူအပ်ကုန်သောလူတို့ကို နတ်တို့၏သံခြေချင်းတို့ဖြင့်နှောင်ဘွဲ့ကုန်၍နှောင်အိမ်၌သွင်းကုန်၏။ဘီလူးမအကြီးသည်ကုန်သည်ကြီးကို၊ ကြွင်းကုန်သောဘီလူးမတို့သည် ကြွင်းကုန်သော ကုန်သည်တို့ကို ဤသို့ငါးရာကုန်သော ဘီလူးမတို့သည် ငါးရာကုန်သော ကုန်သည်တို့ကိုမိမိတို့၏လင်ပြုကုန်၏။ ထိုအခါ၌၊ထိုဘီလူးမအကြီးသည်ညဉ့်အဘို့၌ ကုန်သည်တို့အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ထ၍သွားပြီးလျှင်နှောင်အိမ်၌လူတို့ကိုသတ်၍အသားကိုစား၍လာ၏။ ကြွင်းကုန်သောဘီလူးမတို့သည်လည်း ထိုဘီလူးမအကြီးအတူသာလျှင် ပြုကုန်၏။ ဘီလူးမကြီးသည် လူသားကိုစား၍လာသောကာလ၌ ကိုယ်သည်အေး၏။ ကုန်သည်ကြီးသည် စုံစမ်းသည်ရှိသော်၊ ထိုဘီလူးမကြီး၏ဘီလူးမ၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ငါးရာကုန်သောမိန်းမတို့သည်ဘီလူးမတို့သာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ငါတို့သည် ပြေးအံ့သောငှါ သင့်၏ဟု ရိယ်းသောက်သောနေ့၌ စောစောကသာလျှင်မျက်နှာသစ်အံ့သောငှါသွားလေ၍။ကြွင်းကုန်သောကုန်သည်တို့အား။အချင်းတို့၊ဤမိန်းမတို့သည်ဘီလူးမတို့တည်း။ လူမိန်းမတို့မဟုတ်ကုန်။ တပါးကုန်သော သင်္ဘောပျက်ကုန်သော ကုန်သည်တို့၏လာသောကာလ၌ လင်တို့ကိုပြုကုန်၍ငါတို့ကိုစားကုန်လတ္တံ့။ ငါတို့သည် ဤအရပ်မှပြေးကြကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုငါးရာကုန်သော ကုန်သည်တို့တွင်၊ နှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သောကုန်သည်တို့သည်။ငါတို့သည် ဤမိန်းမတို့ကိုစွန့်အံ့သောငှါ

မတတ်နိုင်ကုန်။သင်တို့သည်သာသွားကြကုန်လော့၊ငါတို့သည်မပြေး
ကြကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ ကုန်သည်ကြီးသည် မိမိ၏စကားကိုလိုက်နာ
ကုန်သော ကုန်သည်တို့ကိုယူ၍။ ထိုဘီလူးမတို့မှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍
ပြေးလေ၏။ထိုကာလ၌ကားဘုရားလောင်းသည် ဝလာဟကမြင်းမျိုး၌
ဖြစ်၏။ကိုယ်အလုံးဖြူ၏။ ညိုသောဦးခေါင်းရှိ၏။ ဖြူဆံမြက်ကဲ့သို့သော
လည်ဆံရှိ၏။ တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ကောင်းကင်သို့ပျံသွားနိုင်၏၊ ထိုဝ
လာဟကမြင်းမင်းသည် ဟိမဝန္တာမှ ကောင်းကင်၌ပျံ၍ဆိန်းဃိုင်ကျွန်း
သို့ရောက်၍။ ဆိန်းဃိုင်ကျွန်းအိုင်ငယ်ညွန်ပျောင်း၌ အလိုလို သာလျှင်
ရောက်သောသလေးစပါးကိုစား၍သွား၏။ဤသို့သွားသည်ရှိသော် ထို
ဝလာဟကမြင်းမင်းသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ဇနပုဒ်သို့ သွားလိုသောသူသည် ရှိ
သလောဟု သုံးကြိမ်ကရုဏာသည် ထုံမွမ်းအပ်သော လူတို့၏စကား
ကိုဆို၏။ထိုနှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သောကုန်သည်တို့သည်ဘုရားလောင်း
၏စကားကိုကြားကုန်၍လျှင် ဘုရားလောင်းသို့ကပ်ကုန်၍ လက်အုပ်ချီ
ကုန်လျက်။အရှင်၊အကျွန်ုပ်တို့သည်ဇမ္ဗူဒိပ်ဇနပုဒ်သို့သွားပါကုန်အံ့ဟု
ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့တပြီးကား၊ ငါ၏ကျောက်ကုန်းသို့တက်ကြကုန်လော့
ဟုဆို၏။ အချို့ကုန်သောသူတို့သည်တက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့တွင်အချို့
ကုန်သောသူတို့သည် အမြီးကိုဆွဲကုန်၏။အချို့ကုန်သော သူတို့သည်
လက်အုပ်ချီကုန်၍တည်ကုန်သလျှင်ကာတည်း။ ဘုရားလောင်းသည်အ
ယုတ်သဖြင့်လက်အုပ်ချီကုန်၍တည်ကုန်သောအလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်
သောနှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သော ထိုကုန်သည်တို့ကို မိမိ၏အာနုဘော်
ဖြင့်ဇမ္ဗူဒိပ်ဇနပုဒ်သို့ဆောင်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏နေရာအရပ်တို့၌ တည်
စေ၍ မိမိ၏နေရာအရပ်သို့သွားလေ၏။ ထိုဘီလူးမတို့သည်လည်းတ
ပါးကုန်သောကုန်သည်တို့၏ရောက်လာသောကာလ၌ထိုဘီလူးတို့၏
မြို့၌ ကျန်ရစ်ကုန်သော နှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သောလူတို့ကိုသတ်၍ စား
ကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍။ ရဟန်း
တို့၊ဘီလူးမတို့၏အလိုသို့လိုက်ကုန်သော ထိုနှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သော
ကုန်သည်တို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့။ ဝလာဟက
မြင်းမြတ်၏စကားကိုလိုက်နာကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် မိမိတို့၏
တည်ရာအရပ်တို့၌ တည်ကုန်သကဲ့သို့။ ထို့အတူ သာလျှင် မြတ်စွာ

ဘုရားတို့၏အဆုံးအမကိုမနာယူကုန်သောရဟန်းယောကျ်ားတို့သည်၎င်း။ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၎င်း။ ဒါယကာယောကျ်ားတို့သည်၎င်း။ ဒါယိကာမိန်းမတို့သည်၎င်း။ ငါးပါးအပြားရှိသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ကာမဂုဏ်ပြုရာအရပ်အစရှိကုန်သော လေးပါးကုန်သောအပါယ်တို့၌ ကြီးစွာသောဆင်းရဲသို့ရောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားဆုံးမတိုင်း ကျင့်ကုန်သောသူတို့သည်ကား သုံးပါးကုန်သော ဂဟပတိမဟာသာလ၊ ခတ္တိယမဟာသာလဟူဆိုအပ်ကုန်သော သူကြွယ်မျိုးတို့သို့၎င်း။ ကာမာဝစရခြောက်ထပ်တို့သို့၎င်း။ ဗြဟ္မာ့ပြည် နှစ်ဆယ်တို့သို့၎င်း။ ဤအရပ်တို့သို့ရောက်ကုန်၍ သေခြင်းကင်းရာ မဟာနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၍ ကြီးစွာသောချမ်းသာကို ခံစားရကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။

ယေနကာဟန္တိဩဝါဒံ၊နရာဗုဒ္ဓေနဒေသိတံ။
ဗျသနန္တေဂမိဿန္တိ၊ရက္ခသီဟိဝဝါဏိဇာ။ ။
ယေစကာဟန္တိဩဝါဒံ၊နရာဗုဒ္ဓေနဒေသိတံ။
သောတ္ထိပါရံဂမိဿန္တိ၊ဝလာဟေနေဝဝါဏိဇာ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယေနရာ၊အကြင်လူတို့သည်။ဗုဒ္ဓေန၊မြတ်စွာဘုရားသည်။ဒေသိတံ၊ဟောတော်မူအပ်သော။ဩဝါဒံ၊အဆုံးအမကို။နကာဟန္တိ၊မပြုကုန်လတ္တံ့။တေနရာ၊ထိုလူတို့သည်။ ရက္ခသီဟိ၊ဘီလူးမတို့သည်။ပလောဘိတာ၊ဖြားယောင်းအပ်ကုန်သော။ ဝါဏိဇာ၊ကုန်သည်တို့သည်။ မဟာဝိနာသံ၊ ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂမိံသုဣဝ၊ရောက်ကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂမိဿန္တိ၊ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ။ယေနရာစ၊အကြင်သူတို့သည်ကား။ ဗုဒ္ဓေန၊မြတ်စွာဘုရားသည်။ဒေသိတံ ဟောတော်မူအပ်သော။ဩဝါဒံ၊အဆုံးအမကို။ ကာဟန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ တေနရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝလာဟေန၊ဝလာဟကမြင်းမြတ်သည်။အာဂန္တွာ၊လာကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ဤသို့။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ တဿ၊ထိုဝလာဟကမြင်းမြတ်၏။ ဝစနကရာ၊ စကားကိုလိုက်နာကုန်သော။ ဝါဏိဇာဣဝ၊ကုန်သည်တို့ကဲ့သို့။ သောတ္ထိ၊ချမ်းသာစွာ။ ပါရံ သံသရာ၏ကမ်းတဘက်ဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့။ဂမိဿန္တိ၊ရောက်ရကုန်လတ္တံ့။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကို ပြသည်၏အဆုံး၌ ငြိုးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။တပါးကုန်သောများစွာကုန်သောရဟန်းတို့သည်လည်းသောတာပတ္တိဖိုလ်။ သကဒါဂါမိဖိုလ်။အနာဂါမိဖိုလ်။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ဝလာဟကမြင်းမင်း၏စကားကိုလိုက်နာကုန်သောနှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သောကုန်သည်တို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ဝလာဟကမြင်းမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဝလာဟကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ မိတ္တာမိတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နန်ဥမ္မယတေဒိသွာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမိတ္တာမိတ္တဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ မထင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။မထင်ရှားသောရဟန်းသည် ငါသည်ယူအပ်သည်ရှိသော်။ ငါ၏ဥပဇ္ဈာယ်သည် ငါ့အားအမျက်မထွက်လတ္တံ့ဟု ဥပဇ္ဈာယ်သည်ထားအပ်သော တခုသောအဝတ်လွှာပိုင်းကို အကျွမ်းဝင်သဖြင့်ယူပြီးလျှင်။ ဘိနပ်အိတ်ကိုပြု၍ နောက်မှ ဥပဇ္ဈာယ်ကို ပန်၏။ ထိုအခါ၊ ထိုတပည့်ကို ဥပဇ္ဈာယ်သည် အဘယ့်ကြောင့်သင်သည်ယူဘိသနည်းဟုဆို၍။အကျွန်ုပ်ယူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားသည် အမျက်မထွက်လတ္တံ့ဟုအရှင်ဘုရားတို့အား အကျွမ်းဝင်သဖြင့်ယူမိပေ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ငါနှင့်တကွသင်အားအဘယ်မှာလျှင်အကျွမ်းဝင်ခြင်းမည်သည်ရှိဘူးသနည်းဟုဆို၍ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ထပြီးလျှင်သတ်ပုတ်၏။ ထိုရဟန်း၏ထိုအမှုအရာသည်အလွန်ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ငါ့ရှင်တို့၊ ဤအမည်ရှိသောပဉ္စင်းငယ်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ

အားအကျွမ်းဝင်သဖြင့်အဝတ်လွှာပိုင်းကိုယူ၍ဘိနပ်ဇိတ်ကိုပြု၏။ ထို့နောင်မှ၊ ထိုပစ္စင်းငယ်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ငါနှင့်တကွ အဘယ်မှာလျှင် အကျွမ်းဝင်ခြင်းမည်သည်ရှိအံ့နည်းဟု အမျက်ထွက်ရကား၊ တပည့်ကိုရိုက်ပုတ်၏။ ဤသို့စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍၊ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌သာလျှင်ထိုရဟန်းသည် မိမိ၏အတူနေတပည့်နှင့်တကွ အကျွမ်းမဝင်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း အကျွမ်းမဝင်သည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ဘုရားလောင်းသည် ကာသိကတိုင်းပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်။ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်း၊ သမာပတ်တို့ကိုလည်းဖြစ်စေ၍ ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာဖြစ်၍၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။ ထိုရသေ့တို့၏အပေါင်း၌၊ တယောက်သောရသေ့သည် ဘုရားလောင်း၏စကားကို မလိုက်နာမူ၍၊ တစီးသောအမိသေသောဆင်ငယ်ကိုမွေး၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုရသေ့ကို၊ ထိုဆင်သည် ကြီးခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော် သတ်၍ တောသို့ဝင်လေ၏။ ထိုရသေ့အလောင်း၌ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကိုပြုကုန်ပြီး၍၊ ရသေ့ အပေါင်းတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ခြံရံကုန်၍၊ အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့်လျှင် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကိုလည်းသိအံ့သောငှါ တတ်ကောင်းအံ့နည်းဟုမေးကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့အား ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကိုလည်း သိအံ့သောငှါတတ်ကောင်း၏ဟုကြားလိုရကား။

နနံဥမ္မယတေ ဒိသွာ၊ နစနံ ပဋိနန္ဒတိ။
စက္ခူနိ စဿ န ဒေတိ၊ ပဋိလောမဉ္စ ဝတ္တတိ။ ၁
ဧတေ ဘဝန္တိ အာကာရာ၊ အမိတ္တသ္မိံ ပတိဋ္ဌိတာ။
ယေဟိ အမိတ္တံ ဇာနေယျ၊ ဒိသွာ သုတွာ စ ပဏ္ဍိတော။ ၂

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘောဓိသတ္တာ၊အချင်းတို့။ယော၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ယဿ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏။အမိတ္တော၊ရန်သူသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သော၊ထိုရန်သူဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နံ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ နဥဒ္ဒယာတေ၊မပြုံးရွှင်။ အဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဝစနံ၊ စကားကို။သုတွာစ၊ကြား၍လည်း။ နံ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ နပဋိနန္ဒတိ၊မနှစ်သက်။အဿ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား။စက္ခုနိစ၊ဆိုင်၍ကြည့်ခြင်းတို့ကိုလည်း။ နဒေတိ၊မပေး။အဿ၊ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ပဋိလောမဥ္စ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ကိုလည်း။ ဝတ္တတိ၊ကျင့်၏။ ။ယေဟိ၊အကြင်မပြုံးရွှင်ခြင်းအစရှိကုန်သောအကြောင်းတို့ကြောင့်။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။တာနိ၊ထိုမပြုံးရွှင်ခြင်းအစရှိကုန်သောအကြောင်းတို့ကို။ဒိသွာစ၊မြင်၍၎င်း။ သုတွာစ၊ကြား၍၎င်း။အယံ၊ဤသူသည်။မေ၊ငါ၏။ အမိတ္တော၊ရန်သူတည်း။ ဇာနတိ၊ဤသို့။အမိတ္တံ၊ရန်သူကို။ဇာနေယျ၊သိရာ၏။ဧတေအာကာရာ၊ထိုမပြုံးရွှင်ခြင်းအစရှိကုန်သောအကြောင်းတို့သည်။ အမိတ္တသ္မိံ၊ရန်သူ၌။ ပတိဋ္ဌိတာ၊တည်ကုန်သည်။ဘဝန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ခြင်း ရန်သူဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းတို့ကိုကြား၍။ ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကိုပွါးစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သွား၏၊

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အတူနေတပည့်သည်။ထိုအခါ၊ဆင်ငယ်ကိုမွေးသောရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ဥပဏ္ဏာသယ်ဆရာသည်။ထိုအခါ၊ဆင်ပြူဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ ဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ ။ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မိတ္တာမိတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ ရာဓဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပဝါသာအာဂတောတာတ၊ အစရှိသောဂါထာ

ပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရာဇဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ သာသနာတော်၌ ငြိုးငွေ့သော ရဟန်း တပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည်။ ရဟန်း၊ သင်သည် ငြိုးငွေ့သတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မြတ်စွာဘုရားသည်မေးတော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်၍။အဘယ်ကြောင့်ငြိုးငွေ့သနည်းဟုမေးတော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊တန်းဆာဆင်အပ်သောမိန်းမတယောက်ကိုမြင်၍ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်ငြိုးငွေ့၏ဟုလျှောက်၏။ထိုအခါ၊ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်း၊မိန်းမမည်သည်ကို စောင့်ရှောက်အံ့သော၄ါ မတတ်ကောင်း။ ရှေး၌လည်း အိမ်ရှင်ယောကျ်ား တို့သည် တံခါးစောင့်တို့ကိုထား၍စောင့်ရှောက်ကုန်သော်လည်းစောင့်ရှောက်အံ့သော၄ါမတတ်နိုင်ကုန်။သင်သည်လျှပ်ပေါ်လော်လည်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို စောင့်ရှောက်အံ့သော၄ါ အသို့တတ်နိုင်အံ့နည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ကျေးအမျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုကျေးသားအား ရာဓဟူသောအမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။ ညီငယ် ကျေးသားသည်ကား ပေါဋ္ဌပါဒ အမည်ရှိ၏။ ထိုကျေးသားညီနောင်နှစ်ခုတို့ကိုလည်း ငယ်သော ကာလကသာလျှင် တယောက်သောမုဆိုးသည် ယူခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ မထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားအားပေး၏။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုကျေးသားညီနောင်ကိုသားအရာ၌ထား၍မွေး၏။ ထိုပုဏ္ဏား၏ပုဏ္ဏေးမသည်ကား မစောင့်မရှောက်သည်ဖြစ်၏။ သီလမရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကုန်သွယ်အံ့သော၄ါသွားသည်ရှိသော် ထိုကျေးသားငယ်တို့ကို ခေါ်၍။ အမောင်တို့၊ ငါသည် ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုခြင်း၄ါသွားအံ့။ကာလ၌ဇင်း။ကာလမဟုတ်သည်၌ဇင်း။သင်တို့အမိပုဏ္ဏေးမသည် ပြုအပ်သောအမှုကိုကြည့်ရစ်ကြကုန်လော့။ တပါးသောယောကျ်ား၏ရောက်ပေါက်သည်၏အဖြစ်ကိုဇင်း။ မရောက်ပေါက်သည်၏အဖြစ်ကိုဇင်း သိအောင်ပြုရစ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ပုဏ္ဏေးမအားကျေးသားငယ်တို့ကိုအပ်နှင်းခဲ့၍သွား၏။ထိုပုဏ္ဏေးမသည် ထိုပုဏ္ဏား၏ထွက်သွားသောကာလမှစ၍ ယုတ်မာသော အ

ဘျင့်ကိုကျင့်၏။ညှဉ့်၌ဝင်း။နေ့၌ဝင်းလာကုန်သော ယောကျ်ားတို့၏အဘိုင်းအရှည်သည်မရှိ။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍။ပေါဋ္ဌပါဒသည် ရာဓကိုပန်၏။အဘယ်သို့ပန်သနည်းဟူမူကား။ရာဓ ပုဏ္ဏားသည်ဤပုဏ္ဏေးမကိုငါတို့အားအပ်နှင်းခဲ့၍သွား၏။ ဤပုဏ္ဏေးမသည်လည်း ယုတ်မာသောအမှုကိုပြု၏။ ထိုပုဏ္ဏေးမကိုငါသည်ဆိုအံ့၊ဤသို့ပန်၏၊ ပေါဋ္ဌပါဒ၊ သင်သည်မဆိုသင့်ဟု ရာဓသည်တားမြစ်၏။ ထိုပေါဋ္ဌပါဒသည် ရာဓ၏စကားကိုမနာယူမူ၍၊မိခင်၊အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်ယုတ်မာသောအမှုကို ပြုသနည်းဟုဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် ထိုပေါဋ္ဌပါဒကိုသတ်လိုသည်ဖြစ်၍။ ချစ်သားပေါဋ္ဌပါဒ၊ ငါ၏သားဖြစ်သော သင်စင်လျက် ငါ့ကိုဆုံးမပေ၏။ ငါသည်ဤနေ့မှစ၍ မပြုအံ့ဟုဆို၍။ ချစ်သားပေါဋ္ဌပါဒ၊ လာလော့ဟု ချစ်သကဲ့သို့ခေါ်၍ လာသော ပေါဋ္ဌပါဒကိုကိုင်၍ သင်သည်ငါ့ကိုဆို၏။ မိမိ၏ပမာဏကိုမသိဟု လည်ကိုလှိမ်၍သတ်ပြီးလျှင် ခုံလောက်ကြားတို့၌သွင်း၏။ ပုဏ္ဏားသည်လာလတ်၍အပင်အပန်းဖြေပြီးလျှင်၊ဘုရားသောင်းကို။ချစ်သားရာဓ သင်၏အမိသည်ယုတ်မာသောအမှုကိုကျင့်သလော။မကျင့်သလောဟုမေးလိုရကား၊

ပဝါသာအာဂတောတာတ၊ဣဒါနိနစိရာဂတော၊

ကစ္စိန္နုတာတတေမာတာ၊နအညမုပသေဝတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏၊

တာတရာဓ၊ချစ်သားရာဓ။ အဟံ၊ငါသည်။ ပဝါသာ၊အရပ်တပါးမှ၊ဣဒါနိ၊ယခုပင်လျှင်၊အာဂတော၊ရောက်လာသည်။ အမှ်၊ဖြစ်၏၊နစိရာဂတော ရောက်သည်မကြာသေး။ တာတရာဓ၊ချစ်သားရာဓ။ တေ၊သင်၏။မာတာ၊အမိသည်။အညံ ယောကျ်ားတပါးသို့။ နဥပသေဝတိ ကစ္စိန္နု မမှီမဝဲကြဉ်ရှောင်ပါ၏လော။

ရာဓသည်။ ဘခင်၊ ပညာရှိ မည်သည်ကား ဟုတ်မှန်သော်လည်း ချမ်းသာခြင်းသို့မရောက်စေတတ်သော စကားကိုမဆိုကုန်ဟု သိစေလိုသည်ဖြစ်၍၊

နခေါပနေတံသုဘဏံ၊ဂိရံသစ္စုပသံဟိတံ။

သယေထပေါဋ္ဌပါဒေါဝ၊မံပုရေဥပကူသိတော။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏၊

တာတ၊ဘခင်။ပဏ္ဍိတာနာမ၊ပညာရှိတို့မည်သည်ကား။သစ္စုပသံ

ဟိတံ၊ သစ္စာနှင့်စပ်သော။ ဂိရံဂိရံပိ၊စကားကိုလည်း။ ဝေါ၊ထိုစကား သည်။ အသုဘဏံ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့မပို့မဆောင်တတ်သည်ဖြစ်၍ မ ကောင်းသည်ဖြစ်အံ့။ နခေါပနကထေန္တိ၊ မဆိုကုန်။ ဘဏန္တော၊ ဆို သည်ရှိသော်။ ပုရေ၊ရှေးကာလ၌။ ဥပကူသိတော၊ဆိုသော။ ပေါဠပါ ဒေါ၊ကျေးသားပေါဠပါဒသည်။ကုက္ကုဋဇ္ဈာမေ၊မီးနှင့်ရောသောပြာပုံ ၌။သယတိဋ္ဌဝ၊အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဝံတထာ၊ထို့အတူ။ သယေထ၊အိပ် ရရာ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားအား တရားဟော၍။ ငါသည် လည်းဤအရပ်မှနေအံ့သော၄ါမတတ်ကောင်းဟုပုဏ္ဏားကိုပန်၍တော သို့သာလျှင်ဝင်လေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီး လျှင်။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌။ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌တည်၏။ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊ပေါဠပါဒကျေးသားဖြစ်ဘူးပြီ။ယခု အခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ရာဓကျေးသားဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရာဓ ဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ ဂဟပတိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဥဘယံမေန ခမတိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဂဟပတိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ လူ၏အဖြစ်သို့ တမော့မော့မျှော်ခြင်းရှိ သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဟောတော်မူသည် ကား။ရဟန်း၊မိန်းမမည်သည်ကားမစောင့်ရှောက်နိုင်။ ယုတ်မာသော အမှုကိုပြု၍ တစုံတခုသောဥပါယ်တမည်ဖြင့် လင်ကိုလှည့်စားတတ် သလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်း၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ပြဟ္မဒတ်မည်

သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ကာသိက တိုင်းဝယ်သူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် အိမ်ရာ ထောင်ခြင်းကိုယူ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏မယားသည် သီလမရှိသည် ဖြစ်၏။ ရွာသူကြီးနှင့်တကွ ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုကျင့်၏။ ဘုရား လောင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ စုံစမ်းလျက် သွား၏။ ထိုအခါ၌ ကား၊ မိုးလ်းတွင်းကာလဝယ် မျိုးပဲတို့ကို မျိုးအပ်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော် ဝတ်မွတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ကောက်တို့၏အဖုံးအလုံးသည်ထွက်သော ကာလဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ရွာအလုံး၌ နေကုန်သော သူတို့သည်၊ ဤလမှနှစ်လဖြင့် ကောက်တို့ကိုသိမ်းဆည်းကုန်၍ ကောက်တို့ကိုပေး ပါကုန်အံ့ဟုတပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍ ရွာသူကြီး၏လက်မှတခုသော နွားအိုကိုယူကုန်၍အသားကိုစားကြကုန်၏။ ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ရွာသူ ကြီးသည် ထိုခိုးစားသင့်သော အခွင့်ကိုကြည့်၍ ဘုရားလောင်း အပ သို့သွားသောကာလ၌ အိမ်သို့ဝင်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့၏ စည်းဝေးကြသောခဏ၌သာလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် ရွာတံခါးဖြင့် ဝင်လာ၍ အိမ်သို့ ရှေးရှုလာသည်ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမသည် ရွာတံခါးသို့ ရှေးရှုလာသောထိုဘုရားလောင်းကိုမြင်၍။အဘယ်သူနည်းဟုတံခါးခုံ ၌ရပ်၍ကြည့်သည်ရှိသော်။ငါ၏ယောကျ်ားပင်လျှင်တည်းဟုသိ၍ ရွာ သူကြီးအားကြား၏။ ရွာသူကြီးသည်ကြောက်သည်ဖြစ်၍တုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုရွာသူကြီးကို ထိုမိန်းမသည်မကြောက်လင့်။ တခုသော ဥပါယ်တမည်သည်ရှိ၏။ငါတို့သည်သင်၏လက်မှနွားသားကိုစားအပ် ၏။သင်သည်အမဲဘိုးကိုတောင်းဟန်ပြုလော့။ ငါကျီသို့တက်၍ကျီထဲ ၌ရပ်လျက် စပါးသည်မရှိဟုဆိုအံ့။ သင်သည်အိမ်လယ်၌ရပ်၍ ငါတို့ အိမ်၌သူငယ်တို့သည်ဝတ်မွတ်ကုန်၏။ အမဲဘိုးကိုပေးလော့။ ဤသို့အ ဘန်တလဲလဲတောင်းလော့ဟုဆို၍ကျီသို့တက်၍ကျီတံခါး၌နေ၏။ ရွာ သူကြီးသည်အိမ်လယ်၌ရပ်၍ အမဲဘိုးကိုပေးလော့ဟုဆို၏။ ထိုမိန်းမ သည်ကျီတံခါး၌နေလျက်စပါးသည်မရှိပါ။ ကောက်ကိုသိမ်းသောအ ခါမှသာလျှင် ပေးပါအံ့။ ယခုသွားပါဦးလော့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်း သည်အိမ်သို့ဝင်၍ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့၏အမှုအရာကိုမြင်၍ ဤအမှုသည် ဤမိန်းမယုတ်ပြုအပ်သောဥပါယ်တမည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုသိ လျှင်။ ရွာသူကြီး၊ငါတို့သည် သင်၏နွားအိုအသားကိုစားကုန်သည်ရှိ

သော်။ဤလမှနှစ်လဖြင့်စပါးကိုပေးကုန်အံ့ဟုဆို၍စားကြကုန်၏။ သင်သည့်လခွဲကိုလည်းမလွန်စေမူ၍။ယခုပင်လျှင်အဘယ့်ကြောင့်တောင်းရဘိသနည်း။ သင်သည် ဤအမဲဘိုးကို တောင်းလိုခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်မလာ။ တပါးသောအကြောင်းကြောင့် လာသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါသည် သင်၏အမူအရာကို မနှစ်သက်။ ဤယုတ်မာသောအကျင့်ကို ကျင့်သော ယုတ်မာသော သဘောရှိသော မိန်းမညစ်သည်လည်းကျီ၌စပါးမရှိသည်ကိုသိ၏။ ထိုမိန်းမညစ်သည် ကျီသို့တက်၍စပါးသည်မရှိဟုဆို၏။ သင်သည်လည်းပေးလော့ဟုဆို၍နှစ်ယောက်ကုန်သောသင်တို့၏အမူအရာကို ငါသည်မနှစ်သက်ဟု ထိုအနက်ကိုပြလိုသည်ဖြစ်၍။

ဥဘယံမေနခမတိ၊ဥဘယံမေနရုစ္စတိ။
ယာစာယံကောဋ္ဌမောတိဏ္ဏာ၊နဒဿံဣတိဘာသတိ။ ။
တံတံဂါမပတိဗြူမိ၊ကဒရေအပ္ပသ္မိံ ဇီဝိတေ။
ဒွေမာသေသက်ရံကတွာ၊မံသံဇရဂ္ဂဝံကိသံ။
အပတ္တကာလေစောဒေသိ၊တံပိမယှံနရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဂါမပတိ၊ရွာသူကြီး။ယေနကာရဏေန၊အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ မေ၊ငါသည်။တုမှာကံ၊သင်တို့၏၊ ကိရိယံ၊အမူအရာကို။နရုစ္စတိ၊မနှစ်သက်။ တံတေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ တံ၊သင့်ကို။အဟံ၊ငါသည်၊ဗြူမိ၊ဆိုအံ့။အမှာကံ၊ငါတို့၏။ ဇီဝိတေ၊အသက်သည်။ကဒရေ၊ငြိုငြင်ဆင်းရဲသည်ရှိသော်။ အပ္ပသ္မိံ၊ နည်းသည်ရှိသော်။ မံသံ၊နွားသားကို။ဂဏှန္တာန်၊ဝယ်ကုန်သော။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ ကိသံ၊ကြုံသော။ဇရဂ္ဂဝံ၊နွားအိုကို။ဒဒမာနော၊ပေးသော။တွံ၊သင်သည်။ ဒွိဟိမာသေဟိ၊နှစ်လတို့ဖြင့်။မူလံ၊အဘိုးကို။ဒါတဗ္ဗံ၊ပေးအပ်၏။ဣတိဝတွာ၊ဤသို့။ ဒွေမာသေ၊နှစ်လတို့ကို။သက်ရံ၊ပိုင်းခြားခြင်းကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ အပတ္တကာလေ၊ပိုင်းခြားသောကာလသို့မရောက်မီ။ စောဒေသိ၊ အမဲဘိုးကိုတောင်းလာ၏။တံပိ၊ထိုအမူအရာကိုလည်း။ မယှံ၊ငါသည်။နရုစ္စတိ၊မနှစ်သက်။ယာစာယံ၊ အကြင်မိန်းမညစ်သည်လည်း။ ကောဋ္ဌံ၊ ကျီသို့။ဩတိဏ္ဏာ၊တက်၍။ဝီဟိံ၊စပါးကို။ နဒဿံ၊မမြင်။ဣတိ၊ဤသို့။ဘာသတိ၊ဆို၏။ တံပိ၊ထိုအမူအရာကိုလည်း။ မယှံ၊ ငါသည်။ နရုစ္စတိ၊မနှစ်

သက်။ဇာတိ၊ဤသို့။ ဥဘယံ၊နှစ်ပါးသောအမှုအရာကို။ မေ၊ငါသည်။နခမတိ၊မနှစ်သက်။ဥဘယံ၊နှစ်ပါးသောအမှုအရာကို။မေ၊ငါသည်၊ နရုစ္စတိ၊မကြိုက်။

ထိုဘုရားလောင်းသည်ဤသို့ဆိုလျက် ရွာသူကြီးကိုဥဿျောင်၌ကိုင်ပြီးလျှင်။ငင်၍အိမ်လယ်၌သတ်ပုတ်၍၊ ငါရွာသူကြီးကိုကားဟူ၍သူတပါး၏ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းအပ်သော ဥစ္စာ၌ ပြစ်မှားကောင်းသလော။ ဤသို့အစရှိသောစကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးသတ်ပုတ်၍ အားနည်းသည်ကိုပြုပြီးလျှင်။လည်မှကိုင်၍အိမ်မှထုတ်လိုက်၍။ထိုမိန်းမကိုလည်းဆံကိုဆွဲ၍ကျီမှချပြီးလျှင် သတ်ပုတ်၍တဘန်ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကိုအကယ်၍ပြုပြန်အံ့၊သိရလတ္တံ့ဟုခြိမ်းချောက်၏။ထိုအခါမှစ၍ရွာသူကြီးသည်ထိုအိမ်ကိုကြည့်အံ့သော၄ါလည်းမဝံ့လေ။ထိုမိန်းမသည်လည်းတဘန်စိတ်ဖြင့်မျှလည်းလွန်ကျူး၍ကျင့်ခြင်း၄ါမဝံ့လေ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင်။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လူ၏အဖြစ်သို့ လည့်တမော့မော့မျှော်ခြင်းရှိသောရဟန်းသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊ရွာသူကြီးဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ နှိပ်ခြင်းပြုတတ်သော အိမ်ရှင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုမြောက်သောဂဟပတိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ သာရသီလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သရီရဒဗ္ဗ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသာရသီလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ မထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားအားလေးယောက်ကုန်သောသွီးတို့သည် ရှိကုန်သတတ်။ ထိုလေးယောက်ကုန်သော သွီးတို့ကို လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်တောင်းလာကုန်၏၊ ထိုလေးယောက်ကုန်သော

သူတို့တွင် တယောက်သောသူသည် အဆင်းလှ၏။ တင့်အပ်သော ကိုယ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ တယောက်သောသူသည်အရွယ်သို့ရောက်၏။ ကြီး ရင့်၏။ တယောက်သောသူသည်မြတ်သော အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ တ ယောက်သောသူသည်သီလရှိ၏။ ပုဏ္ဏားသည်ကြံ၏။ အဘယ်သို့ကြံ သနည်းဟူမူကား။ ဤလေးယောက်သောသူတို့တွင် အဘယ်သူအား လျှင်ငါ၏သွီးကိုအလိုရှိတည်စေသောအားဖြင့် ပေးအပ်ကုန်သနည်း။ အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသောသူအား ပေးအပ်ကုန်သလော။ ထိုသို့မဟုတ်မူ ကား၊ကြီးသောအရွယ်သို့ရောက်သောသူ။ မြတ်သောအမျိုးနှင့်ပြည့်စုံ သောသူ။ သီလရှိသောသူတို့တွင် တယောက်သောသူအား ပေးအပ် ကုန်သလော၊ ဤသို့ကြံ၏။ ကြံသော်လည်းမသိ၍ဤ အကြောင်းကိုမြတ် စွာဘုရားသည်သိတော်မူလတ္တံ့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုမေး၍ ထိုလေး ယောက်ကုန်သောသူတို့၏ အတွင်း၌ လျော်သောသူအား ပေးအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍နံ့သာပန်းအစရှိသည်ကိုယူခဲ့စေ၍ ကျောင်းတော်သို့သွား ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်စွာနေလျက်။ အစမှစ၍ ထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား၊ဤလေးယောက်ကုန်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူအား ပေးအံ့သောငှါ သင့်ပါအံ့နည်းဟု မေး၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပုဏ္ဏား၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် ပြဿနာကိုဖြေဘူးကုန်ပြီ။ ထိုသို့ဖြေဘူးကုန်သော်လည်း ဘဝဖုံးလွှမ်း သည့်၏အဖြစ်ကြောင့် မှတ်အံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ထို ပုဏ္ဏားသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ပုဏ္ဏား၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်ကို သင်ပြီးလျှင်လာလတ်၍။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ် ၏။ ထိုအခါ၊ တယောက်သောပုဏ္ဏားအားလေးယောက်ကုန်သောသွီး တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုလေးယောက်ကုန်သော သွီးတို့ကိုယချအခါ၌ လေးယောက်ကုန်သော လူတို့သည် တောင်းကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူ သာလျှင်လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်တောင်းကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏား သည် အဘယ်သူအားလျှင် ပေးအပ်ကုန်သနည်းဟု မသိသည် ဖြစ်၍

ဆရာကိုမေးပြီးလျှင် ပေးသင့်သောသူအားသာ ပေးအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုဆရာ၏အထံသို့သွား၍။ထိုအကြောင်းကိုမေးလိုရကား။

သရီရဒဗ္ဗံ ဝုဍ္ဎဗျံ၊ သောဇစ္စံ သာရသီလိယံ။

ဗြာဟ္မဏံ တေဝပုစ္ဆာမ၊ ကိန္နု တေသံ ဝနိမှသေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဗြာဟ္မဏ၊ဆရာပုဏ္ဏားမြေ၊အကျွန်ုပ်၏။ဝိတ၊ရော၊သွီးတို့ကို။စတ္တာရောဇနာ၊လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်။ ပတ္ထေန္တိ၊ တောင်းကုန်၏။တေသု၊ထိုလေးယောက်ကုန်သောသူတို့တွင်။ဧကေ၊တယောက်သောသူအား။သရီရဒဗ္ဗံ၊ အဆင်းလှသည်၏အဖြစ်သည်။ သံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိ၏။ဧကေ၊တယောက်သောသူအား။ ဝုဍ္ဎဗျံ၊အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဧကေ၊တယောက်သောသူအား။ သောဇစ္စံ၊ အမျိုးမြတ်သည်၏အဖြစ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဧကေ၊တယောက်သောသူအား။ သာရသီလိယံ၊ ကောင်းသောသီလနှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။တေသု၊ထိုလေးယောက်ကုန်သောသူတို့တွင်။ အသုကဿ၊ ဤအမည်ရှိသောသူအား။ မေ၊ငါ၏။ တာ၊ ထိုသွီးတို့ကို။ ဒါတဗ္ဗာ၊ပေးအပ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ဤသို့။ အဇာနန္တာ၊ မသိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဗြာဟ္မဏံ တေဝ၊အရှင်ပုဏ္ဏားကိုသာလျှင်။ပုစ္ဆာမ၊မေးကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုလေးယောက်ကုန်သောသူတို့တွင်။ကိန္နု၊အဘယ်သူကိုလျှင်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ဝနိမှသေ၊အလိုရှိကုန်ရအံ့နည်း။

ဆရာပုဏ္ဏားကြား၍။ အဆင်း၏ပြည့်စုံခြင်းအစရှိကုန်သော ဂုဏ်တို့သည်ရှိပါကုန်သော်လည်း သီလပျက်သောသူကိုကဲ့ရဲ့အပ်၏။ ထို့ကြောင့်။ငါတို့သည်သီလရှိသည်၏အဖြစ်ကိုသာလျှင်နှစ်သက်၏ဟုဤအနက်ကိုပြလိုရကား။

အတ္ထောအတ္ထိသရီရသ္မိံ၊ဝုဍ္ဎဗျဿနမောကရေ။

အတ္ထောအတ္ထိသုဇာတသ္မိံ၊သီလံအသ္မာကရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။သရီရသ္မိံ၊ တင့်တယ်သောအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသောကိုယ်၌လည်း။အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွါးသည်။ အတ္ထိ၊ရှိပေသလျှင်ကတည်း။ ဝုဍ္ဎဗျဿ၊အရွယ်ကြီးသောသူအားကား။နမော၊ရှိခိုးခြင်းကိုလျှင်။ကရေ၊ပြုအပ်ပေသလျှင်ကတည်း။ သုဇာတသ္မိံ၊ မြတ်သော

အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားၶ္ဓလည်း။ အထွေ၊ အကျိုး စီးပွါးသည်။ အထွဲ၊ ရှိပေသလျှင်ကတည်း။ အသွာကံပန၊ ငါတို့သည်တမှုကား။ သီလံ၊သီလရှိသောသူကို။ရုစ္စတိ၊နှစ်သက်အပ်၏။

ပုဏ္ဏားသည် ထိုဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍သီလရှိသောသူအားသာလျှင်သမီးတို့ကိုပေး၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြသည်၏အဆုံး၌ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ပုဏ္ဏားသည်။ ထိုအခါ၊ဤပုဏ္ဏားသည်ပင်လျှင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာရသီလဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသောဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ်၏သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည်၊ အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ရဟန်း၊ရှင်၊လူ၊ပြည်သူအပေါင်းတို့၏စီးပွါးချမ်းသာအကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာရနိ ဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊ မဟာဥပရာဇာမယ်တော် အရှင်မိဘုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ (ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော ဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌၊ ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရုဟာကဝဂ်သည် ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏အစဉ်၊ အနက်၏အစဉ် အားဖြင့်အပြီးသို့ရောက်၏။

၁။ ဗန္ဓနာဂါရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နတံဒဠ္ဟံဗန္ဓနမာဟုဓိရာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗန္ဓနာဂါရဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ နှောင်အိမ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုကာလ၌၊များစွာကုန်သောအိမ်ခြိစင့်ကိုဖြတ်၍ ခိုးသော

သူ၊ ခရီးသွားတို့ကိုသတ်ပုတ်၍ ခိုးကုန်သောသူတို့ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၍ ကောသလမင်းအား ပြကုန်သတတ်။ ထိုခိုးသူတို့ကို ကောသလ မင်းသည် ထောင်အနှောင်အဖွဲ့၊ သံခြေချင်းအနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့်နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ ထက်ဝန်းကျင်ကုန်သောဇနပုဒ်၌နေကုန်သောရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးလိုရကား လာလတ်ကုန်၍ ဖူးမြင်ကုန်လျက် ရှိခိုး၍ နက်ဖြန်၌ ဆွမ်းခံသွားကုန်သည် ရှိသော်။ နှောင်အိမ်သို့ ရောက်ကုန်၍ ခိုးသူတို့ကို မြင်ကုန်၍ ဆွမ်းခံရာမှပဲခဲ့ကုန်၍။ ညချမ်းအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကိုကပ်ကုန်၍။ အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့ဆွမ်းခံသွားကုန်သောအကျွန်ုပ်တို့သည်နှောင်ဖွဲ့ခြင်းအစရှိသည်ဖြင့် ကြီးစွာသောဆင်းရဲကိုခံရကုန်သော များစွာကုန်သောခိုးသူတို့ကိုမြင်ခဲ့ကုန်၏။ ထိုခိုးသူတို့သည် ထိုအနှောင်အဖွဲ့တို့ကိုဖြတ်ကုန်၍ ပြေးအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ထိုအနှောင်အဖွဲ့တို့ထက်သာလွန်၍ မြဲသောအနှောင်အဖွဲ့ မည်သည်ကား ရှိသလောဟုလျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ ထိုအနှောင်အဖွဲ့တို့သည် အဘယ်မှာလျှင် အနှောင်အဖွဲ့မည်ကုန်ဦးအံ့နည်း။ ဥစ္စာစပါး။ သား၊ မယား၊ အစရှိသည်တို့၌ တဏှာဟူ၍ ဆိုအပ်သောအကြင်ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့သည်ရှိ၏။ ထိုကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့သည်၊ ထိုသံခြေချင်းအစရှိကုန်သော အနှောင်အဖွဲ့တို့ထက် အဆအရာ အားဖြင့်ရင်း။ အဆအထောင်အားဖြင့်ရင်း သာလွန်၍မြဲ၏။ ဤသို့သာလွန်၍မြဲသော်လည်း ထိုကိလေသာတည်း ဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ကို ရှေးပညာရှိ တို့သည် ဖြတ်ကုန်၍။ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်ကုန်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့။ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌။ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် တဦးသောသူဆင်းရဲအမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် အဘသည် လွန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည်အခစားလုပ်၍အမိကိုမွေး၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုဘုရားလောင်း၏အမိသည်သားအလိုမရှိဘဲလျက်လျှင်တယောက်သောအမျိုးသမီးကိုဆောင်ယူ၍ပေး၏။ နောက်အဘို့၌အမိသည်လွန်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏မယားဝမ်း၌လည်း သန္ဓေတည်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သန္ဓေတည်သည်၏အဖြစ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍။ နှမ၊ သင်သည်

အခစားလုပ်၍အသက်မွေးရစ်လော့၊ ငါကားရဟန်းပြုအံ့ဟုဆို၏။ အရှင်၊ ငါသည်သန္ဓေတည်၏။ ငါသည် သားဘွားပြီးသည်ရှိသော်။ သူငယ်ကိုရှု၍ သင်သည် ရဟန်းပြုရလတ္တံ့ဟု ထိုမိန်းမသည်ဆို၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ကောင်း၏ဟုဝန်ခံ၍၊ ထိုမိန်းမ၏သားဘွားသောကာလ၌။ နှမ၊သင်သည် ချမ်းသာစွာသားဘွားလေပြီ။ ယခုအခါ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့ဟုပန်၏။ ထိုအခါ၌၊ထိုဘုရားလောင်းကို ထိုမိန်းမသည်သားငယ်ကနို့ကွာသည့်ကာလတိုင်အောင်ငံ့ပါဦးလော့ဟုဆို၍ တဘန်သန္ဓေကိုယူပြန်၏။ထိုဘုရားလောင်းသည်ဤမိန်းမကိုဝန်ခံစေ၍ သွားအံ့သော်ငါ မတတ်ကောင်း။ ဤမိန်းမအား အကြောင်းမကြားမူ၍ ပြေး၍လျှင်ရဟန်းပြုအံ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုမယားအား မကြားမူ၍ ညဉ့်အခါ၌ ထ၍ပြေး၏၊ ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားလောင်းကိုမြို့စောင့်တို့ဘမ်းကုန်၍ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ အရှင်တို့၊ ငါတို့သည် အမိကိုမွေးသောယောကျာ်းတည်း။ သင်တို့သည် ငါ့ကိုလွှတ်ပါကုန်လော့ဟုဆို၍။ ထိုမြို့စောင့်တို့ကို မိမိကိုယ်ကိုလွှတ်စေ၍။ တခုသောအရပ်၌နေ၍မြတ်သောတံခါးဖြင့်လျှင်ထွက်၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍။ရသေ့ရဟန်းပြု၍အဘိညာဉ်တို့ကိုဇင်း၊သမာပတ်တို့ကိုဇင်းဖြစ်စေ၍။ဈာန်ဖြင့်ပျော်ပါးခြင်းကိုပျော်ပါးလျက်နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုဟိမဝန္တာ၌နေလျက် ငါသည် ဖြတ်နိုင်ခဲသော ဤသို့စင်သဘောရှိသည်ဖြစ်သော သားမယားတို့၌ ချစ်ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့ဟု ဆိုအပ်သောကိလေသာအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်နိုင်၏ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်ဆိုရကား။

နတံဒဠှံဗန္ဓနမာဟုဓီရာ။
ယဒါယသံဒါရုဇံပဗ္ဗဇဉ္စ။
သာရတ္တရတ္တာမဏိကုဏ္ဍလေသု၊
ပုတ္တေသုဒါရေသုစယာအပေက္ခာ။ ။
ဧတံဒဠှံဗန္ဓနမာဟုဓီရာ။
ဩဟာရိနံသိထိလံဒုပ္ပမုဉ္စံ။
ဧတံပိဆေတွာနဝဇန္တိဓီရာ။
အနပေက္ခိနောကာမသုခံပဟာယ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

အာယသံ၊သံဖြင့်ပြုအပ်သော။ ယံဗန္ဓနန္တိ၊ အကြင်သံခြေချင်းဟုဆို အပ်သောအနှောင်အဖွဲ့သည်ဎင်း။ ဒါရုဇံ၊သစ်သားဖြင့်ဖြစ်သော။ ယံ ဗန္ဓနန္တိ၊အကြင်ထောင်ဟုဆိုအပ်သောအနှောင်အဖွဲ့သည်ဎင်း။ ပဗ္ဗဇံ၊ ပြူဆံမြက်လျှော် အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြုအပ်သော။ ယံဗန္ဓနန္တိ၊အကြင် ကြိုးဟုဆိုအပ်သောအနှောင်အဖွဲ့သည်ဎင်း။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တံဗန္ဓနံ၊ ထို အနှောင်အဖွဲ့ကို။ဒဠှံ၊မြဲ၏ဟူ၍။ ဓီရာ၊ပညာရှိတို့သည်။ နအာဟု၊မဆို ကုန်။ မဏိကုဏ္ဍလေသု၊ပတ္တမြားနားဒေါင်းတို့၌၊တနည်းကား။ မဏိ ကုဏ္ဍလေသု၊ ပတ္တမြားစီအပ်ကုန်သော ရွှေနားဒေါင်းတို့၌။ ယေ၊ အ ကြင်သူတို့သည်။ သာရတ္တရတ္တာ၊ လွန်စွာရာဂရှိကုန်သည်ဖြစ်၍တပ် စွန်းကုန်၏။ တေသံ၊ထိုသူတို့၏။ ယောသာရာဂေါစ၊ အကြင်လွန်စွာ တပ်စွန်းခြင်းသည်ဎင်း။ တေသံ၊ထိုသူတို့၏၊ ပုတ္တေသုဒါရေသု၊သားမ ယားတို့၌။ ယာအပေက္ခာစ၊ အကြင်လောဘ တည်းဟူသော ငဲ့ကွက် ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့သည်ဎင်း၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တံဗန္ဓနံ၊ ထိုလောဘတည်း ဟူသောအနှောင်အဖွဲ့ကို။ ဒဠှံ၊ မြဲစွာ၏ဟူ၍။ ဓီရာ၊ပညာရှိတို့သည်၊ အာဟု၊ဆိုတော်မူကုန်၏။ ။ဩဟာရိနံ၊အောက်အပါယ်လေးဘုံတို့ သို့ဆောင်တတ်ထသော၊ သိထိလံ၊ နှောင်ဖွဲ့ရာအရပ်တို့၌အပေါ်ရေ အတွင်းရေအသားတို့ကိုလည်း မဖြတ်တတ်၊ သွေးကိုလည်း မထွက် စေတတ်၊ နှောင်ဖွဲ့သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းမသိစေတတ်၊ကုန်းကြောင်း ခရီးရေကြောင်း ခရီးအစရှိသည်တို့၌ အမှုတို့ကိုပြုမိမဲ့သော၌ ပေး တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် လျော့သောအနှောင်အဖွဲ့ရှိထသော။ဒုပ္ မုဉ္စံ၊ဖြေနိုင်ခက်ထသော။ထောံပိ၊ထိုတဏှာအနှောင်အဖွဲ့ကိုစင်လျက် လည်း။ဓီရာ၊ပညာရှိတို့သည်။ဆေတွာန၊ဖြတ်၍။ကာမသုခံ၊ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို။အနပေက္ခိနော၊ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိကုန်သဲ။ ပဟာယ၊စွန့်ကုန် ၍။ဝဇန္တိ၊သွားနိုင်ကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ လျက်သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သောတာ ပန်ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သကဒါဂါမ်ဖြစ်ကုန်၏၊အ ချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂါမ်ဖြစ်ကုန်၏၊အချို့ကုန်သောရဟန်း တို့သည်ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏၊ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ ပေါင်းတော် မူသ

ဥုးဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ မဟာမာယာဒေဝီသည်။ ထိုအခါ၊ အမိဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းမြတ်သည်။ ထိုအခါ၊ အဘဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ရာဟုလာမယ်တော်သည်။ ထိုအခါ၊ မယားဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ရာဟုလာသည်။ ထိုအခါ၊ သားဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ သားမယားကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုသော ယောကျ်ားဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောဗန္ဓနာဂါရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ ကေလိသီလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဟံသာကောဏ္ဍမယူရာစ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ ဤကေလိသီလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ၅ည်သောသက်တော်ရှိသောထိုလကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ထင်ရှားကျော်စောသည်ဖြစ်၏။ သာယာသောအသံရှိသည်ဖြစ်၏။ သာယာစွာသောတရားကိုဟောတတ်သည်ဖြစ်၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါကိုရသည်ဖြစ်၏။ ရဟန္တာကြီးဖြစ်၏။ အသီတိမဟာထေရ်တို့၏အတွင်း၌တည်သည်ဖြစ်၏။ ပမာဏအားဖြင့်သော်ကား ငယ်၏၊ ကွ၏။ ငယ်သော သာမဏေသည် ကစားအံ့သော၌ သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်သည်တနေ့သ၌၊ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး သွားရာဇေတဝန်ကျောင်းတံခါးရုတ်၌နေစဉ်။ ဇနပုဒ်မှလာကုန်သော သုံးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်အံ့ဟူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ဝင်ကုန်သည် ရှိသော်။ ကျောင်းတံ ခါးရုတ်၌ မထေရ်ကို မြင်ကုန်၍။ ဤသူကား သာမဏေ တည်းဟူသောအမှတ်ဖြင့်မထေရ်ကို သင်္ကန်းစွန်း၌ဆွဲကုန်လျက် ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကုန်၍ နှာခေါင်းကိုဆွဲပြီးလျှင်။ နားတို့၌ကိုင်လှုပ်ကုန်၍ လက်ဆော့ခြင်းကိုပြုကုန်လျက်။ သပိတ်သင်္ကန်းကို သိမ်းကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်ကုန်ပြီးလျှင်ရှိခိုးလျက်နေကုန်၍၊ မြတ်စွာ

ဘုရားသည်သာယာစွာပင်ဗိုသန္တာရကို ပြုတော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊အရှင်ဘုရားတို့၏တပည့်တော်မြတ်ဖြစ်သောသာယာစွာသောတရားကို ဟောတတ်သောတပါးသော လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ အမည်ရှိသောမထေရ်သည်ရှိသတတ်။ ထိုမထေရ်သည်ယခုအခါ အဘယ်အရပ်၌နေသနည်းဟုလျှော်ကုန်၏။ရဟန်းတို့၊သင်တို့သည်ဖူးမြင်လိုကုန်သလောဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား ဖူးမြင်ပါလိုကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်ကုန်၏၊ သင်တို့သည်ကျောင်းတံခါးမှတ်၌ အကြင်မထေရ်ကိုမြင်ကုန်၍ သက်န်းစွန်းအစရှိသည်တို့၌ ဆွဲကုန်လျက်လက်ဆော့ခြင်းကို ပြုကြကုန်၍ လာကြကုန်၏။ ထိုမထေရ်သည် လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်တည်းဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။အရှင်ဘုရား ဤသို့သဘောရှိသော တောင်းအပ်ပြီးသော ပစ္စနာရှိသောကုသိုလ်ကံနှင့် ပြည့်စုံသော သာဝကသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဘုန်းတန်းနိမ့်နည်းသနည်းဟုရဟန်းတို့သည်လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်းတို့၊ မိမိသည်ပြုအပ်သောမကောင်းမှုကံကို အမှီပြု၍ဘုန်းတန်းနိမ့်နည်းသည်ဖြစ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍၊ ထိုရဟန်းတို့သည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်သိကြားမင်းဖြစ်၏၊ထိုအခါ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားကိုယ်ခန္ဓာဟောင်းမြင်းသောအိုခြင်းသို့ရောက်ပြီးသောဆင်ကိုရင်း။ မြင်းကိုရင်း။ နွားကိုရင်းမြင်စိမ့်သော်၎ါ၊ခတတ်ကောင်း။ မင်းသည့်ကစားတတ်သော အလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ထိုသို့သဘောရှိသောဆင်အို၊ မြင်းအိုအစရှိသည်တို့ကိုမြင်လျှင်လိုက်စေ၏၊ လှည်းအိုကိုမြင်၍ဖျက်စေ၏။ မိန်းမအိုကိုမြင်၍လည်းခေါ်စေ၍ ဝမ်း၌တွန်း၍လည်းစေ၏။ တဘန်ထပြန်စေ၍ ထိတ်လန့်စေ၏။ ယောကျ်ားအိုတို့ကိုမြင်၍ကျွမ်းသမားတို့ကဲ့သို့မြေ၌ကျွမ်းထိုးခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ကစားခြင်းကိုကစားစေ၏။ မမြင်သည်ရှိသော်ဤမည်သောအိမ်၌သူအိုသည်ရှိ၏။ ဤသို့ကြား၍လည်းခေါ်စေ၍ကစား၏။လူတို့သည်ရှက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့၏မိဘတို့ကို တိုင်းတပါးတို့သို့ပို့ကုန်၏။ အမိကိုလုပ်ကျွေးသော တရားသည်ရင်း။ အဘကိုလုပ်ကျွေးသော တရားသည်ရင်းပြတ်၏။ မင်းခစားတို့သည် ခစားလေ့ရှိ ကုန်

သည့်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏၊ သေတိုင်းသေတိုင်းကုန်သော သူတို့သည် အပါယ်လေးဘုံတို့ကိုပြည့်စေကုန်၏။ နတ်၏ပရိသတ်တို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ သိကြားမင်းသည်အသစ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်သားတို့ကို မမြင်သည်ဖြစ်၍အကြောင်းအသို့ရှိသနည်းဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းကိုဆုံးမအံ့ဟုလူအို၏သဏ္ဌာန်ကိုဘန်ဆင်း၍လှည်းအိုဦး၌ ရက်တက်အိုးနှစ်လုံးတို့ကိုတင်၍ နှစ်ကောင်သောနွားအိုတို့ကိုက၍။ တပါးသောပွဲလမ်းသဘင်နေ့၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တန်းဆာ ဆင်အပ်သောဆင်ကို တက်စီးပြီးလျှင် တန်းဆာ ဆင်အပ်သောမြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်လည်ခြင်းကိုပြုလတ်သော်။ ဟောင်းနွမ်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ယင်လျက် ထိုလှည်းအိုကို မောင်းနှင်လျက်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ရှေးရှုသွား၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ထိုလှည်းအိုကိုမြင်၍ထိုလှည်းအိုကို ပယ်ကြကုန်လောဟုဆို၏။ လူတို့သည်မင်းမြတ်၊ အဘယ်မှာနည်း၊ အကျွန်ုပ် တို့သည် မမြင်ကုန်ဟု ဆိုကုန်၏။ သိကြားသည်မိမိ၏အာနုဘော်အားဖြင့်မင်းအားပြ၏။ထိုအခါ၌၊ထိုအရပ်သို့ အများရောက်လတ်သည်ရှိသော်။ ထိုလှည်းအိုကိုထိုမင်း၏ အထက်အဘို့ဖြင့်နှင်လျက်မင်း၏ဦးခေါင်းထက်၌ တလုံးသောရက်တက်အိုးကိုခွဲ၍ ပြန်လည်လတ်သည်ရှိသော်။ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ရက်တက်အိုးကိုခွဲ၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုမင်း၏ ဦးခေါင်းမှစ၍ ထိုမှဤမှရက်တက်ရည်တို့သည်စီးကုန်၏။ ထိုမင်းသည် ထိုသို့ရက်တက် ရည်စီးခြင်းကြောင့်ငြီးငွေ့၏။ရှက်၏။စက်ဆုပ်ရွံရှာ၏။ထိုအခါ၌၊ထိုမင်း၏ပင်ပန်းဆင်းရဲသည့်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ သိကြားသည် လှည်းကိုကွယ်စေ၍ သိကြား၏ကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍ ဝရဇိန်လက်နက်စွဲလျက်ကောင်းကင်၌ တည်၍ယုတ်မာသော တရားမစောင့်သောမင်း၊ သင်သည်မအိုလတ္တံ့လော။သင်၏ကိုယ်ကိုအိုခြင်းသည် မညှဉ်းဆဲလတ္တံ့လော။ သင်သည် ကစားလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ သူအိုတို့အားနှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသောအမှုကိုပြု၏၊ တယောက်တည်းသောသင့်ကိုမှီကုန်၍ထိုအမှုကိုပြုကုန်ကြသဖြင့် သေတိုင်းသေတိုင်း ကုန်သောသူတို့သည် အပါယ်တို့ကိုပြည့်စေကုန်၏။လူတို့သည်မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးအံ့သောဥါမရကုန်။ သင်သည် ဤအမှုမှအကယ်၍မကြဉ်အံ့။ ဤဝရဇိန်လက်နက်ဖြင့်ဦးခေါင်းကိုခွဲအံ့။ဤနေ့မှစ၍ထိုအမှုကိုမပြုလင့်။ ဤသို့ခြိမ်းချောက်၍မိဘတို့၏ကျေးဇူးကို

ဟော၍ ကြီးကုန်သောသူတို့အား အရိုအသေပြုသောကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ကိုပြ၍ ဆုံးမပြီးလျှင်တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ပြန်သွား၏။ မင်းသည် ထိုအခါမှစ၍။ ထိုသို့သဘောရှိသော အမှုကိုပြုအံ့သော၌ စိတ်ကိုလည်းမဖြစ်စေ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤလွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။

ဟံသာကောဉ္စာမယူရာစ၊ဟတ္ထိနော ပသဒါမိဂါ။
သဗ္ဗေသီဟဿဘာယန္တိ၊နတ္ထိကာယသ္မိံတုလျတာ။ ။
ဧဝမေဝမနုဿေသု၊ဒဟရောစေပိပညဝါ။
သောဟိတတ္ထမဟာဟောတိ၊နေဝဗာလောသရီရဝါ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ကာယသ္မိံ၊ကိုယ်၌။ တုလျတာ၊နှိုင်းယှဉ်အပ်သည်၏အဖြစ်သည်။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ဟံသာစ၊ဟသ်ာတို့သည်၎င်း။ကောဉ္စာစ၊ ကြိုးကြာတို့သည်၎င်း။မယူရာစ၊ဥဒေါင်းတို့သည်၎င်း။ ဟတ္ထိနောစ၊ ဆင်တို့သည်၎င်း။ ပသဒါ၊ချေဟုဆိုအပ်ကုန်သော။ မိဂါစ၊ သားတို့သည်၎င်း။ တနည်းကား။ပသဒါစ၊ ချေတို့သည်၎င်း။ မိဂါစ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှကြွင်းကုန်သော သားတို့သည်၎င်း။သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်။ သီဟဿ၊ခြင်္သေ့မှ။ဘာယန္တိ၊ ကြောက်ကုန်၏။ ဧဝမေဝ၊ဤအတူသာလျှင်။မနုဿေသု၊လူတို့တွင်။ ယော၊အကြင်သူသည်။ ဒဟရောပိ၊ငယ်သော်လည်း။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်။ စေဟောတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ သောဟိ၊ ထိုသူသည်သာလျှင်။ တတ္ထ၊ထိုသူတို့၌။ မဟာ၊ ကြီးသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဗာလော၊ ပညာမရှိသောသူသည်။ သရီရဝါ၊ ကိုယ်ကြီးသော်လည်း။ မဟာနာမ၊ ကြီးသောမည်သည်။ နေဝဟောတိ၊မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယော၊ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည်။ သရီရေန၊ ကိုယ်အားဖြင့်။ခုဒ္ဒကော၊ငယ်၏။ဣတိ၊ထို့ကြောင့်။ တံ၊ထိုလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယကို။ ဥညာနေပိ၊ဥညာဏ်အားဖြင့်လည်း။ခုဒ္ဒကောတိ၊ငယ်၏ဟူ၍။မာမညိတ္ထ၊ မမှတ်ကြလင့်ကုန်။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူပြီးလျှင်ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုရဟန်းတို့တွင် အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သောတာပန်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂံဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ထိုသို့အိုမင်းကုန်သောသူတို့အား ကစားလေ့ရှိဘူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ယခုအခါ၌၊ သူတပါးတို့၏ကစားခြင်းတည်ရာဖြစ်သော ထိုသို့သဘောရှိသော လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည်။ ထိုအခါ၊ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊သိကြားမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကေလိသီလဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ ခန္ဓဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝိရူပက္ခေဟိမေမေတ္တံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခန္ဓဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဇရုံးအိမ်တံခါး၌ထင်းတို့ကိုခွဲသော ထိုရဟန်းကိုသစ်ဆွေးကြားမှထွက်၍ တခုသောမြွေသည် ခြေချောင်း၌ခဲသတတ်။ ထိုရဟန်းသည် ထိုမြွေခဲရာအရပ်၌လျှင်သေ၏။ ထိုရဟန်း၏ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့် သေသည်၏အဖြစ်သည် အလုံးစုံသောကျောင်း၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏။ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ငါ့ရှင်တို့၊ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည်ဇရုံးအိမ်တံခါး၌ ထင်းတို့ကိုခွဲသည်ရှိသော် မြွေသည်ခဲ၍ထိုမြွေခဲရာအရပ်၌လျှင်သေသတတ်ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊အဘယ်မည်သော စကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေး ပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ထိုရဟန်းသည်လေးပါးကုန်

သောမြွေမျိုးတို့ကိုအာရုံပြု၍ မေတ္တာကိုအကယ်၍ပွါးစေငြားအံ့။ မြွေသည် ထိုရဟန်းကိုမခဲလေရာ။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ရသေ့ဖြစ်ကုန်သော ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း ဘုရားလောင်းဖြစ်တော်မမူမီလေးပါးကုန်သောမြွေမျိုးတို့၌မေတ္တာကိုပွါးစေကုန်၍ ထိုထိုမြွေမင်းအမျိုးတို့ကိုမှီ၍ဖြစ်သောဘေးမှလွတ်ဘူးကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကတိုင်း၀ယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ ကာမတို့ကိုပယ်၍ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်၍အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း။သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ်တချသောမြစ်ကွေ့၌ အရိပ်သခ်မ်းကိုဘန်ဆင်း၍ဈာန်ဖြင့်မွေ့လျော်ပျော်ပါးခြင်းကို မွေ့လျော်ပျော်ပါးလျက် ရသေ့အပေါင်းခြံရံ၍နေ၏။ထိုအခါ၊ဂင်္ဂါနဒီ၌ အထူးထူး အပြားပြား များကုန်သော ရှည်သောအမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော တိရစ္ဆာန်တို့သည်ရသေ့အပေါင်းတို့အားဘေးရန်ကိုပြုကုန်၍ များသောအားဖြင့်ရသေ့အပေါင်းတို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့သည်ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းအား ကြားကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ခပ်သိမ်းကုန်သောရသေ့တို့ကို စည်းဝေးစေ၍။ ရသေ့တို့၊သင်တို့သည် လေးပါးကုန်သော မြွေမျိုးတို့၌မေတ္တာကို အကယ်၍ ပွါးစေငြားအံ့၊ သင်တို့ကိုမြွေတို့သည် မခဲကုန်ရာ။ ။ထို့ကြောင့်ဤနေ့မှစ၍လေးပါးကုန်သောမြွေမျိုးတို့၌ ဤသို့မေတ္တာကိုပွါးစေကြကုန်လော့ဟုဆို၍။

ဝိရူပက္ခေဟိမေမေတ္တံ၊မေတ္တံဧရာပထေဟိမေ။
ဆဗျာပုတ္တေဟိမေမေတ္တံ၊မေတ္တံကဏှာဂေါတမကေဟိစ။ ။
အပါဒကေဟိမေမေတ္တံ၊မေတ္တံဒွိပါဒကေဟိမေ။
စတုပ္ပဒေဟိမေမေတ္တံ၊မေတ္တံဗဟုပ္ပဒေဟိမေ။ ။
မာမံအပါဒကောဟိံသိ၊မာမံဟိံသိဒွိပါဒကော။
မာမံစတုပ္ပဒေါဟိံသိ၊မာမံဟိံသိဗဟုပ္ပဒေါ။ ။
သဗ္ဗေသတ္တာသဗ္ဗေပါဏာ။သဗ္ဗေဘူတာစကေဝလာ။
သဗ္ဗေဘဒြာနိပဿန္တု၊မာကိဉ္စိပါပမာဂမာ။ ။

အပ္ပမာဏောဗုဒ္ဓေါ။အပ္ပမာဏောဓမ္မော။အပ္ပမာဏောသံဃော။ပမာဏဝန္တာနိသရိသပါနိ၊အဟိဝိစ္ဆိကသတပဒီ၊ ဥဏ္ဏနာဘိသရဗူမူသိကာ။ ။ကတာမေရက္ခာကတာမေပရိတ္တာ။ပဋိက္ကမန္တုဘူတာနိ။သောဟံနမောဘဂဝတော။ နမောသတ္တန္နံသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ။ ။ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဆို၍။

ဘောဓိသတ္တာတာပသာ၊အိုရသေ့တို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။ ဝိရူပက္ခေဟိ၊ဝိရူပက္ခနတ်မင်း၏အမျိုးတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။ မေ၊ငါ၏။ မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဧရာပထေဟိစ၊ဧရာပထနတ်မင်း၏အမျိုးတို့နှင့်လည်း။သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေ၊ငါ၏။ မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဆဗျာပုတ္တေဟိစ၊ဆဗျာပုတ္တနတ်မင်း၏အမျိုးတို့နှင့်လည်း။သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေ၊ငါ၏။မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ကဏှာဂေါတမကေဟိစ၊ ကဏှာဂေါတမနတ်မင်း၏အမျိုးတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ မေ၊ငါ၏။ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။ မေတ္တံ၊မေတ္တာကို။ ဘာဝေထ၊ ပွါးစေကြကုန်လော့။ ။ဘောဓိသတ္တာတာပသာ၊အိုရသေ့တို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။အပါဒကေဟိ၊ အခြေမရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေ၊ငါ၏။မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဒွိပါဒကေဟိစ၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေ၊ငါ၏။မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ စတုပ္ပဒေဟိစ၊အခြေလေးချောင်းရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေ၊ငါ၏။မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဗဟုပ္ပဒေဟိစ၊ များသောအခြေရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။မေ၊ငါ၏။ မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။ မေတ္တံ၊ မေတ္တာကို။ ဘာဝေထ၊ ပွါးစေကြကုန် လော့။ ။ဘောဓိသတ္တာတာပသာ၊ အိုရသေ့တို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ မံ၊ငါ့ကို။ အပါဒကော၊ အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည်။မာဟိံသိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ ဒွိပါဒကောစ၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိသောသတ္တဝါသည်လည်း။ မံ၊ငါ့ကို။မာဟိံသိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ စတုပ္ပဒေါစ၊ အခြေလေးချောင်းရှိသောသတ္တဝါသည်လည်း။ မံ၊ငါ့ကို။ မာဟိံသိ၊မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ဗဟုပ္ပဒေါစ၊ များသောအခြေရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း။

မံ၊ငါ့ကို။မာဟိံသိ၊မညှဥ်းဆဲစေသတည်း။ ဇာတိ၊ဤသို့။ မေတ္တံ၊မေတ္တာ
ကို။ဘာဝေထ၊ပွါးစေကြကုန်လော့။ ။ဘောဘိက္ခဝေ၊ တာပသာ၊ အိုရ
သေ့တို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။သတ္တာစ၊ဝှဋ်
တရားခန္ဓာငါးပါးတို့၌ ငြိတွန်းတတ်ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်ရင်း။
သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပါဏာစ၊ ထွက်သက် ဝင်သက်နှင့်ပြည့်စုံ
ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်ရင်း။သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘူတာစ၊
ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲဖြစ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်ရင်း။သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ကေ
ဝလာသကလာ၊ အစိတ်နှင့်တကွဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်
သောသတ္တဝါတို့သည်။ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းသောအာရုံတို့ကိုသာလျှင်။
ပဿန္တု၊မြင်စေကုန်သတည်း။ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှလည်းဖြစ်သော။ ပါပံ၊
ယုတ်မာသောဆင်းရဲခြင်းသို့။မာဂမာမာဂစ္ဆန္တု၊ မရောက်စေကုန်သ
တည်း။ ဇာတိ၊ဤသို့။ မေတ္တံ၊ မေတ္တာကို။ ဘာဝေထ၊ ပွါးစေကြကုန်
လော့။ ။ဘောဘိက္ခဝေတာပသာ၊အိုရသေ့တို့။ဗုဒ္ဓေါ၊ဘုရားသည်။အပ္ပ
မာဏော၊ကိလေသာမရှိ။တနည်းကား။ဗုဒ္ဓေါဗုဒ္ဓဂုဏော၊ဘုရားကျေး
ဇူးတော်သည်။အပ္ပမာဏော၊အတိုင်းအရှည်မရှိ။ ဓမ္မော တရားတော်
သည်၊အပ္ပမာဏော၊ကိလေသာမရှိ။တနည်းကား။ဓမ္မော၊တရားတော်
၏ဂုဏ်သည်။အပ္ပမာဏော၊အတိုင်းအရှည်မရှိ။သံဃော၊သဃ်ာတော်
သည်။အပ္ပမာဏော၊ကိလေသာမရှိ။ တနည်းကား။ သံဃော၊ သဃ်ာ
တော်၏ဂုဏ်သည်။အပ္ပမာဏော၊ အတိုင်းအရှည်မရှိ။ဇာတိ၊ဤသို့။တု
မှေ၊သင်တို့သည်။တိဏ္ဏန္နံရတနာနံ၊ရတနာသုံးပါးတို့၏။ ဂုဏော၊ကျေး
ဇူးတို့ကို။အနုဿရေထ၊အောက်မေ့ကုန်လော့။ ။ဘောဘိက္ခဝေတာပ
သာ၊အိုရသေ့တို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ အဟိဝိစ္ဆိကသတပဒီ၊ မြွေ၊
ကင်းမြီးကောက်၊ကင်းခြေများတို့ရင်း။ဥဏ္ဏနာဘိ၊ပင့်ကူရင်း။ သရဗူမူ
သိကာ၊တက်တူကြွက်တို့ရင်း။ဇာမာနိ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။သရီ
သပါနိ၊ ရှရှတွား၍ သွားတတ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ တနည်း
ကား။ သရီသပါနိ၊ကိုယ်ဖြင့်သွားတတ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်။ ပ
မာဏဝန္တာနိ၊ကိလေသာရှိကုန်၏။ ဇာမေသတ္တာ၊ ဤကိလေသာရှိကုန်
သောသတ္တဝါတို့သည်။အပ္ပမာဏာနံ၊ကိလေသာမရှိကုန်သော။တိဏ္ဏံ၊
သုံးပါးကုန်သော။ရတနာနံ၊ရတနာတို့၏။အာနုဘာဝေန၊ အာနုဘော်
အားဖြင့်။ရတ္တိဒိဝံ၊ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး။ ပရိတ္တကမ္မံ၊စောင့်ရှောက်သောအ

မှုကို။ကရောဉ်း၊ပြုစေကုန်သတည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။အာသိသထ၊တောင့်တကုန်လော့။ ။ဘောဇ္ဈောတာပသာ၊အိုရသေ့တို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။မေ၊ငါသည်။ ရတနတ္တယဂုဏော၊ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကို။ အနုဿရန္တေန၊ အောက်မေ့သောအားဖြင့်။ရက္ခာ၊ အစောင့်အရှောက်ကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ။ မေ၊ငါသည်။ ရတနတ္တယဂုဏော၊ရတနာသုံးပါးတို့၏ကျေးဇူးတို့ကို။အနုဿရန္တေန၊ အောက်မေ့သောအားဖြင့်။ပရိတ္တာ၊အရန်းအတားကို။ကတာ၊ပြုအပ်ပြီ။ ဘူတာနိ၊ ငါ၏အကျိုးမဲ့ကိုအလိုရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်။ ပဋိက္ကမန္တု၊ဖဲစေကုန်သတည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။အာသိသထ၊ တောင့်တကုန်လော့။သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားအား။နမော၊ရှိခိုးခြင်းကို။ကရောမိ၊ပြုပါ၏။သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။သတ္တန္နံ၊ခုနစ်ဆူကုန်သော။သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့အား။နမော၊ရှိခိုးခြင်းကို။ကရောမိ၊ပြုပါ၏။ဇာတိ၊ဤသို့။ နမကာရံ၊ရှိခိုးခြင်းကို။ကရောထ၊ပြုကြကုန်လော့။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့အပေါင်းအား ဤပရိတ်ကို ဘွဲ၍ပေး၏၊ (အစမှကားနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်ငွေ့မင်းမျိုးလေးပါးတို့၌ မေတ္တာကိုပြုသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ တနည်းကား။ဩဒိဿက။ အနောဒိဿကတို့၏အစွမ်းအားဖြင့်နှစ်ပါးကုန်သောမေတ္တာဘာဝနာတို့ကိုပြုသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဤခန္ဓပရိတ်ကိုဤဒုကနိပါတ်၌ဟောအပ်၏။ဤသို့သိအပ်၏)။ ထိုအခါမှစ၍ရသေ့အပေါင်းသည်ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်၍မေတ္တာကိုပွါးစေ၏။ဘုရားကျေးဇူးတော်တို့ကိုအောက်မေ့၏။ထိုရသေ့တို့သည်ဘုရားကျေးဇူးတော်တို့ကိုအောက်မေ့ကုန်သည်ရှိသော်။ ခပ်သိမ်းကုန်သော မြွေမျိုးတို့သည် ဖဲကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်းဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကိုပွါးစေ၍ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ထိုအခါ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သျှင်။ ထိုအခါ၊ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။

သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောခန္ဓဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဝိရကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အပိဝိရကပဿေသိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိရကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အတုပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲဦးအံ့။ သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်တို့သည် ဒေဝဒတ်၏ပရိသတ်ကိုယူကုန်၍ လာကုန်သည်ရှိသော်။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သာရိပုတ္တရာ၊ ဒေဝဒတ်သည်သင်တို့ကိုမြင်၍ အသို့ပြုသနည်း။ ဤသို့မေးတော်မူ၍။ အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားသဗ္ဗညုအတုကိုပြု၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော်။ သာရိပုတ္တရာ၊ယခုအခါ၌သာလျှင်ဒေဝဒတ်သည်ငါ၏အတုဖြစ်သော အမှုအရာကိုပြုခြင်းကြောင့်ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ဘူးပြီဟုမိန့်တော်မူ၍။ သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

သာရိပုတ္တရာ၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ဘုရားလောင်းသည်ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ်တင်ကျီးမျိုး၌ဖြစ်၍ တခုသောအိုင်ကိုမှီ၍နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းအားဝိရကဟူသော အမည်သည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ ကာသိကတိုင်း၌ငတ်မွတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ လူတို့သည်ကျီးစာထမင်းကိုပေးအံ့သောငှါ၎င်း။ ဘီလူးနဂါးတို့အားပူဇော်ပသခြင်းအမှုကိုပြုအံ့သောငှါ၎င်းမစွမ်းနိုင်ကုန်။ ငတ်မွတ်သောတိုင်းမှကျီးတို့သည် များသောအားဖြင့်တောသို့ဝင်ကုန်၏။ ထိုတော၌၊ ဗာရာဏသီပြည်နေ သဝိဋ္ဌကအမည်ရှိသော တခုသောကျီးသည်ကျီးမကိုခေါ်ခဲ့၍။ ဝိရက၏နေရာအရပ်သို့ရောက်၍ထိုအိုင်ကိုမှီ၍ လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေ၏။ ထိုသဝိဋ္ဌကသည်တနေ့သ၌၊ထိုအိုင်၌အစာကိုယူလတ်သည်ရှိသော်။ ဝိရကသည်အိုင်သို့သက်၍ ငါးတို့ကိုစား၍ အိုင်မှတက်၍ ကိုယ်ကိုခြောက်စေသည်ကိုမြင်၍၊တင်ကျီးကို အမှီပြု၍များစွာကုန်သောငါးတို့ကိုရခြင်းငှါ ဤတင်ကျီးကို ခစားအံ့ဟုနှလုံးသွင်း၍ထိုဝိရကကိုကပ်၍။

အဆွေ၊အဘယ်ကိုအလိုရှိသနည်းဟုဆိုလတ်သည်ရှိသော်။ အရှင်၊ငါသည်အရှင်ကိုခစားအံ့သောငှါအလိုရှိ၏ဟုဆို၍။ကောင်းပြီဟု ထိုဝိရကသည် ဝန်ခံအပ်သည်ဖြစ်၍။ ထိုအခါမှစ၍ ခစား၏။ ဝိရကသည်လည်းထိုအခါမှစ၍မိမိမျှလောက်ရုံကိုသာစား၍ ငါးတို့ကိုဆယ်၍သဝိဋ္ဌကအားပေး၏။ ထိုသဝိဋ္ဌကသည်လည်းမိမိမျှလောက်ရုံကိုသာစား၍အကြွင်းကိုကျီးမအားပေး၏။ ထိုသဝိဋ္ဌကအား နောက်အဘို့၌မာနသည်ဖြစ်၏။အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်းဟူမူကား။ဤတင်ကျီးသည်လည်းမည်းသောအဆင်းရှိ၏။ ငါသည်လည်းမည်းသောအဆင်းရှိ၏။ မျက်စိ၊နှုတ်သီး၊ခြေသည်းတို့ဖြင့်လည်း ထိုတင်ကျီး၏ငှင်း။ ငါ၏ငှင်း၌အထူးသည်မရှိ။ဤနေ့မှစ၍ဤတင်ကျီးသည်ယူအပ်ကုန်သော ငါးတို့ဖြင့်ငါ့အားစားခြင်းအမှုသည်မရှိ။ငါသည်သာလျှင်ယူအံ့။ဤသို့မာနသည်ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြီး၍ထိုဝိရကသို့ကပ်၍။ အဆွေ၊ ဤနေ့မှစ၍ငါသည်သာလျှင်အိုင်သို့ဆင်း၍ငါးတို့ကိုယူအံ့ဟုဆို၏။အဆွေ၊သင်သည်ရေသို့သက်၍ငါးတို့ကို ဘမ်းသောအမျိုး၌မဖြစ်ချေ။ မပျက်စီးစေလင့်ဟု တားမြစ်သော်လည်းဝိရကစကားကိုမယူမူ၍။ အိုင်သို့သက်၍ ရေသို့ဝင်၍ရပ်သည်ရှိသော်။ မှော်ကိုဘောက်၍ ထွက်အံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်။ မှော်ကြား၌ငြိ၏။ နှုတ်သီးဖျားမျှသာလျှင်ထင်၏။ ထိုသဝိဋ္ဌကသည်အသက်မရှူနိုင်သည်ဖြစ်၍ရေထဲ၌လျှင်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ထိုအခါ၌၊ သဝိဋ္ဌက၏မယားသည်လာလတ်သည်ကို မမြင်သည်ရှိသော်။ အကြောင်းကို သိစိမ့်သောငှါ ဝိရက၏အထံသို့သွား၍။အရှင်၊ သဝိဋ္ဌကသည်မထင်။ ထိုသဝိဋ္ဌကသည်အဘယ်မှာလျှင်ရှိလေသနည်း။ ဤသို့မေးလိုသည်ဖြစ်၍။

အပိဝိရကပဿေသိ၊သကုဏံမဉ္ဇုဘာဏိကံ။
မယူရဂီဝသင်္ကာသံ၊ပတိံမယှံသဝိဋ္ဌကံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဝိရက၊ အရှင်ဝိရက။ မဉ္ဇုဘာဏိကံ၊ သာယာသော အသံရှိ ထသော။ မယူရ ဂီဝသင်္ကာသံ၊ ဥဒေါင်းလည်နှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။မယှံ၊ ငါ၏။ပတိံ၊ လင်ဖြစ်သော။သဝိဋ္ဌကံ၊ သဝိဋ္ဌကအမည်ရှိသော။သကုဏံ၊ ငှက်ကို။ တွံ၊ အရှင်သည်။ ပဿေသိအပိ၊ မြင်ပါ၏လော။

ထိုစကားကိုကြား၍ဝိရကသည်သင်၏လင်သွားရာအရပ်ကို ငါသိ၏ဟုဆိုလိုရကား။

ဥဒကထလစရဿပက္ခိနော။
နိစ္စံအာမကမစ္ဆဘောဇနော။
တဿာနုကရံသဝိဋ္ဌကော။
သေဝါလေနပလိဂုဏ္ဍိတောမတော။ ။

ဟူသောနှစ်ချတ္တို၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ကာကိ၊ကျီးမ။ ဥဒကထလစရဿ၊ ရေကြည်းအရပ်၌ ကျက်စားခြင်းငှါစွမ်းနိုင်ထသော။ ပက္ခိနော၊ငှက်သည်။ နိစ္စံ၊အမြဲ။ အာမကမစ္ဆဘောဇနော၊ဆယ်၍ပေးအပ်သောငါးစိမ်းကိုစားသော။ သဝိဋ္ဌကော၊ကဝိဋ္ဌကသည်။တဿ၊ထိုရေကြည်းအရပ်၌ ကျက်စားခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သောငှက်၏။အနုကရံအနုကရောန္တော၊အတုပြုခြင်းကြောင့်။ သေဝါလေန၊ မှော်သည်။ပလိဂုဏ္ဍိတော၊လွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ မတော၊သေလေပြီ။

ထိုစကားကို ကြား၍။ ကျီးမသည် ငို၍ဗာရာဏသီ ပြည်သို့လျှင်သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ သာရိပုတ္တရာ။ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ၊သဝိဋ္ဌကဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ ဝိရကသည်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။လေးချတ္တို၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဝိရကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ ဂင်္ဂေယျဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သောဘတိဂင်္ဂေယျော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂင်္ဂေယျဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ ပဉ္စင်ငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော အမျိုးကောင်းသားဖြစ်ကုန်သောနှစ်ယောက်ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သာ

သနာတော်၌ ရဟန်းပြုကုန်၍။ အသုဘဘာဝနာကို အားမထုတ်မူ၍အဆင်းကို ချီးမွမ်းတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အဆင်းကို တင့်တယ်စေကုန်လျက်သွားကုန်သတတ်။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောရဟန်းတို့သည် တနေ့သ၌သင်သည် မတင့်တယ်။ ငါသည်တင့်တယ်၏။ ဤသို့ အဆင်းကိုမှီ၍ငြင်းခုံခြင်း ဖြစ်ကုန်လတ်သော်။ အနီး၌နေသော တပါးသောမထေရ်အိုကိုမြင်၍။ ဤရဟန်းအိုသည် ငါတို့၏ တင့်တယ်သည်မတင့်တယ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိလတ္တံ့ဟုဆိုကုန်၍ ထိုရဟန်းအိုသို့ကပ်ကုန်၍။ အရှင်ဘုရား၊ ငါတို့တွင်အဘယ်သူသည်တင့်တယ်သနည်းဟုမေးကုန်၏။ထိုရဟန်းအိုသည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ သင်တို့ထက် ငါသည်သာလျှင်လွန်၍ တင့်တယ်၏ဟု ဆို၏။ ပဋ္ဌင်းငယ်တို့သည် ဤရဟန်း အိုကားငါတို့၏မေးအပ်သည်ကို မဖြေမူ၍။ မမေးအပ်သည်ကိုဆို၏ဟု ထိုရဟန်းအိုကို ဆဲရေးကုန်၍ သွားကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုအမူအရာသည်ရဟန်းသံဃာ၌ထင်ရှား၏။ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ဤအမည်ရှိသောမထေရ်အိုသည်အဆင်းကိုမှီကုန်သောထိုရဟန်းငယ်တို့ကို ရှက်စေသတတ်ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါအဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍။အရှင်ဘုရား၊ ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊နှစ်ယောက်ကုန်သောရဟန်းငယ်တို့သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိတို့၏အဆင်းကို ချီးမွမ်းတတ်သည်မဟုတ်ကုန်သေး။ ရှေး၌လည်းထိုရဟန်းငယ်တို့သည်မိမိ၏အဆင်းကိုသာလျှင်ချီးမွမ်းကုန်လျက်သွားဘူးကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ဂင်္ဂါနား၌ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ဂင်္ဂါယမုနာ မြစ်တို့၏ ဆုံရာအရပ်၌ဂင်္ဂါငါး၊ယမုနာငါး၊ဤငါးနှစ်ခုတို့သည် ငါသည် တင့်တယ်၏။ သင်သည်မတင့်တယ်ဟု အဆင်းကို အမှီပြုကုန်၍ငြင်းခုံသည်ရှိသော်။အနီးဖြစ်သောဂင်္ဂါကမ်းနား၌နေသောလိပ်ကိုမြင်ကုန်၍။ဤလိပ်သည်ငါတို့၏တင့်တယ်သည်မတင့်တယ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိလတ္တံ့ဟုဆိုကုန်

၍ထိုလိပ်သို့ကပ်ကုန်၍။အဆွေလိပ်၊ဂင်္ဂါငါးသည်တည်းတင့်တယ်သလော။ထိုသို့မဟုတ်မူကားယမုနာငါးသည်တည်း တင့်တယ်သလောဟုမေးကုန်၏။ လိပ်သည်လည်းဂင်္ဂါငါးသည်လည်းတင့်တယ်ပေ၏။ယမုနာ ငါးသည်လည်း တင့်တယ်ပေ၏။ နှစ်ခုလည်း ဖြစ်ကုန်သောသင်တို့ထက်ကားငါသည်သာလျှင်အတိုင်းထက်အလွန်တင့်တယ်၏။ သို့ဤသောအနက်ကိုပြလိုရကား။

သောဘတိမစ္ဆာဂင်္ဂေယျော၊အထောသောဘတိယမုနေ္နာ။
စတုပ္ပဒေါယံပုရိသော၊နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော။
ဤသိတာယတဂ္ဂီဝေါစ၊သဗ္ဗေဝအတိရောစတိ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဂင်္ဂေယျာမစ္ဆာ၊ဂင်္ဂါငါးသည်လည်း။သောဘတိ၊တင့်တယ်ပေ၏။အထော၊ထိုမှတပါး။ ယမုနေ္နာ၊ ယမုနာငါးသည်လည်း။ သောဘတိ၊တင့်တယ်ပေ၏။စတုပ္ပဒေါ၊ အခြေလေးချောင်းရှိထသော။ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ပညောင်ပင်၏အဝန်းကဲ့သို့ဝန်းသောကိုယ်ရှိထသော။ ဤသိတာယတဂ္ဂီဝေါစ၊ဖြူဆံမြက်ကဲ့သို့ရှည်သောလည်ရှိထသော။အယံပုရိသော၊ဤယောက်ျားသည်ကား။သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသောသင်တို့ကိုလျှင်။အတိရောစတိ၊လွန်၍တင့်တယ်သေး၏။

ငါးတို့သည်ထိုလိပ်၏စကားကိုကြားကုန်၍။အိုလိပ်ယုတ်မာ၊ငါတို့သည်မေးအပ်သည်ကိုမဖြေမူ၍တပါးကိုသာလျှင်ဆို၏ဟုဆိုလို၍။

ယံပုစ္ဆိတောနတံအက္ခာသိ၊အညံအက္ခာသိပုစ္ဆိတော။
• အတ္တပသံသကောပေါသော၊နာယံအသ္မာကရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

အမ္ဘောပါပကစ္ဆပ၊အိုလိပ်ယုတ်မာ။ ပုစ္ဆိတော၊မေးအပ်သောသင်သည်။ယံ၊ အကြင်ပြဿနာကို။ အမှေဟိ၊ ငါတို့သည်။ ပုစ္ဆိတော၊မေးအပ်၏။တံ၊ထိုမေးအပ်သောပြဿနာကို။ နအက္ခာသိ၊မဖြေ။ အညံ၊တပါးကို။အက္ခာသိ၊ဆို၏။ အတ္တပသံသကော၊ မိမိကိုယ်ကိုချီးမွမ်းတတ်သော။ အမှေဟိ၊ ငါတို့သည်၊ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအင်သော။ အယံပေါသော၊ ဤယောက်ျားကို။အသ္မာကံ၊ငါတို့သည်။နရုစ္စတိ၊မနှစ်သက်။

ဤသို့ဆိုကုန်၍ လိပ်၏အပေါ်သို့ရေကိုပက်ခဲ့ကုန်၍မိမိတို့၏ နေရာအရပ်သို့လျှင်သွားကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သောပဉ္စင်းငယ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ငါးနှစ်ကောင်တို့ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ရဟန်းအိုသည်။ ထိုအခါ၊လိပ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ရသော ဂင်္ဂါနားၶ္ဖြစ်သောရုက္ခစိုးနတ်သည်ဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ၊ ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂင်္ဂေယျဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ကုရုင်္ဂမိဂဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ဇေတဝန်မယ်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ ထိုအခါ၌၊မြတ်စွာဘုရားအားဒေဝဒတ်သည် သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြု၏ဟုမြတ်စွာဘုရားသည်ကြားတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ့အားသတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ကုရုင်မည်သောသမင်ဖြစ်၍ တောဝယ်တခုသောရေအိုင်၏ အနီးတခုသောချုံ၌နေ၏။ထိုအိုင်၏အနီးတခုသောသစ်ပင်ဖျား၌ခေါက်ရှာငှက်သည်နေ၏။ရေအိုင်၌လိပ်သည်နေ၏။ ဤသို့ထိုသုံးခုကုန်သော တိရစ္ဆာန်တို့သည်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်၏။အချင်းချင်းချစ်စွာသောနေခြင်းဖြင့်နေကုန်၏။ ထိုအခါ၌၊တယောက်သောတောမုဆိုးသည်။ တော၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော်။ ရေဆိပ်၌ ဘုရားလောင်း၏ခြေရာကိုမြင်၍။ သံချောင်းနှင့်တူသောလုံး၍ပြုအပ်သော သားရေကျော့ကွင်းကိုထောင်၍ သွား၏။ဘုရားလောင်းသည်ရေကိုသောက်အံ့သောငှါလာသည်ရှိသော်။ ညဉ့်ဦးယံကပင်လျှင် ကျော့ကွင်း၌မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောမြည်သံကို

မြည်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ အသံကြောင့် သစ်ပင်မှ ခေါက်ရှာငှက် သည်၎င်း။ ရေမှလိပ်သည်၎င်း လာလတ်ကုန်၍ အသို့လျှင် ပြုအပ်သ နည်း။ ဤသို့တိုင်ပင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌၊ခေါက်ရှာငှက်သည်လိပ်ကို ခေါ်၍၊ အဆွေလိပ်၊ သင်အား သွားတို့သည် ရှိကုန်၏။ သင်သည်ဤ ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်လော့၊ ငါသည်သွား၍ အကြင်သို့ပြုအပ်သည်ရှိ သော်ထိုမုဆိုးသည်မလာလတ္တံ့။ထိုသို့ပြုချေအံ့။ ဤသို့နှစ်ယောက်ကုန် သောငါတို့သည်ပြုအပ်သောလုံ့လဖြင့်ငါတို့၏အဆွေသည် အသက် ကိုရလတ္တံ့။ ဤသို့သောအနက်ကိုပြလိုသည်ဖြစ်၍။

> ဣဃဿဝဋ္ဋမယံပါသံ၊ဆိန္ဒဒန္တေဟိကစ္ဆပ။
> အဟံတထာကရိဿာမိ၊ယထာနေဟိတိလုဒ္ဒကော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ကစ္ဆပ၊အဆွေလိပ်။ဣဃဿ၊ငါတို့ကိုတွန်း၏။ တွံ၊သင်သည်။ဝဋ္ဋမယံ၊ လုံး၍ပြုအပ်သော။ပါသံ၊ သားရေကျော့ကွင်းကို။ ဒန္တေဟိ၊ သွားတို့ ဖြင့်။ဆိန္ဒ၊ဖြတ်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်ကား။ ယထာ၊ အကြင်သို့ပြုအပ် သည်ရှိသော်။ လုဒ္ဒကော၊မုဆိုးသည်။ နေဟိတိ၊မလာလတ္တံ့။ တထာ၊ ထိုသို့။ကရိဿာမိ၊ပြုချေအံ့။

လိပ်သည်သားရေဖြင့်ပြီးသော လုံးသော ကျော့ကွင်းကို ကိုက်အံ့ သောငှါအားထုတ်၏။ ခေါက်ရှာငှက်သည်ကားမုဆိုး၏နေရာရွာသို့ပျံ လေ၍အနီးဖြစ်သောသစ်ပင်၌နေ၏။ မုဆိုးသည်မိုဃ်းသောက်ထ ကာ လ၌လျှင်လှံကိုယူ၍ထွက်၏။ခေါက်ရှာငှက်သည် ထိုမုဆိုးထွက်သည် ၏အဖြစ်ကိုသိ၍ မြည်လျက် အတောင်ကိုခါပြီးလျှင် အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်လာသောထို မုဆိုးကိုမျက်နှာ၌ပုတ်၏။ မုဆိုးသည်ငှက်ယုတ်မာ သည်ပုတ်ခတ်အပ်သည်ဟုပြန်၍အတန်ငယ်အိပ်၍။ တဖန်လှံကိုယူ၍ ထ၏။ ခေါက်ရှာငှက်သည် ဤမုဆိုးသည် ရှေးဦးစွာအရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်လတ်၏။ ယခုအခါ၌အနောက်တခါးဖြင့်ထွက်လတ္တံ့ဟု သွား၍ အိမ်၏ အနောက်၌နေ၏။ မုဆိုးသည်လည်း အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက် သောငါသည် ငှက်ယုတ်မာကို မြင်အပ်၏၊ ယခုအနောက်တံခါးဖြင့် ထွက်အံ့ဟုကြံလျက်ထွက်၏။ငှက်သည်မြည်လျက်ပြေးလာ၍မျက်နှာ၌

ပုတ်ခတ်၏။ မှုဆိုးလည်း ငှက်ယုတ်မာသည် ပုတ်ခတ်ပြန်၏။ ယခုအခါ၌ ဤငှက်ယုတ်မာသည် ငါ့အားထွက်စိမ့်သော ဥါမပေးဟုပြန်၍ အရုဏ်တက်သည့်တိုင်အောင်အိပ်၍၊ အရုဏ်တက်သောအခါ၌ လှံကိုယူ၍ထွက်၏။ ငှက်သည်လျင်မြန်စွာပျံသွား၍ မှုဆိုးသည်လာချေပြီဟု ဘုရားလောင်းအား ပြောဆို၏။ ထိုခဏ၌၊လိပ်သည်သားရေတလွှန်းမျှကိုသာလျှင် ထား၍ကြွင်းသောအလွှန်းကိုခဲအပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ထိုလိပ်၏သွားတို့သည်ကား ကြွေလုသော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ကုန်၏။ ခံတွင်းသည်သွေးအလိမ်းအလိမ်းကပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လှံကိုကိုင်၍မိုးစည်းကြိုးကဲ့သို့သောအဟုန်ဖြင့် လာလတ်သောမှုဆိုးကိုမြင်၍ ထိုအနှောင်အဖွဲ့ကိုဖြတ်၍တောသို့ဝင်၏။ ခေါက်ရှာငှက်သည်သစ်ပင်ဖျား၌နေ၏။ လိပ်သည်ကားအားနည်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ထိုအရပ်၌ သာလျှင်ဝပ်၏။ မှုဆိုးသည်လိပ်ကိုယူ၍အိတ်၌ထည့်၍ တခုသောသစ်ငုတ်၌ဆွဲ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပြန်၍ ကြည့်လတ်သည်ရှိသော် လိပ်ကိုယူသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ငါ၏အဆွေအား အသက်အလှူကို ပေးအံ့ဟု အားနည်းဟန်ပြု၍မှုဆိုးအားကိုယ်ကိုပြ၏။ ထိုမှုဆိုးသည် ဤဒုရဂ်သမင်သည်ကား အားနည်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုဒုရဂ်သမင်ကိုသတ်အံ့ဟုလှံကိုယူ၍လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မဝေးလွန်းမနီးလွန်းသဖြင့်သွားလျက်ထိုမှုဆိုးကိုသွေးဆောင်၍တောသို့ဝင်၏။ အဝေးသို့ရောက်သည့်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ခြေရာလှည့်စား၍ ခရီးတပါးဖြင့်လေကဲ့သို့လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့်ပြေးလေ၏။ ချိုဖြင့်အိတ်ကိုချိ၍မြေ၌ချ၍ဘောက်၍ လိပ်ကိုထုတ်၏။ ခေါက်ရှာငှက်သည်လည်း သစ်ပင်မှ သက်လာ၏။ ဘုရားလောင်းသည် နှစ်ခုကုန်သော။ ငှက်၊ လိပ်တို့အား အဆုံးအမကိုပေးလျက်ငါသည်သင်တို့ကိုမှီ၍အသက်ကိုရပေ၏။ သင်တို့သည် အဆွေဖြစ်သော ငါ၏ပြုအပ်သော ကိစ္စကိုပြုပေ၏။ ယခုအခါ၌၊ မှုဆိုးသည်လာလတ်၍သင်တို့ကိုဘမ်းရာ၏။ ထို့ကြောင့်။ အဆွေခေါက်ရှာငှက်၊သင်သည်မိမိ၏သားငယ်တို့ကို ယူ၍တပါးသော အရပ်သို့သွားလော့။ အဆွေလိပ်၊ သင်သည်လည်းရေသို့ဝင်လော့ဟုဆို၏။ ထိုငှက်လိပ်တို့သည်ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။
ကဿပေါပါဝိသိဝါရိ၊ကုရင်္ဂေါပါဝိသိဝနံ။
သတပတ္တောဒုမဂ္ဂမှာ၊ဒူရေပုတ္တေအပါနယိ။ ။

ဟူသောနှစ်ချတ်ို၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟော တော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။တဒါ၊ထိုအခါ၌။မယိ၊ငါသည်။ ဩဝါဒေ၊ အဆုံးအမကို။ဒိန္နေ၊ပေးအပ်သည်ရှိသော်။ ကဿပေါ၊ လိပ်သည်။ ဝါရိံ ရေသို့။ ပါဝိသိ၊ဝင်၏။ ကုရင်္ဂေါ၊ ကုရင်္ဂမည်သော သမင်သည်ကား။ ဝနံ၊တောသို့။ပါဝိသိ၊ဝင်၏။ သတပတ္တော၊ ခေါက်ရှာငှက်သည်ကား။ ဒုမဂ္ဂမှာ၊သစ်ပင်ဖျားမှ။ ဒူရေ၊ဝေးသောအရပ်သို့။ ပုတ္တေ၊ သားတို့ကို။ အပါနယိ၊ဆောင်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊ မုဆိုးဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊သာရိပုတ္တရာသည်။ ထိုအခါ၊ ခေါက်ရှာငှက်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ မောဂ္ဂလာန်သည်။ ထိုအခါ၊ လိပ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည် သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ကုရင်္ဂမည်သောသမင်မင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခြောက်ချတ်ို၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကုရင်္ဂမိဂဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ အဿကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော သောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။အယမဿကရာဇေန၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအဿကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲဦးအံ့။ ထိုရဟန်းသည်။ ရဟန်း၊သင်သည်ငြီးငွေ၏ဟူ၍ကြားရသည်ကား၊မှန်သလော ဟုမြတ်စွာဘုရားသည် မေးတော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်၏၊ ရဟန်း၊သင့်ကိုအဘယ်သူသည်ငြီးငွေစေအပ်သနည်းဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော်၊ အရှင်ဘုရား၊ မယားဟောင်းသည်ငြီးငွေစေအပ်၏ဟုလျှောက်၏။ထိုအခါ၌၊ ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာ

ဘုရားသည်။ ရဟန်း၊ သင်၌ထိုမိန်းမ၏ ချစ်ခြင်းသည်မရှိ။ ရှေး၌လည်း ထိုမိန်းမကိုမှီ၍ သင်သည် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့ ရောက်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်း၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ကာသိက တိုင်းဝယ် ပါဠလိမြို့၌ အဿကအမည်ရှိသောမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုအဿကမင်းအား ဥပရိ အမည်ရှိသောချစ်မြတ်နိုးစွာသောမိဘုရားသည်ဖြစ်၏။ ထိုဥပရိသည် အလွန်အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏။ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏။ လူမိန်းမ၏ အဆင်းကိုလွန်၏။ နတ်သမီးအဆင်းကိုမမှီတတ်။ ထိုဥပရိသည်သေ၏။ ထိုဥပရိ၏ သေခြင်းကြောင့် အဿကမင်းသည် သောကနှိပ်စက်အပ် သည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၏။ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၏။ ထိုအဿက မင်းသည် ထိုဥပရိ၏ အလောင်းကိုတလား၌ ချောင်းစေ၍ ဆီနှစ်ကို ထည့်စေ၍ညောင်စောင်းနေရာအောက်၌ထားစေ၍။ အာဟာရကင်း လျက်မျက်ရည်ယို၍ ငိုကြွေးလျက်အိပ်၏။ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ သည်၎င်း။ ကြွင်းကုန်သောအဆွေအမျိုးအဆွေခင်ပွန်းအမှုးအမတ်တို့ သည်၎င်း။ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်အစရှိကုန်သောသူတို့သည်၎င်း။ မင်းမြတ်၊ စိုးရိမ်တော်မမူပါလင့်၊ သင်္ခါရတို့သည်အနိစ္စသာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကို ဆိုကုန်လျက်ကောင်းစွာသိစိမ့်သော၄ါ မတတ်နိုင် ကုန်။ ထိုအဿက မင်း၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင်လျှင် ခုနစ်ရက်တို့ သည် လွန်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါးပါးသော အ ဘိညာဉ်ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ရသောရသေ့ဖြစ်၍ဟိမဝန္တာ အရပ်၌နေလျက်။ အလင်းကိုပွါးစေ၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်ကိုကြည့် လတ်သည်ရှိသော်။ ထိုအဿကမင်းငိုကြွေးလျက်နေသည်ကိုမြင်၍ငါ သည်ထိုအဿကမင်း၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟုနှလုံးသွင်း၍ တန်းခိုးအာနုဘော်အားဖြင့်ကောင်းကင်၌ပျံ၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌သက်၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့နေ၏။ ထိုအခါ၌၊ တယောက် သောပါဠလိမြို့၌နေသောပုဏ္ဏားလုလင်သည်ဥယျာဉ်သို့ ရောက်လတ် သော်။ ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ရှိခိုး၍ နေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို ပုဏ္ဏားလုလင်နှင့်တကွ စကားစေ့စပ်ခြင်းကိုပြု၍။ လုလင်၊ မင်းသည် တရားစောင့်၏ လောဟုမေး၏။ အရှင်ဘုရား၊ မင်းသည် တရားကား စောင့်၏။ ထိုသို့တရားစောင့်သော်လည်းထိုမင်း၏ မိဘုရားသည်သေ

၏။ ထိုမင်းသည် ထိုမိဘုရား၏ကိုယ်ကို တလားငယ်၌ ထည့်စေ၍ငို ကြည်တမ်းလျက် ဒိပ်သည်ကား ယနေ့ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ အရှင်ဘုရားတို့ သည်မင်းကို ဤမျှသဘောရှိသော ဆင်းရဲမှအဘယ့်ကြောင့် မလွတ် စေကုန်သနည်း။ အရှင်ဘုရားတို့ကဲ့သို့သော သီလရှိကုန်သော အရှင် မြတ်တို့သည်ရှိကုန်လျက် မင်းအားဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲခြင်း ကိုခံရအံ့သောငှါ သင့်သလောဟုပုဏ္ဏားလုလင်သည် လျှောက်သည်ရှိ သော်။လုလင်၊ငါသည်မင်းကို မသိသလျှင်ကတည်း။ ထိုသို့မသိသော် လည်းထိုမင်းသည် လာလတ်၍ ငါ့ကိုအကယ်၍မေးငြားအံ့။ ငါသည် လျှင် ထိုမိဘုရား၏ဖြစ်ရာအရပ်ကို ထိုမင်းအားကြား၍မင်း၏ အထံ၌ လျှင်ထိုမိဘုရားကိုစကားဆိုစေအံ့ဟုဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ အရှင် ဘုရား၊ ထိုသို့တပြီးကား၊ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး မင်း ကိုဆောင်ပါအံ့။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤအရပ်၌သာလျှင် နေပါကုန်လော့ဟုပုဏ္ဏားလုလင်သည်။ ဘုရားလောင်း၏ ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍မင်း၏အထံသို့သွား၍ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုနှင့်ပြည့်စုံ သောရသေ့၏အထံသို့သွားအံ့သောငှါသင့်၏ဟုလျှောက်၏။ အဿက မင်းသည် ဥပရိကို မြင်အံ့သောငှါ ရအံ့ဟူ၍ကြားရပေ၏ဟုနှစ်သက် သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရထားကိုစီး၍ ထိုဥယျာဉ်သို့သွား၍ ဘုရား လောင်းကိုရှိခိုး၍တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေလျက်။ အရှင် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်မိဘုရား၏ ဖြစ်ရာအရပ်ကိုသိကုန်၏ ဟူ၍ အကျွန်ုပ်ကြားရသည်ကားမှန်သလောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊မှန်၏ဟုဆို သည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်သနည်းဟုလျှောက် ၏။မင်းမြတ်၊ ထိုဥပရိသည် အဆင်းကြောင့်ယစ်သည်ဖြစ်၍ မေ့လျော့ ခြင်းကိုစွဲ၍ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုမပြုမူ၍ ဥယျာဉ်၌လျှင်နွားချေးပိုး၏အ မျိုး၌ ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် မယုံဟုဆိုသည် ရှိ သော်။ထိုသို့တပြီးကားထိုနွားချေးပိုးမကိုသင်မင်းမြတ်အားပြ၍ဆိုစေ အံ့ဟုဆို၏။ အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပြီဆိုစေကုန်လော့ဟုလျှောက်သည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏အာနုဘော်အားဖြင့်နှစ်ယောက်သော နွားချေးပိုးဖိုမတို့သည် နွားချေးစိုင်ကိုဘောက်ကုန်လျက် မင်း၏ရှေ့သို့ လာစေကုန် သတည်းဟု ထိုနှစ်ယောက်သော နွားချေးပိုးဖိုမတို့၏ လာ ခြင်းကိုပြု၏။ထိုနှစ်ယောက်သော နွားချေးပိုးဖိုမတို့သည် ဘုရားလောင်း

မိန့်ခွန်းတိုင်းလျှင်လာလတ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုနွားချေးပိုးမကိုပြလျက်။ မင်းမြတ်၊ နွားချေး ပိုးမသည် သင်မင်းမြတ်၏ ဥပရိမည်သောမိဘုရားတည်း။သင့်ကိုစွန့်၍နွားချေးပိုးဖို၏နောက်မှလိုက်၏။ ထိုနွားချေးပိုးမကိုရှုကုန်လော့ဟုဆို၏။ အရှင်ဘုရား၊ ဥပရိစင်လျက် နွားချေးပိုး၏ အမျိုး၌ ဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍ အကျွန်ုပ်သည် မယုံဟုဆိုသည် ရှိသော်။မင်းမြတ်၊ ထိုနွားချေးပိုးမကိုဆိုစေအံ့ဟုဆို၍။ အရှင်ဘုရား၊ဆိုစေကုန်လော့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။ ဘုရား လောင်းသည် မိမိ၏အာနုဘော်အားဖြင့်ထိုနွားချေးပိုးမသည်ဆိုစေသတည်းဟုမိန့်ခွန်း၍ ဥပရိ ဟူ၍ခေါ်၏။ နွားချေးပိုးမသည် လူဘာသာဖြင့်။ အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟုဆို၏။သင်သည်လွန်လေပြီးသောဘဝ၌ အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ အဿကမင်း၏ မိဘုရားကြီး ဖြစ်သော ဥပရိအမည်ရှိသည် ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ယခုအခါ၌ သင်သည်အဿကမင်းကိုတည်းချစ်သလော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကားနွားချေးပိုးဖိုကိုတည်းချစ်သလောဟုမေး၏။အရှင်ဘုရား၊ထိုအဿကမင်းသည်ရှေးဘဝ၌ အကျွန်ုပ်၏လင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤဥယျာဉ်၌ အဿက မင်းနှင့် တကွ။ ရူပါရုံ။ သဒ္ဒါရုံ။ ဂန္ဓာရုံ။ ရသာရုံ။ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို ခံစားလျက်သွားရ၏။ ယခုတမူကား။ ဘဝဖုံးလွှမ်းခြင်းဖြစ်သောကာလမှစ၍။ထိုအဿကမင်းသည် အကျွန်ုပ်အားအသို့တော်သနည်း။ထို့ကြောင့်။ယခုအခါ၊အကျွန်ုပ်သည် အဿကမင်းကိုသတ်၍။ ထိုအဿကမင်း၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့်အကျွန်ုပ်၏လင်ဖြစ်သောနွားချေးပိုးဖို၏ခြေတို့ကို လိမ်းချင်၏ဟုဆို၍။ ပရိသတ်အလယ်၌ လူဘာသာဖြင့်။

အယမဿကရာဇေန၊ဒေသောဝိစရိတောမယာ။
အနုကာမယကာမေန၊ပိယေနပတိနာသဟာ။ ။
နဝေနသုခဒုက္ခေန၊ပေါရာဏံအပိဓိယတိ။
တသ္မာအဿကရညောဝ၊ကီဋောပိယတရောမမ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အယံပဒေသော၊ ဤမွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ရှိသောဥယျာဉ်အရပ်သည်။ အနုကာမယကာမေန၊ နှစ်သက်ထသော။ ပိယေန၊ချစ်စွာထသော။ ပတိနာ၊ လင်ဖြစ်သော။ အဿကရာဇေန၊

အဿကမင်းနှင့်။သဟ၊တကွ။မယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိစရိတော၊သွား
လာဘူးသော။ပဒေသော၊အရပ်တည်း။ ။ဇူဒါနိ၊ယခုအခါ၌။နဝေန၊
အသစ်ဖြစ်သော။သုခဒုက္ခေန၊ချမ်းသာဆင်းရဲခြင်းဖြင့်။ ပေါရာဏံ၊အ
ဟောင်းဖြစ်သောချမ်းသာခြင်းဆင်းရဲခြင်းကို။ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။
အပိဓိယတိ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ အဿကရညော၊
အဿကမင်းထက်။ ကိံဋော၀၊နွားချေးပိုးကိုသာလျှင်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်
သည်။ပိယတရော၊အလွန်ချစ်အပ်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ အဿကမင်းသည်နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ထို
အရပ်၌တည်လျက်။ အကောင်ပုပ်ကို ထုတ်စေ၍ ဦးခေါင်းလျှော်၍။
ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍။ မြို့သို့ဝင်၍။ တပါးသောမိန်းမကိုမိဘုရားကြီး
အရာ၌ထား၍၊ တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကိုပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည်
လည်း။ မင်းကိုဆုံးမ၍ သောက မရှိသည်ကိုပြု၍။ ဟိမဝန္တာသို့လျှင်
သွား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍
သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။သစ္စာကိုပြသည်၏
အဆုံး၌ငြိုးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ဇာတ်
ကိုအဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ မယား
ဟောင်းသည်။ ထိုအခါ၊ဥပရိမည်သောမိဘုရားဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊
ငြိုးငွေ့သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊အဿကမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊
သာရိပုတ္တရာသည်။ ထိုအခါ၊ ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါ
ဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၌၊ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်း
တော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဿကဇာတ်
သည်ပြီး၏။

၈။ သံသုမာရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်။ အလမေတေဟိအမ္ဗေဟိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသံသုမာရဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်း
တော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသဗ္ဗညုအား

သတ်အံ့သောငှါလုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ ထိုအခါ၊မြတ်စွာဘုရားကို ဒေဝဒတ်သည်သတ်အံ့သောငှါလုံ့လပြု၏ဟုကြားတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့အား သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းလုံ့လပြုသည်သာလျှင်တည်း။ ထိုသို့လုံ့လပြုသော်လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းမျှကိုလည်း ပြုအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်း၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မျိုး၌ဖြစ်၍။ ဆင်ပြောင်အားကိုဆောင်နိုင်သည်၊အစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံသည်၊ကြီးသောကိုယ်ရှိသည်၊တင့်တယ်ခြင်းအစရှိရောက်သည်ဖြစ်၍။ မြစ်ကွေ့ဖြစ်သော တောနေရာ၌နေ၏။ ထိုအခါ၊ ဂင်္ဂါ၌ မိကျောင်းသည်နေ၏။ ထိုအခါ၊ ထိုမိကျောင်း၏ မယားသည် ဘုရားလောင်း၏ကိုယ်ကိုမြင်၍။ ဘုရားလောင်း၏နှလုံးသား၌ ချင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ မိကျောင်းဖိုကို။ အရှင်၊ငါသည် ထိုမျောက်မင်း၏နှလုံးသားကိုစားလို၏ဟုဆို၏။ ရှင်မ၊ငါတို့သည်ရေ၌ကျက်စားကုန်၏။ ထိုမျောက်မင်းသည်တမူကားကုန်းကြည်း၌ကျက်စား၏။ထို့ကြောင့်။ထိုမျောက်မင်းကိုဘမ်းအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ အရှင်၊တစုံတခုသောဥပါယ်တမျည်ဖြင့်ဘမ်းလော့။ အကယ်၍မရအံ့၊သေအံ့ဟုဆို၏။ နှမ၊မစိုးရိမ်လင့်တခုသောဥပါယ်တမျည်သည်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။ ထိုမျောက်မင်း၏နှလုံးသားကိုစားစေအံ့ဟု မိကျောင်းမကိုနှစ်သိမ့်စေ၍။ ဘုရားလောင်းသည် ဂင်္ဂါ၌ရေကိုသောက်၍။ ဂင်္ဂါနား၌နေသောကာလ၌ ဘုရားလောင်း၏အထံသို့သွား၍။မျောက်မင်း၊ဤအရပ်၌ဒှ်းပျောသီးတို့ကိုစားလျက် ကျက်စားမြဲအရပ်၌သာလျှင် သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျက်စားဘိသနည်း။ ဂင်္ဂါ၏တဘက်ကမ်း၌သရက်ပိန္နဲအစရှိကုန်သောချိုကုန်သောသစ်သီးတို့၏အဆုံးသည်မရှိ။ သင်သည် ထိုဂင်္ဂါတဘက်သို့သွား၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုစားအံ့သောငှါ မသင့်လောဟုဆို၏။ မိကျောင်းမင်း၊ဂင်္ဂါသည်ရေများ၏။အပြောကျယ်၏။ ထိုဂင်္ဂါတဘက်သို့ အသို့သွားနိုင်အံ့နည်းဟု မျောက်မင်းဆိုသည် ရှိ

သော်။ မျောက်မင်း၊ သင်သည်အကယ်၍သွားလိုအံ့။ ငါသည်သင့်ကို ငါ၏ကျောက်ကုန်း၌တင်၍ဆောင်အံ့ဟု မိကျောင်းသည်ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် ယုံကြည်၍ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၏။ ထိုသို့တပြီးကား လာလော့၊ ငါ၏ကျောက်ကုန်းသို့တက်လော့ဟုမိကျောင်းဆိုသည်ရှိသော် မျောက်မင်းတက်၏။ မိကျောင်းသည်အတန်ငယ်ဆောင်၍ရေ၌နှစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်။အဆွေ၊သင်သည်ငါ့ကိုရေ၌မွန်းစေ၏။ ထိုသို့မွန်းစေခြင်းသည် အကြောင်း အသို့နည်းဟုဆို၏။ မျောက်မင်း၊ ငါသည်သင့်ကိုကောင်းသောသဘောရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်ယူ၍မသွား။ စင်စစ်ကား သင်၏နှလုံးသား၌ ငါ၏မယားအား ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ငါ၏မယားကိုငါသည် သင်၏နှလုံးကိုစားစေလို၏။ထို့ကြောင့်။သင့်ကိုယူ၍သွား၏ဟုမိကျောင်းသည်ဆို၏။ အဆွေ၊အသို့မူ၍သင်သည်ကောင်းစွာ မမှတ်သနည်း။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ငါတို့၏ရင်၌ နှလုံးသည် အကယ်၍ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့။ သစ်ပင်ဖျားတို့၌ ပြေးသွားလတ်သည်ရှိသော် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆို၏။မျောက်မင်း အဘယ်အရပ်၌ကားသင်တို့သည်နှလုံးကိုထားကုန်သနည်းဟုမိကျောင်းဆိုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည် အနီး၌မြင်သောအသီးအပွင့်နှင့်ပြည့်စုံသော ရေသဖန်းတပင်ကိုပြ၍ရှုပါလော့၊ ငါတို့၏ထိုနှလုံးတို့ကို ထိုရေသဖန်းပင်၌ ဆွဲအပ်ကုန်၏ဟုဆို၏။ မျောက်မင်း၊ သင်သည် ငါ့အားနှလုံးကို အကယ်၍ပေးအံ့။ ငါသည်သင့်ကိုမသတ်အံ့ဟု မိကျောင်းသည်ဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကားထိုအရပ်သို့ ငါ့ကိုဆောင်လော့၊ ငါသည်သင့်အားသစ်ပင်၌ဆွဲ၍ထားသောနှလုံးကို ပေးအံ့ဟုဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ ထိုမိကျောင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းကိုယူ၍ထိုရေသဖန်းပင်သို့သွား၏။ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိကျောင်း၏ကျောက်ကုန်းမှခုန်၍ ရေသဖန်းပင်၌ထိုင်၍။ အချင်းမိကျောင်းမိုက်၊ သင်သည် ဤသတ္တဝါတို့၏နှလုံးမည်သည်ကား သစ်ပင်ဖျား၌ဖြစ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၏။မိုက်လေစွတကား။ ငါသည်သင့်ကိုလှည့်စား၏။ သင့်အား သစ်သီးကြီးငယ်ကိုရခြင်းသည်သာလျှင် ဖြစ်စေ။သင့်အား ကိုယ်သည်သာလျှင်ကြီး၏။ ပညာသည် တမူကားမရှိ၊ ဤသို့ဆို၍ အနက်ကိုပြလိုရကား။

အလမေတေဟိအမ္ဗေဟိ၊ဇမ္ဗူဟိပနသေဟိစ။
ယာနိပါရံသမုဒ္ဒဿ၊ဝရံမယှံဥဒုမ္ဗရော။ ။
မဟတီဝတတေဗောန္ဒိ၊နစပညာတဒူပိကာ။
သံသုမာရဝဉ္စိတောမေ၊ဂစ္ဆဒါနိယထာသုခံ။ ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

သံသုမာရ၊ မိကျောင်း။ သမုဒ္ဒဿ၊ ဂင်္ဂါ၏။ပါရံ၊ ကမ်းတဘက်၌။ ယာနိ၊အကြင်သရက်သီးအစရှိသည်တို့ကို။ တယာ၊သင်သည်။ဒိဋ္ဌာနိ၊ မြင်အပ်ကုန်၏ ဧတေဟိအမ္ဗေဟိစ၊ ထိုသရက်သီးတို့ဖြင့်ရင်း။ ဧတေ ဟိဇမ္ဗူဟိစ၊ထိုသပြေသီးတို့ဖြင့်ရင်း။ ဧတေဟိပနသေဟိစ၊ထိုပိန္နဲသီး တို့ဖြင့်ရင်း။မေ၊ငါ့အား။အလံ၊အလိုမရှိ။မယှံ၊ငါ့အား။ ဥဒုမ္ဗရော၊ရေသ ဖန်းသည်သာလျှင်။ ဝရံ၊ကောင်း၏။ ။သံသုမာရ၊မိကျောင်း။ ဝတ၊ စင်စစ်။တေ၊သင်အား။ဗောန္ဒိ၊ကိုယ်သည်ကား။ မဟတီ၊ကြီး၏။တဒူပိ ကာ၊ထိုကိုယ်အားလျောက်ပတ်သော။ ပညာစ၊ ပညာသည်တမူကား။ န၊မရှိ။ တွံ၊သင့်ကို။မေ၊ငါသည်။ ဝဉ္စိတော၊လှည့်စားရလေပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ယထာသုခံ၊အလိုအလျောက်။ဂစ္ဆ၊သွားလေ။

မိကျောင်းသည် ဥစ္စာတထောင်မှုရှုံးသောသူကဲ့သို့ ဆင်းရဲခြင်းရှိ သည်ဖြစ်၍ နှလုံး မသာသည် ဖြစ်၍။ မှိုင်လျက်လျှင် မိမိ၏ နေရာသို့ သွား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊မိကျောင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယ ခုအခါ၊စိဉ္စမာဏဝိကာသည်။ ထိုအခါ၊မိကျောင်းမဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအ ခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ မျောက်မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသံသု မာရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ ကုက္ကုဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒိဋ္ဌာမယာဝနေရုက္ခာ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဋဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်

၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အတူနေ တပည့်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းငယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုပဉ္စင်းငယ်သည်မိမိ၏ကိုယ်ကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းအမှု၌လိမ္မာသည်ဖြစ်သတတ်။ ငါ၏ကိုယ်အားချမ်းသာခြင်းသည်မဖြစ်ရာဟု ကြောက်သောကြောင့် အလွန်အေးသည်ကိုရင်း။ အလွန်ပူသည်ကိုရင်း သုံးဆောင်ခြင်းကိုမပြု။ အချမ်း၊ အပူတို့ဖြင့်ကိုယ်သည်ပင်ပန်း ရာ၏ဟု ကြောက်သောကြောင့် အပသို့မထွက်။ အလွန်ပြော့သောဆွမ်း မနပ်သောဆွမ်း အစရှိသည်တို့ကိုမစား။ ထိုပဉ္စင်းငယ်၏ကိုယ်ကိုစောင့်ရှောက်ခြင်း၌လိမ္မာသည်၏အဖြစ်သည်သံဃာအလယ်၌ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့ ဤအမည်ရှိသောငယ်သောရဟန်းသည် ကိုယ်ကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းအမှု၌ လိမ္မာသတတ်ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါအဘယ်မည်သော စကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍။ အရှင်ဘုရား၊ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊ ဤပဉ္စင်းငယ်သည် ယခုအခါ၌လျှင်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းအမှု၌ လိမ္မာသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းလိမ္မာသည်သာလျှင်ဖြစ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် တောနေရာ၌ သစ်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ တယောက်သောငှက်မုဆိုးသည်တခုသောတိန်ညင်ဖြစ်သောကြက်ကိုယူ၍သားမြီးဖြင့် ကျစ်အပ်သောကြိုးကျော့ကွင်းကိုရင်း။ ကျော့ကွင်းတံကိုရင်း ယူ၍တော၌ကြက်တို့ကို ထောင်လတ်သည်ရှိသော်။ ပြေး၍တောသို့ဝင်လေသောတခုသောကြက်ဟောင်းကိုထောင်အံ့သော၄ါအားထုတ်၏။ ထိုကြက်သည်သားမြီးကျော့ကွင်း၌လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကိုယ်ကိုမိစိမ့်သော၄ါမပေး။ပျံ၍ပျံ၍နား၏။မုဆိုးသည်ကိုယ်ကို သစ်ခက်သစ်ရွက်နှင့်တို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ အဘန်တလဲလဲကျော့ကွင်းတံကိုရင်း။ ကျော့ကွင်းကိုရင်းထောင်၏။ ကြက်သည်ထိုမုဆိုးကို ရှက်စေလိုသည်ဖြစ်၍လူစကားကိုမြွက်၍။

ဒိဋ္ဌာမယာဝနေရုက္ခာ၊အာသကဏ္ဏာဝိဘေဒကာ။
နေတာနိဝေံသက္ကန္တိ၊ယထာတွံရုက္ခသက္ကသိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

သမ္မရုက္ခ၊အချင်းသစ်ပင်။ဝနေ၊တော၌။အာသကဏ္ဏာရုက္ခာစ၊ အင်ကြင်းပင်တို့ကိုငှင်း။ဝိဘေဒကာရုက္ခာစ၊သစ်ဆိမ့်ပင်တို့ကိုငှင်း။မယာ၊ငါသည်။ဒိဋ္ဌာ၊မြင်ဘူးကုန်ပြီ။တေသနိ၊ထိုသစ်ပင်တို့သည်ကား။တွံ၊သင်သစ်ပင်သည်။ သက္ကသိယထာ၊ထိုမှဤမှ ရွေ့သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ထို့အတူ။နသက္ကန္တိ၊ထိုမှဤမှမရွေ့ကုန်။

ဤသို့ဆို၍ထိုကြက်သည် ပြေး၍တပါးသောအရပ်သို့သွား၏။ ထိုကြက်၏ပြေး၍သွားသောကာလ၌မုဆိုးသည်။

ပေါရာဏကုက္ကုဋော၊အယံဘိတ္တွာပဉ္ဇရမာဂတော။
ကုသလောဝါဠပါသာနံ၊အပက္ကမတိဘာသတိ။ ။
ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ပဉ္ဇရံ၊ လှောင်သောဆောင်းကို။ ဘိတ္တွာ၊ဘောက်၍။ အာဂတော၊ လာသော။အယံပေါရာဏကုက္ကုဋော၊ ဤကြက်ဟောင်းသည်။ဝါဠပါသာနံ၊သားမြီးကျော့ကွင်းတို့၌။ကုသလော၊လိမ္မာသည်ဖြစ်၍။အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။ဗန္ဓိတုံ၊မိစိမ့်သောငှါ။ အဒတွာ၊မပေးမူ၍။ အပက္ကမတိစ၊ ကျော့ကွင်းမှရှောင်လည်းရှောင်၏။ ဘာသတိစ၊ ငါ့ကိုလည်းဆိုခဲ့၏။ ဘာသိတွာ၊ဆိုပြီး၍လည်း။ပလာတော၊ပြေးလေ၏။

ဤသို့ဆို၍ မုဆိုးသည်တော၌ လှည့်ပတ်၍ ရသမျှကို ယူ၍အိမ်သို့လျှင်သွား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊မုဆိုးဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါ၊ကိုယ်ကိုစောင့်ခြင်း၌လိမ္မာသောငယ်သောရဟန်းသည်။ထိုအခါ၊ကြက်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ထိုဆိုခဲ့ပြီးသောအကြောင်းကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့သော ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ဘူးပြီ ဟုဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုက္ကုဋဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ ကာလင်္ဂကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ အနေ္တာကောနာမာယံရုကေ္ခာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကာလင်္ဂကဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဘုရားအတုပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ ထိုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်ဘုရားအတုကိုပြု၏ဟုဘုရားသခင်သည်ကြားတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင်ငါ၏အတုဖြစ်သောအမူအရာကို ပြုခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းရောက်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ သစ်တောက်သောက် ငှက်မျိုး၌ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းအားခဒိရဝနိယ ဟူသောအမည်သည်ဖြစ်၏။ ရှားတော၌ လျှင်အစာကိုယူ၏။ ထိုခဒိရဝနိယအား တခုသော ကာလင်္ဂကအမည်ရှိသောအဆွေခင်ပွန်းသည်ဖြစ်၏။ထိုကာလင်္ဂကသည်လက်ပံတောကသစ်တော၌အစာရှာပလူ၍။ ထိုကာလင်္ဂကသည် တနေ့သ၌၊ ခဒိရဝနိယ၏အထံသို့ သွား၏။ ခဒိရဝနိယသည်ငါ၏အဆွေခင်ပွန်းသည်လာ၏ဟူ၍ကာလင်္ဂကကိုခေါ်၍ ရှားတောသို့ဝင်၍ ရှားပင်တုံးကိုနှုတ်သီးဖြင့်ပေါက်၍ရှားပင်မှပိုးတို့ကိုထုတ်၍ ထိုကာလင်္ဂကအားပေး၏။ ကာလင်္ဂကသည် ပေးတိုင်းပေးတိုင်းကုန်သောပိုးတို့ကို ချိုစွာကုန်သော မုန့်တို့ကဲ့သို့ ဖြတ်၍စား၏။ ထိုကာလင်္ဂကအားစားစဉ်ပင်လျှင်မာနသည်ဖြစ်၏။ အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား၊ ဤခဒိရ ဝနိယ သည်လည်း သစ် တောက်လောက် အမျိုး၌ဖြစ်သော ငှက်တည်း။ ငါသည်လည်း သစ်တောက်လောက်အမျိုး၌ဖြစ်သောငှက်တည်း၊ ငါ့အားထိုခဒိရဝနိယသည်ပေးအပ်သော အစာဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အလိုလိုသာလျှင် ရှားတော၌ အစာကိုငါယူအံ့ဟု မာနသည်ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြီး၍ ထိုကာလင်္ဂကသည်ခဒိရဝနိယကို။အဆွေ၊သင်သည်ဆင်းရဲကိုမခံလင့်။ငါသည်ပင်

လျှင်ရှားတော၌အစာကိုယူအံ့ဟုဆို၏။ထိုအခါ၌၊ ကလန္ဒကက်ိုခဒိရဝနိယသည်။အဆွေ၊သင်သည်လက်ပံတောကသစ်တောဝယ်အနှစ်မရှိသောသစ်ပင်၌အစာယူသောအမျိုး၌ဖြစ်၏။ ရှားပင်တို့မည်သည်ကားဇာတ်အားဖြင့်အနှစ်ရှိကုန်၏။ ခြင်ခြင်မာကုန်၏။ သင်သည်ဤသို့အထိုလိုအစာယူခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်ဟုဆို၏။ ကလန္ဒကသည် ငါသည်သစ်တောက်သောက် အမျိုး၌ဖြစ်သော ဌက်မဟုတ်ပါလောဟု ခဒိရဝနိယ၏ စကားကို မယူမူ၍။ လျင်မြန်စွာပျံ၍ ရှားပင်ကို နှုတ်သီး ဖြင့်ပေါက်၏။ထိုခဏ၌လျှင်ထိုကလန္ဒက၏နှုတ်သီးသည်ပြတ်၏။ မျက်လုံးတို့သည်ထွက်သောအခြင်းအရာသို့ရောက်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းသည်ကွဲ၏။ ထိုကလန္ဒကသည်ပင်စည်၌တည့်အံ့သော၌ါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍မြေသို့ကျ၍။

အမ္ဘောကော နာမယံ ရုက္ခော၊ သဏှပတ္တော သကဏ္ဋကော။
ယတ္ထကေပ္ပဟာရေန၊ဥတ္တမင်္ဂံ ဝိဘိန္နံတံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

အမ္ဘော၊အဆွေခဒိရဝနိယ။ယတ္ထ၊အကြင်သစ်ပင်၌။ကေပ္ပဟာရေန၊ တချက်တည်းသာပေါက်မိသဖြင့်။ဥတ္တမင်္ဂံ၊ ဦးခေါင်းသည်။ဝိဘိန္နံတံ၊ ကွဲ၏။သကဏ္ဋကော၊ အဆူးရှိထသော။ သဏှပတ္တော၊ သေးသောအရွက်ရှိထသော။ အယံရုက္ခော၊ ဤသစ်ပင်သည်ကား။ ကောနာမ၊ အဘယ်မည်သောသစ်ပင်နည်း။

ထိုကလန္ဒက၏စကားကိုကြား၍ခဒိရဝနိယသည်။

အစရိဝတာယံပိတုဒံဝနာနိ။
ကဋ္ဌင်္ဂရုက္ခေသုအသာရကေသု။
အထာသဒါခဒိရံဇာတိသာရံ။
ယတ္ထာဘိဒါဂရုဠောမုတ္တမင်္ဂံ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောကလန္ဒက၊အိုကလန္ဒက။ဂရုဠော၊ဌက်မြတ်ဖြစ်သော။ အယံဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ တွံ၊သင်သည်။ ဝနာနိ၊ အနှစ်မရှိကုန်သောလက်ပံတောကသစ်တောတို့ကို။ပိတုဒံပိတုဒန္တော၊ထွင်းလျက်။ အသာရကေသု၊ အနှစ်မရှိကုန်သော လက်ပံကသစ်အစရှိကုန်သော။ ကဋ္ဌင်္ဂရုက္ခေသု၊ ထင်းအစုသာဖြစ်ကုန်သော သစ်ပင်တို့၌။ ဝတ၊စင်

စစ်။အစရှိ၊ ကျက်စားလှလေပြီ။ အထ၊ ထိုနောင်မှ။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ဇာတိသာရံ၊ဇာတ်အားဖြင့်အနှစ်ရှိသော။ ခဒိရံ၊ရှားတောသို့။ ပါပုဏိ၊ရောက်လာ၏။ပါပုဏိတွာ၊ရောက်လာ၍။ ယတ္ထ အကြင်သစ်ပင်၌။ဥတ္တမင်္ဂ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဘိဒါ၊ခွဲ၏။ သောသာရရုက္ခော၊ ထိုအနှစ်ရှိသောသစ်ပင်သည်။ခဒိရောနာမ၊ ရှားပင်မည်၏။

ထိုကလန္ဒကသည် ထိုအရပ်၌လျှင် အသက် ကုန်ခြင်း သို့ရောက်လေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့။ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ၊ကလန္ဒကဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ခဒိရဝနိယဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကလန္ဒကဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည် အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွါးချမ်းသာအကျိုး၄ါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊ မဟာဥပရာဇာမယ်တော်အရှင်မိဘုရား မြတ်သည်ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ(ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည်။ မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော ဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌၊ ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒဠှဝဂ်သည်။ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏အစဉ်၊ အနက်၏အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

၁။ သောမဒတ္တဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသော သောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အကာသိယောဂံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ဟန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသောမဒတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။လာလုဒါယီမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုခွဲဦးအံ့၊ ထိုလာလုဒါယီသည် နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ အတွင်း၌ တခွန်းသော စကားကိုလည်း

ပြည့်စုံစေ၍ဆိုအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်။ ရွှံ့ရှာခြင်းများသည်ဖြစ်၍ တပါး ကိုဆိုအံ့ဟူ၍တပါးကိုသာလျှင်ဆိုမိ၏။ ထိုလာလုဒါယီမထေရ်၏ ထို အကြောင်းကိုရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌ပြောဟောကုန်လျက်နေ ကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအ ခါ အဘယ်မည်သော စကားကို စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေး တော်မူ၍။အရှင်ဘုရား၊ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊လာလုဒါယီသည် ယခုအ ခါ၌သာလျှင် ရွှံ့ရှာခြင်းများသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ရွှံ့ရှာခြင်း များသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ကာသိ ကတိုင်းဝယ်တဦးသောပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိ သော်။တက္ကသိုလ်ပြည်၌အတတ်ကိုသင်၍။ တဘန်အိမ်သို့လာလတ်၍ အမိအဘတို့၏ ဆင်းရဲသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍။ ယုတ်မာသော အမျိုး မှမြတ်သော အမျိုးကို ဖြစ်စေအံ့ဟူ၍ အမိအဘ တို့ကို ပန်၍။ ဗာရာ ဏသီပြည်သို့သွား၍ မင်းကိုခစား၏။ မင်းသည် ချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ် ၏။ထိုအခါ၊ သောမဒတ္တ၏ နွားနှစ်ခုတို့ဖြင့် လျှင်ထွန်၍ အသက်ကိုမွေး သောအဘ၏ထိုနွားနှစ်ခုတို့တွင်နွားတခုသည်သေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းသို့ကပ်၍။ချစ်သား၊တခုသောနွားသည်သေ၏။ထွန်ခြင်း အမှုသည်မဖြစ်နိုင်။ထို့ကြောင့်။သင်သည်မင်းကိုနွားတခုကိုတောင်း လော့ဟုဆို၏။ ဘခင်၊ ငါသည်မင်းကိုမြင်ရသည်ကား မမြင့်သေးပင် လျှင်ငါသည် မင်းကိုနွားတောင်းအံ့သောငှါ မသင့်။ သင်တို့ပင်လျှင် တောင်းကုန်လော့ဟုဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ချစ်သား၊ သင်သည်ငါ ၏ရှက်ကြောက် ရွှံ့ရှာခြင်းများသည်၏အဖြစ်ကိုမသိ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ငါသည်နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့၏မျက်မှောက် စကားကိုပြည့်စုံစိမ့်သောငှါမစွမ်းနိုင်။ ငါသည်မင်း၏အထံသို့ နွားကို တောင်းအံ့သောငှါ အကယ်၍သွားအံ့။ ဤနွားကိုလည်းပေးခဲ့မိ၍ လာ လတ္တံ့ဟုပုဏ္ဏားသည်ဆို၏။ ဘခင်၊ ဖြစ်လိုရာရာဖြစ်စေ။ ငါသည်မင်း ကိုနွားကိုတောင်းအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်။စင်စစ်သော်ကားငါသည်သင် တို့ကိုအတတ်ပညာသင်ခြင်းကိုပြုအံ့ဟုဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ ထို

သို့တပြီးကားကောင်း၏။ငါ့ကို အတတ်ပညာသင်ခြင်း ကိုပြုလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်အဘကိုခေါ်၍၊ ဗီရဏတ္ထမ္ဘက အမည်ရှိသောသုသာန်သို့သွား၍။ထိုထိုအရပ်၌မြက်ရဘို့ကိုစည်း၍ဤ ကားမင်းတည်း။ဤကားအိမ်ရှေ့မင်းတည်း။ ဤကားစစ်သူကြီးတည်း။ ဤသို့အမည်ကိုပြု၍အစဉ်အားဖြင့်ပြ၍၊ ဘခင်၊ သင်သည်မင်း၏အထံ သို့သွား၍။ မင်းမြတ်၊ အရှင်သည် အောင်တော်မူစေသတည်းဟု ဆို လော့ဟုဆို၏။

ဒွေမေဂါဏာမဟာရာဇ၊ ယေဟိခေတ္တံကသာမသေ။
တေသုဧကောမတောဒေဝ၊ ဒုတိယံဒေဟိခတ္တိယ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၍နွားကိုတောင်းလော့ဟုဂါထာကို သင် စေ၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။မေ၊အကျွန်ုပ်အား။ ဒွေ၊ ဂါဏာ၊နွားနှစ်ခုတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ယေဟိ၊အကြင်နွားနှစ်ခုတို့ဖြင့်။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ခေတ္တံ၊လယ်ကို။ ကသာမသေ၊ထွန်ကုန်၏၊ ဒေဝ၊မင်းမြတ်။ တေသု၊ထို နွားနှစ်ခုတို့တွင်၊ ဧကော၊နွားတခုသည်၊ မတော၊သေ၏။ ခတ္တိယ မင်း မြတ်။ဒုတိယံ၊အဘော်ဖြစ်သောနွားကို၊ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူပါလော့။

ဤသို့ပုဏ္ဏားသည်တနှစ်လည်သဖြင့် ဂါထာကိုလေ့လာသည်ကိုပြု ၍ဘုရားလောင်းကို။ချစ်သားသောမဒတ်၊ ဂါထာသည်လေ့လာသည် ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါငါသည်အမှတ်မရှိသောသူ၏အထံ၌ ဆိုအံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်အံ့။ ငါ့ကိုမင်း၏အထံသို့ ဆောင်လော့ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်း သည်၊ ဘခင်၊ ကောင်းပြီဟုဆို၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော လက် ဆောင်ကိုယူစေ၍ အဘကိုမင်း၏ အထံသို့ဆောင်၏။ ပုဏ္ဏားသည်။ မင်းမြတ်၊ အရှင်သည် အောင်စေ သတည်းဟုဆို၍ လက်ဆောင်ကို ဆက်၏။မင်းသည်လည်းသောမဒတ် ဤပုဏ္ဏားသည် သင်နှင့်အဘယ် သို့ဘော်ကြသနည်းဟုမေး၏။ မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်၏ အဘတည်းဟု သောမဒတ်သည် လျှောက်၏။ အဘယ်အမှုကြောင့် လာသနည်းဟု မင်းသည်မေး၏။ထိုခဏ၌၊ပုဏ္ဏားသည်နွားကိုတောင်းအံ့သောငှါ။

ဒွေမေဂါဏာမဟာရာဇ၊ ယေဟိခေတ္တံကသာမသေ။
တေသုဧကောမတောဒေဝ၊ ဒုတိယံဂဏှခတ္တိယ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏၊

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။မေ၊အကျွန်ုပ်အား။ ဒွေဂေါဏာ၊ နွားနှစ်ခုတို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ယေဟိ၊အကြင်နွားနှစ်ခုတို့ဖြင့်။ ခေတ္တံ၊လယ်ကို။ ကာသာမသေ၊ထွန်ပါကုန်၏။ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ တေသု၊ထိုနွားနှစ်ခုတို့တွင်။ ဧကော၊ နွားတခုသည်။ မတော၊သေ၏။ ခတ္တိယ၊မင်းမြတ်။ဒုတိယံ၊နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သောနွားကို။ဂဏှ၊ယူတော်မူလော့။

မင်းသည် ပုဏ္ဏားချွတ်ယွင်း၍ ဆိုသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ရယ်ခြင်းကိုပြုလျက်။သောမဒတ်၊သင်တို့၏အိမ်၌ နွားတို့သည် များကုန်ယောင်တကားဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊နွားတို့ကိုအရှင်မင်းမြတ်တို့သည်ပေးတော်မူအပ်ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟုသောမဒတ်သည်လျှောက်၏။မင်းသည်ဘုရားလောင်းအားနှစ်သက်၍။ပုဏ္ဏားအားတဆဲ့ခြောက်ခုသောနွားတို့ကိုဒင်း။ ထိုပုဏ္ဏား၏ နေသောရွာကိုဒင်း မြတ်သောပေးခြင်းဖြင့်ပေးလိုက်၍။ များသောအခြံအရံဖြင့် ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်လိုက်၏။ ပုဏ္ဏားသည်ကိုယ်လုံးဖြူသောသိန္ဓောမြင်းတို့ဖြင့် ကအပ်သောရထားကိုစီး၍များစွာသော အခြံအရံဖြင့်ရွာသို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်အဘနှင့်တကွ ရထားစီး၍သွားသည်ရှိသော်။ ဘခင်၊ငါသည်သင်တို့ကို တနှစ်ပတ်လုံး လေ့ကျက်ခြင်းကို ပြုစေ၏။ ထိုသို့ ပြုပါစေလျက်၊ တောင်းခြင်းကိုပြီးစေသောကာလ၌၊ သင်တို့၏နွားကိုမင်းအားပေး၏ ဟုဆိုလို၍။

အကာသိယောဂံဓုဝမပ္ပမတ္တော။
သံဝစ္ဆရံဗီရဏတ္ထမ္ဘကသ္မိံ။
ဗျာကာသိအညံပရိသံဝိဂယှ။
နနိယမောတာယတိအပ္ပပညံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ဘခင်။ဓုဝံ၊မပြတ်။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့။ သံဝစ္ဆရံ၊တနှစ်ပတ်လုံး။ဗီရဏတ္ထမ္ဘကသ္မိံ၊ ဗီရဏတ္ထမ္ဘကသုသာန်၌။ ယောဂံ၊ လေ့ကျက်ခြင်းကို။ဗျာကာသိ၊ပြု၏။ပန၊ထိုသို့လျက်။ပရိသံ၊ပရိသတ်သို့။ဝိဂယှ၊ဝင်၍။အညံ၊တပါးကို။ဗျာကာသိ၊ဆို၏။အပ္ပပညံ၊ ပညာနည်းသောသူကို။ နိယမော၊ အမြဲ လေ့ကျက်ခြင်းသည်။ နတာယတိ၊ မစောင့်ရှောက်။

ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ပုဏ္ဏားသည်။

ဒွယံယာစကောတာတ၊သောမဒတ္တနိဂစ္ဆတိ။
အလာဘံဓနံလာဘံဝါ၊ဧဝံဓမ္မာဟိယာစနာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတသောမဒတ္တ၊ ချစ်သား သောမဒတ်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ ယာစကော၊တောင်းသောသူသည်။အလာဘံဝါ၊ မရခြင်းကို၎င်း။လာဘံဝါ၊ ရခြင်းကို၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒွယံ၊ နှစ်ပါးသော အပြားသို့။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်တတ်၏။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ ယာစနာ၊တောင်းခြင်းသည်။ ဧဝံဓမ္မာ၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်းတို့၊ လာလုဒါယီသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ကြောက်ရှက်ရွံ့ရှာတတ်သော အဖြစ်များသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းကြောက်ရှက်ရွံ့ရှာတတ်သောအဖြစ်များသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ လာလုဒါယီသည်။ ထိုအခါ၊ သောမဒတ်၏ အဘဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည် သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ သောမဒတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောသောမဒတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ ဥစ္ဆိဋ္ဌဘတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အညော ဥပရိမောဝဏ္ဏော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဥစ္ဆိဋ္ဌ ဘတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ မယား ဟောင်း ဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည်။ရဟန်း၊ သင်သည်ငြီးငွေ့သည်ဟူ၍ငါကြားရသည့်စကားမှန်သလောဟုမြတ်စွာဘုရားသည်မေးတော်မူလတ်သည်ရှိသော်။ မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်၏။ သင့်ကိုအဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေသနည်းဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မယားဟောင်းသည်ငြီးငွေ့စေအပ်၏ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာ

ဘုရားသည်။ ရဟန်း၊ ဤမိန်းမသည် သင်၏အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုသာ ပြုတတ်၏။ ရှေး၌လည်းမိမိ၏သယောက်လင်၏စားကြွင်းထမင်းကိုကျွေးဘူးပြီတကားဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီ ပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် တဦးသောထမင်းကိုလှည့်ပတ်တောင်းစား၍ အသက်မွေးရသောနဋအမျိုး၌ဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ဆင်းရဲသည်မကောင်းသောအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ထမင်းကို လှည့်ပတ်တောင်းစား၍ အသက်ကိုမွေး၏။ ထိုအခါ၊ ကာသိကတိုင်း၌ တခုသောရွာငယ်၌တယောက်သော ပုဏ္ဏား၏ ပုဏ္ဏေးမသည် သီလမရှိ သည် ဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် ထိုသယောက်နှင့်တကွ အလွန်အကျူးကိုကျင့်၍ အတန်ငယ်နေဦးလော့၊ ဦးသောအစား၌သာလျှင်စားရလတ္တံ့ဟုဆို၍ထမင်းကိုပြည့်စုံစေ၍။ အမဲဟင်းလျာနှင့်ပြည့်စုံသောနွေးသောထမင်းကိုရှုံး၍စားလော့ဟုထိုသယောက်လင်အားပေး၍။ မိမိသည်ပုဏ္ဏား၏လာခြင်းကိုမျှော်လျက် တံခါး၌ရပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏေးမ၏သယောက်လင်စားရာအရပ်၌ထမင်းကိုတောင့်တလျက်ရပ်၏။ ထိုခဏ၌ ပုဏ္ဏားသည် အိမ်သို့ရှေးရှုလာ၏၊ ပုဏ္ဏေးမသည် ထိုပုဏ္ဏားလာလတ်သည်ကိုမြင်၍။ လျင်မြန်စွာဝင်၍ ထလော့၊ ပုဏ္ဏားသည်လာ၏ဟု သယောက်လင်ကိုကျီတွင်းသို့သွင်း၍၊ ပုဏ္ဏားသည်ဝင်၍နေသောကာလ၌၊ ဆေးရေခံခွက်ကိုဆောင်၍ လက်ဆေး ရေကိုပေး၍ သယောက်လင်သည်စားကြွင်းဖြစ်သော။ ေးသောထမင်း၏အပေါ်၌နွေးသောထမင်းကိုရှုံး၍ပုဏ္ဏားအားပေး၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည်ထမင်း၌လက်ကိုချ၍အထက်၌ပူသော၊ အောက်၌ေးသောထမင်းကိုမြင်၍။ ဤထမင်းသည်ကားတပါးသောလူ၏စားကြွင်းဖြစ်ရာ၏ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုပုဏ္ဏားသည်ပုဏ္ဏေးမကိုမေးလိုရကား။

အညောဥပရိမောဝဏ္ဏော၊ အညောဝဏ္ဏောစဟေဋ္ဌိမော။
ဗြာဟ္မဏိတွေဝပုစ္ဆာမိ၊ ကိံ ဟေဋ္ဌာကဉ္စိဥပရိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဗြာဟ္မဏိ၊ ပုဏ္ဏေးမ။ ဘတ္တဿ၊ ထမင်း၏။ ဥပရိမောဝဏ္ဏော၊ အထက်ဖြစ်သောအခြင်းအရာသည်ကား။ အညော၊ တပါးတည်း။ ဟေဋ္ဌိမော၊

အောက်ဖြစ်သော။ ဝဏ္ဏော၊အခြင်းအရာသည်ကား။ အညော၊တပါး တည်း။ တွေဝ၊သင့်ကိုသာလျှင်။ပုစ္ဆာမိ၊ငါမေး၏။ ဟေဋ္ဌာ၊အောက်ထ မင်းကား။ကိံ၊အသို့နည်း။ဥပရိ၊အထက်ထမင်းကား။ ကဉ္စ၊အသို့နည်း။

ပုဏ္ဏေးမသည်။ မိမိသည်ပြုအပ်သောအမှု၏ ထင်ရှားအံ့ သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်။ ပုဏ္ဏားသည်အဘန်တလဲလဲ မေးသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌၊နဋမျိုး၏သားအားကျီ၌နေ စေအပ်သော ယောကျ်ားသည် သယောက်လင် ဖြစ်ရာ၏။ ဤပုဏ္ဏား အိမ်ရှင်ဖြစ်ရာ၏။ ပုဏ္ဏေးမသည်တမူကား မိမိပြုအပ်သောအမှု၏ထင် ရှားအံ့သည်အဖြစ်မှကြောက်သောကြောင့်တခုံတခုသောစကားကိုမ ဆို။ယခုငါသည်ဤပုဏ္ဏေးမသည်ပြုအပ်သောအမှုကို ထင်ရှားပြ၍သ ယောက်လင်ကိုကျီထဲ၌နေစေသည်၏အဖြစ်ကိုပုဏ္ဏားအားဆိုအံ့။ ဤ သို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏။ ကြံပြီး၍ ထိုနဋ အမျိုး၏ သားဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည်အိမ်မှထွက်သောကာလမှစ၍သယောက်လင်သည် အိမ်သို့ ဝင်ခြင်းကိုရင်း။ အလွန်အကျုံးကျင့်ခြင်းကိုရင်း။ ထမင်းစားခြင်းကို ရင်း။ ပုဏ္ဏေးမသည်တံခါး၌ရပ်၍ခရီးကိုမျှော်ခြင်းကိုရင်း။ သယောက် လင်သည်ကျီသို့ဝင်သည်၏အဖြစ်ကိုရင်း။ အလုံးစုံသောထိုအကြောင်း ကိုကြား၍။

အဟံ နဋောသ္မိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ဘိက္ခကောသ္မိ ဣဓာဂတော။

အယံ ဟိ ကောဋ္ဌမောတိဏ္ဏော၊ အယံ သော ယံ ဂဝေသသိ။ ။

ဟူသောနှစ်ချက်ရှိ၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘဒ္ဒန္တေ၊ အိုအရှင်ပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ငါသည်။ နဋော၊နဋမျိုးသည်။အ သ္မိ၊ဖြစ်၏။ ဘိက္ခကော၊ ထမင်းတောင်းလို၍။ ဣဓ၊ဤအရပ်သို့။ အာဂ တော၊လာသည်။အသ္မိ၊ဖြစ်၏။သော အယံဘဝံ၊ထိုအရှင်သည်။ဣမိနာ၊ ဤထမင်းသည်။ ကိဿနု ခေါ၊ အဘယ်သူ၏လျှင်။ ဥစ္ဆိဋ္ဌကေန၊ စား ကြွင်းထမင်းသည်။ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်လေရာသနည်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ဂဝေသ တိ၊ရှာ၏။ ဣမံ ဘတ္တံ၊ဤထမင်းကို။ ဘုဉ္ဇိတွာ၊စားသော။ အယံဟိ၊ ဤ ပုဏ္ဏေးမ၏ သယောက် လင် သည်ကား။ တဝ၊ သင်မှ။ ဘယေန၊ ကြောက်သောကြောင့်။ ကောဋ္ဌံ၊ကျီထဲသို့။ဩတိဏ္ဏော၊ဝင်လေ၏။

ဥဿျှောင်ကိုဆွဲ၍ကျီမှထုတ်၍နောင်တဘန် ဤသို့သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အကျင့်ကို မကျင့်ပုံအောင် ဆုံးမလော့ဟု ဆို၍ ဖဲ၏။

ပုဏ္ဏားသည် ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့ကိုလည်း ခြိမ်းမောင်း ခြင်းသတ်ပုတ်ခြင်းတို့ဖြင့်အကြင်သို့ပြုသည်ရှိသော်။ တဘန်ဤသို့သဘော ရှိသောအမှုကိုမပြုဝံ့ကုန်။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ပြု၍။ ကံအားလျော်စွာလားၡ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍။ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ မယားဟောင်းသည်။ ထိုအခါ၊ပုဏ္ဏေးမဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ။ အခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ နဂုအမျိုး၏သား ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥဏ္ဍိဝှာဘဏ္ဍ ဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ ကုရုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဓာသိနမဏ္ဍရုံကတ္တွာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကုရုဇာတ်ကို ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲဦးအံ့။ မြတ်စွာဘုရားအားရင်း။ ရဟန်းအဂပေါင်း အားရင်း။ ပစ္စည်းလေးပါး တည်းဟူသော လာဘ်၊ ပူဇော် ဝိသေသ တည်းဟူသော သက္ကာရသည် များပြားစွာ ဖြစ်၏။ ငါသည် ဆိုအပ် သောစကား၏ သက်သေဖြစ်သော အဘယ်သို့သောစကားကိုဟော တော်မူသနည်းဟူမူကား။ ထိုအခါ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုကောင်းစွာ ပြု အပ်သည်ဖြစ်၏။အလေးအမြတ်ပြုအပ်သည်ဖြစ်၏။ မြတ်နိုးအပ်သည် ဖြစ်၏။ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၏။အရိုးအသေပြုအပ်သည်ဖြစ်၏။သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သောဆေးတည်းဟူ သောအသက်၏အရန်းအတားတို့ကိုရတော်မူသည်ဖြစ်၏။ ရဟန်းအ ပေါင်းကိုလည်းကောင်းစွာပြုအပ်သည်ဖြစ်၏၊ အလေးအမြတ်ပြုအပ်

သည်ဖြစ်၏။မြတ်နိုးအပ်သည်ဖြစ်၏။ ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၏။ အရိုအသေပြုအပ်သည်ဖြစ်၏၊ရဟန်းအပေါင်းသည်သင်္ကန်း၊ဆွမ်း ကျောင်း၊ သူနာတို့၏အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးတည်းဟူသော အရန်းအတားတို့ကိုရသည်ဖြစ်၏။အညတိတ္ထိယဖြစ်ကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကားကောင်းစွာပြုအပ်ကုန်သည်မဖြစ်ကုန်။အလေးအမြတ်ပြုအပ်ကုန်သည်မဖြစ်ကုန်။မြတ်နိုးအပ်ကုန်သည်မဖြစ်ကုန်။ပူဇော်အပ်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်။ အရိုအသေပြုအပ်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်၊ ပရိဗိုဇ်တို့သည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ သူနာတို့၏အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးတည်းဟူသော အရန်းအတားတို့ကို ရကုန်သည်မဖြစ်ကုန်ဟု ဟောတော်မူဘူး၏။ထိုတိတ္ထိတို့သည်ဤသို့လာဘ်သောသက္ကာရမဟုတ်ကုန်၍နေ့ညဥ့်ပတ်လုံးလွန်စွာစည်းဝေးခြင်းကိုပြုကုန်၍၊အရှင်တို့၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ ဖြစ်ထွန်းသောကာလမှစ၍ငါတို့သည် ပျောက်သောလာဘသက္ကာရရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည်ကား၊လာဘ အစု အကျော်အစော အခြံအရံ အစုကို ရသည်ဖြစ်၏၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လျှင် ထိုရဟန်းဂေါတမအားထိုပြည့်စုံခြင်းသည်ဖြစ်သနည်းဟုတိုင်ပင်ကြကုန်၏။ ထိုသို့တိုင်ပင်ကြကုန်သော အညတိတ္ထိယအပေါင်းတို့သည်။အရှင်တို့၊ရဟန်းဂေါတမသည်ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၏ မြတ်သောဌာနဖြစ်သောမြေတို့၏ အထွတ်အထိပ်၌ နေရ၏။ ထို့ကြောင့်။ ထိုရဟန်းဂေါတမအား လာဘသက္ကာရသည်ဖြစ်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ကြွင်းကုန်သောအညတိတ္ထိယတို့သည်ကား။ အရှင်တို့၊ ထိုအရှင်ဆိုသော အကြောင်းသည်ရှိ၏။ ငါတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတွင်းအပြင်၌တိတ္ထိတို့၏အရံကိုပြုကြကုန်အံ့။ ဤသို့ပြုကုန်သည်ရှိသော် လာဘရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော တိတ္ထိတို့သည့်သည်း။ထိုစကားသည်ကောင်းပြီဟုအပြီးသတ်ခြင်းကိုပြုကုန်၍ ငါတို့သည် မင်းအား မကြားကုန်မူ၍ အရံကိုအကာယ်၍ ပြုကုန်အံ့၊ ရဟန်းတို့သည်မြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တံစိုးကိုရ၍မပျက်သောသူမည်သည်ကားမရှိ။ထို့ကြောင့်။မင်းအားတံစိုးကိုပေးကုန်၍အရံရာကိုယူကုန်အံ့ဟုတိုင်ပင်ကြကုန်၍ အလုပ်အကျွေးတို့ကိုတောင်းကုန်၍ မင်းအား တသိန်းသောလက်ဆောင်ကိုပေးကုန်၍။ မင်းမြတ်၊ငါတို့သည်ဇေတဝန်ကျောင်းတွင်းအပြင်၌အရံကိုပြုကုန်အံ့။ ရဟန်းတို့သည်ပြုဗမ့်သောဌါ

မပေးအံ့ဟူ၍ရှင်မင်းကြီးတို့အားအကယ်၍ကြားလာကုန်အံ့။ထိုရဟန်းတို့အားစကားတုံ့ကိုမပေးပါလင့်ဟုဆိုကုန်၏။ မင်းသည် တံစိုး၌တပ်မက်မော ခြင်းကြောင့် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။ တိတ္ထိတို့သည် မင်းကို ကောင်းစွာ ယူကြကုန်၍ လက်သမားတို့ကိုခေါ်စေကုန်၍ အမှုတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ကျယ်စွာသောအသံသည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာနန္ဒာ၊ ကျယ်စွာသော အသံ ရှိကုန်သော ထိုသူတို့သည်ကား အဘယ်သူတို့နည်းဟု မေးတော်မူ၍။ အာနန္ဒာသည်။အရှင်ဘုရား၊ အညတိတ္ထိယတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင်းအပြင်၌ တိတ္ထိတို့၏အရံကိုပြုကုန်၏။ထိုအသံသည်ကားထိုအရံပြုရာ၌ ဖြစ်သောအသံတည်းဟုလျှောက်၏။ အာနန္ဒာ၊ ထိုအရပ်သည်ကားတိတ္ထိတို့၏ အရံအား မလျောက်ပတ်။ တိတ္ထိတို့သည်ကျယ်သောအသံကို အလိုရှိကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့နှင့်တကွ နေအံ့သောငါမတတ်ကောင်းဟုမိန့်တော်မူ၍ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍။ ရဟန်းတို့၊ သင်တို့သည်သွားကြကုန်၍ အညတိတ္ထိယတို့၏ အရံပြုခြင်းကိုမြစ်ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းအပေါင်းသည်သွား၍ မင်း၏နန်းတံခါး၌ရပ်၏။ မင်းသည်သံဃာလာသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍အညတိတ္ထိယတို့၏အရံကိုမြစ်ကုန်၍လာကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ တံစိုးကို ယူမိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ မင်းသည် နန်းတော်၌မရှိဟုဆိုစေ၏။ ရဟန်းတို့သည် လာကုန်၍မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တံစိုးကိုအမှီပြု၍ မင်းသည်ဤသို့ပြု၏ဟုသိတော်မူ၍ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကိုစေတော်မူ၏။ မင်းသည်ထိုနှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့၏လည်း လာသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းသိ၍ထိုအတူရင်းလျှင်ဆိုစေ၏။ထိုနှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝကတို့သည်လည်း လာလတ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်သာဝတ္ထိပြည်ရာ၊ ယခုအခါ၌မင်းသည်နန်း၌နေအံ့သောငါငါသည်မရရာဟု နှလုံးသွင်း၍ အပသို့ထွက်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ နက်ဖြန်နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်တော်မူ၍။ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူတော်မူ၍။ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ မင်း၏နန်းတံခါးသို့ ကြွတော်မူ၍ မင်းသည်ကြား၍ ပြာသာဒ်မှသက်၍သပိတ်တော်ကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍ ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်းအပေါင်းအားယာဂုခဲဘွယ်ကိုလှူ၍မြတ်စွာဘုရား

ကိုရှိခိုး၍တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၏။မြတ်စွာဘုရားသည်မင်းအားတပါးသော အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်သော ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူလို၍။မင်းမြတ် ရှေးမင်းတို့သည်တံစိုးကိုယူကုန်၍ သီလရှိကုန်သောသူမြတ်တို့ကိုတယောက်သည်တယောက်အား အငြင်းအခုံကိုပြုစေကုန်၍။ မိမိတိုင်းနိုင်ငံကိုအစိုးမရသည်ဖြစ်ကုန်၍ ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုကောသလမင်းသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

မင်းမြတ်၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ကုရုတိုင်း၌ ကုရုမည်သောမင်းသည်မင်းပြု၏။ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည်ငါးပါးသောအဘိညာဉ်ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကိုရသော ရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်သောရသေ့ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ကြာမြင့်စွာနေ၍ ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့သော၄ါရသေ့ငါးရာခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာမှသက်၍ အစဉ်သဖြင့်ကုရုမြို့သို့ရောက်၍။ထိုကုရုမြို့၌ဆွမ်းခံ၍။ မြို့မှထွက်၍မြောက်တံခါးအနီး၌ အခက်အခွန့်နှင့်ပြည့်စုံသောပညောင်ပင်၏အရင်း၌နေ၍။ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုပြု၍။ ထိုပညောင်ပင် အရင်း၌လျှင် နေခြင်းကိုပြု၏။ ဤသို့ထိုရသေ့အပေါင်းသည် ထိုပညောင်ပင်အရင်း၌ နေသည်ရှိသော်။ လခွဲလွန်သဖြင့် တပါးသောငါးရာ အခြံအရံရှိသော ရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဆရာသည်လာလတ်၍ မြို့၌ဆွမ်းခံ၍။မြို့မှထွက်၍တောင်တံခါး၌တည်၍ ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ပညောင်ပင်ရင်း၌ နေခြင်းကိုပြု၏ ဤသို့ထိုနှစ်ဦးကုန်သောရသေ့အပေါင်းတို့သည်လည်း ကုရုမြို့၌မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်သရွေ့နေကုန်၍ ဟိမဝန္တာသို့လျှင်သွားကြကုန်၏။ထိုရသေ့တို့၏သွားသောကာလတောင်တံခါး၌ ပညောင်ပင်သည်ခြောက်၏။နောက်တကြိမ်၌ထိုရသေ့တို့သည်ရှေးဦးစွာလာလတ်ကုန်၍။မိမိတို့၏ ပညောင်ပင်၏ ခြောက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိကုန်၍ ဆွမ်းခံကုန်၍ မြို့မှထွက်ကုန်၍၊ မြောက်တံခါးအနီး၌ ပညောင်ပင် အရင်းသို့သွားကုန်၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုပြုကုန်၍။ ထိုမြောက်တံခါး၏ အနီးဖြစ်သော ပညောင်ပင် ရင်း၌ နေခြင်းကိုပြုကုန်၏။ ဤမှ တပါးသောရသေ့တို့သည်ကားနောက်မှလာလတ်ကုန်၍ မြို့၌ဆွမ်းခံကုန်၍ မိမိ၏ပညောင်ပင်ရင်းသို့လျှင်သွားကုန်၍။ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စကို ပြုကုန်၍နေခြင်းကိုပြုကုန်၏။ထိုရသေ့တို့သည်သင်တို့၏သစ်ပင်လော။ငါတို့

၏ သစ်ပင်တကား၊ ဤသို့ သစ်ပင်ကို မှီကုန်၍ တယောက်သည့် တ
ယောက်အား ခိုက်ရန်ကိုပြုကြကုန်၏။ ထိုခိုက်ရန်သည် ကြီးသည်ဖြစ်
၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်ငါတို့၏ ရှေးဦးစွာနေသောအရပ်
ကိုသင်တို့သည်မရလတ္တံ့ဟုဆိုကုန်၏။အချို့ကုန်သောရသေ့တို့သည်
ငါတို့သည်ဤအရပ်၌ရှေးဦးစွာလာ၍နေကုန်၏။ သင်တို့သည်မရကုန်
လတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ဤသို့ ထိုနှစ်ဦးကုန်သော ရသေ့တို့သည်။ ငါတို့
သည်သာအရှင်ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါတို့သည်သာအရှင်ဖြစ်ကုန်၏ဟု ငြင်းခုံ
ခြင်းကိုပြုကုန်လျက်ရက္ခမှု၏ အကျိုးငှါမင်းအိမ်သို့သွားကြကုန်၏။ မင်း
သည်ရှေးဦးစွာနေဘူးသောရသေ့တို့အပေါင်းကိုသာလျှင်အရှင်ပြု၏။
နောက်မှနေလာကုန်သော ရသေ့တို့သည်ယခုအခါ၌ ငါတို့သည် ဤ
ရသေ့တို့မှမရှုံးသင့်ကုန်သေး။ ငါတို့ကိုသာလျှင် ပေးစေကုန်ဦးအံ့ဟု
ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်ကုန်၍။ တခုသော စကြဝတေးမင်း၏ အသုံးအ
ဆောင်ဖြစ်သောရထားချိုင့်ကိုမြင်ကုန်၍ဆောင်ကုန်၍မင်းအားတံစိုး
ကိုပေးကုန်၍။ မင်းမြတ်၊ ငါတို့ကိုလည်းအရှင်တို့ကိုပြုဦးလော့ဟုဆို
ကုန်၏၊ မင်းသည်တံစိုးကိုယူ၍ နှစ်ဦးသောရသေ့တို့သည်လည်းနေ
ကြကုန်လော့။ ဤသို့နှစ်ဦးသောရသေ့တို့ကိုလည်း အရှင်တို့ကိုပြုကုန်
၏။ဤမှတပါးကုန်သောရသေ့တို့သည်။ ထိုရထားချိုင့်၏ရထားဘည်း
ဘီးတို့ကိုထုတ်ကုန်၍ တံစိုးကိုပေးကုန်၍၊ မင်းမြတ်၊ငါတို့ကိုသာလျှင်
အရှင်တို့ကိုပြုပါလော့ဟုဆိုကုန်၏။မင်းသည်ထိုရသေ့တို့ဆိုတိုင်းပြု၏။
ရသေ့အပေါင်းတို့သည်ဝတ္ထုကာမတို့ကိုရှင်း။ ကိလေသကာမတို့ကို
ငင်းစွန့်၍ရဟန်းပြုကုန်သော ငါတို့သည်ရက္ခမှု၏ အကြောင်းကြောင့်
ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုကုန်သဖြင့် တံစိုးကိုပေးလျက် မသင့်သည်ကိုပြုအပ်
၏ဟု နှလုံးမသာကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၍။ လျင်မြန်စွာပြေးလေကုန်၍ ဟိမ
ဝန္တာသို့လျှင်သွားကြလေကုန်၏။အလုံးစုံသောကုရုတိုင်း၌နေကုန်သော
နတ်တို့သည်တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍။သီလရှိကုန်သောရသေ့တို့ကို
ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုစေသဖြင့်။ မင်းသည်မသင့်သည်ကိုပြုအပ်၏ ဟုကုရု
မင်းအား အမျက်ထွက်ကုန်၍။ ယူဇနာသုံးရာရှိသော ကုရုတိုင်းကို သ
မုဒ္ဒရာသို့ ရောက်စေ၍။ တိုင်းမဟုတ်သည်ကိုပြုကုန်၏။ ဤသို့လျှင်တ
ယောက်သော ကုရုမင်းကိုအမှီပြု၍။တိုင်းအလုံး၌နေကုန်သော သူတို့
သည်လည်းပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည်

လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။

ဉာသိနမဏ္ဍရံကတွာ ကုရုရာဇာတိမေသုတံ၊ ။
ဥဿန္နေဝသဟာရဗြဟ္မ၊သရာဇာဝိဘာဝံဂတော။ ။
တသ္မာဟိဆန္ဒာဂမနံ၊နပသံသန္တိပဏ္ဍိတာ။
အဒုဋ္ဌစိတ္တောဘာသေယျ၊ဂိရံသစ္စူပသံဟိတံ။ ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပုဗ္ဗေ၊ရှေး၌။ ကုရုရာဇာတိ၊ ကုရုမင်းဟူ၍။ ဧတံဝစနံ၊ထိုစကားကို။ မေ၊ငါသည်။ သုတံ၊ကြားဘူး၏။ သောရာဇာ၊ ထိုကုရုမင်းသည်။ ဉာသိနံ၊ ရသေ့တို့ကို။ အဏ္ဍရံ၊ ရန်တိုက် ခြင်းကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ ရဋ္ဌေဟိ၊တိုင်းနိုင်ငံသူတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဥဿန္နော၊အမြစ်အရင်းပြတ်လေ၍။ ဝိဘာဝံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဂတော၊ရောက်ဘူး၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဆန္ဒာဂမနံ၊ ဆန္ဒာဂတိအစရှိသည့်သို့လိုက်ခြင်းကို။ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ နပသံသန္တိ၊မချီးမွမ်းကုန်။အဒုဋ္ဌစိတ္တော၊ ကိလေသာတို့သည်မဖျက်ဆီးအပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သစ္စူပသံဟိတံ၊မှန်သည်နှင့်စပ်သော။ ဂိရံ၊စကားကိုသာ။ဘာသေယျ၊ဆိုရာ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ မင်းမြတ်၊ ဆန္ဒ၏အလိုသို့လိုက်သောမည်သည်မဖြစ်ရာ။ နှစ်ဦးသောရဟန်းတို့ကို ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုစိမ့်သော၄ါမသင့်ဟု မိန့်တော်မူ၍။ မင်းမြတ်၊ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်။ ထိုအခါ၊ရသေ့ကြီးဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို့ပေါင်းတော်မူ၏။ မင်းသည်မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စကိုပြု၍ ကြွတော်မူသောကာလ၌လူတို့ကိုစေ၍အညတိတ္ထိယတို့၏ အရံကိုဖျက်ဆီးစေ၏။ အညတိတ္ထိယတို့သည်တည်ရာမရကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကုရုဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ပုဏ္ဏနဒီဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပုဏ္ဏံနဒိံ ယေနစ ပေယျမာဟု၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤပုဏ္ဏနဒီဇာတ်ကို ဇေတဝန်

ကျောင်းတော်၌၊သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ပညာပါရမီကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။တနေ့သ၌တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျယ်သော ပညာရှိတော်မူ၏။ ကြီးသောပညာရှိတော်မူ၏။ ရွှင်သောပညာ ရှိတော်မူ၏။ မြန်သောပညာရှိတော်မူ၏၊ထက်သောပညာရှိတော်မူ၏။ နက်နဲသော ပညာရှိတော်မူ၏။ထိုးထွင်းသောပညာရှိတော်မူ၏။ အကြောင်းကိုသိ သောပညာနှင့်ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ဤသို့မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကိုဖြစ် စေကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ရဟန်းတို့၊ယခု အခါအဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေး တော်မူလတ်၍။ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နား တော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊ငါဘုရားသည်ယခုအခါ၌သာ လျှင်ပညာရှိသည်အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းငါ ဘုရားသည် ပညာရှိသည်သာ လျှင်တည်း။ အကြောင်း၌လိမ္မာသည် သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ပုရော ဟိတ်အမျိုး၌ဖြစ်၍၊ အဘလွန်သဖြင့်ပုရောဟိတ်အရာကိုရ၍ဗာရာဏ သီမင်း၏အကျိုးအကြောင်းကိုဆုံးမတတ်သောအမတ်ဖြစ်၏။ နောက် အဘို့၌မင်းသည် ကုန်းချောတတ်ကုန်သောသူတို့၏ စကားကိုယူ၍ဘု ရားလောင်းအား အမျက်ထွက်၍။ ငါ၏အထံ၌ မနေလင့်ဟူ၍ ဘုရား လောင်းကို ဗာရာဏသီပြည်မှနှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သားမယားကိုယူ၍ တခုသောလယ်ထွန်မျိုးတို့၏ရွာ၌နေ၏။ နောက် အဘို့၌မင်းသည်ထိုဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ဘာစုံတ ယောက်သောသူကိုစေ၍ဆရာကို ခေါ်အံ့သောငှါငါအား မလျှောက် ပတ်။ စင်စစ်သော်ကား တခုသောဂါထာကိုဖွဲ့၍။ ထန်းရွက်၌ရေး၍။ ကျီးသားကိုချက်စေ၍။စာခွေကိုဂုင်း။ကျီးသားကိုဂုင်း။ ပဝါဖြူဖြင့်ထုပ် ၍မင်း၏တံဆိပ်ဖြင့်ခတ်၍ပို့စေအံ့။ ထိုဆရာသည်ပညာ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မှာစာကိုဘတ်၍ကျီးသား၏အဖြစ်ကိုသိ၍ လာလတ္တံ့။ ပညာမရှိသည် ဖြစ်အံ့မလာလတ္တံ့ဟုကြံ၍။ထိုမင်းသည်။

ပုဏ္ဏံနဒိံ ယေနစပေယျမာဟု။
ဇာတံယဝံယေနစဂုယှမာဟု။
ဒူရံဂတံယေနစအဝှယတ္ထိ။
သောတျာဘတောဟန္ဒနံဘုဥ္ဇ ဗြာဟ္မဏာ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုထန်းရွက်၌ရေး၍။

ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။ ယေန၊ အကြင်ဥက်ကြောင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ရေဖြင့်ပြည့်သော။ နဒိံ၊မြစ်ကိုလည်း။ ပေယျံ၊ကမ်းနားခြံရပ်၍ သောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကောင်းသောရေရှိသောမြစ်ဟူ၍။အာဟု၊ဆိုကုန်၏။ ယေန၊အကြင်ဥက်ကြောင့်။ဇာတံ၊ ရောက်သော။ ယဝံ၊ မုယောအစရှိသောစပါးပင်နှကိုလည်း။ ဂုယှံ၊ဖုံးလွှမ်းနိုင်ပြီးသောစပါးပင်ဟူ၍။ အာဟု၊ဆိုကြကုန်၏။ယေန၊အကြင်ဥက်ကြောင့်။ ဒူရံ၊ဝေးသောအရပ်သို့။ ဂတံ၊ သွားသတ်သောအဆွေခင်ပွန်းကို။အဝှယတ္ထိ၊ရောက်အံ့ဟူ၍ဆိုကုန်၏။ သော၊ထိုဥက်ကို။ တော သင်တို့။ အာဘတော၊ ပို့လာစေ၏။ ဟန္ဒ၊ ယူသော့၊နံ၊ထိုဥက်သားကို။ဘုဥ္ဇ၊စားလေလော့။

မင်းသည်ဤဂါထာကိုထန်းရွက်၌ရေး၍ဘုရားလောင်းအား ပို့စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်မှာစာကို ဘတ်၍။ မင်းသည်ငါ့ကိုမြင်လိုပြီဟု သိ၍။

ယတောမံသရတိရာဇာ၊ဝါယသံပိပဟောတဝေ။
ဟံသာကောဥ္စာမယူရာစ၊အသတိယေဝပါပိယော။ ။

ဟူသောနှစ်ချတ်ရို၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

•ရာဇာ၊မင်းသည်။ ယတော၊ယဒါကာလေ၊ အကြင်ကာလ၌။ ဝါယသမံသံ၊ကျီးသားကို။သဘိတွာ၊ရ၍။ဝါယသံပိ၊ကျီးသားကို စင်လျက်လည်း။ပဟောတဝေ၊ပို့သာခြင်းငှါ။မံ၊ငါ့ကို။ သရတိ၊အောက်မေ့သေး၏။ဟံသာစ၊ ဟသ်ာသားတို့ကိုရင်း။ ကောဥ္စာစ၊ ကြိုးကြာသားတို့ကိုရင်း။မယူရာစ၊ဥဒေါင်းသားတို့ကိုရင်း။ဥပနီတာ၊ ဆက်လာကုန်သည်ရှိသော်။တာနိ၊ ထိုဟသ်ာသားအစရှိသည်တို့ကို။ ပဟောတဝေ၊ပို့လာခြင်းငှါ။မံ၊ငါ့ကို။ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။နသရိဿတိ၊ မအောက်မေ့လတ္တံ့နည်း။ သရိဿတိဧဝ၊ အောက်မေ့ လတ္တံ့သည်သာလျှင်တည်း။ လောကသ္မိံ၊လောက၌။အသတိယေဝ၊မအောက်မေ့ခြင်းသာလျှင်။ပါပိယော၊ယုတ်မာ၏။သတိ၊အောက်မေ့ခြင်းသည်ကား။သေဋ္ဌော၊မြတ်၏။

မင်းသည်ငါ့ကိုအောက်မေ့၏။ ငါ၏လာခြင်းကို တောင့်တ၏။ ထို ကြောင့်ငါသည် သွားအံ့ဟု ဖွဲ့ကိုး ကူစေ၍မင်းကိုဖူးလေ၏။ မင်း သည်နှစ်သက်၍ပုရောဟိတ်အရာ၌လျှင်တည်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရ ဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ပုရောဟိတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏၊ ။ လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောပုဏ္ဏနဒီဇာတ် သည်ပြီး၏။

၅။ ကစ္ဆပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝဓိဝတအတ္တာနံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကစ္ဆပဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်ကား။ မဟာတက္ကာရိဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ် လတ္တံ့။ အထူးကား။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ ကောကာ လိကကိုယခုအခါ၌ သာလျှင်မိမိစကားသည်သတ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း မိမိစကားသည် သတ်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် အမတ်မျိုး၌ ဖြစ်၍အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်။ ထိုဗြဟ္မဒတ် မင်း၏ အကျိုးအ ကြောင်းကို ဆုံးမ တတ်သော အမတ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း သည်ကား စကား များသည်ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မ ဒတ်မင်းသည် ပြောဆို သည်ရှိသော်။ တပါးကုန်သောသူတို့အား စကား၏ အခွင့်မည်သည်မ ရှိ။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏စကားများသည်၏အဖြစ်ကို မြစ်လိုသည်ဖြစ်၍တခုသောအကြောင်းကိုစုံစမ်းလျက်သွား၏။ ထိုကာ လ၌လည်းဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ်တခုသောအိုင်၌လိပ်သည်နေ၏။ ဟင်္သာ ငယ်နှစ်ခုတို့သည်အစာရှာအံ့သောငှါသွားကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုလိပ်

နှင့်တကွအကျွမ်းဝင်ခြင်းကိုပြုကုန်၏။ ထိုဟင်္သာလိပ်တို့သည်မြဲစွာအကျွမ်းဝင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ တနေ့သ၌လိပ်ကို။ အဆွေလိပ် ငါတို့၏ဟိမဝန္တာ၌စိတ္တကုန့်တောင် အပြင်ဝယ်ရွှေဂူ၌ နေရာအရပ်သည်ရှိ၏။ အရပ်သည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ငါတို့နှင့်တကွ လိုက်ခဲ့လေ့ဟုဆိုကုန်၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ပြု၍ သွားနိုင်အံ့နည်းဟု လိပ်သည် ဆိုသည်ရှိသော်။ အဆွေ၊ သင်သည်နှုတ်ကို စောင့်အံ့သော်၌ အကယ်၍စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်အံ့။ တစုံတယောက်သော သူအားတစုံတခုသောစကားကို အကယ်၍မဆိုလတ္တံ့။ ငါတို့သည်သင့်ကိုယူကုန်၍ သွားကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ အရှင်တို့၊ စောင့်ပါအံ့။ အရှင်တို့သည်ငါ့ကို ယူ၍သွားကြကုန်လော့ဟုလိပ်ဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုဟင်္သာတို့သည် ကောင်းပြီဟုဆိုကုန်၍၊ တခုသောတုတ်တံကိုလိပ်ကိုကိုက်စေ၍။ မိမိတို့သည် ထိုတုတ်တံ၏အစွန်းနှစ်ဘက်တို့ကိုကိုက်၍ ကောင်းကင်သို့ပျံကုန်၏။ ထိုလိပ်ကိုထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့် ဟင်္သာတို့သည် ဆောင်လတ်သည်ကို ရွာသူသားငယ်တို့သည်မြင်ကုန်၍။ ဟင်္သာနှစ်ခုတို့သည်လိပ်ကိုတုတ်တံဖြင့်ဆောင်ကုန်၏ဟုဆိုကုန်၏။ မင်းရင်ပြင်သို့ငါ့ကို အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်ဆောင်ကုန်၏။ သူငယ်ပျက်တို့၊ ဤသို့ဟင်္သာတို့သည် ငါ့ကိုဆောင်ရာ၌ သင်တို့အား အဘယ်ပြုသနည်းဟုဆို၏။ ဤသို့လိပ်သည်ဆိုလိုသည်ဖြစ်၍။ ဟင်္သာတို့၏ လျင်မြန်သော အဟုန်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဗာရာဏသီမြို့၌မင်းအိမ်၏ အထက်အဘို့သို့ ရောက်သောကာလ၌ကိုက်ရာအရပ်မှတုတ်တံကို လွှတ်သော်။ ကောင်းကင်ပြင်မှကျ၍နှစ်ခြမ်းကွဲ၏။ လိပ်သည်ကောင်းကင်မှကျ၍နှစ်ခြမ်းကွဲ၏ဟု တပြိုင်နက်အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက်ထိုအရပ်သို့သွား၍လိပ်ကိုမြင်၍။ ဘုရားလောင်းကိုပညာရှိ၊ ဤလိပ်သည်အသို့ပြု၍ကျသနည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်ငါသည်မင်းကို ဆုံးမထိုသည်ဖြစ်၍အကြောင်းကို စုံစမ်းလျက်ကြာမြင့်စွာသောကာလပတ်လုံးလျှင်သွား၏။ ဤလိပ်သည် ဟင်္သာတို့နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပြုအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုဟင်္သာတို့သည်ဤလိပ်ကိုဟိမဝန္တာသို့ဆောင်ကုန်အံ့ဟု။ တုတ်တံကိုကိုက်စေ၍ကောင်းကင်သို့ ပျံသည်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသို့ပျံကုန်သည် ရှိသော်။ ဤလိပ်သည်တစုံတယောက်သောသူ၏စကားကိုကြား၍နှုတ်မစောင့်သည်၏

အဖြစ်ဖြင့်။ တစုံတခုသော စကားကို ဆိုလိုခြင်းကြောင့် တုတ်တံကို လွှတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့လွှတ်သည်ရှိသော်။ ကောင်းကင်မှကျ၍အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သည်လျှင်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ကြံ၍။ မင်းမြတ်၊အလွန်နှုတ်ကြမ်းကုန်သောအဆုံးမရှိပြောဆိုတတ်သောသူတို့မည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်ကုန်သလျှင်ကတည်းဟုဆို၍။

အဝဓိဝတမတ္တာနံ၊ကစ္ဆပေါသောပဗျာဟရံ။
သုဂဟိတသ္မိံကဋ္ဌသ္မိံ၊ဝါစာယသကိယာဝဓိ။ ။
ဧတံပိဒိသွာနရဝိရိယသေဋ္ဌ၊ဝါစံပမုဉ္စေကုသလံနာတိဝေလံ။
ပဿသိဗဟုဘာဏေန၊ကစ္ဆပံဗျသနံဂတံ။ ။
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။သောကစ္ဆပေါ၊ထိုလိပ်သည်။ သုဂဟိတသ္မိံ၊ ကောင်းစွာကိုက်၍ချီအပ်သော။ ကဋ္ဌသ္မိံ၊တုတ်တံ၌။ ပဗျာဟရံပဗျာဟရန္တော၊စကားဆိုခြင်းကြောင့်။ အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။ အဝဓိဝတ၊သတ်လေ၏တကား။ သကိယာ၊မိမိဥစ္စာဖြစ်သော။ ဝါစာယ၊ စကားဖြင့်။အဝဓိ၊မိမိကိုယ်ကိုမိမိသတ်၏။နရဝိရိယသေဋ္ဌ၊လူတို့တွင်ရဲရင့်ခြင်းဖြင့်မြတ်တော်မူသောအရှင်မင်း။ ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသောသူသည်။ ဧတံပိ၊ထိုအကြောင်းကိုလည်း။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ ကုသလံဝါစံ၊ အပြစ်မရှိသောစကားကိုသာလျှင်၊ ပမုဉ္စေ၊ ပြောဆိုရာ၏။ တဉ္စ၊ ထိုအပြစ်မရှိသောစကားကိုလည်း။အတိဝေလံ၊အခါလေးမြင့်။နပမုဉ္စေ၊မပြော်ဆိုရာ။ဗဟုဘာဏေန၊စကားများစွာဆိုခြင်းကြောင့်။ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၊ဂတံ၊ရောက်သော။ကစ္ဆပံ၊လိပ်ကို၊ပဿသိ၊မြင်၏လော။

မင်းသည်ငါ့ကိုရည်၍ ဆို၏ဟုသိ၍။ ပညာရှိ၊ သင်သည်ငါတို့ကိုရည်၍ဆို၏ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်။ မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်မူသည်းဖြစ်စေ၊တပါးသောသူသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊အမှတ်မရှိသောသူသည်ပမာဏကို လွန်သောစကားကိုဆိုသည်ရှိသော်။ ဤသို့သဘောရှိသောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏ဟုထင်ရှားစွာပြု၍ဆို၏။ မင်းသည်ထိုအခါမှစ၍ များစွာဆိုခြင်းမှကြဉ်ရှောင်၍ စကားနည်းသည်ဖြစ်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါကောကာလိကသည်၊ထိုအခါ၊လိပ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ နှစ်ပါးကုန်သောသာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလာန်ဖြစ်ကုန်သော မဟာထေရ်တို့သည်၊ ထိုအခါ၊နှစ်ခုကုန်သော ဟင်္သာငယ်တို့သည်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်၊ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ ထိုအခါ၊ပညာရှိသောအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကစ္ဆပဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ မစ္ဆဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည်။ နမာယမဂ္ဂိတပတိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမစ္ဆဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲဦးအံ့။ ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်း၊သင်သည်ငြီးငွေ့၏ဟူ၍ ကြားရသည်ကားမှန်သလောဟုမေးတော်မူ၍၊ အရှင်ဘုရား၊မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။သင့်ကိုအဘယ်သူသည်ငြီးငွေ့စေသနည်းဟုမေးတော်မူ၏။အရှင်ဘုရား၊မယားဟောင်းသည်ငြီးငွေ့စေ၏ဟုလျှောက်၏။ ထိုအခါ၊ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်း၊ ဤမိန်းမသည်သင်၏အကျိုးမဲ့ကိုပြုတတ်၏။ရှေး၌လည်းသင်သည်ထိုမိန်းမကိုအမှီပြု၍။ တံစို့ဖြင့်လှို၍မီးကျီး၌ကင်၍စားအပ်သည်၏အဖြစ်သို့ရောက်၍၊ ပညာရှိတို့ကိုအမှီရ၍အသက်ကိုရဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍၊ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်း၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ပုရောဟိတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ တံငါတို့သည် ကွန်၌မိသောငါးကိုဆယ်ကုန်၍ပူသောသဲအပြင်၌ထားကုန်၍။ မီးကျီးတို့၌ထိုငါးကိုကင်၍စားကုန်အံ့ဟုတံစို့ကို ချွန်သည်ရှိသော်။ ငါးဖိုသည်ငါးမကိုအာရုံပြု၍ငိုလျက်။

နမာယမဂ္ဂိတပတိ၊နသူလောသာရတန္တိတော။
ယဥ္စမံမညတေမန္တိ၊အညံသောရတိယာဂတော။ ။
သောမံတပတိရာဂဂ္ဂိ၊စိတ္တံဓုပတာပေတိမံ။
ဇာလိနေဒရဥ္စထဗ္ဗာရာမံ၊နကာမေဟာညတေကွစိ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဇာလိနေ၊အရှင်တံငါတို့။အယံအဂ္ဂိ၊၍မီးသည်။ မံ၊ငါ့ကို။ နတပတိ၊မပူစေ။သာရတန္တိတော၊ကောင်းစွာချွန်အပ်သော။ အယံသူလော၍တံစို့သည်လည်း။မံ၊ငါ့ကို။ နတပတိ၊မပူစေ။ သော၊ထိုငါ့လင်ငါးဖိုသည်။ ရတိယာ ငါးပါးသောကာမဂုဏ်၌မွေ့လျော်သဖြင့်။ အညံ၊တပါးသောငါးမနောက်သို့။ဂတော၊လိုက်လေပြီ။ ဣတိ၊၍သို့။ မန္တိ၊ငါ့မယားငါးမသည်။မံ၊ငါ့ကို။ ယံစမညတေ၊အကြင်အောက်မေ့ခြင်းကိုပြုလတ္တံ့။ တဒေဝ၊ထိုမယားငါးမ၏အောက်မေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ငါ့ကို။တပတိ၊ပူစေ၏။ သောရာဂဂ္ဂိ၊ထိုငါးမကိုတပ်စွန်းခြင်းတည်းဟူသောရာဂမီးသည်သာလျှင်။မံ၊ငါ့ကို။ တပတိ၊ပူစေ၏။ စိတ္တဥ္စ၊ရာဂနှင့်ယှဉ်သောငါ့စိတ်သည်သာလျှင်။ မံ၊ငါ့ကို။ ဥပတာပေတိ၊ပူပန်စေ၏။ ကာမေ၊ကာမတို့ကို။ပဋိသေဝေတော၊တောင့်တသောသတ္တဝါကို။ ကွစိ၊တရံတဆစ်၌။ နဟာညတေ၊မသတ်အပ်။ ဇာလိနေ၊အရှင်တံငါတို့။ မံ၊ငါ့ကို။ဗာရော၊အိမ်မှ။မုဥ္စထ၊လွှတ်ကြပါကုန်လော့။

ထိုခဏ၌၊ဘုရားလောင်းသည်မြစ်ကမ်းနားသို့ရောက်၍ ထိုငါး၏ငိုကြွေးသော အသံကိုကြား၍။ တံငါတို့ကို ကပ်လေ၍ ထိုငါးကိုလွှတ်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ၍ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌၊ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊မယားဟောင်းသည်။ထိုအခါ၊ငါးမဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ ငါးဖိုဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ပုရောဟိတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။၍သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောမစ္ဆဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ သေဂ္ဂုဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ သဗ္ဗောလောကော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသေဂ္ဂုဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။တယောက်သောဟင်းရွက်သည်ဖြစ်သော ဒါယကာကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို ဧကနိပါတ်၌ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။ဤဒုကနိပါတ်၌လည်းမြတ်စွာဘုရား သည်ထိုဒါယကာကို။ ဒါယကာ၊သင်သည်ကြာမြင့်စွာမှလာသသလော ဟုမေးတော်မူ၍။ အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်အား အမြဲရွှင်သောမျက်နှာရှိ သောသွီးသည်ရှိ၏။ထိုသွီးကိုအကျွန်ုပ်သည်စုံစမ်း၍တယောက်သော အမျိုးသားအားပေး၏။ ထိုထိမ်းမြား မင်္ဂလာအမှုကိစ္စကို ဆောင်အပ် သည်၏အဖြစ်ကြောင့်အရှင်ဘုရားတို့အား အဖူးအမြင်လာအံ့သောဌာ အခွင့်ကို မရဟုလျှောက်၏။ ထိုအခါ၌၊ ဒါယကာကို မြတ်စွာဘုရား သည်၊ ဒါယကာ၊ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုသတို့သွီးသည်သီလရှိသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း သီလရှိသည် သာလျှင် တည်း။ သင်သည် လည်းယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုသတို့သွီးကို စုံစမ်းသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း စုံစမ်းဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ထိုဒါယကာ သည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီ ပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည်ရုက္ခစိုး နတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ဤဟင်းရွက်သည်သည်လျှင်သွီးကိုစုံစမ်းအံ့ဟု ၍တောသို့ဆောင်၍ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်အလိုရှိသကဲ့သို့ပြု၍ လက်၌ကိုင်၏၊ထိုအခါ၌၊ငိုလတ်သော်။ထိုသွီးကိုအဘသည်။

သဗ္ဗောလောကောအတ္တမနောအဟောသိ၊
အကောဝိဒါဂါမဓမ္မဿသေဂ္ဂု။
ကုမာရိကာနာမတဝစ္ဆဓမ္မော။
ယံတွံဂဟိတာပဝနေပရောဒေသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

အမွ၊အမိ။သဗ္ဗော၊အလုံးစုံသော။လောကော၊သတ္တဝါသည်လည်း။ ဧတိဿာကာမသေဝနာယ၊ ထိုကာမကိုမှီဝဲခြင်း၌။ အတ္တမနော၊ ဝမ်း

မြောက်ဝမ်းသာခြင်းရှိသည်။အဟောသိ၊ဖြစ်၍။သေဂ္ဂု၊သွိုးသေဂ္ဂု။တွံပန်၊သင်သည်တမူကား။ ဂါမဓမ္မသဿ၊ရွာသူ၏အကျင့်၌။ အကောဝိဒါ၊အဘယ်ကြောင့်မလိမ္မာဘိသနည်း။ တွံ၊သင်သည်။ပဝနေ၊တောအရပ်၌။မယာ၊ငါသည်။ သန္တဝဝသေန၊ပေါင်းဘော်လိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ဂဟိတာ၊လက်ကိုင်သတ်သည်ရှိသော်။ ယံပရောဒေသိ၊အကြင်ငိုဏ်၏။အဗ္ဗ၊ယာချ၌။သေဋ္ဌေသော၊ဤသို့ငိုခြင်းဟုဆိုအပ်သော။ တဝ၊သင်၏။ဓမ္မော၊သဘောသည်၊ကော၊အသို့နည်း။တွံ၊သင်သည်။ ကုမာရိကာနာမ၊သူငယ်မ မည်သည်မဟုတ်တုံသော။

ထိုစကားကိုကြား၍ သူငယ်မသည်။ ဘခင်၊ကျွန်ုပ်သည်သူငယ်မဟုတ်သလျှင်ကကာည်း။ ကျွန်ုပ်သည်မေထုန်အကျင့်မည်သည်ကိုမသိဟုဆို၍ငိုကြွေးလျက်။

ယောဒုက္ခဖုဋ္ဌာယဘဝေယျတာဏံ။
သောမေပိတာဒုဗ္ဘိဝနေကရောတိ။
သာကဿကန္ဒာမိဝနဿမဇ္ဈေ။
ယောတာယိတာသောသဟသံကရောတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၌ဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ဘခင်၊ ယောပိတာ၊အကြင်အဘသည်။ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ၊ဆင်းရဲခြင်းတွေ့လတ်သည်ရှိသော်။တာဏံ၊စောင့်ရှောက်သည်။ ဘဝေယျ၊ဖြစ်ရာ၏။ မေ၊ငါ၏။ သောပိတာ၊ထိုအဘသည်။ ဝနေ၊တောအရပ်၌။ဒုဗ္ဘိ၊ကိုယ်မှဖြစ်သောသွီး၌လွန်ကျူးခြင်းကို။ ကရောတိကတံမညတိ၊ပြုအပ်၏ဟုထင်မှတ်၏။ သာဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဝနဿ၊ တောအရပ်၏။ မဇ္ဈေ၊အလယ်၌။ကဿ၊အဘယ်သူ၏။ တာဏဂဟဏတ္ထာယ၊စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုယူအံ့သော၄ါ။ကန္ဒာမိ၊ရအံ့နည်း။ယောပိတာ၊ အကြင်အဘသည်။ တာယိတာ၊စောင့်ရှောက်ထိုက်၏။ သောပိတာ၊ထိုအဘသည်လျှင်။သဟသံ၊ ရှန့်ရင်းသောအမှုကို။ကရောတိ၊ပြု၏။

ထိုဟင်းရွက်သည်ဒါယကာသည်။ထိုအခါ၌၊သွီးကိုစုံစမ်း၍။ အိမ်သို့ဆောင်၍အမျိုးသားအားပေး၍။ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ဟင်းရွက်သည်သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။အ

ဘယ်သို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ဒါယကာ ယခုအခါ၊ သင့်သို့သည်လျှင်၊ ထိုအခါ၊ သင့်သို့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ သင်တို့သို့၏ အဘသည်လျှင်၊ ထိုအခါ၊ သင်တို့သို့၏အဘဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ ထိုအကြောင်းကိုမျက်မှောက်ပြုခဲ့ရသောရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ ။ ချုန်းချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသေဂ္ဂဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ ကူဋဝါဏိဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သထသာသာထေယျမိဒံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကူဋဝါဏိဇဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောကုန်သည်စဉ်းလဲကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုချဲဦးအံ့။ သာဝတ္ထိပြည်၌နေကုန်သောကုန်သည်စဉ်းလဲလည်းတယောက်။ ကုန်သည်ပညာရှိလည်းတယောက်၊ ဤနှစ်ယောက်ကုန်သောကုန်သည်တို့သည် မိတ်ဖွဲ့ကြကုန်၍ လှည်းငါးရာကိုဘဏ္ဍာဖြင့်ပြည့်စေကုန်၍ အရှေ့အရပ်မှအနောက်အရပ်သို့သွားကုန်လျက်ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုကုန်၍ များစွာသောလာဘကိုရကုန်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ပြန်ကြကုန်၏။ ပညာရှိသောကုန်သည်သည်စဉ်းလဲသောကုန်သည်ကို။ အဆွေ၊ဥစ္စာကိုဝေကြကုန်အံ့ဟုဆို၏၊ ကုန်သည်စဉ်းလဲသည်။ ဤသူသည်ရှည်မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သော အိပ်ရခြင်းဖြင့်၎င်း၊ မကောင်းသောဘောဇဉ်ကို စားရခြင်းဖြင့်၎င်း ပင်ပန်း၏။ မိမိအိမ်၌ အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိသောထမင်းကိုစား၍ အစာမကြေခြင်းကြောင့်သေလတ္တံ့။ ထိုသို့သေလတ်သည်ရှိသော်။ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်သောထိုဥစ္စာသည် ငါ့တို့သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၍။ ယနေ့ နက္ခတ်သည်မကောင်းသေး။နက်ဖြန်မှသိရကုန်အံ့ သံဘက်နေ့မှသိရကုန်အံ့ဟုခေါ်၍ကာလကိုကုန်စေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုကုန်သည်စဉ်းလဲကို ပညာရှိသောကုန်သည်သည်နှိပ်၍ဝေစေ၍နံ့သာပန်းကိုယူ၍မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်သို့သွား၍မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌

နေ၍ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒါယကာ၊ သင်သည်အဘယ်အခါ၌လာခဲ့သနည်းဟုမေးတော်မူ၍။ အရှင်ဘုရား၊ လာသောအကျွန်ုပ်အားလခွဲမျှရှိပြီဟုလျှောက်၍။ ထိုသို့လခွဲရှိလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ကြာမြင့်ခြင်းကိုပြု၍ဘုရား၏ အနီးဖြစ်သောအရပ်သို့လာခဲ့သနည်းဟုမေးအပ်သည် ရှိသော်။ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၍။ မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ဒါယကာ၊ ထိုကုန်သည်သည်ကား ယခုအခါ၌သာလျှင် စဉ်းလဲသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ထိုကုန်သည်သည် စဉ်းလဲခြင်း ဖြစ်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ထိုဒါယကာသည်တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်အမတ်အမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ ရွာနေ ကုန်သည်လည်း တယောက်။မြို့နေကုန်သည်လည်းတယောက်။ ဤနှစ်ယောက်ကုန်သောကုန်သည်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်၏။ ရွာနေကုန်သည်သည် မြို့နေကုန်သည်၏အထံ၌သံထွန်သွားငါးရာတို့ကိုသာထား၏။ထိုမြို့နေကုန်သည်သည်ထိုထွန်သွားတို့ကိုရောင်း၍အဘိုးကိုယူ၍ထွန်သွားတို့ကိုထားရာအရပ်၌ ကြွက်တို့၏မစင်ကို ကြဲ၍ထား၏။ နောက်အဘို့၌ ရွာနေကုန်သည်သည်သာလတ်၍ ငါ၏ထွန်သွားတို့ကိုပေးလော့ဟုဆို၏။ ကုန်သည်စဉ်းလဲသည်သင်၏ထွန်သွားတို့ကို ကြွက်တို့သည် စားအပ်ကုန်ပြီဟု ဆို၍ ကြွက်တို့၏ မစင်ကိုပြ၏။ ရွာနေ ကုန်သည်သည် ကြွက်ခဲ အပ်သည် သာလျှင် ဖြစ်စေကုန်။ ကြွက်တို့သည် ခဲအပ်ကုန်သည်ရှိသော်အသို့ပြုအံ့သော၌ါတတ်ကောင်းအံ့နည်းဟုဆို၍။ ရေချိုးအံ့သော၌ါ ထိုကုန်သည် စဉ်းလဲ၏ သားကိုယူ၍ သွားသည် ရှိသော်။ တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်း၏ အိမ်၌ ဤသူငယ်အား တစုံတခုသောအရပ်သို့ သွားစိမ့်သော၌ါမပေးပါလင့်ဟုဆို၍ တိုက်တွင်း၌နေစေ၍မိမိသည် ရေချိုး၍ ကုန်သည်စဉ်းလဲ၏ အိမ်သို့သွား၏။ ထိုကုန်သည်စဉ်းလဲသည် ငါ၏သားကား အဘယ်မှာနည်းဟုဆို၏။ အဆွေ၊ သင်၏ သားကိုကမ်းနား၌ထား၍ ငါရေငုပ်သော ကာလ၌ တခုသောစွန်သည်လာလတ်၍ သင်၏သားကိုခြေသည်းဖြင့်ဖြင့်ချီ၍ ကောင်းကင်

သို့ပျံ၏။ ငါသည် လက်ချပ်တီးကြောင်ပြော၍ လုံ့လပြုသော်လည်းလွတ်စိမ့်သော၄ါ မတတ်နိုင်ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ အချင်း၊ သင်သည်မမှန်သောစကားကိုဆို၏။ သူငယ်တို့ကိုချီကုန်၍ပျံအံ့သော၄ါ စွမ်းနိုင်ကုန်သောစွန်တို့မည်သည်ကား မရှိကုန်ဟု ကုန်သည်စဉ်းလဲသည်ဆို၏။ အဆွေ၊သင့်သည်မှုလည်းဖြစ်စေမသင့်သည်မှုလည်းဖြစ်စေစွန်သည်သားလျှင်သင်၏ သားကိုချီလေ၏။ ငါသည် အသို့ ပြုရအံ့နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဟယ်ခိုးသူဖျက် ဟယ်သူငယ်ခိုး၊ ယခုအခါ၌ သင့်ကိုတရားဆုံးဖြတ်ရာသို့သွား၍ ဆုံးဖြတ်စေအံ့ဟုဆို၍ထွက်၏။ ထိုရွာနေကုန်သည်သည်ငါနှစ်သက်သောအမှုကိုသာလျှင်သင်သည်ပြု၏ဟုဆို၍ထိုကုန်သည် စဉ်းလဲနှင့်တကွ တရားဆုံးဖြတ် ရာအရပ်သို့ သွား၏။ ကုန်သည်စဉ်းလဲသည် ဘုရားလောင်းကို။ အရှင်၊ဤသူသည် အကျွန်ုပ်၏သားကိုယူ၍ ရေချိုးအံ့သော၄ါ သွား၏။ အကျွန်ုပ်သည် ငါ၏သားကားအဘယ်မှာနည်းဟုဆိုလတ်သော်။စွန်သည်ချီလေ၏ဟုဆို၏။ အကျွန်ုပ်၏တရားကို ဆုံးဖြတ်တော်မူကုန်လော့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်ရွာနေကုန်သည်ကို၊အချင်း၊မှန်သလောဟုမေး၏၊ ထိုရွာနေကုန်သည်သည်၊သခင်၊ဟုတ်၏။ သခင်အကျွန်ုပ်သည်ထိုသူငယ်ကို ခေါ်၍ သွားလတ်သည်ရှိသော်။ စွန်သည်ချီသည်၏အဖြစ်သည်မှန်သလျှင်ကတည်းဟုဆို၏။ အချင်း၊လောက၌စွန်တို့မည်သည်ကား သူငယ်ကိုချီနိုင်သည်မရှိဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ အရှင် အကျွန်ုပ်သည်လည်းအရှင်တို့ကိုမေးဦးအံ့။ စွန်တို့သည် သူငယ်တို့ကိုချီကုန်၍ ကောင်းကင်၌ ပျံအံ့သော၄ါမတတ်နိုင်ကုန်။ ကြွက်တို့သည် တမူကား သံထွန်သွားတို့ကိုစားနိုင်ကုန်အံ့လောဟုဆိုသည်ရှိသော်။သင်၏ဤစကားသည်အဘယ်မည်သောစကားနည်းဟုဆို၏။ အရှင်၊အကျွန်ုပ်သည်ထိုသူ၏အိမ်၌သံထွန်သွားငါးရာတို့ကို ထားအပ်ကုန်၏။ထိုသူသည်သင်၏ထွန်သွားတို့ကိုကြွက်တို့သည်စားအပ်ကုန်၏ဟုဆို၍ဤသည်ကားသင်၏ထွန်သွားတို့ကို စားကုန်သောကြွက်တို့၏ မစင်တည်းဟုမစင်ကိုပြ၏။ အရှင်၊ကြွက်တို့သည် ထွန်သွားတို့ကိုအကယ်၍စားနိုင်ကုန်အံ့။ စွန်တို့သည်လည်းသူငယ်တို့ကို ချီနိုင်ကုန်သတည်း။ ကြွက်တို့သည်ထွန်သွားကို အကယ်၍မစားနိုင်ကုန်အံ့။ စွန်တို့သည်လည်း ထိုသူငယ်ကိုမချီနိုင်ကုန်သတည်း။ ဤသူသည်ကား၊ သင်၏ထွန်သွားတို့ကိုကြွက်တို့သည် ခဲအပ်

ကုန်၏ဟူ၍ဆို၏။ ထိုကြွက်တို့၏ခဲသည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း။ မခဲသည်၏ အဖြစ်ကိုရင်းသိတော်မူပါကုန်လော့။ တရားကိုဆုံးဖြတ်တော်မူပါကုန် လော့ဟုဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်ထိုကုန်သည်၏ အတုစဉ်းလဲသည် ၏အဖြစ်ကိုပြု၍သိစေအံ့ဟူ၍ ဤကုန်သည်ပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုသိ၍ သင်သည်ကောင်းစွာကြံအင်၏ဟုဆို၍။

သဌသာသာဝေယျမိဒံသုစိန္တိတံ။
ပစ္စောဍ္ဍိတံပဋိကူဋဿကူဋံ။
ဖာလံစေခါဒေယျုံမူသိကာ။
ကသ္မာကုမာရံကုလလာနဟာရေယျုံ။ ။
ကူဋဿဟိသန္တိကူဋကူဋာ။
ဘဝန္တိစာပိနိကတိနောနိကတျာ။
ဒေဟိပုတ္တနဋ္ဌာဖာလနဋ္ဌဿဖာလံ။
မာတေပုတ္တံပဟာသိဖာလနဋ္ဌော။ ။
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘဏော၊အချင်း။ တယာ၊သင်သည်။ သဌဿ၊စဉ်းလဲသောသူ၏။ ဣဒံသာဌေယျံ၊ဤအတုစဉ်းလဲသည်၏အဖြစ်ကို။ သုစိန္တိတံ၊ကောင်း စွာ ကြံအင်၏။ ကူဋဿ၊ ကောက်ကျစ်သော သူ၏။ ပဋိကူဋံ၊ အတု ကောက်ကျစ်သည်၏ အဖြစ်ကို၊ ပစ္စောဍ္ဍိတံ၊ တုစွာပြုအပ်၏။ ဖာလံ၊ ထွန်သွားကို၊မူသိကာ၊ကြွက်တို့သည်။စေခါဒေယျုံ၊အကယ်၍စားနိုင် ကုန်အံ့။ ကုမာရံ၊သူငယ်ကို။ ကုလလာ၊စွန်တို့သည်။ ကသ္မာ၊အဘယ် ကြောင့်။နဟာရေယျုံ၊မချီနိုင်ချေကုန်အံ့နည်း။ဟာရေယျုံဝေ၊ချီနိုင်ကုန် ရာသည်သာလျှင်တည်း။ ။သောကေ၊လောက၌။ကူဋဿ၊ကောက် သောသူ၏။ ကူဋကူဋာ၊ကောက်တုံ့ကောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ နိကတိနော၊လှည့်စားတတ်သောသူ၏။နိကတျာ၊လှည့် စားတုံ့ လှည့်စားတတ်သောသူတို့သည်။ ဘဝန္တိစ၊ ဖြစ်ကုန်သလျှင် ကတည်း။ ပုတ္တနဋ္ဌော သားပျောက်သောသူသည်။ဖာလနဋ္ဌဿ၊ ထွန် သွားပျောက်သောသူအား။ဖာလံ၊ထွန်သွားကို။ဒေဟိ၊ပေးပေလော့။ဖာ လနဋ္ဌော၊ထွန်သွားပျောက်သောသူသည်။ တေ၊သင်၏။ ပုတ္တံ၊သားကို။ မာပဟာသိ၊မဆောင်စေလင့်။

အရှင်၊ ငါ၏သားကိုအကယ်၍ပေးအံ့။ထွန်သွားကိုပေးအံ့ဟု သားပျောက်သောသူသည်ဆို၏။အရှင်၊ ငါ၏ထွန်သွားတို့ကိုအကယ်၍ပေးအံ့ သူငယ်ကိုပေးအံ့ဟု ထွန်သွားပျောက်သော သူသည်ဆို၏။ ဤသို့ သားပျောက်သောသူသည် သားကို၊ ထွန်သွားပျောက်သော သူသည်လည်း ထွန်သွားကို ရကြကုန်၍၊ နှစ်ယောက် ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကံအားလျော်စွာလားကြကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ၊ ကုန်သည်စဉ်းလဲသည်။ ထိုအခါ၊ကုန်သည်စဉ်းလဲဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ကုန်သည်ပညာရှိသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ကုန်သည်ပညာရှိဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ တရားဆုံးဖြတ်သောအမတ်ကြီးဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကူဋဝါဏိဇဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ ဂရဟိတဗ္ဗဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဟိရညံမေသုဝဏ္ဏံမေ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂရဟိတဗ္ဗဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။တယောက်သောသာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား အသီး ယူအပ်သော အာရုံမည်သည်ကားမရှိ။ မမွေ့လျော်သော နေခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ နေသောထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ဆောင်ကုန်၍ထိုရဟန်းကို။ ရဟန်း၊ သင်သည် ငြီးငွေ့သည်ဟုငါကြားရသည်ကားမှန်သလောဟုမြတ်စွာဘုရားသည်မေးအပ်သည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊မှန်ပေ၏ဟုနားတော်လျှောက်၍။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငြီးငွေ့ဘိသနည်းဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။အရှင်ဘုရား၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းကြောင့်ငြီးငွေ့၏ဟုလျှောက်၏။ထိုအခါ၌၊ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ရဟန်း ဤကိလေသာမည်သည်ကို ရှေး၌တိရစ္ဆာန်တို့ကဲ့ရဲ့ဘူး၏။ သင်သည်ဤသို့သဘောရှိသော သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုလျက် အဘယ်ကြောင့်

တိရစ္ဆာန်တို့သည် ကဲ့ရဲ့အပ်သော ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် ငြီးငွေ့ဘိသနည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်း၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ဟိမဝန္တာအရပ်၌မျောက်မျိုး၌ဖြစ်၍ဟိမဝန္တာ၌နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းမျောက်ကိုတယောက်သောမုဆိုးသည်ဘမ်း၍ ဆောင်၍မင်းအားဆက်၏။ ထိုဘုရားလောင်းမျောက်သည် ကြာမြင့်စွာမင်းအိမ်၌ နေလတ်သည် ရှိသော်ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ လူ့ပြည်၌ ဖြစ်သော အမှုအရာကိုသိ၏။ မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်း မျောက်အား ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကြည်ညို၍ မုဆိုးကိုခေါ်စေ၍ ဤမျောက်ကို ဘမ်းရာအရပ်၌လျှင်လွှတ်ချေဟုစေ၏။ထိုမုဆိုးသည် ထိုသို့စေတိုင်း ပြု၏။မျောက်အပေါင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ လာသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ ထိုဘုရားလောင်းအား ဖူးမြင်ခြင်းအကျိုးငှါ ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌စည်းဝေးကုန်၍ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သောစကားကိုပြောကုန်၍။ အရှင်၊ သင်သည်ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံးအဘယ်အရပ်၌ နေချေသနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ ဗာရာဏသီပြည်မင်းအိမ်၌နေရ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ထိုသို့မင်းအိမ်၌နေရသော်အသို့မူ၍ လွှတ်သနည်းဟုမေးကုန်၏။ မင်းသည်ငါ့ကို ကစားခြင်းကိုပြု၍ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါ့အား ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ငါ့ကိုလွှတ်ပေ၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ ထိုဘုရားလောင်းကိုထိုမျောက်တို့သည် လူ့ပြည်၌ လူတို့၏ဖြစ်သော အမှုအရာမည်သည်ကိုသင်တို့သည် သိကုန်လတ္တံ့။ငါတို့အားလည်းပြောဆိုကုန်လော့။ ငါတို့သည်နာလိုကုန်၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။ လူတို့၏ အမှုအရာကို သင်တို့သည်ငါ့ကိုမမေးကြကုန်လင့်ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆိုလတ်သည်ရှိသော်၊ ဆိုပါကုန်ဦးလော့ နာလိုကုန်၏ဟုမျောက်တို့သည် ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ အချင်းတို့၊ လူတို့မည်သည်ကား မင်းတို့သည်ငါ၏ပုဏ္ဏားတို့သည်ငါ၏။ ငါ့ဥစ္စာငါ့ဥစ္စာဟူ၍ သာလျှင် ဆိုကုန်လျက်ဖြစ်ကုန်၍အတည်မရှိသောသဘောကြောင့်အနိစ္စ၏အဖြစ်ကိုမသိကြကုန်။ ယခုအခါ၌ထိုအလွန်မိုက်ကုန်သောလူတို့၏အကြောင်းကိုသင်တို့သည်နားထောင်ကုန်လော့ဟုဆို၍။

ဟိရညံမေသုဝဏ္ဏံမေ၊သောရတ္တိံဒိဝါကထာ။
ဒုမ္မေဓာနံမနုဿာနံ၊အရိယဓမ္မမပဿတံ။ ။
ဒွေဒွေဂဟပတယောဂေဟေ၊ဧကောတတ္ထအမဿုကော။
လမ္ဗတ္ထနောဝေဏိကတော၊အထောအင်္ကိတကဏ္ဏကော။
ကီတောဓနေနဗဟုနာ၊သောတံဝိတုဒတေဇနံ။ ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏၊

ဘောန္တော၊အချင်းတို့။ ဒုမ္မေဓာနံ၊ပညာမရှိကုန်ထသော။အရိယဓမ္မံ၊ဘုရားအစရှိကုန်သောအရိယာတို့၏တရားကို။ တနည်းကား။ အရိယဓမ္မံ၊အပြစ်မရှိသောကိုးပါးသောလောကုတ္တရာတရားကို။ အပဿတံ၊မမြင်ကုန်ထသော။မနုဿာနံ၊လူတို့၏။ရတ္တိံ၊ညဉ့်၌၎င်း။ ဒိဝါ၊နေ့၌၎င်း။ ကထာ၊ မပြတ်ပြောသောစကားသည်ကား။ မေ၊ငါ၏။ ဟိရညံ၊ သုံးဆောင်ပြီးသောရွှေ။ မေ၊ ငါ၏။ သုဝဏ္ဏံ၊ မသုံးဆောင်သေးသော ရွှေ။ သော၊ ဤသည်သာလျှင်တည်း။ ။ဂေဟေ၊ အိမ်၌။ ဒွေဒွေဂဟပတယော၊နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကုန်သောအိမ်ရှင်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ယောက် ကုန်သော အိမ်ရှင် တို့တွင်၊ ဧကော၊ တယောက်သောအိမ်ရှင်သည်ကား။ အမဿုကော၊ မုတ်ဆိတ်ကြင်စွယ်လည်းမရှိ။လမ္ဗတ္ထနော၊ရှည်သောသားမြတ်လည်းရှိ၏။ ဝေဏိကတော၊ အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်းအရာအားဖြင့်ထုံးအပ်သောဆံထုံးလည်းရှိ၏။အထော၊ထိုမှ။ အင်္ကိတကဏ္ဏကော၊ ထွင်းအပ်သောနားလည်းရှိ၏။ဗဟုနာ၊ဗဟုံ၊များစွာသော။ ဓနေန၊ဓနံ၊ဥစ္စာကို။ ကီတော၊မိဘတို့အား ပေး၍၊ အာနီတော၊ ဆောင်အပ်သော။ သော၊ ထိုအိမ်ရှင်သည်။ဇနံ၊ကျွန်အမှုလုပ်အစရှိသောသူကို။ ဝိတုဒတေ၊ဟယ်ကျွန်ပျက်နင်သည်အမှုကိုမပြုကောင်းလောဟုနှုတ်သီးဖျံ့တို့ဖြင့်ထိုးတတ်၏။

ထိုစကားကိုကြားကုန်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောမျောက်တို့သည်မဆိုကုန်သင့်။ မကြားသင့်သောစကားကိုကြားရကုန်၏ဟု လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် နားကိုကြပ်ကြပ်ပိတ်ကြကုန်၏။ ဤအချပ်၌ငါတို့သည် မသင့်သောစကားကိုကြားအပ်၏ဟု ဤအရပ်ကိုကဲ့ရဲ့ကုန်၍ တပါးသောအရပ်သို့သွားကြကုန်၏၊ ကျောက်ဖျာသည်ကဲ့ရဲ့ရာကျောက်ဖျာဟုတွင်သည်လျှင်ဖြစ်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြသည်၏ အဆုံး၌ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား။ ရဟန်း၊ ယခုအခါ၊ ဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ ထိုအခါ မျောက်အပေါင်းတို့သည်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ မျောက်မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂရဟိတဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ ဓမ္မဓဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ သုခံဇီဝိတရူပေါသိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မဓဇဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်၏ သတ်အံ့သောငှါလုံ့လပြုခြင်း ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့အားသတ်အံ့သောငှာလုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် ငါ့အားသတ်အံ့သောငှာလုံ့လပြုသည်သျှင်ကတည်း။ ထိုသို့ပြုသော်လည်းထိတ်လန့်ခြင်းကိုမျှလည်းပြုအံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍၊အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ယသပါဏိ အမည်ရှိသောမင်းသည်မင်းပြု၏။ စစ်သူကြီးသည်ကာလကအမည်ရှိ ၏။ ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းသည်ထိုယသပါဏိမင်း၏ပုရောဟိတ်ဖြစ် ၏။ အမည်အားဖြင့် ဓမ္မဓဇမည်၏။ ထိုယသပါဏိမင်း၏ ဦးခေါင်းကို တန်းဆာ ဆင်တတ်သော ဆေတ္တာသည်သည်ကား ဆေတ္တပါဏိအ မည်ရှိ၏။မင်းသည်တရားသဖြင့်မင်းပြု၏။ထိုယသပါဏိမင်း၏ စစ်သူ ကြီးသည်တမူကားအဆုံးအဖြတ်ကိုပြုလတ်သည်ရှိသော်တံစိုးကိုယူ ၍စား၏။ သူတပါးတို့၏ကျောက်ကုန်းသားကို စားတတ်သော စစ်သူ ကြီးသည်တံစိုးကိုယူ၍ အရှင်မဟုတ်ကုန်သောသူတို့ကိုဥစ္စာရှင်ပြု၏။

ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ တရားအဆုံးအဖြတ်မှရှုံးသောလူသည် လက်တို့ကိုမြှောက်၍ ငိုလျက်တရား ဆုံးဖြတ်ရာမှ ထွက်သည်ရှိသော်။ မင်းခစားရာသို့သွားသောဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ထိုဘုရားလောင်း၏ ခြေတို့၌ဝပ်၍၊ အရှင်၊မင်း၏အကျိုးကိုရင်း အကြောင်းကိုရင်း ဆုံးမတတ်ကုန်သော အရှင်တို့ကဲ့သို့သောသူတို့စင်လျက်ထင်ရှားရှိကုန်စဉ်၊ ကာလကစစ်သူကြီးသည်တံစိုးကိုယူ၍ ဥစ္စာရှင်တို့ကို အရှင်မဟုတ်သည်ကိုပြု၏ဟုဆို၍ မိမိ၏ရှုံးသည်၏အဖြစ်ကို ဘုရားလောင်းအားပြောဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်သနားခြင်းကိုဖြစ်စေ၍။ အချင်း၊ လာလှည့်သင်၏တရားကို ငါဆုံးဖြတ်အံ့ဟု ထိုတရားရှုံးသောသူကိုယူ၍ တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်သို့သွား၏။ လူများသည် စည်းဝေးသည် ရှိသော်ဘုရားလောင်းသည်ထိုတရားကိုတဘန်ဆုံးဖြတ်၍ ဥစ္စာရှင်ဟုတ်သောသူကိုဥစ္စာရှင်ပြု၏၊လူများသည်ကောင်းချီးပေးသောအသံသည် သည်းထန်စွာဖြစ်၏။ မင်းသည် ထိုကောင်းချီးပေးသောအသံကိုကြား၍ ဤအသံသည်အဘယ်မည်သောအသံနည်းဟုမေး၏။မင်းမြတ်၊ ဓမ္မဓဇပညာရှိသည်မကောင်းသဖြင့်ဆုံးဖြတ်အပ်သောတရားကိုကောင်းစွာဆုံးဖြတ်အပ်၏။ဤအသံသည် ထိုတရားကိုဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌ ကောင်းချီးပေးသောအသံတည်းဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ မင်းသည်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်စေ၍။ဆရာ၊သင်သည်တရားကိုဆုံးဖြတ်၏ဟူ၍ငါကြားရသည် မှန်သလောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊မှန်၏။ ကာလကသည်မကောင်းသဖြင့် ဆုံးဖြတ်အပ်သောတရားကို ဆုံးဖြတ်အပ်၏ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဤနေ့မှစ၍သင်တို့သည်သာလျှင်တရားကိုဆုံးဖြတ်ကုန်လော့။ငါ၏နားချမ်းသာခြင်းသည်လည်းဖြစ်လတ္တံ့။လူ၏အစီးအပွါးသည်လည်း ဖြစ်သတ္တံ့ဟု ဆို၍ အလိုမရှိသည်လည်း ဖြစ်သော ထိုဘုရားလောင်းကို သတ္တဝါတို့အား သနားသဖြင့် တရား ဆုံးဖြတ်သော အရာ၌နေကုန်လော့ဟု တောင်းပန်၍ ဝန်ခံစေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားလောင်းသည်တရားဆုံးဖြတ်သောအရာ၌နေ၏။ဥစ္စာရှင်ဖြစ်ကုန်သောသူတို့ကိုသာလျှင်ဥစ္စာရှင်ကိုပြု၏။ ကာလကသည်ထိုအခါမှစ၍ တံစိုးကိုမရလတ်သော်။ လာဘ်မှယုတ်၍ ဘုရားလောင်းအား ရန်ငြိုးဖွဲ့၍။မင်းမြတ်၊ဓမ္မဓဇပညာရှိသည် အရှင်၏မင်းအဖြစ်ကိုတောင့်တ၏ဟုဘုရားလောင်းကို မင်း၏စိတ်၌အချစ်ဖျက်၏။ မင်းသည် မယုံကြည်

သည်ဖြစ်၍ ဤသို့မဆိုလင့်ဟုပယ်၍။ တဘန်ထိုကာလကာသည်။ မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်၏စကားကိုအကယ်၍ယုံကြည်တော်မမူကုန်အံ့။ ထိုဓမ္မဓဇသည် လာသောကာလ၌ လေသွန်တံခါးပေါက်ဖြင့် ကြည့်တော်မူလော့။ထိုသို့ကြည့်တော်မူလတ်သည်ရှိသော်။ဤဓမ္မဓဇသည်မြို့အလုံးကိုမိမိ၏လက်သို့ရောက်စေသည်၏အဖြစ်ကိုမြင်တော်မူကုန်လတ္တံ့ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ မင်းသည်ထိုဓမ္မဓဇ၏အထံ၌တရားတွေ့သောပရိသတ်ကိုမြင်၍ထိုဓမ္မဓဇ၏ပရိသတ်ဟူ၍ထင်မှတ်သဖြင့်အချစ်ပျက်၍။ စစ်သူကြီး၊အသို့ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏။ မင်းမြတ်၊ ထိုဓမ္မဓဇကိုသတ်အံ့သောငှါသင့်၏ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ ရုန့်ရင်းသောအဖြစ်ကိုမမြင်ဘဲ အသို့ သတ်အံ့နည်းဟုဆို၏။ မင်းမြတ်၊ တခုသောဥပါယ်တမည်သည်ရှိ၏ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ အဘယ်မည်သောဥပါယ်တမည်နည်းဟု ဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ထိုဓမ္မဓဇအား ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်သောအမှုကိုတင်၍ထိုအမှုကိုပြုအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ငြားအံ့။ ထိုအပြစ်ဖြင့် သတ်ကြကုန်အံ့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။ ထိုဓမ္မဓဇ၏ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်သော အမှုသည်ကား အဘယ်အမှုနည်းဟုဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ဥယျာဉ်မည်သည်ကား ကောင်းမြတ်သော မြေ၌စိုက်ပျိုးအပ်သည်ဖြစ်၍ ပြုပြင်အပ်သည်ရှိသော်သုံးနှစ်လေးနှစ်တို့ဖြင့်အသီးကိုပေး၏။ အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် ထိုဓမ္မဓဇကိုခေါ်စေ၍ နက်ဖြန် ဥယျာဉ်ကစားကုန်အံ့၊ ငါတို့ဥယျာဉ် ဘန်ဆင်း လေလော့ဟု ဆိုတော်မူကုန်လော့။ ထိုဓမ္မဓဇသည် ဘန်ဆင်း အံ့သောငှါ မစွမ်း နိုင်လတ္တံ့။ ထိုသို့မစွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် ထိုဓမ္မဓဇကိုထိုအပြစ်ဖြင့်သတ်ကြကုန်အံ့ဟုလျှောက်၏။မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ပညာရှိ၊ငါတို့သည်ဥယျာဉ်ဟောင်း၌ ကစားရသည်ကားကြာကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၌၊ ဥယျာဉ်သစ်၌ ကစားလိုကုန်၏။ နက်ဖြန် ကစားကုန်အံ့။ ငါတို့ဘို့ဥယျာဉ်ကိုဘန်ဆင်းလော့၊ ဘန်ဆင်းအံ့သောငှါ အကယ်၍ မစွမ်းနိုင်လျှင် သင်၏အသက်သည် မရှိရလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကာလကသည်တံစိုးကို မရခြင်းကြောင့် မင်း၏အတွင်း၌ အချစ်ဖျက်အပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုသိ၍။ မင်းမြတ်၊စွမ်းနိုင်ပါမူကား သိရလတ္တံ့ဟုဆို၍အိမ်သို့သွား၍ကောင်းသောဘောဇဉ်ကိုစား၍ကြံလျက် အိပ်ရာ၌အိပ်၏။သိကြားမင်း၏နေရာသည်ပူသောအခြင်းအရာကိုပြ၏။သိကြား

သည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ဘုရားလောင်း၏ စိတ်ကိုသိ၍ လျင်မြန်စွာ သွား၍ ကြက်သရေရှိသော တိုက်သို့ ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ တည်၍၊ ပညာရှိ အဘယ်ကိုကြံသနည်းဟု မေး၏။ သင်သည် အဘယ်သူနည်း ဟုဆိုလတ်သည်ရှိသော်။ ငါသိကြားတည်းဟုဆို၏။ သိကြားမင်း၊ မင်း သည်ငါ့ကိုဥယျာဉ်ကို ဘန်ဆင်းလော့ဟုဆို၏။ ငါသည်အသို့ပြု၍ဘန် ဆင်းပါရအံ့နည်းဟုကြံ၏။ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော်။ ပညာရှိ၊ မကြံလင့် ငါ သည်သင့်ဘို့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်နှင့်တူသော ဥယျာဉ် ကိုဘန်ဆင်းအံ့။ အဘယ်အရပ်၌ဘန်ဆင်းရအံ့နည်းဟုဆို၏။ သိကြား မင်း၊ ဤမည်သောအရပ်၌ဘန်ဆင်းလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။သိကြား သည်ဘန်ဆင်း၍နတ်ပြည်သို့လျင်သွား၏။ နက်ဖြန်နေ့၌ဘုရားလောင်း သည်ဥယျာဉ်ကိုမျက်မှောက်အားဖြင့်မြင်၍။သွားလေ၍မင်းအား။ မင်း မြတ်၊ ဥယျာဉ်သည်ပြီးပြီ၊ ကစားတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။ မင်း သည်သွား၍ တဆဲ့ရှစ်တောင်ရှိသော ဆေးဒန်းမြင်းသိလာအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော တံတိုင်းဖြင့်ရံအပ်သော တံခါးပြစင်နှင့်ပြည့် စုံသော အပွင့်အသီးတို့ဖြင့်ပြည့်သော အထူးထူးသောသစ်ပင်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဥယျာဉ်ကို မြင်၍။ ကာလကကို။ ကာလက၊ ပညာရှိသည်ငါတို့၏စကားကိုပြုလေပြီ။ ယခုအခါ၌၊အသို့ပြုရကုန်အံ့ နည်းဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ တညဉ့်ခြင်းဖြင့်ဥယျာဉ်ကိုဘန်ဆင်းအံ့သော ဌါစွမ်းနိုင်သောသူသည်မင်းအဖြစ်ကိုယူအံ့သော၌ါ အဘယ်မှာမစွမ်း နိုင်ရှိအံ့နည်းဟုကာလကဆို၏။ ထိုသို့ဆိုသည်ရှိသော်ယခုအခါ၌ အသို့ ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏၊ မင်းမြတ်၊ ထိုပညာရှိကို တပါးလည်း ဖြစ် သောမဆောင်ရွက်မစွမ်းနိုင်သောအမှုကို ပြုစေကုန်အံ့ဟုလျှောက်၏။ အဘယ်မည်သောအမှုကိုပြုစေရကုန်အံ့နည်းဟုဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ရတ နာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသောရေကန်ကိုဘန်ဆင်းစေကုန်လော့ဟု လျှောက် ၏။မင်းသည်ကောင်းပြီဟုဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ ဆရာ ဥယျာဉ်ကို သင်သည် ဘန်ဆင်းအပ်လေပြီ၊ ထိုဥယျာဉ်အားကား လျောက်ပတ် သောရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသောရေကန်ကိုဘန်ဆင်းပြီးလော့။ ဘန် ဆင်းအံ့သော၌ါ အကယ်၍မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်အံ့၊သင်၏အသက်သည် မရှိရလတ္တံ့ဟုဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်။မင်းမြတ်၊ ကောင်းပြီ၊စွမ်းနိုင် ပါမူကားဘန်ဆင်းပါအံ့ဟုဆို၏၊ထိုအခါ၌၊ဘုရားလောင်း၏အကျိုး၌ါ

သိကြားသည်ရေကန်ကိုဘန်းဆင်း၏။ ဘန်ဆင်းသည် ရှိသော်လည်း တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သောဆိပ်တရော ရှိသောအကောက်တထောင်ရှိသောငါးပါးသောအဆင်းရှိသောပဒုမာတို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသော နန္ဒာ ရေကန်နှင့်တူသောရေကန်ကိုဘန်ဆင်း၏။ နက်ဖြန်နေ့၌၊ ဘုရားလောင်းသည်ထိုရေကန်ကိုလည်းမျက်မှောက်ပြု၍မင်းအား။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်ရေကန်ကိုဘန်ဆင်းအပ်ပြီဟု လျှောက်၏။ မင်းသည်ထိုရေကန်ကိုသည်းမြင်၍။ ကာလက၊ ယခုအခါ၌အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ကာလကကိုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ ဥယျာဉ်အားလျောက်ပတ်သော ဒိမ်ကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှါ စေလော့ဟု လျှောက်၏။ မင်းသည်။ ဆရာ၊ ဤဥယျာဉ်အားငှင်း။ ဤရေကန်အားငှင်း။ လျောက်ပတ်သောအလုံးစုံဆင်ငွယ်ဖြင့်ပြီးသောအိမ်ကိုဘန်ဆင်းဦးလော့။ အကယ်၍မဘန်ဆင်းနိုင်အံ့ သင်၏ အသက်သည်၏ မရှိရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ ထို ဘုရားလောင်း အကျိုးငှါ သိကြားသည် အိမ်ကိုလည်း ဘန်ဆင်း၏။ ဘုရားလောင်းသည်နက်ဖြန်နေ့၌ မျက်မှောက်ပြု၍မင်းအားလျှောက်၏။ မင်းသည်လည်းထိုအိမ်ကိုမြင်၍ ယခုအခါ၌အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ကာလကကို မေး၏။ မင်းမြတ်၊ အိမ်အား လျောက်ပတ်သော ပတ္တမြားကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှာစေလော့ဟုလျှောက်၏။ မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ ပညာရှိ၊ ဤဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသော အိမ်အား လျောက်ပတ်သောပတ္တမြားကိုဘန်ဆင်းလော့။ ပတ္တမြားရောင်ဖြင့်သွားကုန်အံ့။ ဘန်ဆင်းအံ့သောငှါ အကယ်၍ မစွမ်းနိုင်အံ့။ သင်၏အသက်သည် မရှိရသတ္တံ့ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ ဘုရားလောင်း၏အကျိုးငှာ သိကြားသည် ပတ္တမြားကိုလည်းဘန်ဆင်း၏။ ဘုရားလောင်းသည် နက်ဖြန်နေ့၌ ထို ပတ္တမြားကို မျက်မှောက် ပြု၍၊ မင်းအား လျှောက်၏။ မင်းသည် ထို ပတ္တမြားကိုလည်းမြင်၍ယခုအခါ၌ အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟုကာလက ကိုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ ဓမ္မဓဇပုဏ္ဏားအား အလိုရှိတိုင်းပေးတတ်သော နတ်သည် ရှိယောင် တကား။ ယခုအခါ၌ အကြင်အမှုကို နတ်သည် လည်း ဘန်ဆင်း၍ပြုအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း။ ထိုအမှုကိုစေလော့ ဟုလျှောက်၍။ မင်းမြတ်၊ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောလူမည်သည်ကို နတ်တို့သည်လည်းဘန်ဆင်းအံ့သောငှာမတတ်နိုင်ကုန်။ ထို့ကြောင့်။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ကို ငါတို့ဘန်ဆင်းလော့၊

ဤသို့ဆိုလေ့ဟုလျှော်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ ဆရာ၊ သင်သည် ငါတို့အို ဥယျာဉ်ကိုဇင်း၊ ရေကန်ကိုဇင်း၊ ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသောပြာသာဒ်ကိုဇင်း၊ ထိုပြာသာဒ်၏အလင်းကိုပြအံ့သောဌါပဏ္ဍမြားရတနာကိုဇင်း ဘန်ဆင်း အပ်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၌ ငါတို့ ဥယျာဉ်ကိုစောင့်တတ်သော အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ် စောင့်ကိုဘန်ဆင်းလော့၊ အကယ်၍မဘန်ဆင်းနိုင်အံ့၊ သင်၏အသက်သည်မရှိရလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ဖြစ်စေရကုန်မူကား သိရကုန်လတ္တံ့ဟုအိမ်သို့သွား၍ကောင်းသောဘောဇဉ်ကိုစား၍အိပ်သည်ရှိသော်။ မိုးသောက်ထသောကာလ၌နိုး၍အိပ်ရာအပြင်၌နေလျက်။ သိကြားနတ်မင်းသည် အကြင်အမှုကိုဘန်ဆင်းအံ့သောဌာစွမ်းနိုင်၏။ ထိုအမှုကို ဘန်ဆင်း လေပြီ။ လေးပါး သော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်ကိုတမူကား ဘန်ဆင်းအံ့သောဌါမတတ်ကောင်းလေ။ ဤသို့ဘန်ဆင်းခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းသည်ဖြစ်သော်၊ သူတပါးတို့၏လက်၌သေရသည်ထက်တော၌ကိုးကွယ်ရာမရှိ သေရခြင်းသည်သာလျှင်ကောင်းမြတ်၏ဟုကြံ၏။ ကြံ၍ဘုရားလောင်းသည် တစုံတယောက်သောသူအားမကြားမူ၍ ပြာသာဒ်မှသက်၍မြတ်သော တံခါးဖြင့်လျှင်မြို့မှထွက်၍ တောသို့ဝင်၍ တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှိပ်စက်လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သောသဘောကိုဆင်ခြင်လျက်နေ၏။ သိကြားသည်ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ တောသွား မုဆိုးကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဘုရား လောင်းသို့ ကပ်လေ၍။ ပုဏ္ဏား၊ သင်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သောသဘောရှိလျက်အလွန်ဆင်းရဲသောသဘောရှိဘိသကဲ့သို့ ဤတောသို့ဝင်၍ အဘယ်ပြုလျက်နေရသနည်း။ ဤသို့မေးလိုရကား။

သုခံဇီဝိတရူပေါသိ၊ရဋ္ဌာဝိဝနမာဂတော။

သောဧကောရုက္ခမူလေ၊ကပ္ပဏောဝိယဈာယသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။

ပြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏား။တွံ၊သင်သည်။သုခံ၊ချမ်းသာစွာ။ဇီဝိတရူပေါ၊အသက်ရှည်သောသဘောရှိသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ ရဋ္ဌာ၊ ပြည့်သောလူရှိရာအရပ်မှ။ ဝိဝနံ၊ ရေမရှိသောတောအရပ်သို့။ အာဂတော၊လာ၍။အရညသို့၊တောအရပ်၌။ ရုက္ခမူလေ၊သစ်ပင်ရင်း

၌၊ ကေကော၊ တယောက်အထီးတည်း၊ ကပ္ပဏောပိယ၊ အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ နိသိန္နော၊နေလျက်။ဈာယသိ၊အဘယ်ကိုကြံဘိသနည်း။
ထိုစကားကိုကြားး၍ဘုရားလောင်းသည်။
သုခံ ဇီဝိတရူပေါသို့၊ရဋ္ဌာပိဝနမာဂတော။
သောကေကောရုက္ခမူလေ၊ကပ္ပဏောပိယဈာယသိ။
သတံခွမနုသာရံ။ ။
ဟူသောနှစ်ရတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၂ဂါထာကိုဆို၏။
သမ္မ၊အဆွေ၊ အဘံ၊ငါသည်၊ သုခံ၊ချမ်းသာစွာ။ ဇီဝိတရူပေါ၊ အသက်မွေးရသောသူကဲ့သို့၊အသွင်၊ဖြစ်၍၊သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ရဋ္ဌာ၊ပြည့်သောသူတို့၏နေရာအရပ်မှ။ ဝနံ၊ ရေမရှိသောတောအရပ်သို့။ အာဂတော၊ဝင်သော၏။ အခုညသို့၊တောအရပ်၌၊ရုက္ခမူလေ၊သစ်ပင်ရင်း၌၊ ကပ္ပဏောပိယ၊ အထီး ကျန်သော သူကဲ့သို့။ ကေကော၊ တယောက်အထီးတည်း၊ နိသိန္နော၊နေလျက်၊ သတံ၊ဘုရား၊ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကဟု၊ဆိုအပ်ကုန်သောသူတော်ကောင်းတို့၏၊ဓမ္မံ၊လောကစံတရားရှစ်ပါးသည်နှိပ်စက်၍ဘုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသောသဘောကို။အနုသာရံ၊အနုသာရန္တော၊အောက်မေ့လျက်။ဈာယာမိ၊ကြံ၏။
ထိုအခါ၌၊ထိုဘုရားလောင်းကိုသိကြားမင်းသည်။ ပုဏ္ဏား၊ ဤသို့သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောကို ဆင်ခြင်သည် ဖြစ်လတ်သော်၊ သင်သည်ဤအရပ်၌ အဘယ်ကြောင့်နေဘိသနည်းဟုဆို၏။ အဆွေ၊ မင်းသည်လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောဉယျာဉ်စောင့်ကိုဆောင်စေ၏။ထိုသို့သဘောရှိသောဉယျာဉ်စောင့်ကိုရအံ့သော၄ါမစွမ်းနိုင်။ထို၄ါသည်သူတပါး၏လက်၌ သေသဖြင့်အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ တောသို့ဝင်၍ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသေခြင်းဖြင့်သေအံ့ဟုကြံ၍ ဤသို့လာ၍နေ၏ဟုဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ ပုဏ္ဏား ငါသည်သိကြားနတ်မင်းတည်း။ ငါသည်သင့်အို ဉယျာဉ်အစရှိသည်တို့ကို ဘန်ဆင်းအပ်ကုန်ပြီ။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဉယျာဉ်စောင့်ကိုဘန်ဆင်းအံ့သော၄ါမတတ်ကောင်း။ သင်တို့၏ မင်း၏ ဦးခေါင်းကို တန်းဆာ ဆင်တတ် သော ဆေတ္တာသည်သည်ဆေတ္တပါဏိမည်၏၊ ထိုဆေတ္တပါဏိသည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဉယျာဉ်စောင့်ဖြင့်အလိုရှိသည်ရှိသော်။ထိုဆေတ္တာသည်ကိုဉယျာဉ်စောင့်ပြုစိမ့်သော၄ါ

ဆိုလေလော့ဟုသိကြားမင်းသည်ဘုရားလောင်းအားအဆုံးအမကိုပေး၍ မကြောက်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ မိမိ၏ပြည်သို့လျှင်သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်အိမ်သို့သွား၍ နံနက်စာစားပြီးသော်၊ မင်းအိမ်တံခါးသို့သွား၍ဆေနကပဏ္ဍိတ်ကိုလည်းထိုမင်းအိမ်တံခါး၌လျှင်မြင်၍လက်၌ကိုင်၍၊ အဆွေဆေနကပဏ္ဍိတ်၊ သင်သည်လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသလောဟုမေး၍။ငါ၏အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကိုသင်အား အဘယ်သူသည် ကြားသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ သိကြားနတ်မင်းသည်ကြား၏ဟုဆို၍ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ကြားသနည်းဟုမေးအပ်သည်ရှိသော်။ ဤမည်သောအကြောင်းကြောင့် ကြား၏ဟုအလုံးစုံကိုပြောဆို၏။ ထိုဆေနကပဏ္ဍိတ်သည် ငါသည်လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည် မှန်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌၊ဆေနကပဏ္ဍိတ်ကို ဘုရားလောင်းသည်လက်၌ကိုင်၍ဤမင်း၏အထံသို့သွား၍။ မင်းမြတ်၊ ဤဆေနကပဏ္ဍိတ်သည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ဖြင့် အလိုရှိသည်ရှိသော်။ ဤဆေနကပဏ္ဍိတ်ကို ဥယျာဉ်စောင့်ပြုတော်မူကုန်လော့ဟုဆို၏။ထိုအခါ၌၊ထိုဆေနကပဏ္ဍိတ်ကိုမင်းသည်။ အချင်း၊ သင်သည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသလောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊ ဟုတ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ အချင်း၊ သင်သည်အဘယ်မည်ကုန်သော အင်္ဂါလေးပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံသနည်းဟုမေး၏၊ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ငြူစူခြင်းမရှိ။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ယစ်မျိုးကိုလည်းမသောက်။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်ချစ်ခြင်းလည်းမရှိ။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် အမျက်မထွက်ခြင်းကို ဆောက်တည်အပ်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်အားငြူစူခြင်းမည်သည်ကားမရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် သေကိုလည်းမသောက်စဘူး။ သူတပါးတို့၌ အကျွန်ုပ်အား ချစ်ခြင်းသည်ဧဟ်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းသည်ဧဟ်းမဖြစ်စဘူး၊ ဤသို့အင်္ဂါလေးပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ထိုအခါ၌မင်းသည်။အိုဆေနကပဏ္ဍိတ်၊ သင်သည်ငါငြူစူခြင်းမရှိသော သူဖြစ်၏ဟုဆိုသလောဟုဆို၏၊ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ် ငြူစူခြင်းမရှိသော သူဖြစ်၏ဟူ၍ ဆိုသည်ဟုတ်၏ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။အဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ငြူစူခြင်းမရှိသနည်းဟုဆို၏။မင်းမြတ်၊ နာတော်မူလော့ဟုလျှောက်၍မိမိ၏ငြူစူခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်ကိုဆိုထိုရကား။

ဇုဏှိယာကာရဏာရာဇ၊ဗန္ဓာပေသိံပုရောဟိတံ။
သောမံအဋ္ဌေနိဝေဒေသိ၊တသ္မာဟံအနုဿယျကော။ ။

ဟူသော၍ဂါထာကိုရွတ်၏။

ရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ပုဗ္ဗေ၊ရှေး၌။ ဇုဏှသိံ ယောဝဗာ ရာဏာသိနဂရေ ၍ဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်။ ရာဇာ၊မင်းဖြစ်ဘူး၏။ ဇုဏှိယာ၊မိန်းမ၏။ ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ပုရောဟိတံ၊ ပုရောဟိတ်ကို။ဗန္ဓာပေသိံ၊နှောင်ဖွဲ့စေ၏။သော၊ထိုပုရောဟိတ်သည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။အဋ္ဌေ၊အကျိုးစီးပွါးတို့ကို။ နိဝေဒေသိ၊ကြားပေ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။အနုဿယျကော၊ငြိုးရှုခြင်းမရှိ။

အဗန္ဓာတဗ္ဗဗန္ဓန္တိ၊ယတ္ထဗာလာပဘာသရေ။ ဗန္ဓာပိတဗ္ဗမုဉ္စန္တိ၊ ယတ္ထဓီရာပဘာသရေ။ ။ဟူသောဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်၌ လာသော နည်းဖြင့်လျှင်တပါးသောကာလ၌ ဤဆဋ္ဌပါဏိသည် မင်းဖြစ်၍ခြေရင်း၌မြဲကုန်သော ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်ကုန်သော အမတ်တို့နှင့် တကွချွတ်ယွင်းပြီး၍ မိမိ၏နှလုံးအလိုကိုမဖြည့်သောဘုရားလောင်းကို ဖျက်ဆီးလိုသောမိဘုရားသည်ချောပစ်၍နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ ထိုအခါ၌၊ထို ဘုရားလောင်းကိုနှောင်ဖွဲ့၍ ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်မိဘုရား၏ အဟုတ်အမှန် ဖြစ်သော အဖြစ်ကိုကြား၍ မိမိသည် လွတ်သည်ရှိသော်။မင်းသည်နှောင်ဖွဲ့စေအပ်ကုန်သောအလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သောခြေရင်း၌ မြဲကုန်သော အမတ်တို့ကို လွှတ်စေ၍။ မင်း မြတ်၊ထိုခြောက်ကျိပ်လေးယောက်ကုန်သောအမတ်တို့၏ရင်း၊မိဘုရား ၏ရင်းအပြစ်ကိုအရှင်မင်းမြတ်သည် သည်းခံတော်မူကုန်လော့ဟုဆုံးမ၏။ အလုံးစုံကိုအောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် အကျယ် အားဖြင့်သိအပ်၏။ထိုစကားကိုရည်၍။

ဇုဏှိယာကာရဏာရာဇ၊ဗန္ဓာပေသိံပုရောဟိတံ။ ‹
သောမံအဋ္ဌေနိဝေဒေသိ၊တသ္မာဟံအနုဿယျကော။ ။

ဟူ၍ဆို၏။

ထိုအခါ၌ကား။ထိုမင်းသည်ငါသည်တသောင်းခြောက်ထောင်ကုန် သောမိန်းမတို့ကိုစွန့်ပစ်၍ ထိုတယောက်တည်းသောမိန်းမကိုသာလျှင် ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ထောက်ပံ့ ပါသော်လည်း ရောင့်ရဲစိမ့် သော၄ါမစွမ်းနိုင်။ ဤသို့အလိုဆန္ဒပြည့်နိုင်ခဲကုန်သောမိန်းမတို့အားအ

မျက်ထွက်ခြင်းမည်သည်ကား၀တ်သောအ၀တ်သည် ညစ်နွမ်းလတ်သည်ရှိသော်အဘယ်ကြောင့် နင်ညစ်နွမ်းဘိသနည်းဟုအမျက်ထွက်သည်နှင့်တူ၏၊ စားသောထမင်းသည် မစင်၏အဖြစ်သို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော်။ အဘယ်ကြောင့် မစင်၏အဖြစ်သို့နင်ရောက်ဘိသနည်းဟုအမျက်ထွက်သည့်နှင့်တူ၏။ ယခုအခါယနေ့မှစ၍ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေး၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး'ကိလေသာကိုမှီ၍ ငါ၌ငြူစူခြင်းတို့သည် မဖြစ်စေကုန်သတည်းဟုဓိဋ္ဌာန်၏။ထိုအခါမှစ၍၊ငြူစူခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကိုရည်၍။တဿဝတ်အနုသာယျကောဟူ၍ဆို၏။

ထိုအခါ၌၊ ထိုဆေတ္တပါဏိကိုမင်းသည်။ အချင်းဆေတ္တပါဏိ၊အဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ယစ်မျိုးကိုမသောက်သနည်းဟုမေး၏၊ထိုဆေတ္တပါဏိသည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား၊

မဒ္ဒေါအဟံမဟာရာဇ၊ပုတ္တမံသာနိခါဒိသိံ။

တဿသောကေနဟံဖုဋ္ဌော၊မဇ္ဇပါနံဝိဝဇ္ဇယိံ၊ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်၊မဒ္ဒေါ ယစ်သည်ဖြစ်၍။ ပုတ္တမံသာနိ၊သား၏အသားတို့ကို။ ခါဒိသိံ၊စားဘူး၏။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊ထိုသေလေသောသားအား၊ သောကေန၊ အောက်မေ့စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဖုဋ္ဌော နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ မဇ္ဇပါနံ၊သေသောက်ခြင်းကို။ဝိဝဇ္ဇယိံ၊ကြဉ်ရှောင်၏။

• မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်သည်ရှေး၌ထိုသို့သောသဘောရှိသောဗာရာဏသီမင်းဖြစ်၍ယစ်မျိုးနှင့်ကင်း၍ဖြစ်အံ့သောငါ့မစွမ်းနိုင်၊ အမဲမရှိသောထမင်းကိုလည်းစားအံ့သောငါမစွမ်းနိုင်။ မြို့၌ဥပုသ်နေ့တို့၌ အသက်သတ်ခြင်းသည် မဖြစ်စေလင့်ဟု စည်ကိုလည်စေ၏၊ စားတော်ချက်သည်ပက္ခ၏တဆဲ့သုံးရက်နေ့၌လျှင်အမဲကိုယူ၍ထား၏။ မကောင်းသဖြင့်ထားအပ်သော ထိုအမဲကိုခွေးတို့သည်စားကုန်၏၊ စားတော်ချက်သည်ဥပုသ်နေ့၌အမဲကိုမရ၍မင်းအားအထူးထူးအပြားပြားမြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ချက်၍ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တင်၍ကပ်အံ့သောငါမဝံ့ရကားမိဘုရားသို့ကပ်လေ၍၊ ရှင်မိဘုရား ယနေ့အကျွန်ုပ်သည်အမဲကိုမရ၊ အမဲမရှိသောစားတော်မည်သည်ကို ဆက်ကပ်အံ့

သော၌ါမငံ့၊အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု လျှောက်၏။ အမောင်စားတော်ချက်၊
ငါ၏သားကိုမင်းသည်ချပ်လေးမြဲ၏။နှစ်သက်၏။ငါ၏သားကိုမြင်၍
မင်းသည်ထိုသားတော်ကိုလျှင် နမ်းတော်မူလျက်ဘက်တော်မူလျက်
မိမိ၏ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းမသိ၊ငါသည် သားကိုတန်းဆာဆင်၍
မင်း၏ပေါင်ပေါ်၌နေစေအံ့။ မင်းအားသားတော်နှင့်တကွ မွေလျော်
ပျော်ပါးကစားနေဦးကာလ၌ သင်သည်စားတော်ထမင်းကို တည်လေ
လော့ဟုဆို၏။ထိုမိဘုရားသည်ဤသို့ဆို၍မိမိ၏သားကိုဆင်အပ်သော
တန်းဆာကိုဆင်ယင်၍မင်း၏ပေါင်ပေါ်၌နေစေ၏။မင်းအားသားတော်
နှင့်တကွကစား မွေလျော် ရွှင်ပျော်နေဦးကာလ၌ စားတော်ချက်သည်
စားတော်ကိုတည်၏။ မင်းသည်သုရာယစ်သည်ဖြစ်၍စားတော်ခွက်၌
အမဲဟင်းလျာကိုမမြင်၍ အမဲဟင်းလျာကား အဘယ်မှာနည်းဟုမေး
၍ မင်းမြတ်ယနေ့ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ရကားအသက်မသတ်စေလင့်ဟုစည်
လည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အမဲကိုမရဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ ငါ
တို့အမဲမည်သည်ကို ရခဲသလောဟု ဆို၍ ပေါင်ပေါ်၌ နေသောချစ်
စွာသော သား၏ လည်ကို ချိုး၍ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ
၍ စားတော်ချက်၏ ရှေ့သို့ပစ်လိုက်၍ လျင်စွာပြည့်စုံစေ၍ ဆောင်ခဲ့
လော့ဟုဆို၏။စားတော်ချက်သည်ထိုမင်းအမိန့်ရှိတိုင်းပြု၏။ မင်းသည်
သား၏အသားဖြင့် ထမင်းကိုစား၏။ မင်းမှကြောက်ခြင်းကြောင့် ငိုအံ့
သော၌ါရင်း၊ချက်ရည်ထွက်စိမ့်သော၌ါရင်း၊ ဆိုအံ့သော၌ါရင်း၊စွမ်း
နိုင်သောတယောက် သောသူမည်သည်လည်းမရှိ။ မင်းသည်စားပြီး၍
အိပ်ရာအပြင်၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၍ မိုးသောက်ကာလ၌ နိုး
လတ်၍သုရာယစ်ခြင်းပြေလတ်သော်၊ ငါ၏သားတော်ကို ဆောင်ခဲ့ကြ
ကုန်လော့ဟုဆို၏၊ ထိုကာလ၌မိဘုရားသည် ငိုကြွေးလျက် ခြေရင်း၌
ဝပ်၏။ ရှင်မ၊အသို့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊ ယမန်နေ့ကအ
ရှင်မင်းမြတ်သည်သားကိုသတ်၍ သား၏အသားဖြင့်စားတော်ထမင်း
ကို စားအပ်၏ဟုလျှောက်၏။ မင်းသည်စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် မျက်ရည်
ယို၍ငိုကြွေး၍ ငါ့အား ဤဆင်းရဲသည် သေသောက်ခြင်းကို အမှီပြု၍
ဖြစ်၏ဟု သုရာ သောက်ခြင်း၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ ဤနေ့မှစ၍ အကြင်မျှ
လောက်ပါအရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး။ ထိုမျှလောက်ဤသို့သဘော
ရှိသောပျက်စီးခြင်းကိုပြုတတ်သော သုရာမည်သည်ကိုမသောက်အံ့

ဟုမြေမြန့်ကိုယူ၍ မျက်နှာကိုပွတ်၍မိန့်ခြာန်၏။ ထိုအခါမှစ၍၊ ယစ်မျိုးမည်သည်ကိုမသောက်စဘူး။ဤကိုရည်၍။ မဒ္ဒေါအဟံမဟာရာဇ၊အစရှိသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

ထိုအခါ၌၊ ထိုဆေတ္တပါဏိကိုမင်းသည်။ အချင်းဆေတ္တပါဏိ၊ အဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ ချစ်ခြင်း မရှိသနည်းဟုမေး၏။ ထို ဆေတ္တပါဏိသည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။

ကိတဝါသောနာမာဟံရာဇ ပုတ္တော ပစ္စေကဗောဓိသ မေ။
ပတ္တံဘိန္ဒိတွာ ဝဇ္ဈိတော၊နိဿေ ပေါတ သကာရဏာ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ရှေး၌။ ဗာရာဏသီယေဝ၊ဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင်။ ကိတဝါသောနာမ၊ ကိတဝါသအမည်ရှိသော။ရာဇာ၊မင်းဖြစ်ဘူး၏။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ပုတ္တော၊သားသည်။ ပစ္စေကဗောဓိသ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏။ ပတ္တံ၊ သပိတ်တော်ကို။ဘိန္ဒိတွာဝ၊ခွဲ၍သာလျှင်။ ဝဇ္ဈိတော ငရဲ၌တည်၏။ တသ၊ ထိုသား၏၊ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်၊ နိဿေ ပေါ၊ချစ်ခြင်းမရှိ။

မင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ သားကိုစွဲ၍ ဖြင်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည် နှိပ်စက် အပ်သည်ဖြစ်၍ ငါ့အား ဤစိုးရိမ်ခြင်းသည် ချစ်သောသူကြောင့်ဖြစ်၏၊ ချစ်ခြင်းသည်အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့ စိုးရိမ်ခြင်းသည်မဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ယခုအခါ၌ဤကာလမှစ၍ သဝိညာဏကဝ္ထုရင်း အဝိညာဏကဝ္ထုရင်း တစုံတခုသောဝတ္ထု၌ ချစ်ခြင်းမည်သည်ကား ငါ့အားမဖြစ်စေသတည်းဟုမိန့်ခြာန်၏။ ထိုအခါမှစ၍၊ ချစ်ခြင်းမည်သည်ကားမရှိ။ ထိုအကြောင်းကိုရည်၍၊ ကိတဝါသော နာမာဟံ၊အစရှိသောဂါထာကိုရွတ်၏။

ထိုအခါ၌ မင်းသည် ဆေတ္တပါဏိကို။ အချင်း ဆေတ္တပါဏိ၊ အဘယ်အာရုံကို မြင်၍ အမျက် ထွက်ခြင်း မရှိသနည်းဟု မေး၏။ ထို ဆေတ္တပါဏိသည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။

အရကောဟုတွာ မေတ္တစိတ္တံ၊ သတ္တဝဿာနိ ဘာဝယိံ။
သတ္တကပ္ပေဗြဟ္မလောကေ။တသ္မာအကောဓနောအဟံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်၊ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။အာရကော၊ အာရကအမည်ရှိသောရသေ့သည်။ ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။ သတ္တဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။မေတ္တစိတ္တံ၊မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ကို။ဘာဝယိံ၊ပွါးစေဘူး၏။ ဘာဝေတွာ၊ပွါးစေသောကြောင့်။သတ္တကပ္ပေ၊ခုနစ်ပါးကုန်သောသံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋကပ်တို့ပတ်လုံး။ ဗြဟ္မလောကေ၊ဗြဟ္မာ့ပြည်၌။ ဝသိံ၊နေခဲ့ဘူး၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အဂေါ၊ဓနော၊အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိ။

ဤသို့ဆေတ္တပါလိသည် မိမိ၏လေးပါးကုန်သော အင်္ဂါတို့ကို ဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် မင်းသည်ပရိသတ်အားမျက်စိမှိတ်ခြင်း လည်ညိတ်ခြင်းအမှတ်ကိုပေး၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် အမတ်ပုဏ္ဏားသူကြွယ်အစရှိကုန်သောသူတို့သည်ထကုန်၍။ ဟာယ်တံမိုးစားတတ်သော ခိုးသူပျက်၊ သင်သည် တံမိုးကိုမရ၍ ပညာရှိကိုစွပ်စွဲ၍ သေစေလို၏ဟုကာလကစစ်သူကြီးကို လက်ခြေတို့၌ ကိုင်ကုန်၍ မင်းအိမ်မှ ချကုန်၍ ကိုင်မိတိုင်းကိုင်မိတိုင်းသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော ကျောက်ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့်ဦးခေါင်းကိုခွဲကုန်၍အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၍ ခြေတို့၌ကိုင်ကုန်၍ငင်ကုန်လျက် တံမြက်ချေးအမှိုက်စရာအရပ်၌ စွန့်ကုန်၏။ထိုအခါမှစ၍မင်းသည်တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကိုပြုလျက်ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊ကာလကစစ်သူကြီးဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊သာရိပုတ္တရာသည်။ထိုအခါ၊ဆေတ္တပါဏိအမည်ရှိသောဆေတ္တာသည်ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ အနုရုဒ္ဓါသည်။ ထိုအခါ၊ သိကြားမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊ဓမ္မဓဇဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဓမ္မဓဇဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ်၏သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇာသည် အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ရဟန်းရှင်လူပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွါးချမ်းသာအကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော် မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇာ မယ်

တော် အရှင်မိဘုရားမြတ်သည့် ဆောက်လုပ် အပ်သော မင်္ဂလာဘုံ ကျော်ကျောင်းတော်နေ (ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည်မြန်မာပြန်ဆို အပ်သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌။ ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိရဏတ္ထမ္ဘကဝဂ်သည် ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏အစဉ်၊ အနက်၏အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏၊

၁။ ကာသာဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။အနိက္ကာသဝေါကာသာဝံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာသာဝဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ဝတ္ထုသည်ကားရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ တပါးသောအခါ၌ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သောအရှင်သာရိပုတ္တရာသည်ငါးရာကုန်သောရ ဟန်းအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌နေ၏။ ဒေဝဒတ် သည်လည်းမိမိအားလျော်သော သီလမရှိသောပရိသတ်ဖြင့်ခြံရံလျက် ဂယာသီသ၌နေ၏။ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေကုန်သောသူတို့သည် ဆန္ဒကိုတပေါင်းတည်းပြုကုန်၍ အလှူကိုစီရင်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌၊ တ ယောက်သောကုန်ပြုအံ့သော၌ လာသော ကုန်သည်သည် ဤပုဆိုး ကိုစွန့်ကုန်၍ ငါ့ကိုလည်းကုသိုလ်၏အလိုရှိသည်ကိုပြုပါကုန်လော့ဟု များစွာအဘိုးထိုက်သော မွေးကြိုင်သော သက်နှင်းလျှော်ပုဆိုးကိုပေး၏၊ ပြည်သူတို့သည်အလှူကြီးကိုဖြစ်စေကုန်၏။ အလုံးစုံသောအလှူဝတ္ထု သည်ဆန္ဒတူသောအားဖြင့် ရရှိအပ်ကုန်သော အသပြာတို့ဖြင့် သာ သျှင်ပြီး၏။ထိုမွေးသောအနံ့ရှိသောပုဆိုးသည် လွန်ကဲသည်ဖြစ်၏။ လူ များသည် စည်းဝေကုန်၍ မွေးကြိုင်သော ပုဆိုးသည်လွန်ကဲ၏။ အ ဘယ်အရှင်အားလှူရကုန်အံ့နည်း။ သာရိပုတ္တရာမထေရ်အားတည်းလှူ ရကုန်အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကား အရှင်ဒေဝဒတ်အားတည်း လှူရ ကုန်အံ့လောဟုစည်းဝေးတိုင်ပင်ကြကုန်၏။ ထိုအစည်းအဝေး၌ အချို့ ကုန်သော သူတို့သည် သာရိပုတ္တရာမထေရ်အားလှူကုန်အံ့ဟုဆိုကုန် ၏။တပါးကုန်သောသူတို့သည်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်နှာရက်သုံး

ရက်နေ၍အလိုအလျောက် သွားလိမ့်သတည်း။ အရှင်ဒေဝဒတ်သည်
တမူကားအမြဲငါတို့၏မြို့ကိုသာလျှင်အမှီပြု၍နေလတ္တံ့သတည်း။ သေ
မှုရှင်မှုတို့၌ ဤအရှင်ဒေဝဒတ်သည်သာလျှင် ငါတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်
လတ္တံ့။ဒေဝဒတ်အားလှူကုန်အံ့ဟုဆိုကြကုန်၏။အကြွမ်များစွာဆိုကုန်
သော်လည်းအရှင်ဒေဝဒတ်အားလှူကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်သောသူတို့သည်
သာလျှင်များကုန်၏။ ထိုအခါ၌ထိုမွှေးကြိုင်သောပုဆိုးကောင်းကို ဒေ
ဝဒတ်အားလှူကုန်၏။ ထိုပုဆိုးကိုဖြတ်၍ စနစ်ကိုချုပ်စေ၍ရွှေပြားအ
ဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်ကိုပြု၍ရုံ၏။ ထိုကာလ၌ သုံးကျိပ်အ
တိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်မှထွက်ကုန်၍သာ
ဝတ္ထိပြည်သို့လာသတ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်၍ပြုအပ်သော
ပျူငှါလောကဝတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကိုကြားကုန်၍။ အ
ရှင်ဘုရား၊ ဤသို့ဒေဝဒတ်သည်မိမိအားမလျောက်ပတ်သောရဟန္တာ
တို့၏တံခွန်သဘွယ်ဖြစ်သော သင်္ကန်းကိုရုံ၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင်မိမိအားမ
လျောက်ပတ်သောရဟန္တာတို့၏ တံခွန်သဘွယ်ဖြစ်သောသင်္ကန်းကို
ဝတ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဝတ်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်
တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်
မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရား လောင်းသည် ဟိမ
ဝန္တာအရပ်ဝယ် ဆင်မျိုး၌ဖြစ်၍ တောနက်ရာ၌နေ၏။ ထိုအခါ၌၊တ
ယောက်သောဗာရာဏသီပြည်၌နေသောဆင်းရဲသောလူသည် 'ဆင်
စွယ်လုပ်ကုန်သောသူတို့၏လမ်းခရီး၌ ဆင်စွယ်တို့ကိုဆင်စွယ်လက်
ကောက်အစရှိသည်တို့ကိုလုပ်ကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍။ အရှင်တို့၊ ဆင်
စွယ်တို့ကိုရကုန်သော် ယူကြကုန်လတ္တံ့လောဟုမေး၏။ ထိုဆင်စွယ်
သမားတို့သည်ယူကြကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ထိုဆင်းရဲသောယောကျ်ား
သည်ကောင်းပြီဟု လက်နက်ကိုယူ၍ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို
ဝတ်လျက်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအသွင်ကိုယူ၍ဦးခေါင်းကိုခြုံ၍ဆင်တို့၏ခရီး၌
ရပ်၍လက်နက်ဖြင့်ဆင်ကိုသတ်၍အစွယ်တို့ကိုယူ၍ဗာရာဏသီပြည်
၌ရောင်းလျက်အသက်မွေးခြင်းကိုပြု၏။ထိုယောကျ်ားသည်နောက်အ
ဘို့၌ဘုရားလောင်း၏အခြံအရံဖြစ်ကုန်သောဆင်တို့တွင်အလုံးစုံသော

ဆင်တို့၏နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဆင်ကိုသတ်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏။ ဆင်တို့သည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း လျော့ကုန်သည်ရှိသော်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လျှင် ဆင်တို့သည် လျော့ကုန် ဘိသနည်းဟု ဘုရားလောင်းအားကြားလျှောက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် စုံစမ်းသည်ရှိသော်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အသွင်ကိုယူ၍ ဆင်တို့၏ သွားရာ လမ်းနား၌ ယောကျ်ားတယောက်သည်ရှိ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် သတ်လေသလော။ထိုယောကျ်ားကိုစုံစမ်းအံ့ဟုတနေ့သ၌ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော ဆင်တို့ကိုရှေ့ထား၍ မိမိသည်နောက်မှလိုက်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍လက်နက်ကိုကိုင်၍ပြေးလာ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပြန်လည်တည့်၍ ကြည့်လျက်ထိုယောကျ်ားကို မြေ၌ရိုက်ပုတ်၍ သတ်အံ့ဟုနှာမောင်းကိုဆန့်၍ထိုယောကျ်ားသည် ၀တ်အပ်ကုန်သော သင်္ကန်းတို့ကိုမြင်၍ဤရဟန္တာတို့၏တံခွန်ဖြစ်သော သင်္ကန်းတော်ကိုငါသည် အလေးအမြတ်ပြုအံ့သောငှါသင့်၏ ဟုနှာမောင်းကို တဘန်သိမ်းဆည်းပြန်၍။ အို ယောကျ်ား၊ ဤရဟန္တာတို့၏ တံခွန် ဖြစ်သောသင်္ကန်းတော်သည် သင့်အားမလျောက်ပတ်သည် မဟုတ် တုံလော။ အဘယ်ကြောင့်ထိုသင်္ကန်းကိုနင်၀တ်ဘိသနည်းဟုဆိုလို၍။

အနိက္ကာသာ၀ေါကာသာ၀ံ၊ယောဝတ္ထံပရိဒဟိဿတိ။
အပေတောဒမ္မသစ္စေန၊နသောကာသာ၀မရဟတိ။ ။
ယောစ၀န္တကသာ၀ဿ၊သီလေသုသုသမာဟိတော။
ဥပေတောဒမ္မသစ္စေန၊သဝေကာသာ၀မရဟတိ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

အမ္ဘောပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ အနိက္ကာသာ၀ေါ၊ မနှင်ထုတ်အပ်သောတထောင်ငါးရာကိလေသာရှိထသော၊ ဒမ္မသစ္စေန၊ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဒမ္မနိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သော ပရမတ္ထသစ္စာမှ။ တနည်းကား။ ဒမ္မသစ္စေန၊ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်းဟုဆိုအပ်သောဒမ္မလေးပါးအပြားရှိသောသစ္စာမှ။ အပေတော၊ ကင်းသော။ ယောပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာ၀ံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော။ ၀တ္ထံ၊သင်္ကန်းတော်ကို။ ပရိဒဟိဿတိ၊၀တ်ရုံဘိ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာ၀ံ၊သင်္ကန်းကို။နအရဟတိ၊မ၀တ်ရုံထိုက်။ ။ယော၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ၀န္တကသာ၀ဿ၊ အန်အပ်ပြီးသော တထောင်ငါးရာကိ

လေသာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၏။သိလေသုမက်ဖိုလ်သီလတို့၌။ သုသမာဟိတော၊ ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ တည်၍။ ဒမ္မသစ္စေန၊ ဣန္ဒြေကိုဆုံးမခြင်းဟုဆိုအပ်သောဒမ္မနိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သော ပရမတ္ထသစ္စာနှင့်လည်း။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေ၊စင်စစ်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းတော်ကို။ အရဟတိ၊ ဝတ်ရုံထိုက်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ထိုယောက်ျားအားဤအကြောင်းကိုဆို၍ ဤနေ့မှစ၍ ဤအရပ်သို့မလာလင့်။ အကယ်၍လာအံ့သင်၏ အသက်သည်မရှိရလတ္တံ့ဟုခြိမ်းချောက်၍ပြေးစေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခု အခါ၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ထို အခါ၊ ဆင်သတ်သော ယောက်ျားဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ဆင်အပေါင်းတို့၏အကြီးဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောကာသာဝဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ စူဠနန္ဒိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ ဒေဝဒတ်သည်ကြမ်းတမ်း၏။ ရှန့်ရင်း၏။ နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၌လေးသမားတို့ကိုလုံ့လပြုစေ၏။ ကျောက်ဖျာကိုလှိမ့်၏။နာဠာဂိရိဆင်ကိုလွှတ်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား၌ထိုဒေဝဒတ်၏အနည်းငယ်သောသည်းခံခြင်းမေတ္တာသနားခြင်းသည်လည်း မရှိ။ဤသို့စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊ဒေဝဒတ်

သည့်ယခုအခါ၌သာလျှင်ကြမ်းတမ်းသည်၊ ရုန့်ရင်းသည်၊ သနားခြင်းမရှိသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဒေဝဒတ်သည်ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသည်သနားခြင်းမရှိသည်ဖြစ်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ဟိမဝန္တာအရပ်၌မဟာနန္ဒိယအမည်ရှိသောမျောက်ဖြစ်၏။ ညီငယ်ဖြစ်သောမျောက်သည်ကားရုက္ခနန္ဒိယမည်၏။ ထိုညီနောင် မျောက်နှစ်ခုတို့သည်လည်း ရှစ်သောင်းသောမျောက်အခြံအရံရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ အမိမျက်မမြင်ကိုမွေးမြူကုန်လျက်နေကုန်၏။ ထိုရုက္ခနန္ဒိယမဟာနန္ဒိယတို့သည် အမိကိုနေရာချုံ၌ ထားခဲ့ကုန်၍ တောသို့ ဝင်ကုန်၍ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သောသစ်သီးတို့ကိုအမိသို့ပို့စေကုန်၏။ဆောင်ကုန်သောမျောက် တို့သည် ထိုအမိအား မပေးကုန်။ ထိုမျက် မမြင် ဖြစ်သောမျောက်မသည်ငတ်မွတ်ခြင်းနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍အရိုးအရေမျှသာကြွင်းသည်ဖြစ်၏။ထိုအခါ၌၊ထိုအမိကိုဘုရားလောင်းသည်။မိခင်၊သင်တို့ကိုချိုမြိန်မြတ်ကုန်သောသစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုငါတို့ပို့လာစေကုန်၏။ သင်တို့သည်အဘယ်ကြောင့် ညှိုးနွမ်းရဘိသနည်းဟုဆို၏။ ချစ်သား၊ ငါသည်မရဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ကြံ၏။အဘယ်သို့ ကြံသနည်း ဟူမူကား။ ငါသည်မျောက် အပေါင်းကို ရွက်ဆောင်သည်ရှိသော်ငါ၏အမိသည် ပျက်စီးလတ္တံ့။ မျောက်အပေါင်းကိုစွန့်၍ အမိကိုသာလျှင် လုပ်ကျွေး အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည်ရုက္ခနန္ဒိယကိုခေါ်၍။ညီထွေး၊သင်သည်မျောက် အပေါင်းကိုဆောင်လော့။ ငါသည်အမိကို လုပ်ကျွေးအံ့ဟုဆို၏။ ထိုရုက္ခနန္ဒိယသည်လည်းထိုဘုရားလောင်းကို။ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်အား ၊မျောက်အပေါင်းကိုဆောင်ခြင်းဖြင့်အမှုသည်မရှိ။ကျွန်ုပ်သည်လည်းအမိကိုသာလျှင်လုပ်ကျွေးအံ့ဟုဆို၏။ ဤသို့ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ညီနောင်တို့သည်လည်း တူသောဆန္ဒရှိကုန်ရကား။ မျောက်အပေါင်းကိုစွန့်ခဲ့ပြီးလျှင်အမိကိုဆောင်ယူကုန်လျက်ဟိမဝန္တာမှသက်ကုန်၍ အရပ်စွန်ဖြစ်သောပညောင်ပင်၌နေကုန်၍အမိကိုလုပ်ကျွေးကုန်၏။ ထိုအခါ၊ဗာရာ

ဏသိပြည်၌နေသောတယောက်သောပုဏ္ဏားလုလင်သည်တက္ကသိုလ်ပြည့်၌ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သောဆရာ၏အထံ၌ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့ကိုသင်၍၊ပြီးလျှင်သွားအံ့ဟူ၍ဆရာကိုပန်၏။ ဆရာသည်အင်္ဂဝိဇ္ဇာ၏အာနုဘော်အားဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားလုလင်၏ ကြမ်းတမ်းသည်၏အဖြစ်၊ ရုန့်ရင်းသည်၏အဖြစ်၊နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။လုလင်၊သင်သည်ကြမ်းတမ်း၏။ ရုန့်ရင်း၏။ နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်၏။ ဤသဘောရှိသောသူသည်ကား အခါခပ်သိမ်းတန်မျှ အတူသာလျှင် မပြည့်စုံတဘ်။ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ကြီးစွာသောဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့။သင်သည်ကြမ်းတမ်းသည်မဖြစ်စေသင့်။ နောင်တပူပန်ခြင်းကိုပြုတတ်သောအမှုကိုမပြုလေလင့်ဟုဆုံးမ၍လွှတ်လိုက်၏။ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည်ဆရာကိုရှိခိုး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုယူ၍ တပါးကုန်သောအတတ်တို့ဖြင့်အသက်မွေးခြင်းကိုပြုအံ့သော၄ါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ လေးအတတ်ကိုမှီ၍ အသက်မွေးအံ့ဟုမှုဆိုးတို့၏အမှုကိုပြု၍ အသက်မွေးခြင်းကိုပြုအံ့ဟု ဗာရာဏသီပြည်မှထွက်၍ အရပ်စွန်ဖြစ်သော့ရွာငယ်၌နေလျက် လေးတောင့်လွယ်လျက် တောသို့ဝင်၍ အထူးထူးသောသားတို့ကိုသတ်၍အသားကိုရောင်းသဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည်တနေ့သ၌ တောဝယ်တစုံတခုကိုမရ၍လာလတ်သည်ရှိသော်၊ အစွန်၌တည်သောပဒေါင်ပင်ကိုမြင်၍ ဤပဒေါင်ပင်၌တစုံတခုရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့လည်းမသိဟုပဒေါင်ပင်သို့ရှေးရှုသွား၏။ ထိုခဏ၌၊ နှစ်ခုကုန်သောမျောက်ညီနောင်တို့သည်လည်း အမိကိုသစ်သီး စားစေကုန်၍ ရှေ့မှထားကုန်၍ သစ်ခွကြား၌နေကုန်လျက် လာလတ်သော မုဆိုးကိုမြင်ကုန်၍အမိကို အသို့ပြုလတ္တံ့နည်းဟုသစ်ခက်ကြား၌ ပုန်းအောင်းကြကုန်၏။ ထိုနိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်သော ယောကျ်ား သည်လည်း ပဒေါင်ပင်ရင်းသို့လာလတ်၍ထိုမျောက်ညီနောင်တို့၏အိုသည်ဖြစ်၍ အားနည်းသောကန်းသောထိုအမိမျောက်မကိုမြင်၍။ ငါ့အားလက်အချည်းစည်းသွားသဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဤမျောက်မကိုပစ်၍ယူ၍ သွားအံ့ဟုထိုကြမ်းကြုတ်သော ယောကျ်ားသည် ထိုမျောက်မအား ပစ်အံ့သော၄ါ လေးကိုကိုင်၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်းသည်၊ ညီထွေးစူဠနန္ဒိယ၊ဤယောကျ်ားသည်ငါ၏အမိကိုပစ်

ထို၏။ငါသည်ဇီဝိတဒါနကိုလှူအံ့။သင်သည်ငါလွန်သဖြင့်အမိကိုလုပ်ကျွေးရစ်လော့ဟုဆို၍သစ်ခက်ကြားမှထွက်၍။ အိုယောကျ်ား၊ သင်သည်ငါ၏အမိကိုမပစ်ပါလင့်။ ဤမျောက်မသည် ကန်းလည်းကန်း၏။ အိုလည်းအို၏။အားလည်းနည်း၏။ငါသည်ထိုမျောက်မအိုအားဇီဝိတဒါနကိုပေးအံ့။ သင်သည် ထိုမျောက်မအိုကို မသတ်မူ၍ ငါ့ကိုသတ်လော့ဟုထိုယောကျ်ားအားဝန်ခံခြင်းကိုယူ၍ မြား၏အနီးဖြစ်သောအရပ်၌နေ၏။သနားခြင်းမရှိသောထိုယောကျ်ားသည်ဘုရားလောင်းကိုပစ်၍ကျစေ၍ထိုဘုရားလောင်း၏အမိကိုလည်း ပစ်အံ့သောငှါတာဘန်လေးကို တင်ပြန်၏။ ရှုဋ္ဌနန္ဒိယသည် ထိုအခြင်း အရာကို မြင်၍ ဤယောကျ်ားသည်ငါ၏အမိကိုပစ်လို၏။ တနေ့မှုလည်းငါ၏အမိသည်အသက်ရှင်လတ်သော်အသက်ကို ရသောမည်သည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ထိုအမိအား ဇီဝိတ ဒါနကို လှူအံ့ဟု သစ်ခက် ကြားမှ ထွက်၍။ အိုယောကျ်ား၊သင်သည်ငါ၏အမိကိုမပစ်ပါလင့်။ ငါသည်ထိုအမိအားဇီဝိတဒါနကိုလှူအံ့။သင်သည်ငါ့ကိုပစ်၍ငါတို့ညီနှစ်ခုတို့ကိုယူ၍နောင်ငါတို့၏အမိအားဇီဝိတဒါနကို ပေးလော့ဟုထိုယောကျ်ားအား ဝန်ခံခြင်းကိုယူ၍မြား၏အနီးဖြစ်သော အရပ်၌နေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည်ထိုရှုဋ္ဌနန္ဒိယကိုလည်းပစ်၍ကျစေပြီးလျှင်၊ ဤမျောက်မအိုသည် အိမ်၌သူငယ်တို့ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုမျောက်ညီနောင်တို့၏အမိကိုလည်း ပစ်၍ကျစေ၍ မျောက်သုံးခုတို့ကိုလည်း ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်း၍ အိမ်သို့ရှေးရှုသွား၏။ ထိုအခါ၊ ထိုယုတ်မာသော ယောကျ်ား၏အိမ်ကို မိုးကြိုးသည့်ကျ၍မယားကိုငင်း၊သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကိုငင်း၊ အိမ်နှင့်သာလျှင်တကွလောင်၏။ခေါင်အုပ်ဝါး၏ဘွဲ့ရာတိုင်မျှသည်ကြွင်း၏။ ထိုအခါ၊ ထိုယောကျ်ားအားရွာတံခါး၌လျှင် တယောက်သောယောကျ်ားသည်မြင်၍ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။ ထိုယောကျ်ားသည် သားယုတ်မာသောယောကျ်ား၏ဦးခေါင်း၌ခေါင်တိုင်တို့သည်လည်း၍ဦးခေါင်းကိုခွဲ၏။မြေသည်ဟင်းလင်းသောအခြင်းအရာကိုပေး၏။အဝီစိမှမီးလျှံသည်တက်၏။ထိုယောကျ်ားသည်မြေမျိုလတ်သည်ရှိသော်။ ဆရာ၏အဆုံးအမကိုအောက်မေ့၍စင်စစ်ဤအကြောင်းကိုမြင်၍ရှေးဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏားသည်ငါ့အားအဆုံးအမကိုပေး၏ဟုငိုကြွေးလိုရကား။

ဣဒံတဒါစရိယဝစော၊ပေါရာဏာစရိယောဗြဝိ။
မာသုတွံအကရိပါပံ၊ယံတံပစ္ဆာကတန္တပေ။ ။
ယာနိကရောတိပုရိသော၊တာနိအတ္တနိပဿတိ။
ကလျာဏကာရီကလျာဏံ၊ပါပကာရီစပါပကံ။
ယာဒိသံဝပ္ပတေဗီဇံ၊တာဒိသံဟရတေဖလံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာနှစ်ချတ်တို့၏အပေါင်းကိုဆို၏။

မာဏဝ၊လုလင်။တွံ၊သည်။ ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။ မာအကရိ။ မပြု လေလင့်။ ကတံ၊ပြုအပ်သောမကောင်းမှုသည်။ တံ၊သင့်ကိုသာလျှင်။ တပေ၊လောင်ရာ၏။ ဣတိ၊ဤသို့။ ယံဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။ ပေါရာ ဏာစရိယော၊ရှေးဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏားသည်။အဗြဝိ၊ဆိုဘူးပေ၏။ဣ ဒံဝစနံ၊ဤစကားသည်။အာစရိယဝစော၊ဆရာ၏စကားတည်း။ ။ပုရိ သော၊ယောကျ်ားသည်။ ယာနိ၊ အကြင်အမှုတို့ကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ တေသံ၊ထိုအမှုတို့၏။ဝိပါကံ၊အကျိုးကို။ ပဋိလာဘန္တော၊ရလတ်သည် ရှိသော်။တာနိ၊ထိုအကျိုးတို့ကို။အတ္တနိ၊မိမိ၌။ပဿတိ၊မြင်ရ၏။ လော ကေ၊လောက၌။ယာဒိသံ၊အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ဗီဇံ၊မျိုးစေ့ကို။ ဝပ္ပတေ၊စိုက်ပျိုးအပ်၏။ တာဒိသံ၊ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဖလံ၊အသီးကို။ ဟရတေယထာ၊ဆောင်သကဲ့သို့။ဧဝံတထာ၊ထိုအတူ။ကလျာဏကာ ရီ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ ကလျာဏံ၊ ကောင်း ကျိုးကို။ အနုဘောတိ၊ခံရ၏။ ပါပကာရီစ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိ သောသူသည်လည်း။ပါပကံ၊မကောင်းကျိုးကို။အနုဘောတိ၊ခံရ၏။

ထိုယောကျ်ားသည်ငိုကြွေးလျက်လျှင် မြေသို့ဝင်ရလေ၍။ အဝီစိ ငရဲကြီး၌ဖြစ်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ ၌သာလျှင်ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသည်သနားခြင်းမရှိသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း။ကြမ်းတမ်းသည်သာလျှင်တည်း။ ရုန့်ရင်းသည်သာလျှင် တည်း။ သနားခြင်းမရှိသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ဤဓမ္မဒေ သနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထို အခါ၊ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသောယောကျ်ားဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊သာရိ ပုတ္တရာသည်။ထိုအခါ၊ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သောဆရာဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခု အခါ၊အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊ဗုဋ္ဌနန္ဒိယဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ မဟာပ

ဇာပတိဂေါဘမိသည်။ ထိုအခါ၊အမိဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သျှင်။ ထိုအခါ၊ မဟာနန္ဒိယဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောစူဠနန္ဒိယဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ ပုဍ္ဍဘတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော သောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နမေနမန္တသာဘဇောဘဇန္တံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ပုဍ္ဍ ဘတ္တ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ တယောက်သော သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော တယောက်သော သူကြွယ်သည် ဇနပုဒ်နေ ဖြစ်သော တယောက်သောသူကြွယ်နှင့်တကွကုန်သိုးမြီပေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုသာဝတ္ထိမြို့နေသူကြွယ်သည်မိမိ၏မယားကိုခေါ်၍ ထိုမြို့ဆောင်သောသူ၏အထံသို့သွား၏။ မြီကိုဆောင်သော သူသည်ပေးအံ့သော၌ါ မတတ်နိုင်သေးဟူ၍တစုံတခုကိုမပေး။ မြို့ရှင်သည်အမျက်ထွက်၍ထမင်းကိုမစားမူ၍ထွက်၏။ထိုအခါ၊ခရီးအကြား၌အလွန်ဆာမွတ်သောကိုယ်ရှိသော ထိုယောက်ျားကိုမြင်ကုန်၍ ခရီးသွားကုန်သော ယောက်ျားတို့သည် မယားအားလည်းပေး၍ စားလော့ဟု ထမင်းထုပ်ကိုပေးကုန်၏။ ထိုယောက်ျားသည်ထိုထမင်းထုပ်ကိုယူ၍ ထိုမယားအားမပေးလိုသည်ဖြစ်၍။ နှမ၊ဤအရပ်သည်ကားခိုးသူတို့၏တည်ရာအရပ်တည်း။ သင်သည်ရှေ့မှသွားလော့ဟု လွှတ်လိုက်၍ အလုံးစုံသောထမင်းကိုစား၍အချည်းနှီးသော ထမင်းထုပ်ကိုပြ၍။ နှမ၊ မကောင်းသောအချည်းနှီးသောထမင်းကိုသာလျှင် ပေးကြကုန်၏ ဟုဆို၏၊ ထိုမိန်းမသည် တယောက်တည်းသာလျှင်ဖြစ်သောထိုယောက်ျားသည် စားအပ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ နှလုံး မသာယာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ဘွားခင်ပွန်း တို့သည့်လည်း ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏နောက်အဘို့ဖြစ်သော ကျောင်းကို သွားကြလေကုန်သည်ရှိသော်။ရေကိုသောက်ကုန်အံ့ဟူ၍ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်းထိုဘွားခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့၏လျှင်လာခြင်း

ကိုသိတော်မူလျက်၊ သမင်ကိုဘမ်းလို၍စောင့်သောမုဆိုးကဲ့သို့ ဂန္ဓကုဋိ အရိပ်၌နေတော်မူ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သို့ခင်ပွန်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်ကုန်လျှင်ကပ်ကုန်၍ ရှိခိုးကုန်လျက်နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါယကာဒါယိကာမတို့နှင့်တကွ စကားစေ့စပ်ခြင်းကိုပြု၍၊ဒါယိကာမ၊သင်၏ဤလင်သည်သင်၏အစီးအပွါးကို အလိုရှိသလော မရှိသလောဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုယောကျ်ားအား အလွန်ချစ်၏၊ ဤ ယောကျ်ားသည်ကားအကျွန်ုပ်အားချစ်ခြင်းမရှိ။ တပါးသောနေ့တို့ကိုလည်း ထားဘိဦး။ ယနေ့ဤယောကျ်ားသည် ခရီးအကြား၌ ထမင်းထုပ်ကိုရ၍ အကျွန်ုပ်အားမပေးမူ၍ မိမိချည်းသာလျှင် စား၏ဟု လျှောက်၏။ ဒါယိကာမ သင်သည် အခါခပ်သိမ်းလည်းထိုယောကျ်ား၏အစီးအပွါးကို အလိုရှိ၏။အလွန်ချစ်၏။ ဤယောကျ်ားသည်ကားသင်အားချစ်ခြင်းမရှိသည်သာတည်း။ အကြင်အခါ၌ကား ပညာရှိတို့ကိုမှီ၍သင်၏ကျေးဇူးတို့ကိုသိ၏၊ ထိုအခါ၌၊သင်အားအလုံးစုံသောစည်းစိမ်ချမ်းသာအစိုးရသည့်၏အဖြစ်ကိုဆောက်နှင်းဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ထိုဒါယိကာမသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယိကာမ၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် အမတ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏အကျိုးအကြောင်းကိုဆုံးမတတ်သော အမတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌၊ မင်းသည်ဤငါ၏သားတော်သည်ငါ့အားပြစ်မှားငြားအံ့လည်းမသိဟု သားကို ရွံ့ရှာနိုး၍ နှင်ထုတ်လိုက်၏။ထိုမင်းသားသည်မိမိ၏မယားကိုယူ၍မြို့မှထွက်၍တခုသောလယ်လုပ်၍ အသက်မွေးကုန်သော သူတို့၏ရွာ၌နေ၏။ ထိုမင်းသားသည်နောက်အဘို့၌အဘသေသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ အနွယ်တို့၏ဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကိုယူအံ့ဟု၍။ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လာ၏။ ထိုအခါ၊ ခရီးအကြား၌မယားအားလည်းပေး၍စားလေလော့ဟုဆို၍၊ ပေးအပ်သောထမင်းထုပ်ကိုရ၍ ထိုမယားအားမပေးမူ၍ မိမိချည်းသာလျှင်စား၏။ ထိုမိန်းမသည် ဤယောကျ်ားသည် ကြမ်းထမ်းရုန့်ရင်းစွတကားဟုနှလုံးမသာသောအဖြစ်သို့ရောက်၏။ ထိုမင်းသားသည်ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ထိုမယားကို မိဘုရားကြီး

အရာ၌ထား၍ ထိုမိန်းမအား ဤမျှသည်ပင်လျှင် သင့်ပြီဟုတပါးသောလာဘသက္ကာရကိုဇင်း၊ မြတ်နိုးတနာကိုဇင်းမပြု။ အဘယ်သို့ မျှရသနည်းဟူ၍မျှလည်းမမေး။ဘုရားလောင်းသည်ကြံ၏၊ အဘယ်သို့ကြံသနည်းဟူမူကား၊ ဤမိဘုရားသည်မင်းအားကျေးဇူးများ၏။ အလွန်ချစ်၏။မင်းသည်တမူကားထိုမိဘုရားကိုအနည်းငယ်မျှလည်း မအောက်မေ့။ ငါသည်ထိုမိဘုရားအားလာဘသက္ကာရကိုဇင်း၊မြတ်နိုးတနာကိုဇင်းပြုစေအံ့ဟုကြံ၏။ကြံပြီး၍ဘုရားလောင်းသည်ထိုမိဘုရားသို့ကပ်၍ခစားခြင်းကိုပြု၍မိဘုရားသည်၊ အမောင်၊ အသို့နည်း ဟုမေးသည်ရှိသော်စကားကိုဖြစ်စိမ့်သော၄ါ၊ ရှင်မိဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်အရှင်တို့ကိုခစားပါကုန်၏၊ သက်ကြီးမိဘတို့အား အဝတ်ထည်ပိုင်း ကိုမျှဇင်း၊ထမင်းဆုပ်ကိုမျှဇင်း ပေးအံ့သော၄ါ မသင့်ပါလောဟုဆို၏၊ ဘခင်၊ ကျွန်ုပ်သည်မိမိ၏အကျိုး၄ါတစုံတခုကိုမျှမရပါ။ သင်တို့အားအဘယ်ကို ပေးပါရအံ့နည်း။ ရသောကာလ၌ ပေးအံ့သည် မဟုတ်တုံလော။ယခုတမူကားမင်းသည်ငါ့အားတစုံတခုကိုမျှမပေး။ တပါးကိုပေးခြင်းကိုထားဘိဦး။ မင်းအဖြစ်ကိုယူအံ့သော၄ါ လာလတ်သည်ရှိသော်ခရီးအကြား၌ ထမင်းထုပ်ကိုရ၍ ထမင်းကိုမျှလည်း ငါ့အားမပေးမူ၍မိမိချည်းသာလျှင်စား၏ဟုဆို၏။ အမိ၊အသို့နည်း မင်း၏အထံ၌ ဤသို့ဆိုအံ့သော၄ါ မစွမ်းနိုင်လောဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ အမောင်၊ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့ဟုဆို၏။ အမိ၊ထိုသို့တပြီးကားယနေ့ပင်လျှ ကျွန်ုပ်မင်း၏အထံ၌တည်စဉ်ကာလ၌ကျွန်ုပ်မေးလတ်သည်ရှိသော် ဤသို့ဆိုကုန်လော့၊ ယနေ့ပင်လျှင် သင်တို့၏ ကျေးဇူးကို သိစေအံ့ဟုဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးဦးစွာသွား၍ မင်း၏အထံ၌နေ၏။ ထိုမိဘုရားသည်မင်း၏အနီး၌နေလာ၏၊ ထိုအခါ၌၊ထိုမိဘုရားကိုဘုရားလောင်းသည်။ အမိ၊ အရှင်တို့သည်။ အလွန်လျှင်ရက်ရောကုန်၏။ အဘတို့အား အဝတ်ပိုင်းကိုမျှဇင်း၊ထမင်းကိုမျှဇင်းပေးအံ့သော၄ါသင့်သည်မဟုတ်တုံလောဟုဆို၏၊ အမောင်၊ ကျွန်ုပ်သည်ပင်လျှင်မင်း၏အထံမှတစုံတခုကိုမရပါ။ သင်တို့အား အဘယ်ကို ပေးပါရ အံ့နည်းဟု ဆိုသည် ရှိသော်။ အရှင်သည်မိဘုရားမြတ် အရာကိုရသည် မဟုတ်တုံလောဟုဆို၏။ အမောင်၊ တစုံတခုသော ပူဇော်သက္ကာရကိုရခြင်းသည် မရှိသော် မိဘုရားမြတ်အရာသည် အဘယ်ပြုလတ္တံ့နည်းဟုဆို၍။ ယခု

အခါ၌သင်တို့၏မင်းသည်ငါ့အားအဘယ်ကိုပေးလတ္တံ့နည်း။ထိုမင်းသည်ခရီးအကြား၌ထမင်းထုပ်ကိုရ၍ထိုထမင်းထုပ်မှတစုံတခုကိုမျှမပေးမူ၍မိမိချည်းသာလျှင်စား၏ဟုဆိုသည့်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်။ မင်းမြတ်၊ကြားရသည့်ကား၍သို့ကြားတိုင်းပင်ဟုတ်သလောဟုမေး၏။မင်းသည်သည်းခံ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏သည်းခံခြင်းကိုသိ၍။ အမိ၊ ထိုသို့တပြီးကား၊ မင်းသည် မချစ် မလေးမြတ်သောကာလမှစ၍အရှင်တို့အား၍အရပ်၌နေသဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။လောက၌မချစ်သောသူတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်လည်းဆင်းရဲ၏။ သင်တို့သည်၍အရပ်၌နေသည့်ရှိသော် မင်းအားလည်းမချစ်သောသူနှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ၍သတ္တဝါတို့မည်သည်ကားမိမိကိုမပေါင်းဘော်သည်၏အဖြစ်ကိုသိကုန်၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားအပ်ကုန်၏။ လူတို့ နေရာသည်ကျယ်၏ဟုဆို၍။

နမေနမန္တဿဘဇေဘဇန္တံ။
ကိစ္စာနုကုဗ္ဗဿကရေယျကိစ္စံ။
နာနတ္ထကာမဿကရေယျအတ္ထံ။
အသံဘဇန္တံပိနသံဘဇေယျ။ ။
စဇေစဇန္တံဝနထံနကယိရာ။
အပေတစိတ္တေနနသံဘဇေယျ။
ဒိဇောဒုမံခီဏဖလန္တိဉတွာ။
အညံသမေက္ခေယျမဟာဟိလောကော။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

အမွ၊အမိ၊ နမန္တဿ၊ မိမိသို့ညွတ်သော သူအားသာလျှင်။ နမေ၊ ညွတ်ရာညွတ်ရာ၏။ ဘဇန္တံ၊ မိမိသို့ဆည်းကပ်သောသူကိုသာလျှင်။ ဘဇေ၊ဆည်းကပ်ရာ၏။ကိစ္စာနုကုဗ္ဗဿ၊မိမိကိစ္စအမှုကိုဆောင်ရွက်သောသူ၏သာလျှင်။ ကိစ္စံ၊ကိစ္စကို။ ကရေယျ၊ဆောင်ရွက်ရာ၏။ အနတ္ထကာမဿ၊ မိမိအကျိုးစီးပွါးကို အလိုမရှိသောသူ၏။ အတ္ထံ၊အမှုကိစ္စကို။ နကရေယျ၊မဆောင်ရွက်ရာ။ အသံဘဇန္တံပိ၊ အတူတကွမဆည်းကပ်သောသူကိုလည်း။ နသံဘဇေယျ၊ အတူတကွ မဆည်းကပ်ရာ။ ။စဇန္တံ၊မိမိကိုစွန့်သောသူကို။ စဇေ၊စွန့်ရာ၏။ ဝနထံ၊မိမိ

ကိုစွန့်သောသူ၌တပ်စွန်းခြင်းကို။နက်ရိယာ၊မပြုရာ။အပေတစိတ္တေန၊ ချစ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသောသူနှင့်။ နသံဘဇေယျ မပေါင်းဘော် ရာ။ဒိဓောဝ၊ဌက်သည်။ ဒုမံ၊သစ်ပင်ကို။ ဝိဏာံဖလန္တိ၊အသီးကုန်လေပြီ ဟု။ဥ တွာ၊သိ၍။ အညံ၊ တပါးသောသစ်ပင်ကို။ သမေက္ခတိယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဝေံတထာ၊ထို့အတူ။ အညံ၊ တပါးသောအခြင်ကို၊ သ မေက္ခေယျ၊ရှာရာ၏။ ဟိသဏ္ဍိ၊မှန်၏။ သေသောကော၊ ဤလူတို့နေရာ အရပ်သည်။မဟာ၊ကျယ်၏။

သင်တို့သည် အလွန်ချစ်သော တယောက်သော ယောကျ်ားကို ရကုန်လတ္တံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ထိုစကားကိုကြား၍ဗာရာဏသီမင်း သည်အလုံးစုံသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ထိုအခါမှစ၍ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနေကြကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော် မူသည်၏အဆုံး၌လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏၊ ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ ဤလင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ လင်မယား နှစ်ယောက်ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်၊ ထိုအ ခါ၊ပညာရှိသောအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ။ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏ ။ သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောပုဥ္စဘတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ကုမ္ဘီလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ယဿေတေစတုရောဓမ္မာ ဂုဏာစာရေမဒ္ဒကာ။ သစ္စံဓမ္မောဓိတိစာဂေါ ဒိဋ္ဌံသောနာတိ ဝတ္တတိ။ ဟူသောဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုမ္ဘီလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော် မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ယဿ၊အကြင်သူအား။ သစ္စံ၊သစ္စာသည်၎င်း။ ဓမ္မော၊ပညာသည် ၎င်း။ဓိတိ၊လုံ့လသည်၎င်း။ စာဂေါ၊စွန့်ပုံခြင်းသည်၎င်း။ ဒိဋ္ဌံ၊ဤသို့။

စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ပရမဒ္ဒကာ၊ ရန်သူကိုနှိပ်စက်တတ်ကုန်သော။ ဂုဏာ၊ ကျေးဇူးဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေ၊ မြွော၊ ထိုသဘောတရားတို့သည်။ နဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ရန်သူကို။ နာတိဝတ္တတိ၊ မလွန်နိုင်။

ဤကုဋိဒူသကဇာတ်၌ဇာတ်ပေါင်းနှင့်တကွကြွင်းသောအလုံးစုံသောစကားကိုအောက်ဖြစ်သောကုဋိဒူသကဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်သိအပ်၏။ ။သေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုဋိဒူသကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ ခန္တိဝဏ္ဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အတ္တိမေပုရိသောဒေဝ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခန္တိဝဏ္ဏဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုကောသလမင်း၏ နန်းတွင်း၌ တယောက်သောကျေးဇူးများသောအမတ်သည် နန်းတွင်းသူ၌မှားယွင်း၏။ မင်းသည် ဤသူသည် ငါ့အား ကျေးဇူးများ၏ဟုသိ၍လည်း သည်းခံ၍။ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မင်းမြတ်၊ ရှေးမင်းတို့သည်လည်း ဤကဲ့သို့ သည်းခံသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုကောသလမင်းသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

မင်းမြတ်၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏နန်းတော်တွင်း၌တယောက်သောအမတ်သည် အိမ်ရာပစ်မှား၏။ အမတ်ကိုလည်းခစားသောသူသည် ထိုအခါ၌ထိုအမတ်၏အိမ်ရာကို ပြစ်မှား၏။ ထိုအမတ်သည် ထိုယောကျ်ား၏ အပြစ်ကိုသည်းခံအံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ထိုယောကျ်ားကိုယူ၍မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်သောအလုံးစုံသောကိစ္စကိုဆောင်ရွက်သောဤယောကျ်ားသည် အိမ်ရာပြစ်မှား၏။ ထိုယောကျ်ားအား အသို့ပြုအံ့သော၄ါသင့်သနည်းဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။

အတ္ထိမေပုရိသောဒေဝ၊သဗ္ဗကိစ္စေသုဝါယာမကော။
တသသေစကောပရာဓတ္ထိ၊အထတွံကိန္တိမညသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။

ဒေဝ၊မင်းမြတ်။မေ၊အကျွန်ုပ်အား။ သဗ္ဗကိစ္စေသု၊ ခပ်သိမ်းသောကိစ္စတို့၌။ ဝါယာမကော၊လုံ့လပြုတတ်သော။ ပုရိသော၊ယောကျ်ားသည်၊အတ္ထိ၊ရှိ၏၊တဿ၊ထိုယောကျ်ားအား။ဧကော၊တခုသော။ အပရာဓော၊အိမ်ရာပြစ်မှားသောအပြစ်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။အထ၊ထိုအိမ်ရာပြစ်မှားသောအဖြစ်ကြောင့်။ကိန္တိ၊အသို့ပြုအပ်၏ဟူ၍။ တွံ၊အရှင်မင်းမြတ်သည်၊မညသိ၊အောက်မေ့တော်မူသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်။

အမှာကံအတ္ထိပုရိသော၊ဧသောပိဇ္ဇခဝိဇ္ဇတိ။
ဒုလ္လဘောအင်္ဂသမ္ပန္နော၊ခန္တိအမှာကံရုစ္စတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂါထာကိုဆို၏။

ဘောအမစ္စ၊အိုအမတ်။အမှာကံပိ၊ငါတို့အားလည်း။ ဧသော၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ပုရိသော၊အိမ်ရာ ပြစ်မှားတတ်သော ယောကျ်ားသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဧသော၊ဤသို့သဘောရှိသောယောကျ်ားသည်။ဣဓ၊ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝိဇ္ဇတိ၊ရှိ၏။ အင်္ဂသမ္ပန္နော၊ ကျေးဇူးအင်္ဂနှင့်ပြည့်စုံသောယောကျ်ားကို။ဒုလ္လဘော၊ရခဲ၏၊တေန၊ထို့ကြောင့်။ခန္တိ၊သည်းခံခြင်းကိုသာ။အမှာကံ၊ငါတို့သည်။ရုစ္စတိ နှစ်သက်၏။

ထိုအမတ်သည်မိမိကိုယ်ကိုရည်၍ မင်းဆိုသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ထိုအခါမှစ၍နန်းတွင်း၌ ပြစ်မှားအံ့သောငှါမဝံ့။ ထိုအမတ်ကိုခစားသောယောကျ်ားသည်လည်းမင်းအားကြားသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ထိုအခါမှစ၍ထိုအမှုကိုပြုအံ့သောငှါမဝံ့။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ မင်းမြတ်၊ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအမတ်သည်ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍။ထိုအခါမှစ၍။ ထိုအမှုကိုပြုအံ့သောငှါမဝံ့။ ။ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောခန္တိဝဏ္ဏဇာတ်သည်ပြီး၏။

၆။ ကောသိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကာလေနိက္ခမနာသာဓု၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ ကောသိယဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ကောသလမင်းသည်ပစ္စန္တရာဇ်ကိုငြိမ်းစေခြင်းငှါ၊ အခါမဟုတ်သည်၌ထွက်၏။ ဝတ္ထုသည်အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းရှိသလျှင်ကတည်း။မြတ်စွာဘုရားသည်ကား။ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၍ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ်၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီမင်းသည် အခါမ ဟုတ်သည်၌ထွက်၍ ဥယျာဉ်ဝယ်သစ်ခက်တပ်၌နေ၏။ ထိုကာလ၌၊ တခုသောခင်ပုပ်ငှက်သည် ဝါးရုံချုံသို့ဝင်၍ ပုန်းအောင်း၏။ ကျီးအ ပေါင်းတို့သည်လာလတ်ကုန်၍ ထွက်လာသောခင်ပုပ်ငှက်ကို ဘမ်း ကုန်အံ့ဟူ၍ခြံရံကုန်၏။ ထိုခင်ပုပ်ငှက်သည်နေဝင်ခြင်းကိုမကြည့်မူ၍ အခါမဲ့၌သာလျှင်ထွက်၍ ပြေးအံ့သောငှါအားထုတ်၏။ ထိုအခါ၌၊ထို ခင်ပုပ်ငှက်ကိုကျီးတို့သည်ခြံရံကုန်၍နှုတ်သီးတို့ဖြင့်ထိုးကုန်၍ကျစေ ကုန်၏။မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍။ ပညာရှိ၊ဤကျီးတို့သည်ခင် ပုပ်ကိုအဘယ်ကြောင့်လျှင်ကျစေဘိသနည်းဟုမေး၏။ဘုရားလောင်း သည်။ မင်းမြတ်၊ အခါမဟုတ်သည်၌ မိမိ၏နေရာအရပ်မှထွက်ကုန် သော သူတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံရကုန်မြဲလျှင် တည်း။ ထို့ကြောင့်။အခါမဟုတ်သည်၌ မိမိ၏နေရာအရပ်မှထွက်အံ့ သောငှါမသင့်ဟုပြလိုရကား။

> ကာလေနိက္ခမနာသာဓု၊နာကာလေသာဓုနိက္ခမော။
> အကာလေနနိက္ခမိတွာ၊ဧကကမ္ပိဗဟုဇ္ဇနော။
> နကိဉ္စိအတ္ထံဇောတေတိ၊ဓင်္ကသေနာဝကောသိယံ။ ။
> ဓီရောစဝိဓိဝိဓာနညူ၊ပရေသံဝိဝရာနုဂူ။
> သဗ္ဗာမိတ္တေဝသီကတွာ၊ကောသိယောဝသုခီသိယာ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ ကာလေ၊ကာလ၌သာ။ နိက္ခမနာ၊ထွက်ခြင်း

လုံ့လပြုခြင်းသည်။ သာရ၊ ကောင်း၏။ အကာလေ၊ အခါမဟုတ်သည်၌။ နိက္ခမော၊ ထွက်ခြင်းလုံ့လပြုခြင်းသည်။ နသာရ၊ မကောင်း။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ အကာလေ အခါမဟုတ်သည်၌။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်၍။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွါးကို။ နဇာတေတိ၊ မထွန်းပစေနိုင်။ အထခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ကောကံဝ၊ တယောက်တည်းသောသူကိုလည်း။ ဗဟုဇနော၊ များစွာသောရန်သူသည်။ အကာလေ၊ အခါမဟုတ်သည်၌။ နိက္ခန္တော၊ ထွက်လတ်သည်ရှိသော်။ ပရိဝါရေတွာ၊ ခြံရံ၍။ မဟာဝိနာသံ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပေတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဓင်္ကသေနာ ကျီးအပေါင်းတို့သည်။ ကောသိယံ ခင်ပုပ်ကို။ တုဏ္ဍေဟိ၊ နှုတ်သီးတို့ဖြင့်။ ဝိတုဒန္တိ ဣဝ၊ ထိုးကုန်ဘိသကဲ့သို့တည်း၊ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကောသိယော၊ အခါဟုတ်သည်၌သာ ထွက်သောခင်ပုပ်လိမ္မာသည်။ သုခီ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ သိယာဣဝ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဓီရာ၊ ထို့အတူ။ ဝိဓိဝိဓာနညူ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ထားအပ်သောထုံးပဝေဏီအစီအရင်ကိုသိထသော။ ပရေသံ၊ တပါးကုန်သောသူတို့၏။ ဝိဝရာနုဂူ၊ လစ်ဟင်းခြင်းကို သိထသော။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ သဗ္ဗာမိတ္တေ၊ ခပ်သိမ်းသောရန်သူတို့ကို။ ဝသီကတွာ၊ မိမိအလိုသို့လိုက်သည်ကိုပြု၍။ သုခီ၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်။ သိယာ ဖြစ်ရာ၏။

မင်းသည်ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ပြန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ မင်းမြတ်၊ ယခုအခါ၊ အာနန္ဒာသည်။ ထိုအခါ၊ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ပညာရှိသော အမတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကောသိယဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ ဂူထပါဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သူရောသူရေနသင်္ဂမ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဂူထပါဏဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုကာလ၌ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှသုံးဂါဝုတ်ယူဇနာခွဲရှိသောအရပ်၌တခုသောနိဂုံးရွာသည်ရှိ၏။ ထိုနိဂုံးရွာ၌များစွာကုန်သော စာရေးတံဆွမ်း၊ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ လှူအပ်သောဆွမ်းတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုရွာ၌တယောက်သော ပြဿနာမေးတတ်သောဝေါ့းသည်နေ၏။ ထိုဝေါ့းသည်သလာကဘတ်ပက္ခိယဘတ်တို့၏အကျိုးငှါသွားကုန်သောပဋ္ဌင်းငယ်တို့ကိုရင်း။သာမဏေတို့ကိုရင်း။ အချို့ကုန်သောပဋ္ဌင်းသာမဏေတို့ကိုခဲကုန်စဉ်၊အချို့ကုန်သောပဋ္ဌင်းသာမဏေတို့ကိုသောက်ကုန်စဉ်၊ အချို့ကုန်သောပဋ္ဌင်းသာမဏေတို့ကိုစားကုန်စဉ်ပြဿနာကိုမေး၍ဖြေအံ့သောငှာမစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ရှိသော်ရှက်စေ၏။ ထိုပဋ္ဌင်းသာမဏေတို့သည် ဝေါ့းမှကြောက်ခြင်းကြောင့် သလာကဘတ်ပက္ခိယဘတ်တို့၏အကျိုးငှါ ထိုရွာသို့ မသွားကြကုန်၊ ထိုအခါ၊တနေ့သ၌တပါးသောရဟန်းသည် စာရေးတံချရာသို့သွား၍။အရှင်ဘုရားတို့၊ဤအမည်ရှိသောရွာ၌သလာကဘတ်သည်ရင်း။ ပက္ခိယဘတ်သည်ရင်းရှိသလောဟုမေး၍။ ငါ့ရှင်၊ ရှိ၏။ ထိုသို့ရှိသော်လည်းထိုရွာ၌ တယောက်သောဝေါ့းသည် ပြဿနာကိုမေးတတ်၏။ဖြေအံ့သောငှာမတတ်နိုင်ကုန်သောရဟန်းသာမဏေတို့ကိုဆဲရေး၏။ထိုဝေါ့းမှကြောက်သောကြောင့်တစုံတယောက်သောရဟန်းသာမဏေသည်သွားအံ့သောငှာ မဝံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ အရှင်ဘုရားတို့၊ ထိုရွာ၌ဆွမ်းတို့ကိုငါ့သို့ရောက်စေကုန်လော့။ငါသည်ထိုဝေါ့းကိုဆုံးမ၍ဆုံးမရှိသည်ကိုပြု၍ထိုအခါမှစ၍သင်တို့ကိုမြင်၍ပြေးအောင်ပြုခဲ့အံ့ဟုဆို၏၊ ရဟန်းတို့သည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ထိုရဟန်းသို့ ထိုရွာ၌ဆွမ်းတို့ကိုရောက်စေကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုရွာသို့သွား၍ ရွာတံခါး၌သင်္ကန်းကိုရုံ၏။ထိုရဟန်းကိုမြင်၍။ ဝေါ့းသည်ကြမ်းသောဆိတ်ကဲ့သို့လျင်မြန်စွာကပ်လာတည့်၍၊ရဟန်း ငါ၏ပြဿနာကိုဖြေလော့ဟုဆို၏။ ဒါယကာ၊ရွာ၌ဆွမ်းခံ၍ယာဂုကိုယူ၍ဆွမ်းစားစရပ်သို့အကြင်မှုလောက်သာခြင်းသည်ရှိ၏။ထိုမျှလောက်သောအခွင့်ပေးဦးလော့ဟုဆို၏။ ထိုဝေါ့းသည်ထိုရဟန်းသည်ယာဂုကိုယူ၍ ဆွမ်းစားစရပ်သို့လာသော်လည်း ထိုအတူသာလျှင် ဆို၏၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထို

တေုံးကိုငါ့အားယာဂုကိုသေံခ်ိမ့်သော၌ါခွင့်ပေးဦးလော့။ ဆွမ်းစား
စရပ်ကိုတံမြက်လှည်းအံ့သော၌ါခွင့်ပေးဦးလော့။ စာရေးတံဆွမ်းကို
ဆောင်အံ့သော၌ာငါ့အားခွင့်ပေးဦးလော့ဟုဆို၍။စာရေးတံဆွမ်းကို
ဆောင်ခဲ့၍ထိုတေုံးကိုပင်လျှင်သပိတ်ကိုကိုင်စေ၍ လာလော့ပြဿနာ
ကိုမေးလတ်သော်။လျှောက်ပတ်သောအခါကိုသိသည်ဖြစ်၍ဖြေအံ့ဟု
ရွာတံခါးအပသို့ဆောင်၍သက်နိုးကိုခေါက်၍ ပခုံး၌တင်၍ထိုတေုံး၏
လက်မှသပိတ်ကိုယူ၍ရပ်၏။ ထိုအရပ်၌လည်းထိုရဟန်းကို ထိုတေုံး
သည်။ ရဟန်း၊ငါ၏ပြဿနာကိုဖြေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌ထိုတေုံး
ကိုထိုရဟန်းသည်သင်၏ပြဿနာကိုဖြေအံ့ဟုဆို၍တချက်တည်းဖြင့်
သာလျှင်လည်းစေ၍အရိုးတို့ကိုကြေစေဘိသကဲ့သို့သတ်၍ခံတွင်း၌မ
စင်ကိုထည့်၍ယခုအခါ၌ဤနေ့မှစ၍ဤရွာမှသာသောရဟန်းတို့ကိုတ
စုံတခုသောပြဿနာကိုမေးသောကာလ၌ သိစေအံ့ဟုခြိမ်းချောက်၍
သွား၏။ ထိုတေုံးသည် ထိုအခါမှစ၍ ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင်ပြေး၏။
နောက်အဘို့၌ထိုရဟန်း၏ထိုအမှုအရာသည် ရဟန်းသံဃာ၌ထင်ရှား
သည်ဖြစ်၏၊ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်ဝယ်။ငါ့
ရှင်တို့၊ ဤအမည်ရှိသောရဟန်းသည်တေုံး၏ခံတွင်း၌မစင်ကိုထည့်၍
သွားသတတ်ဟုစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာ
တော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့်
စည်းဝေးကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်သော်။ ဤမည်သောစကား
ဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊
ထိုရဟန်းသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုတေုံးကိုမစင်ကိုစားစေသည်
မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းစားစေဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။
ခတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏၊

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ အင်္ဂတိုင်းမဂဓတိုင်း၌နေကုန်
သောသူတို့သည်တဦးသည်တဦး၏တိုင်းသို့သွားကုန်လတ်သော်။ တ
နေ့သ၌ထိုတိုင်းနှစ်တိုင်းတို့၏သိမ်မှာကျာဇ၌၊ တခုသောအိုင်ကိုမှီကုန်၍
သုရာကိုသောက်ကုန်၍ငါးအမဲကိုစားကုန်၍ စောစောကလျှင်လှည်း
တို့ကိုကကုန်၍ သွားကုန်၏။ ထိုသူတို့သည်သွားသောကာလ၌ တခု
သောမစင်စားသောပိုးသည် မစင်နံ့နံသောကြောင့်လာလတ်၍ ထိုသူ
တို့၏သောက်ရာအရပ်၌ စွန့်အပ်သောသုရာကိုမြင်၍ ချင်ခြင်းကြောင့်

သောက်၍ယစ်သည်ဖြစ်၍ မစင်ပုံသို့တက်၏။ ထိုပိုးသည် တက်လတ်သော် မစင်ရိုသည် အတန်ငယ်ညွတ်၏။ ထိုမစင်ပိုးသည် ငါ့ကိုခံအံ့သောဌာ မစွမ်းနိုင်ဟုကြုံးဝါး၏။ ထိုခဏ၌သာလျှင် အရန်ယစ်သောဆင်ပြောင်တစီးသည် ထိုအရပ်သို့လာလတ်၍ မစင်နံ့၏နံခြင်းကြောင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာ၍ပဲ၏။ ထိုမစင်ပိုးသည် ထိုဆင်ပြောင်ကြီးကိုမြင်၍ ဤဆင်ပြောင်ကြီးသည် ငါ့မှကြောက်သောကြောင့်ပြေး၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းကိုပြုအံ့သော၌ သင့်၏ဟုနှုံးသွင်း၍ခေါ်လိုရကား။

သူရောသူရေန သင်္ဂမ္မ၊ ဝိက္ကန္တေန ပဟာရိနာ။
ဧဟိနာဂ နိဝတ္တဿု၊ ကိံ နု ဘီတော ပလာယသိ။
ပဿန္တု အင်္ဂမာဂဓာ၊ မမ တုယှဉ္စ ဝိက္ကမံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောနာဂ၊ အိုဆင်ပြောင်။ သူရော၊ ရဲရင့်သောသင်သည်။ ဝိက္ကန္တေန၊ ကြီးသော လုံ့လရှိထသော။ ပဟာရိနာ၊ စစ်ထိုးခြင်း၌စွမ်းနိုင်ထသော။ သူရေန၊ ရဲရင့်သောငါနှင့်။ သင်္ဂမ္မ၊ တကွ။ သင်္ဂမ္မ၊ ဆိုင်မိကြ၍။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အသင်္ဂါမေတွာ၊ စစ်မထိုးဘဲ။ ဂန္တွာ၊ သွားဘိသနည်း။ ဧကပဟာရေပိ၊ တကြိမ်သောထိုးခြင်းကိုလည်း။ ဒါတဗ္ဗောနနု၊ ပေးအပ်သည်မဟုတ်လော။ နာဂ၊ ဆင်ပြောင်။ ဧဟိ၊ လာလှည့်ဦး။ နိဝတ္တဿု၊ ပြန်ခဲ့ဦး။ ဘီတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ပလာယသိ ကိံ နု၊ ပြေးသလော။ မမစ၊ ငါ၏ရင်း။ တုယှဉ္စ၊ သင်၏ရင်း။ ဝိက္ကမံ၊ လုံ့လကို။ အင်္ဂမာဂဓာ၊ အင်္ဂတိုင်းသား မဂဓ တိုင်းသားတို့သည်။ ပဿန္တု၊ မြင်စေကုန်သတည်း။

ထိုဆင်သည်နားထောင်၍ထိုမစင်ပိုး၏စကားကိုကြား၍ ထိုမစင်ပိုး၏အထံသို့သွား၍ထိုမစင်ပိုးကိုခြိမ်းမောင်းလိုရကား။

နတံပါဒါဝဓိဿာမိ၊ နဒန္တေဟိ န သောဏ္ဍိယာ။
မိဠေ္ဟနတံဝဓိဿာမိ၊ ပူတိ ဟညတု ပူတိနာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဂူထပါဏ၊ မစင်ပိုး။ တံ၊ သင့်ကို။ ပါဒါပါဒေဟိ၊ ခြေတို့ဖြင့်။ နဝဓိဿာမိ၊ ငါမသတ်အံ့။ ဒန္တေဟိ၊ အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း။ နဝဓိဿာမိ၊ ငါမသတ်အံ့။ သောဏ္ဍိယာ၊ နှာမောင်းဖြင့်။ နဝဓိဿာမိ၊ ငါမသတ်အံ့။ မိဠေ္ဟ

န၊စမင်ဖြင့်သာလျှင်။တံ၊သင့်ကို။ဝဓိဿာမိ၊သတ်လိုက်အံ့။ ပူတိ၊မစင်ဒိုးသည်။ပူတိနာ၊မစင်ဖြင့်။ဟညတု၊သေစေသတည်း။

ဤသို့ဆို၍ ထိုမစင်ပိုး၏ ထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသော မစင်တုံးကိုချလိုက်၍ကျင်ငယ်ကိုစွန့်လိုက်၍သိုအရပ်၌လျှင် ထိုမစင်ပိုးကိုအသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ ကြိုးကြာသံနှင့်တူသော ဆင်သံကိုဟိလျက်တောသို့လျှင်ဝင်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဒေ့ဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၊ငတုံးသည်။ထိုအခါ၊ မစင်ပိုးဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ထိုရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ထိုအကြောင်းကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ရသောထိုတောအုပ်၌နေသောနတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂူထပါဘာဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ ကာမနိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူဘတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။တယောဂိရိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာမနိတ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ကာမနိတအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ အတိတ်ဝတ္ထုသည် ဒွာဒသနိပါတ်ကာမဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။အထူးကား။နှစ်ယောက်ကုန်သောထိုမင်းသားတို့တွင်မင်းသားကြီးသည်သာလတ်၍ဗါရာဏသီပြည်၌မင်းဖြစ်၏။ မင်းသားငယ်သည် အိမ်ရှေ့မင်း ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောမင်း၊အိမ်ရှေ့မင်းတို့တွင်မင်းသည်ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသကာမတို့၌မရောင့်ရဲ၊ဥစ္စာ၌လောဘရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည်သိကြားနတ်မင်းဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်သို့ကြည့်လတ်သည်ရှိသော် ထိုမင်း၏ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသကာမ တို့၌လည်းမရောင့်ရဲသည်၏အဖြစ်ကိုသိလျှင်မင်းကိုနှိပ်၍ ရှက်စေအံ့ဟုပုဏ္ဏားလုလင်၏အသွင်ဖြင့်လာလတ်၍မင်းကိုဖူးမြင်၏။မင်းသည်လည်း။လုလင်၊အဘယ်ကိစ္စကြောင့်လာသနည်းဟုမေးလတ်သည်ရှိသော်။မင်းမြတ်၊

အကျွန်ုပ်သည် ဘေးကင်းကုန်သော ဝပြောကုန်သော များစွာသော ဆင်၊မြင်း၊ရထား၊ ခြေသည်၊ဥစ္စာ၊ရွှေ၊ ငွေတန်းဆာတို့ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော သုံးပြည်ထောင်တို့ကိုမြင်ခဲ့၏၊ ထိုသုံးပြည်ထောင်တို့ကိုကား အနည်းငယ်သာလျှင်ဖြစ်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့် ယူအံ့သောငှာ တတ်ကောင်း၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်အရှင်မင်းမြတ်အား ထိုသုံးပြည်ထောင်တို့ကိုယူ၍ပေးအံ့သောငှာလာခဲ့၏ဟုဆို၏။လုလင်၊အဘယ်အခါ၌သွားအံ့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊ နက်ဖြန်သွားအံ့ဟုဆို၏။ထိုသို့တပြီးကားသွားလေဦးလော့။ စောစောကလျှင်ပြန်လာလှည့်ဦးလော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။မင်းမြတ်၊ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍လျှင်မြန်စွာဗိုလ်ပါကို စီရင်ခန့်ထားလော့ဟုဆို၍ မိမိနေရာတာဝတိံသာသို့သာလျှင်သွား၏၊ မင်းသည်နက်ဖြန်နေ့၌ စည်ကိုလည်စေ၍ ဗိုလ်ပါစီရင်ခြင်းကိုပြုစေ၍ အမတ်ကိုခေါ်စေ၍။ ယမန်နေ့က တယောက်သော ပုဏ္ဏားလုလင်သည်ဥတ္တရပဉ္စာလမြို့၌ရင်း။ဣန္ဒပတ္တမြို့၌ရင်း။ ကေကကမြို့၌ရင်း ဤသုံးမြို့တို့၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးအံ့ဟုဆို၍ ထိုလုလင်ကိုဆောင်ယူ၍သုံးပြည်ထောင်တို့၌မင်းအဖြစ်ကိုယူကုန်အံ့။ လျှင်မြန်စွာ ထိုလုလင်ကို ခေါ်ကြကုန်လော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းမြတ်၊ ထိုလုလင်အား နေရာကိုအဘယ်အရပ်၌ ပေးစေအပ်သနည်းဟုဆိုကုန်၏။ ထိုလုလင်အားနေရာအိမ်ကိုမပေးစေအပ်ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊အဝတ်ရိက္ခာကိုကား ပေးအပ်၏လောဟုဆိုကြကုန်၏။ ထိုအဝတ်ရိက္ခာကိုလည်းမပေးအပ်ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ထိုသို့မပေးအပ်သည်ရှိသော်ထိုလုလင်ကိုအဘယ်မှာ မြင်ရကုန်အံ့နည်းဟုဆိုကြကုန်၏၊ မြို့လမ်းတို့၌ကြည့်ကြကုန်လော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်ကြည့်၍မမြင်ကုန်။ မင်းမြတ်၊မမြင်ပါကုန်ဟုဆိုကြကုန်၏။လုလင်ကိုမမြင်သောမင်းအားဤသို့ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ချမ်းသာ အစိုးရသည်၏အဖြစ်မှ ယုတ်၏ဟု ကြီးစွာသောစိုးရိမ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ဟဒယဝတ္ထုသည်ပူ၏။ နှလုံးသွေးသည်ပျက်၏၊ ဝမ်းသွေးသည် သွန်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဆေးသမားတို့သည် ဆေးကုကုန်အံ့သော်ငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ထိုနောင်မှ သုံးရက်လေးရက်လွန်သဖြင့်သိကြားသည်ဆင်ခြင်လတ်သော်ထိုမင်း၏ ထိုအနာကိုသိ၍ထိုမင်းကိုဆေးကုအံ့ဟု ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့်လာလတ်၍တံခါး၌တည်၍။ဆေးသမား ပုဏ္ဏားသည်အရှင်မင်းမြတ်တို့အား ဆေးကုအံ့သော

ဌါလာ၏ဟုကြားစေ၏။ မင်းသည်ထိုစကားကိုကြား၍လျင်မြန်စွာကြီး မြတ်ကုန်သောမင်း၏ဆေးသမားတို့သည်ကုစားအံ့သော၌ါ မစွမ်းနိုင် ကုန်။ထိုဆေးသမားအား ရိက္ခာကိုပေး၍ ထွတ်လိုက်ကုန်လော့ဟုဆို ၏။ သိကြားသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ငါသည်ဆေးကုအံ့၊ အဝတ် ရိက္ခာဖြင့်အလိုမရှိသလျှင်ကတည်း။ဆေးခကိုလည်းမယူအံ့။ တဘန် မင်းသည်ငါ့ကိုရှုစေသတည်းဟုဆို၏။ မင်းသည်ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုသို့တပြီးကားလာစေသတည်းဟုဆို၏။သိကြားသည် ဝင်၍အောင် စေသတည်းဟုဆို၍ လျောက်ပတ်စွာရပ်၏။ မင်းသည်သင်သည်ငါ့ ကိုဆေးကုအံ့လောဟုမေး၏။မင်းမြတ်၊ကုအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ထိုသို့ တပြီးကားကုလော့ဟုဆို၏။ မင်းမြတ်၊ ကောင်းပြီဟုဆို၍ယခုအနာ၏ လက္ခဏာကိုဆိုကုန်လော့။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သနည်း။ ခဲဘွယ်ကိုရင်း သောက်ဘွယ်ကိုရင်းအမှီပြု၍ ဖြစ်သလော။ ထိုသို့မ ဟုတ်မူကားမြင်ခြင်းကိုရင်း၊ ကြားခြင်းကိုရင်းအမှီပြု၍ဖြစ်သလောဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ အရှင်ပုဏ္ဏား၊ ငါ၏အနာသည်သောကကိုအမှီပြု၍ ဖြစ်၏ဟုဆို၏။အရှင်မင်းမြတ်သည်အဘယ်ကိုကြားသနည်းဟုဆို၏။ တယောက်သောလုလင်သည်လာလတ်၍ငါ့အားသုံးပြည်ထောင်တို့၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ပေးအံ့ဟုဆို၏။ ငါသည်ထိုလုလင်အားနေရာအရပ် ကိုရင်း၊ အဝတ်ရိက္ခာကိုရင်း မပေးစေမိ။ ထိုလုလင်သည် ငါ့အားအ မျက်ထွက်၍ တပါးသောမင်းအထံသို့သွားလတ္တံ့။ ထိုသို့သွားသည်ရှိ သော်။ ဤသို့ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာအစိုးရသည်၏အဖြစ်မှ ငါယုတ်ရချေသတည်းဟု ကြံသောငါ့အားဤအနာသည်ဖြစ်၏ဟုဆို ၍၊သင်သည်ငါ၏လောဘနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ကိုမှီ၍ဖြစ်သောအနာကို ဆေးကုအံ့သော၌ါအကယ်၍စွမ်းနိုင်အံ့၊ ကုစားလော့ဟုထိုအနက်ကို ထင်စွာပြုလိုရကား။

တယောဂိရိအဥ္စရံကာမယာမိ။
ပဉ္စာလာကုရဝေါကေကကေစ။
တဒုတ္တရိဗြာဟ္မဏကာမယာမိ။
တိကိစ္ဆမံဗြာဟ္မဏကာမနီတံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။
ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား၊တယောဂိရိ၊တုန်လှုပ်စေခြင်း၌ါစွမ်းနိုင်ခဲသည်

၏အဖြစ်ကြောင့် တောင်သဘွယ် ဖြစ်ကုန်သော မြို့သုံးလုံးတို့ကိုရင်း။ ပဉ္စာလာ၊ ဥတ္တရပဉ္စာလတိုင်းရင်း။ ကုရုဝေါ၊ ကုရုတိုင်းရင်း။ ကေကကေစ၊ ကေကကတိုင်းရင်း။ ဇူတိ၊ဤသို့။တိအနန္တရစ္ဆ၊ တိုင်း သုံးတိုင်းကိုရင်း။ကာမယာဒိ၊လိုချင်၍။ ဖြာပတ္တာ၊ပုဏ္ဏား။တဒုတ္တရိပိ၊ထိုဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်ထက်အလွန်ဖြစ်သောသုံးပြည့်ထောင်ကိုလည်း။ကာမယာဒိ၊လိုချင်၍။ဖြာပတ္တာ၊ပုဏ္ဏား။ ကာမနီတံ၊ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသကာမတို့သည်နှိပ်စက်အပ်သော။ မံ၊ငါ့ကို။သစေသက္ကောသိ၊ အကယ်၍ကုစားနိုင်အံ့၊တိကိစ္ဆ၊ကုလော့။

ထိုအခါ၌၊ထိုမင်းကိုသိကြားမင်းသည်။မင်းမြတ်၊သင်မင်းမြတ်ကိုသစ်မြစ်ဆေးအစရှိသည်တို့ဖြင့် မကုစားကောင်း။ ဉာဏ်တည်းဟူသောဆေးဖြင့်သာလျှင်ကုစားအပ်၏ဟုဆိုလို၍။

> ကဏှာဟိဒဋ္ဌဿကရောန္တိ ဟေကေ။
> အမနုဿပဝိဋ္ဌဿကရောန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
> နကာမနီတဿကိ°ကရောန္တိ ကေစိ။
> ဩက္ကန္တသုက္ကဿဟိကာတိကိစ္ဆာ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဧကေ၊အချို့ကုန်သော။ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ကဏှာဟိ၊ မည်းသော အဆင်း ရှိကုန်သော မြွေ တို့သည်၊ ဒဋ္ဌဿ၊ခဲအပ်သောသူအား။ တိကိစ္ဆံ၊ဆေးကုခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ပြုကုန်၏။ဧကေ၊အချို့ကုန်သော။ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ အမနုဿပဝိဋ္ဌဿ၊ဘီလူးဘမ်းစားသောသူအား။ တိကိစ္ဆံ၊ဆေးကုခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ပြုကုန်၏။ကေစိ၊အချို့ကုန်သော သူတို့သည်။ ကာမနီတဿ၊ ကာမနှိပ်စက်သောသူအား။ တိကိစ္ဆံ၊ဆေးကုခြင်းကို။ နကရောန္တိ၊ မပြုနိုင်ကုန်။ကိ°ကာရဏာ၊အဘယ်ကြောင့်။ နကရောန္တိ၊မပြုနိုင်ကုန်သနည်းဟူမူကား။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဩက္ကန္တသုက္ကဿ၊ အကုသိုလ်တရားသို့ သက်ဝင်သောသူအား။ မန္တောသဓာဒိဟိ၊ မန္တရားဆေးဝါးအစရှိသည်တို့ဖြင့်။ ကာတိကိစ္ဆာ၊အဘယ်မှာကုစားနိုင်တုံအံ့နည်း။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ကေစိ၊အချို့ကုန်သော သူတို့သည်၊ ကာမနီတဿ၊ကာမသည်နှိပ်စက်အပ်သောသူအား။ တိကိစ္ဆံ ဆေးကုစားခြင်းကို။နကရောန္တိ၊မပြုနိုင်ကုန်။

ဤသို့ထိုမင်းအားဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကိုပြ၍အလွန် ဤသို့ဆို၏။ မင်းမြတ်၊သင်သည် ထိုသုံးပြည်ထောင်တို့ကိုအကယ်၍ရ အံ့၊ဤလေးမြို့တို့၌မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ်သော်တပြိုင်နက်ခြင်းသာလျှင် လေးထည်ကုန်သောပုဆိုး အစုံတို့ကိုဝတ်အံ့လော။ လေးခုကုန်သော ရွှေခွက်တို့၌လည်း တပြိုင်နက်ပင်စားအံ့လော။ လေးခုကုန်သောမြတ် သောအိပ်ရာတို့၌ တပြိုင်နက်ပင်အိပ်အံ့လော။ မင်းမြတ် တဏှာအလို သို့လိုက်သောမည်သည်ဖြစ်ခြင်းငှါမသင့်။ ထိုတဏှာမည်သည်ကား ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုတဏှာသည် ပွါးလတ်သည်ရှိ သော် စိုးရိမ်ခြင်းကိုပွါးစေ၏။ ထိုတဏှာ၏တည်ရာဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ် ကိုရှစ်ထပ်ကုန်သောငရဲကြီး တို့၌ရင်း။ ဥဿဒ္ဒငရဲတဆဲ့ခြောက်ထပ် တို့၌ရင်း။အထူးထူးအပြားပြားဖြင့်ပြားကုန်သောငရဲမှကြွင်းကုန်သော အပါယ်တို့၌ရင်းပစ်ချတတ်၏ဟုဆို၏။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်မင်း ကိုငရဲအစရှိသောဘေးဖြင့်ခြိမ်းချောက်၍။ ဤတရားကိုဟော၏။မင်း သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏ တရားကို နာရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းကင်း သည်ဖြစ်၍ ထိုခဏ၌လျှင် အနာမရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ရောက်၏။ သိ ကြားသည်လည်းထိုမင်းအားအဆုံးအမကိုပေး၍သိလတို့၌တည်စေ ၍နတ်ပြည်သို့လျှင်သွား၏၊ ထိုမင်းသည်လည်းထိုအခါမှစ၍။ ဒါနအ စရှိသည်တို့ကိုပြု၍ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရ ဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ကာမနိတပုဏ္ဏားသည်။ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယ ခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကာမ နိတဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ ပလာသယိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ဂဇင်္ဂမေဃောဟိ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤပလာသယိတဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ပြေးသောပရိဗိုဇ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော

တော်မူ၏၊ ထိုပရိဗိုဇ်သည် စကားပြောဆို ပြိုင်ဆိုင်ခြင်း အကျိုး၌
ဇမ္ဗူဒွီပကျွန်းအလုံးကိုလှည့်လည်၍ တစုံတယောက်သောပြောဆိုဘက်
ကိုမရ၍အစဉ်သဖြင့်သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၍၊ ငါနှင့်တကွ ပြောဆို
ခြင်းကိုပြုခြင်း၌ စွမ်းနိုင်သော တစုံတယောက်သောသူသည် ရှိသ
လောဟုလူတို့ကိုမေး၏။ လူတို့သည်ထိုသို့သဘောရှိကုန်သောသူတို့
၏တထောင်နှင့်လည်းတကွ ပြောဆိုခြင်း၌ စွမ်းနိုင်သော၊ ခပ်သိမ်း
သော တရားကိုသိတော်မူသော၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိကုန်သော သူတို့
ထက်မြတ်သော၊တရားဖြင့်လူနတ်တို့ကိုအစိုးရသော၊ သူတပါးတို့၏
အယူဝါဒကို ဖျက်ဆီးခြင်း၌တတ်နိုင်သော မဟာဂေါတမသည်ရှိ
၏။ဇမ္ဗူဒွီပကျွန်းအလုံး၌လည်းဖြစ်သောတပါးသောဝါဒရှိသောထိုမြတ်
စွာဘုရားကိုလွန်အံ့သော၌စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်မရှိ၊ ကမ်းနား
သို့ရောက်ကုန်၍ လှိုင်းတံပိုးတို့သည်ပျောက်ကုန်ဘိသကဲ့သို့ ခပ်သိမ်း
ကုန်သောဝါဒတို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်
၍ပျောက်ကုန်၏ဟု ဘုရားကျေးဇူးတော်တို့ကိုဆိုကြကုန်၏။ ပရိဗိုဇ်
သည်ထိုဘုရားသည်ကားယခုအခါ၌အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၍ဇေတ
ဝန်ကျောင်းတော်မှာတည်းဟုကြား၍ ယခုအခါ၌ ထိုဘုရားအားအ
မေးပုစ္ဆာကိုတင်အံ့ဟုလူအများဖြင့်ခြံရံလျက်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
သို့သွားလတ်သည်ရှိသော်။ ဇိတမင်းသားသည်ကိုးကုဋေသောဥစ္စာ
ကိုစွန့်၍ ဆောက်အပ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်ကို
မြင်၍လျှင် ဤပြာသာဒ်သည်ကား ရဟန်းဂေါတမ၏ နေရာပြာသာဒ်
လောဟုမေး၍၊ ဤပြာသာဒ်သည်ကားတံခါးမုတ်သာတည်းဟုကြား
၍တံခါးမုတ်သည်ပင် ဤသို့စင်ရှိသေး၏။ နေရာကျောင်းတော်သည်
ကား အဘယ်သို့ သဘောရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟုဆို၍ ဂန္ဓကုဋိ
တော်မည်သည်ကားနှိုင်းရှည်ဘွယ်မရှိဟုဆိုလတ်သော်၊ ဤသို့စင်သ
ဘောရှိသောရဟန်းနှင့်တကွ ပြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုခြင်းကို အဘယ်သူပြု
နိုင်ချေအံ့နည်းဟုဆို၍ ထိုအရပ်မှလျှင်ပြေးလေ၏။ လူတို့သည်ကြွေ
ြာလိုက်ကုန်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်ကုန်၍၊မြတ်စွာဘုရား
သည်အခါမဲ့၌ အဘယ်ကြောင့် လာကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ
သည်ရှိသော်။ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား
သည်။ ဒါယကာတို့၊ ဤပရိဗိုဇ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင်ငါ၏နေရာ

အရပ်၏တံခါးမုတ်ကိုမြင်၍ပြေးသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းငါ၏ နေရာအရပ်၏ တံခါးရတ်ကိုမြင်၍ ပြေးဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ထိုဒါယကာတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဂန္ဓာရတိုင်းတက္ကသိုလ်ပြည်၌ဘုရားလောင်းသည်မင်းပြု၏။ ဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်ကိုယူအံ့ဟုများစွာသောဗိုလ်ပါအပေါင်းဖြင့်သွား၍ မြို့မှမနီးမဝေးသောအရပ်၌တည်၍ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့် ဆင်ကိုစေကုန်လော့။ ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့် မြင်းတို့ကိုစေကုန်လော့။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့် ရထားတို့ကိုစေကုန်လော့။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်ခြေသည်တို့ကိုစေကုန်လော့။ ဤသို့ပြေးကုန်၍လက်နက်တို့ဖြင့် ထိုးပစ်ကြကုန်လော့။ တခဲနက်ရွာကုန်သောမိုဃ်းတို့ကဲ့သို့ မြားမိုဃ်းကိုရွာစေကြကုန်လော့ဟု စစ်သည်တို့ကိုစီရင်ထိုရကား။

ဂဇဂ္ဂမေဃေဟိဟယဂ္ဂမာလိဘိ။
ရထုမ္မိဇာတေဘိသရာဘိဝဿေဟိ။
ထရုဂ္ဂဟာဝဋ္ဋဒဠှပ္ပဟာရိဘိ။
ပရိဝါရိတာတက္ကသီလသမန္တတော။ ။
အဘိဓာဝထစူပဓာဝထစ။
ဝိဝိဓာဝိနာဒိတာဝဒန္တိဘိ။
• ဝတ္တတဇ္ဇတုမုလောဃောသောယထာ။
ဝိဇ္ဇုလတာဇလဓရဿဂဇ္ဇတော။ ။

ဟူသောဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏အပေါင်းကိုဆို၏။

ဘောဝန္တာ၊ အချင်းတို့။ ဂဇဂ္ဂမေဃေဟိ၊ ကြိုးကြာသံကဲ့သို့သောဆင်တို့၏ဟိသံကို ဟိကုန်သောအမြန်ယစ်ကုန်သော မြတ်ကုန်သောဆင်တည်းဟူသောမိုဃ်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ဟယဂ္ဂမာလိဘိ၊ မြတ်ကုန်သောသိန္ဓောအမျိုး၌ဖြစ်ကုန်သော မြင်းကိုစီးကုန်သောသူရဲတို့ဖြင့်၎င်း။ ထရုဂ္ဂဟာဝဋ္ဋဒဠှပ္ပဟာရိဘိ၊ ထိုမှဤမှလှည့်လည်၍ပြင်းစွာပစ်တတ်ကုန်သောလွှယ်အပ်သောသန်လျက်ကိုင်စွဲအပ်သော ရတနာတို့ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော အရိုးတပ်သော လေးရှိကုန် ထသော။ သရာဘိ

ဝသေယဟိ၊တခဲနက်သောမိုဃ်းကို ရွာစေဘိသကဲ့သို့ မြားမိုဃ်းကိုရွာစေတတ်ကုန်ထသော။ ရထုမ္ဗိဇာတောဘိ၊ ကောင်းစွာဖြစ်သောလှိုင်းတံပိုးအဟုန်ရှိကုန်သောသရဒ္ဒရာရေတို့ကဲ့သို့သော ရထားစီးသူရဲအပေါင်းတို့ဖြင့်ရင်း။ တက္ကသီလသမန္တာတော၊ တက္ကသိုလ်ပြည်၏ထက်ဝန်းကျင်မှ။ပရိဝါရိတာ၊ခြံရံကြကုန်သည်။ဟောထ၊ဖြစ်ကုန်လော့။

ဘောန္တော၊အချင်းတို့။ တုမှေ၊သင်တို့သည်။ အဘိဓာဝထစ၊ ရှေးရှုသည်းပြေးကြကုန်လော့။ ဥပဓာဝထစ၊ချဉ်းလည်းချဉ်းကပ်ကြကုန်လော့။နန္ဒိဘိ၊ဆင်မြတ်ဆင်ကောင်းတို့နှင့်။သဒ္ဒိံ၊ တကွ။ဝိဝိဓာဝိနာဒိတာ၊အထူးထူးအပြားပြားသောအသံရှိကုန်သည်။ ဟောထ၊ဖြစ်ကုန်လော့။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။ တုမှလော၊သည်းစွာသော။ ဃောသောယထာ၊မိုဃ်းကြိုးသံကဲ့သို့။ဝတ္တတု၊ဖြစ်စေလော့။ ဂဇ္ဇတော၊ကြိုးထသော။ ဇလဓရဿ၊မိုဃ်းတိမ်၏။ မုခတော၊အဝမှ။ နိဂ္ဂတာ၊ ထွက်ကုန်သော။ ဝိဇ္ဇုလတာ၊လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည်။ စရန္တိယထာ၊ ပြေးသွားကုန်ဘိသကဲ့သို့။ဧဝံ ဤအတူ။ ဝိစရန္တာ၊ပြေးသွားကုန်လျက်။ နဂရံ၊တက္ကသိုလ်ပြည်ကို။ပရိဝါရေတွာ၊ဝန်းရံကုန်၍။ ရာဇာနံ၊မင်းကို။ ဂဏှထ၊ ဘမ်းကြကုန်လော့။

ဤသို့မင်းသည် ကြုံးဝါး၍စစ်သည်ကိုစီရင်၍ မြို့တံခါး၏အနီးသို့ရောက်၍ တံခါးမှတ်ကိုမြင်၍ ဤသည်ကားမင်း၏နေရာနန်းလောဟုမေး၏။ ဤသည်ကားမြို့တံခါးမှတ်သာတည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မြို့တံခါးမှတ်သည်ပင်ဤသို့စင်သဘောရှိသည်ဖြစ်၏။ မင်း၏နေရာ နန်းပြာသာဒ်သည်ကားအသို့သဘောရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟုဆို၍ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်နှင့်တူ၏ဟုကြား၍။ ဤကဲ့သို့ အခြံအရံစည်းစိမ်ချမ်းသာဘုန်းကြက်သရေနှင့်ပြည့်စုံသောမင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးအံ့သော်ငါမစွမ်းနိုင်ချေ ကုန်အံ့ဟု တံခါးမှတ်ကိုမြင်၍ ပြန်၍ပြေးသော၍ ဗာရာဏသီသို့လျှင်စွာသွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ဒါယကာတို့၊ယခုအခါပြေးသောပရိဗိုဇ်သည်။ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ထိုအခါ၊တက္ကသိုလ်မင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောပလာယိတဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ ဒုတိယပလာယိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ခေဂ္ဂမပရိနိဗ္ဗုတံ၊ အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုတိယ ပလာယိတ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ပြေး သောပရိဗိုဇ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဤ၀တ္ထု၌ကား၊ ထိုပ ရိဗိုဇ်သည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်၏။ ထိုခဏ၌၊ မြတ်စွာဘုရား သည်လူများဖြင့် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ တန်းဆာဆင်အပ်သောတရား ဟောနေရာတော်၌ နေတော်မူလျက် ဆေးဒန်း မြင်းသိလာ အပြင်၌ ခြင်္သေ့သံကိုကြွေးကြော်သောခြင်္သေ့မျိုးကဲ့သို့တရားကို ဟောတော် မူ၏။ ပရိဗိုဇ်သည် အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဗြဟ္မာမင်း၏ကိုယ်နှင့်တူသော ကိုယ်တော်ကိုငင်း။ လပြည့် ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းရှိသောမျက်နှာတော်ကိုငင်း။ ရွှေပြားနှင့်တူ သောနဖူးတော်ကိုငင်းမြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော ယောကျ်ားမြတ် ကိုအောင်အံ့သော၌ ဘယ်သူတတ်နိုင်ချေအံ့နည်းဟုပြန်၍ ပရိသတ် အတွင်းသို့မဝင်မူ၍ ပြေးလေ၏။ လူများသည် ထိုပရိဗိုဇ်ကို လိုက်၍ ပြန်၍မြတ်စွာဘုရားအားထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည်။ ဒါယကာတို့၊ ထိုပရိဗိုဇ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင်ငါ၏ရွှေအ ဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော မျက်နှာကိုမြင်၍ ပြေးသည်မဟုတ် သေး။ရှေး၌လည်းငါ၏ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောမျက်နှာ ကိုမြင်၍ပြေးဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ အတိတ်ကိုဆောင် တော်မူ၏။

ဒါယကာတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဘုရားလောင်းသည်ဗာရာ ဏသီပြည်၌မင်းပြု၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌တယောက်သောဂန္ဓာရမင်း သည်မင်းပြု၏။ ထိုဂန္ဓာရမင်းသည် ဗာရာဏသီ ပြည်ကို ယူအံ့ဟု၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ဖြင့်လာလတ်၍မြို့ကိုဝန်းရံ၍ မြို့တံခါး ၏အနီး၌တည်လျက်မိမိ၏ဗိုလ်ပါစစ်သည်ကိုကြည့်၍ ဤမျှအတိုင်းအ ရှည်ရှိသော စစ်သည်အပေါင်းကိုအောင်အံ့သော၌ အဘယ်သူစွမ်း နိုင်လတ္တံ့နည်းဟုမိမိ၏စစ်သည်ကိုချီးမွမ်းလို၍။

ဓေဇ္ဇမပရိနိဗ္ဗုတံအနန္တပါရံ။
ဒုပ္ပသဟောခေကော်ဟိသာဂရမိဝ။
ဂိရိမိဝအနိလေနဒုပ္ပသဟော။
ဒုပ္ပသဟောအဟမဇ္ဇတာဒိသေန။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ရထေသုရထားတို့၌၊ မောရန္တဓံ၊ ဒေါင်းတောင်ကို။ ဌပေတွာ၊ စိုက်၍။ ဓေဇ္ဇမေဝ၊ ထောင်အပ်သောတံခွန်များသည်ပင်လျှင်။ အပရိနိဗ္ဗုတံ မနိုင်းရှည်နိုင်များစွာ၏။ အနန္တပါရံ၊ဆင်ကား၍မြင်းကား၍မှုပ်ရေတွက်ခြင်း၏အပိုင်းအခြားကိုလွန်သည်ဖြစ်၍အဆုံးမရှိသောကမ်းရှိ၏။ခေကော်ဟိ၊ကျီးတို့သည်။သာဂရံ၊သမုဒ္ဒရာကို။ဒုပ္ပသဟာတိဇ္ဇဝ၊လွှမ်းမိုးခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ဘိသကဲ့သို့။မေ၊ငါ၏။အယံဗလကာယော၊၍ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို။ ဒုပ္ပသဟော၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန်သောရန်သူတို့သည်နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်။ အနိလေန၊ လေသည်။ ဂိရိံ တောင်ကို။ ဒုပ္ပသဟောဇ္ဇဝစ၊တုန်လှုပ်စိမ့်သော၄ါ မစွမ်းနိုင်ဘိသကဲ့သို့လည်း။မေ၊ငါ၏။ အယံဗလကာယော၊၍ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို။ ဒုပ္ပသဟော တပါးသောဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်တုန်လှုပ်စိမ့်သော၄ါမစွမ်းနိုင်။အဟံ၊၍သို့ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသောငါ့ကို။အဇ္ဇ၊ယခု။တာဒိသေန၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ဗိုလ်ပါ အပေါင်းသည်။ ဒုပ္ပသဟော၊လွှမ်းမိုးခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်။

ထိုအခါ၌၊ ထိုဂန္ဓာရမင်းအားထိုဘုရားလောင်းသည်လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့အသရေရှိသောမိမိ၏မျက်နှာကိုပြ၍။ဟာယင်ဓရိက်၊သင်သည်မရောင်ယမ်းမပြည့်တမ်းလင့်။ ယခုအခါ၌အရန်ယစ်သောဆင်ပြောင်သည် ကျူတောကိုနင်းဘိသကဲ့သို့။ ထို့အတူ၊ သင်၏ စစ်သည်အပေါင်းကိုဖျက်ဆီးလိုက်အံ့ဟုခြိမ်းချောက်၍။

မာဗာလိယံဝိလပသိ၊နဟိဿတာဒိသံဝိဒုယှသေ။
နဟိလဘာတေနိသေဓကံ၊အာသဇ္ဇသိဂဇမိဝ။
ဧကစာရိနံယောတံပါဒ၊နဠမိဝပေါထယိဿတိ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ဟာရေဗာလ၊ဟာယင်ဓရိက်။တွံ၊သင်သည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ဗာလိယံ၊မိုက်သည်၏အဖြစ်ကို။မာဝိလပသိ၊မပြည့်တမ်းလင့်။ဟိသစ္စံ၊ထိုစ

ကားသည်မှန်၏။ တဝါသင်၏။ ဗလကာယော ဖိုလ်ပါအပေါင်းသည်၊ တာဒိသံတာဒိသော ထိုသို့သင်ကြံသောအတိုင်းသဘောရှိသည် နဟိသ မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ တွံ သင့်ကို။ ကေဝလံ၊ စင်စစ်။ ဝံဥယှ သေနဂဒေါသအစရှိသောအပူသည်လောင်အပ်၏။ တွံ သင်သည်၊ နိသေခကံ ငါကဲ့သို့သဘောရှိသောနှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၍ တားမြစ်တတ် သောသူကို။ နဟိလဘတော၊ မရသလျှင်ကတည်း။ အာသဋ္ဌသိ၊ ချဉ်းခဲ့ လေ့ ကြေစာရိန်၊ ကြေစာရိ။ ဟစီးတည်းသာသွားလေ့ရှိသော။ ဂဇဂ ဇေ သင်ပြောင်ကြီးသည်။ နဒ္ဒ၊ ကျုံတောကို။ ပါဒါ၊ ခြေတို့ဖြင့်။ ပေါ ထဟိဿ၊ နင်းထိုးသကဲ့သို့ ဖော်တတော ထို့အတူ။ ယောရာဇာ၊ အကြင် ဗာရာဏသီမင်းသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ပေါထယိဿတိ၊ နင်းနှိပ်သတ်လတ္တံ့။

ဤသို့ခြိမ်းချောက်သော ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ ဂန္ဓာရမင်းသည် ကြည့်မျှော် သေသည်ရှိသော် ရွှေပြားနှင့်တူသော မြတ်သောနဖူးကိုမြင်၍ မိမိကိုဖမ်းအံ့သည်မှ ကြောက်ရကား။ ပြန်၍ ပြေးပျောက်မိမိမြို့သို့လျှင်သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ဒါယကာတို့၊ ယခုအခါ၊ ပြေးသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ထိုအခါ၊ ဂန္ဓာရမင်း ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သောဒုတိယပလာယိတဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင် တရား မင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇာသည် အလွန်တရား ခဲ ယဉ်းမှာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ ရ ဟန်းရှင်လူပြည်သူအပေါင်းတို့၏စီးပွါးချမ်းသာအကျိုးငှါ ဆောင် တော်မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပ ရာဇာမယ်တော် အရှင်မိဘုရားမြတ်သည် ဆောက်အပ်သောမင်္ဂလာ ဘုံကျောင်းတော်နေ(ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည်။ မြန်မာပြန် ဆိုအပ်သောဧကနိပါတ်ဇာတ်၌၊ ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော ကာသဝဂ်သည်ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏အစဉ်၊ အနက်၏အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

၁။ ဥပါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ယထာပိကီတာ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤဥပါဟနဇာတ်ကိုဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ တရားသဘင်၌ရဟန်းတို့သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ဒေဝဒတ်သည် ဆရာဖြစ်သောဘုရားကိုစွန့်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူသည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟုစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အရှင်ဘုရား၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာဆရာဖြစ်သော ငါဘုရားကို စွန့်၍ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းရောက်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ဆရာအမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ဆင်အတတ်၌အပြီးသို့ရောက်၏။ ထိုအခါ၊ ကာသိကရွာ၌ နေသောတယောက်သောလုလင်ငယ်သည် လာလတ်၍ ထိုဘုရားလောင်း၏အထံ၌အတတ်ကိုသင်၏။ ဘုရားလောင်းတို့မည်သည်ကားအတတ်ကိုသင်ကုန်သည်ရှိသော်။ဆရာကြွင်းထားခြင်းကိုမပြုကုန်။ မိမိတတ်သောအမှတ်ဖြင့်အကြွင်းမရှိသည်သာလျှင် သင်ကုန်၏။ထို့ကြောင့်။ထိုလုလင်သည်ဘုရားလောင်းတတ်သမျှအတတ်ကိုအကြွင်းမရှိသင်၍ ဘုရားလောင်းကို။ ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်သည်မင်းကိုခစားအံ့ဟုဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်။အမောင်၊ကောင်းပြီဟုဆို၍ မင်းအားကြား၏။အဘယ်သို့ကြားသနည်းဟူမူကား။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏တပည့်သည်အရှင်မင်းမြတ်တို့ကိုခစားအံ့သော၄ါအလိုရှိ၏ဟုကြား၏။မင်းသည်ကောင်းပြီခစားစေလော့ဟုဆို၏။မင်းမြတ်၊ ထို

သို့ တပြီးကား ထိုယောကျ်ားအား ရိက္ခာကို သိတော်မူကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။ သင်တို့၏တပည့်သည်သင်တို့နှင့်တူမျှသောရိက္ခာကိုမရလတ္တံ့။သင်တို့သည်တရာသောရိက္ခာကိုရကုန်သည်ရှိသော်။သင်တို့၏တပည့်သည် ငါးဆယ်သော ရိက္ခာကိုရလတ္တံ့။ သင်တို့သည်နှစ်ချတို့ကိုရကုန်သည်ရှိသော်။ သင်တို့၏တပည့်သည်တချကိုရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် အိမ်သို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကို တပည့်အားကြား၏။တပည့်သည်။ဆရာ၊ကျွန်ုပ်သည်သင်တို့နှင့်အမျှအတတ်ကိုတတ်၏။ အမျှသာလျှင်ဖြစ်သောရိက္ခာကိုအကယ်၍ရအံ့၊ခစားအံ့။ အကယ်၍ မရအံ့၊ မခစားအံ့ဟု ဆို၏။ ဘုရား လောင်း သည် ထိုအကြောင်းကို မင်းအားကြား၏။ မင်းသည် သင်တို့နှင့် အမျှသော ဆုလာဘ်ကို ယူလိုသော်သင်တို့နှင့်အမျှသာလျှင်ဖြစ်သော အတတ်ကိုပြအံ့သောငှါအကယ်၍စွမ်းနိုင်အံ့။ အမျှဖြစ်သောရိက္ခာကိုရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုအကြောင်းကိုတပည့်အားကြား၍ထိုသို့တပြီးကားကောင်းပြီပြအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းအားကြား၏။ မင်းသည်ထိုသို့တပြီးကား နက်ဖြန်အတတ်ကို ပြကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ကောင်းပြီပြကုန်အံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော် မြို့၌စည်လည်စေကုန်လော့ဟု ဆို၍နက်ဖြန်၌တပည့်သည်၎င်း။ဆရာသည်၎င်းနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည်ဆင်အတတ်ကိုပြကုန်လတ္တံ့။ မင်းရင်ပြင်၌စည်းဝေးကုန်၍ ရှုလိုကုန်သောသူတို့သည် ရှုစေကုန်သတည်းဟု မင်းသည် စည်လည်စေ၏ ဆရာသည်ငါ၏တပည့်သည်ငါ၏ဥပါယ်တမျဉ်၌လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကိုမသိလေဟုဆင်တစီးကိုယူ၍ တညဉ့်ခြင်းသာလျှင်ဘောက်ပြန်သောအတတ်ကိုသင်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုဆင်ကိုသွားလော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်နောက်သို့ဆုတ်စိမ့်သောငှါ။နောက်သို့ဆုတ်ငှလော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်သွားစိမ့်သောငှါ။ သွားလော့ဟုဆိုသည်ရှိသော် ဝပ်စိမ့်သောငှါ၊ ဝပ်လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရပ်စိမ့်သောငှါ။ရပ်လော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်ထားစိမ့်သောငှါ။ထားလော့ဟုဆိုသည်ရှိသော် ယူစိမ့်သောငှါသင်၍။ နက်ဖြန်နေ့၌ ထိုဆင်ကိုစီး၍ မင်းရင်ပြင်သို့သွား၏။ တပည့်သည်တစီးသော နှစ်သက်ဘွယ်သော ဆင်ကိုစီး၏။ လူများသည်စည်းဝေး၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည်လည်းအမျှအတတ်ကိုပြကုန်၏။ တဘန်ဘုရားလောင်းသည်မိမိ

ဆင်ကို ဘောက်ပြန်သော အတတ်ကို ပြုစေ၏။ ထိုဆင်သည် သွားလေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်နောက်သို့ဆုတ်၏။ နောက်သို့ဆုတ်လေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်ရှေ့သို့ပြေး၏။ရပ်လေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်ဝပ်၏။ ဝပ်လေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်ရပ်၏။ ယူလေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော် ချထိုက်၏။ချလေ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်ယူ၏။လူများသည်။ ဟယ်ပြစ်မှားတတ်သောဘပည့်၊သင်သည်ဆရာနှင့်တကွပြိုင်ခြင်းကိုပြု၏။မိမိ၏ပမာဏကိုမသိ။ ဆရာနှင့်တကွအမျှဖြစ်သော အတတ်ကိုတတ်၏ဟု အမှတ်ရှိ၏ဟုဆို၍။ခဲလုံးတံအစရှိသည်တို့ဖြင့်ပုတ်ခတ်ကုန်၍။ထိုပွဲအလယ်၌သာလျှင်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ဆင်မှသက်၍မင်းသို့ကပ်၍။မြတ်သောမင်းကြီး၊ အတတ်မည်သည်ကိုမိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေခြင်းအကျိုးငှါသင်၏။ ထိုသို့မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေခြင်းအကျိုးငှါ သင်ပြီးသော်သည်း အချို့သောသူအား သင်အပ်သော အတတ်သည်မကောင်းသဖြင့်လုပ်အပ်သော ဘိနပ်ကဲ့သို့ပျက်စီးခြင်းသို့သာလျှင်ဆောင်ရွက်တတ်၏ဟုဆို၍။

ယထာပိကီတာပုရိသဿုပါဟနာ။
သုခဿအတ္ထာယဒုက္ခဥဒဗ္ဗဟေ။
ဃမ္မာဘိတတ္တာတလသာပပီဠိတာ။
တဿေဝပါဒေပုရိသဿခါဒရေ။ ။
ဧဝမေဝယောဒုက္ကုလိနောအနရိယော။
တမှာကဝိဇ္ဇဉ္စသုတဥ္စမာဒိယ။
တမေဝသောတတ္ထသုတေနခါဒတိ။
အနရိယောဝုစ္စတုပါဟနူပမော။ ။

ဟူသောဂါထာနှစ်ခုတို့၏အပေါင်းကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သုခဿ၊ ချမ်းသာခြင်း၏။ အတ္ထာယ အကျိုးငှါ၊ ကီတာ ဝယ်၍။ ပါဒေသု၊ခြေတို့၌။ ပဋိမုက္ကာ၊စွပ်အပ်သော။ ဥပါဟနာ၊ မကောင်းသဖြင့် လုပ်အပ်သောဘိနပ်သည်။ ပုရိသဿ ယောကျ်ား၏။ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲကို။ ဥဒဗ္ဗဟေ၊ဆောင်ရာ၏။ဃမ္မာဘိတတ္တာ၊ အပူသည်နှိပ်စက်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ တလသာ၊ ခြေဘဝါးအပြင်၌။ပပီဠိတာ၊ကျင်နာကုန်သည်ဖြစ်၍။ ကီတာ၊ဝယ်၍။ ပါဒေသု၊ခြေတို့၌။ ပဋိမုက္ကာ စွပ်အပ်ကုန်သော။ဥပါဟနာ၊ ဘိနပ်တို့

သည်။တသေဝပုရိသသ၊ထိုယောကျ်ား၏သာလျှင်။ ပါဒေ၊ ခြေတို့ကို။ခါဒရေခါဒန္တိ ယထာ၊ခဲကုန်သကဲ့သို့။ဝေမေဝ၊ဤအတူသာလျှင်။ ဒုက္ကုလိနော၊ယုတ်မာသောအမျိုးရှိသော။ယောအနရိယော၊ အကြင်မသူတော်သည်။ တမှာကာ၊ထိုအတတ်ကိုသင်ပေတတ်သောဆရာမှ။ဝိဇ္ဇဥ၊အတတ်ကိုရှင်း။သုတဥ္စ အကြားအမြင်ကိုရှင်း။အာဒိယအာဒိယတိ သင်၏။အာဒိယ၊သင်ပြီး၍။သော၊ထိုမသူတော်သည်။တဿ၊ထိုဆရာအထံ၌။ သုတေန၊အကြားအမြင်ဖြင့်။ တမေဝ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်။ခါဒတိ၊ခဲ၏။ သောဒုက္ကုလိနော၊ထိုအမျိုးယုတ်သောသူကို။ ဥပါဟနူပမော၊ ခဲတတ်သော ဘိနပ်နှင့်တူသော အနရိယော၊ မသူတော်ဟူ၍။ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။တနည်းကား။ ဥပါဟနူပမော၊ ခြေကိုခဲတတ်သောဘိနပ်ဆိုးရှိသော ယောကျ်ားနှင့်တူသော။အနရိယော၊ မသူတော်ဟူ၍။ဝုစ္စတိ ဆိုအပ်၏။

မင်းသည်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ထိုဘုရားလောင်းအားများစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ တပည့်ဖြစ်ဘူးပြီ။ယခုအခါ၌ ဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဆရာဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောဥပါဟနဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ ဝိဏာဂရုဏာဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ကောသမ္ဗီတောယမင္ဂလာ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ကျွန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဝိဏာဂရုဏာ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောသူငယ်မကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သောသူဌေးသို့းသည်မိမိအိမ်၌နွားမင်းဥသဘအားချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြုလတ်သည်ကိုမြင်၍။အမိကို။မိခင်၊ဤသို့နွားမင်းသည်အချီးအမြှောင်ကိုရ၏။ အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟုမေး၏။ ချစ်သို့းနွားမင်းဥသဘမည်၏ဟုဆို၏။ထိုသူဌေးသို့းသည်တနေ့သ၌ပြာသာဒ်၌ရပ်၍ခရီးလမ်း

လယ်ကိုကြည့်လတ်သည်ရှိသော်။တယောက်သောလူကုန်းကိုမြင်၍။ ဤနွားတို့၏အလယ်၌ နွားမင်းကြီး၏ကျောက်ကုန်း၌ လဘ်ို့သည်ရှိ၏။ လူမင်းကြီး၏လည်း ကျောက်ကုန်း၌ ထိုလဘ်ို့သည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသူသည် လူတို့တွင် ယောကျ်ားဥသဘ သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါသည် ထိုယောကျ်ားဥသဘ၏ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ခြင်းငှာသင့်၏ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုသူဋ္ဌေးသွီးသည် ကျွန်မကို စေလိုက်၍။ သူဋ္ဌေးသွီးသည်သင်နှင့်တကွသွားလို၏။ ဤမည်သောအရပ်သို့ သွား၍ နေနှင့်လော့ဟု၊ ထိုလူကုန်းအားကြားစေ၍မြတ်သောဥစ္စာကိုယူ၍မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်ပြာသာဒ်မှဆင်းသက်၍ ထိုလူကုန်းနှင့်တကွပြေး၏။ နောက်အခါထိုအမှုသည်မြို့သူအပေါင်း၌ရင်း။ ရဟန်းအပေါင်း၌ရင်း ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏။ တရားသဘင်၌ရဟန်းတို့သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ဤအမည်ရှိသော သူဋ္ဌေးသွီးသည်ငကုန်းနှင့်တကွပြေးသတတ်ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။အရှင်ဘုရား၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ထိုသူဋ္ဌေးသွီးသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ငကုန်းကို တပ်စွန်းသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း တပ်စွန်းဘူးသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်တခုသောနိဂုံး၌သူဋ္ဌေးမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်၍ အိမ်ရာ ထောင်သည်ရှိသော်။ သားသွီးတို့ဖြင့်ပွါးလတ်၍ မိမိသား၏အကျိုးငှာ ဗာရာဏသီသူဋ္ဌေးကိုတောင်း၍ နေ့ကိုမှတ်၏၊ သူဋ္ဌေးသွီးသည်မိမိအိမ်၌နွားမင်းဥသဘအား ကောင်းစွာပြုခြင်းမြတ်နိုးတနာပြုခြင်းကိုမြင်၍။ ဤသူကားအဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟုမေး၍။ နွားမင်းဥသဘဟုကြား၍ ခရီးအလယ်ဖြင့်သွားသော တယောက်သောလူကုန်းကိုမြင်၍၊ ဤယောကျ်ားသည်ယောကျ်ား ဥသဘဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၍ မြတ်သောဥစ္စာကိုယူ၍ ထိုလူကုန်းနှင့် တကွပြေး၏။ဘုရားလောင်းသည်သူဋ္ဌေးသွီးကိုဆောင်အံ့ဟူ၍များစွာသော အခြံအရံဖြင့်ဗာရာဏသီပြည်သို့သွားသည်ရှိသော်။ထိုသူဋ္ဌေးသွီးပြေး

လာသောခရီးသို့လျှင်သွား၏။ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူဌေးသို့ ငကုန်းတို့သည်လည်းတညဥ့်ပတ်လုံး ခရီးကိုသွားကုန်၏။ ထိုအခါ၊တညဥ့်ပတ်လုံး မအိပ်ရသောကြောင့်ကုန်း၏ကိုယ်၌ အရှုဏ်တက်သောအခါလေသည်ထ၏။ သည်းစွာကုန်သောဝေဒနာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုငကုန်းသည်သည်းစွာသောဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍အညှို့ပြတ်ပြီးသော ကောက်သောအရိုးရှိသောစောင်းကဲ့သို့ ကွေးလျက်အိပ်၏။ သူဌေး သို့သည်လည်း ထိုငကုန်း၏ ခြေရင်း၌နေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးသို့ကို ငကုန်း၏ခြေရင်း၌နေသည်ကိုမြင်၍ သိသည်ရှိသော်၊ကပ်လေ၍သူဌေးသို့နှင့်တကွစကားပြောလို၍။

ဧကစိန္တိတောယမတ္ထော၊ဗာလောအပရိနာယကော။
နဟိခုဇ္ဇေနဝါမေန၊ ဘောတိသက္ကုမရှဟာသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။

အမွှါချဂ်သို့။အယံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။အတ္ထော၊ အမှုကို။ ဧကစိန္တိတော၊ တယောက်တည်းသောသင်သည်သာလျှင်ကြံအပ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ဗာလော၊မိုက်သောငကုန်းသည်။ အပရိနာယကော၊အကြီးအကဲမဟုတ်။ဘောတိ၊ရှင်မ။ဝါမေန၊ကွထသော။ခုဇ္ဇေန၊ငကုန်းနှင့်။သက္ကုံ၊ပေါင်းဘော်အံ့သောငှါ။ တွံ၊သင်သည်။ နအရဟသိ၊မထိုက်။

ထိုအခါ၊ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍သူဌေးသို့သည်။

ပုရိသူသဘမညမာနာ၊အဟံခုဇ္ဇမကာမယိံ။
သောယံသံကုဋိတောသေတိ၊ဆိန္နတန္တိယထာဝိဏာ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂါထာကိုဆို၏။

အယျ၊အရှင်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ကော၊တခုသော။ ဥသဘံ၊နွားမင်းဥသဘကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ ဂုန္နံ၊နွားတို့၏။ ဇေဋ္ဌကဿ၊အကြီးဖြစ်သောနွားမင်း၏။ပိဋ္ဌိယံ၊ကျောက်ကုန်း၌။ ကကုဓံ၊လဘို့သည်။ ဟောတိ၊ရှိသည်ဖြစ်၏။ ဧဝမေဿပိ၊ ဤယောက်ျားအားလည်း။ တံ၊ထိုလဘို့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧဝမိန္နာ၊ ဤယောက်ျားသည်။ ပုရိသ ဥသဘောန၊ ယောက်ျားဥသဘသည်။ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ဧတိစေဝံ၊ဤသို့။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ခုဇ္ဇံ ကုန်းကို။ ပုရိသူသဘမညမာနာ၊ ယောက်ျားဥသဘဟုထင်မှတ်မိ၍။ အကာမယိံ၊တပ်စွန်းမိ၏။သောအယံ၊ ထိုကုန်း

သည်။ ဇာတ်ပေါင်းသော်ကား ယခုအခါ၌။ သိန္နတက္ကိ၊ အညွှန့်ပြတ်ပြီးသော။ ဝိဏာယ ထော၊ စောင်းကဲ့သို့။ သံကုန္ဒိ တော၊ ကွေးလျက်။ သေတိ၊ အိပ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူဋ္ဌေးသို့း၏ မသိမလိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်အိမ်မှထွက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ထိုသူဋ္ဌေးသို့းကိုရေချိုးစေ၍တန်းဆာဆင်အပ်သောရထားသို့တင်၍အိမ်သို့လျှင်သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ၊သူဋ္ဌေးသို့းသည်။ ထိုအခါ၊သူဋ္ဌေးသို့းဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည် သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီ သူဋ္ဌေး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိဏာဂုဏဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ ဝိကဏ္ဏကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ကာမံယဟိံဇ္ဈူ ဗ္ဗသိတေနဂစ္ဆ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိကဏ္ဏကဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ တပါးသော ငြီးငွေ့သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ တရားသဘင်သို့ဆောင်အပ်သောထိုရဟန်းသည်။ရဟန်း၊သင်သည်ငြီးငွေ့ခြင်းရှိသတတ် ဟူသည်မှန်သလောဟု၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မေးတော်မူလတ်သည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်၍။ အဘယ်ကြောင့် ငြီးငွေ့သနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ ကာမဂုဏ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်ငြီးငွေ့ခြင်းရှိ၏ဟုလျှောက်၏။ထိုအခါ၊ထိုရဟန်းကိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မည်သည်ကား။ အရွက်မရှိကုန်သောမြားတို့နှင့်တူကုန်၏။ တကြိမ်နှလုံး၌ တည်ရာကိုရကုန်သော်လည်း အရွက်မရှိကုန်သော မြားတို့ကဲ့သို့ ဖူးကုန်၏။ အရွက်မရှိသော မြား သည် မိကျောင်းကိုသေခြင်းသို့သာလျှင် ရောက်စေဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည်ဗာရာဏသီပြည်၌၊ တရားသဖြင့် မင်းပြုသည်ရှိသော် တနေ့သ၌ ဥယျာဉ်သို့ထွက်၍ရေကန်နားသို့ရောက်၏။ ကခြင်းသီခြင်းတို့၌ လိမ္မာကုန်သောသူတို့သည်။ ကခြင်းသီခြင်းတို့ကိုသီကုန်၏။ ရေကန်၌ငါးလိပ်တို့သည် သီခြင်းသံ၌ တပ်စွန်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် စည်းဝေးကုန်၍။ မင်းနှင့်သာလျှင်တကွလိုက်ကုန်၏၊ မင်းသည်ထွန်တုံးပမာဏရှိသော ငါးအပေါင်းကိုမြင်၍ ဤငါးတို့သည်ငါနှင့်တကွအဘယ်ကြောင့် လိုက်လာကုန်သနည်းဟုအမတ်တို့ကိုမေး၏။ အမတ်တို့သည်။ အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုငါးတို့သည်အရှင်မင်းကြီးကိုခစားကုန်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ငါ့ကို ထိုငါးတို့သည်ခစားကုန်သတတ်ဟုနှစ်သက်၍ထိုငါးတို့အားထမင်းဝတ်ကိုတည်စေ၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တအမ္ဗဏစသောဆန်ကိုချက်၏။နောက်အခါထမင်းကျွေးသောကာလ၌အချို့ကုန်သောငါးတို့သည်လာကုန်၏။ အချို့သော ငါးတို့သည် မလာကုန်။ ထမင်းသည်ပျက်စီး၏။ မင်းအားထိုအကြောင်းကိုကြားကုန်၏။ မင်းသည်ဤနေ့မှစ၍ထမင်းကျွေးသောအခါ၌စည်ကိုတီး၍စည်သံအမှတ်ဖြင့်ငါးတို့သည်စည်းဝေးကုန်သည်ရှိသော်ထမင်းကိုပေးကြကုန်လော့ဟုဆို၏။ ထိုအခါမှစ၍အမှုရွက်ဆောင်သောသူတို့သည် စည်ကိုတီးစေ၍စည်းဝေး ကုန်သော ငါးတို့အား ထမင်းကို ပေး၏။ ထိုငါးတို့သည်လည်းစည်သံအမှတ်ဖြင့်စည်းဝေးကုန်၍စားကုန်၏။ ထိုငါးတို့သည်ဤသို့ စည်းဝေးကုန်၍ စားကုန်သည်ရှိသော်။ တခုသော မိကျောင်းသည် လာလတ်၍ ငါးတို့ကို စား၏။ ထမင်း ကျွေးခြင်း အမှု၌ ရွက်ဆောင်သောသူသည် မင်းအား ကြား၏။ ထိုမင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ မိကျောင်းကို ငါးတို့ကိုစားကုန်သောကာလ၌ အရှက်မတပ်သောမြားဖြင့်ပစ်၍ ဘမ်းလော့ဟုဆို၏။ ထမင်းကျွေးခြင်းအမှုကိုရွက်ဆောင်သောသူသည် ကောင်းပြီဟုသွားလျှင် လှေ၌စီး၍ငါးတို့ကိုစားအံ့သောငှါလာသော မိကျောင်းကိုအရှက်မတပ်သော မြားဖြင့်ပစ်၏။ မြားသည်မိကျောင်း၏ကျောသို့ဝင်၏။ ထိုမိကျောင်းသည် ဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုမြားကိုယူ၍လျှင်ပြေး၏။ ထမင်းကျွေးခြင်းအမှုကိုရွက်ဆောင်သောသူသည် ထိုမိကျောင်းကို မြားမှုသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ထိုမိကျောင်းကိုခေါ်လျက်။

ကာမံယဟိံဣစ္ဆသိတေနဂစ္ဆ။
ဝိဒ္ဓေါသိမမသ္မိံဝိကဏ္ဏကေန။
ဟတောသိဘတ္တေနသုဝါဒိတေန။
လောလောစမစ္ဆေအနုဗန္ဓမာနော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဟရေသံသုမာရ၊ ဟယ်မိကျောင်း။ တွံ၊ သင်သည်။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ ယဟိံ၊ အကြင်အရပ်သို့။ ဣစ္ဆသိ၊ ပြေးသွားလို၏။ တေန၊ ထိုအလိုရှိရာအရပ်သို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေ။ အသ္မိံ၊ ဤအရပ်၌။ မမ၊ ငါ၏။ ဝိကဏ္ဏကေန၊ အရှက်မတပ်သောမြားသည်။ တွံ၊ သင့်ကို။ ဝိဒ္ဓေါ၊ ထိုးလေပြီးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တွံ၊ သင်သည်။ လောလော၊ လျှပ်ပေါ်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ မစ္ဆေ၊ ထမင်းစားအံ့သောငှါလာကုန်သောငါးတို့ကို။ အနုဗန္ဓမာနော၊ စားအံ့သောငှါလိုက်၏။ တေနစ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ သုဝါဒိတေန၊ ကောင်းစွာတီးမှုတ်ခြင်းရှိသော။ ဘတ္တေနစ၊ ထမင်းသည်လည်း။ တွံ၊ သင့်ကို။ ဟတော၊ သတ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုမိကျောင်းသည် မိမိနေရာသို့သွား၍အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူပြီး၍။

ဧဝံလောကာမိသံဩပတန္တော။
ဝိဟညတိစိတ္တဝသာနုဝတ္တီ။
သောဟညတိဉာတိသခါနမဇ္ဈေ။
မစ္ဆာနုဂေါသောရိဝသံသုမာရော။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘိက္ခဝေ ရဟန်းတို့။ မစ္ဆာနုဂေါ၊ ငါးသို့အစဉ်လိုက်သော။ သော သံသုမာရော၊ ထိုမိကျောင်းသည်။ ဟညတိဣဝ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ လောကာမိသံ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးသို့။ ဩပတန္တော၊ ကျသော။ စိတ္တဝသာနုဝတ္တီ၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်စိတ်၏ အလိုသို့အစဉ်လိုက်သော။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဉာတိသခါနံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။

သမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကိုပြသည်၏အဆုံး၌ပြီးငွေသော

ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ယခုအခါ၊ ဒေဝဒတ်သည်၊ ထိုအခါ မိကျောင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်။ ထိုအခါ၊ ငါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဝိကဏ္ဏကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ အသိတာဘူဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ တွေမဝဏ္ဏဒါနိမကရိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအသိတာဘူဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော သတို့သမီးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့၏အလုပ်အကျွေးအိမ်၌ တယောက်သောသတို့သမီးသည် အသွေးအဆင်းလှ၏၊ မြတ်သောတင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ထိုသတို့သမီးသည်အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် တူသောအမျိုးရှိသော အိမ်သို့ရောက်၏၊ လင်သည်သတို့သမီးကိုတစိုးတစိမျှမမြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ တပါးသောမိန်းမ၌ စိတ်လိုလိုက်သည်၏အစွမ်းအားဖြင့်ကျင့်၏၊ ထိုသတို့သမီးသည် ထိုယောကျာ်း၏မိမိ၌ ထိုသို့မရှိမသေကျင့်ခြင်းကို မရှေးရှုကြ၍နှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝကတို့ကိုဖိတ်၍အလှူကိုလှူ၍ တရားကိုနာသည်ရှိသော် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏၊ ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုအခါမှစ၍ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက်၊ လင်သည်လည်း ငါ့ကိုအလိုမရှိ၊ ငါ့အား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ၊ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့ဟုကြံ၍။ မိဘတို့အားကြား၍ရဟန်းပြု၍ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၏၊ ထိုအမျိုးသမီး၏ ထိုအမူအရာသည် ရဟန်းတို့၌ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌ ငါ့ရှင်တို့ ဤအမည်ရှိသောအမျိုးသမီးသည် အကျိုးကိုရှာတတ်၏၊ လင်၏အလိုမရှိသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ အဂ္ဂသာဝကတို့၏တရားကိုနာ၍သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍တဖန်မိဘတို့ကိုပန်၍ရဟန်းပြု၍ အရ

ဟတ္ထိမိလ်သို့ရောက်၏။ဤသတို့သမီးသည်အကျိုးစီးပွါးကိုရှာမှီးတတ်၏ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၌သာလျှင်။ ထိုအမျိုးသမီးသည်အကျိုးကိုရှာတတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်းအကျိုးကိုရှာမှီးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်၍အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း။ သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် မိမိ၏သားဖြစ်သောဗြဟ္မဒတ်မင်းသား၏အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ ဖြစ်သောရွံ့ရှာခြင်းသို့ရောက်၍ မိမိသားကိုတိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်လိုက်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်အသိတာဘူအမည်ရှိသောမိမိ၏ မိဘုရားကိုယူ၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍။ ငါး၊အမဲ၊သစ်သီးငယ်၊သစ်သီးကြီးတို့ကိုစားလျက်သစ်ရွက်မိုးသောစရပ်၌နေ၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်တခုသောကိန္နရီမကိုမြင်၍တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ဤကိန္နရီမကိုမယားပြုအံ့ဟုအသိတာဘူမိဘုရားကိုမရေတွက်မူ၍ထိုကိန္နရီမ၏ ခြေရာအစဉ်သို့လိုက်၏။ ထိုအသိတာဘူမိဘုရားသည် ကိန္နရီမသို့အစဉ်လိုက်သောထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကိုမြင်လေ၍ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်ငါ့ကိုမရေတွက်မူ၍ကိန္နရီမသို့အစဉ်လိုက်၏။ ဤမင်းသားဖြင့်ငါ့အားအဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟုတပ်စွန်းခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ဘုရားလောင်းသို့ကပ်လေ၍ရှိခိုး၍မိမိအားကသိုဏ်းပရိကံကိုဟောစေ၍ ကသိုဏ်းကိုကျင့်လျက်အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း၊ သမာပတ်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေ၍။ ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ လာလတ်၍ မိမိ၏သစ်ရွက်မိုးသောစရပ်တံခါး၌တည်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်လည်း ကိန္နရီမသို့ လိုက်လျက် လှည့်လည်၍ ထိုကိန္နရီမ၏ အစဉ်သွားသောခရီးကိုလည်းမမြင်၍ အာသာပြတ်သည်ဖြစ်၍ သစ်ရွက်ဖြင့်မိုးသောစရပ်သို့သာလျှင် ရှေးရှုလာလတ်၏။ အသိတာဘူမိဘုရားသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်

မင်းသားလာသည်ကိုမြင်၍ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍။ ပတ္တမြားညီအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသော ကောင်းကင်ပြင်၌ရပ်လျက်။ အရှင်သား၊အရှင်သားကိုမြို့၍ငါသည်ဤဗျာန်ချမ်းသာကိုရပေ၏ဟုဆို၍။

တွမေဝဏ္ဏဒါနိမကရိ၊ယံကာမေဗျဂမာတယိ။
သောယံအပ္ပဋိသန္ဓိကော၊ခရာဆိန္နံ့ဝရေဏုကံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

အယျပုတ္တ၊အရှင်သား။ ဏ္ဏဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တွမေဝ၊သင်သည်ပင်လျှင်။မမ၊ငါ၏။ဏ္ဏဒံ၊ဤဗျာန်ချမ်းသာကို။ အကရိ၊ပြုပေ၏။ ဏ္ဏဒါနိ၊ယခုအခါ၌။တယိ၊သင်၌။ မမ၊ငါ၏၊ အယံကာမော၊ဤတပ်စွန်းခြင်းကာမသည်။ဗျဂမာ၊ကင်းလေပြီ။ခရာ၊လွှဖြင့်။ဆိန္နံ၊ဖြတ်အပ်သော။ရေဏုကံ၊ဝါးဆင်စွယ်ကဲ့သို့။ သောအယံ၊ ထိုသင်၌တပ်စွန်းခြင်းကာမသည်၊ အပ္ပဋိသန္ဓိကော၊တဖန်စပ်ခြင်းသဘောမရှိပြီ။

ဤသို့ဆို၍ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသား၏မြင်စဉ်ပင်လျှင်ပျံ၍တပါးသောအရပ်သို့သွား၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည် ထိုအသိတ္တာဘုမင်းသမီး၏သွားသောကာလ၌ငိုကြွေးလျက်၊

အတြိစ္ဆာအတိလောဘေန၊အတိလောဘမဒ္ဒေနစ။
ဇေဝံဟာယတိအတ္ထမှာ၊အဟံဝအသိတ္တာဘုယာ။ ။

ဟူသောနှစ်ချက်၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏၊

အဟံ ငါသည်။အသိတ္တာဘုယာ၊အသိတ္တာဘုမင်းသမီးမှ။ဟာယတိ၊ဆုတ်သကဲ့သို့။ ဇေဝံတထာ၊ထို့အတူ။ အတြိစ္ဆာ၊အတြိစ္ဆဝသေန၊ ထိုထိုအာရုံ၌အလိုရှိတပ်သောအဆုံးမရှိသောတဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ အတြိစ္ဆမာနော ထိုထိုအာရုံ၌လိုချင်မက်မောတပ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အတိလောဘေနစ၊ အလွန်လောဘကြီးခြင်းကြောင့်၎င်း၊ အတိလောဘမဒ္ဒေနစ၊ ပုရိသမာနကိုလည်းဖြစ်စေတတ်သော အလွန်သောလောဘဖြင့် ယစ်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ အတ္ထမှာ၊ အကျိုးစီးပွါးမှ။ ဟာယတိ၊ယုတ်၏။

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်ဤဂါထာဖြင့်ငိုကြွေး၍ တယောက်အထီးတည်းသာလျှင် တော၌နေ၍၊ အဘလွန်သဖြင့်သွား၍ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ၌ဤနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည်။ ထိုအခါ၊ မင်းသားရင်း၊မင်းသ္မီးရင်းဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောအသိတာဘူဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ ဝစ္ဆနခဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ သုခါဃရာဝစ္ဆနခ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်.တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝစ္ဆနခဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ရဇမည်သော မလ္လာမင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဇအမည်ရှိသော မလ္လာမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ လူအဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သတတ်။ ထိုရဇ မည်သော မလ္လာမင်းသည်တနေ့သ၌ကြွလာစိမ့်သောငှါ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်အားသီတင်းစကားကိုမှာလိုက်၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုပန်၍သွား၏။ ထိုရဇမည်သောမလ္လာမင်းသည်အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကိုအထူးထူးသောမြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကိုဘုဉ်းပေးစေ၍တင့်အပ်သောနေရာ၌နေလျက် မထေရ်နှင့်တကွပျူငှါလောကဝတ်ကိုပြု၍။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို လူတို့၏ စည်းစိမ်ဖြင့်ရင်း။ ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်ရင်းဘိတ်၍။ အရှင်အာနန္ဒာ၊အကျွန်ုပ်၌များစွာသောအသက်ရှိရတနာသည်ရင်း။ အသက်မရှိသောရတနာသည်ရင်းရှိ၏၊ ဤရတနာကိုအလယ်၌ခွဲ၍ အရှင့်အားပေးအံ့။လာလှည့်လော့၊နှစ်ယောက်ကုန်သောငါတို့သည်အိမ်၌နေကြကုန်အံ့ဟုဆို၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်ထိုရဇမည်သော မလ္လာမင်းအားကာမဂုဏ်တို့၌အပြစ်ကိုဆို၍ နေရာမှထ၍ကျောင်းသို့သွား၏။ အာနန္ဒာ၊ သင်သည်ရဇမည်သော မလ္လာမင်းကို မြင်ခဲ့၏လောဟု မြတ်စွာဘုရားမေးသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ မြင်ခဲ့၏ဟုလျှောက်၏။ ထိုရဇမည်သောမလ္လာမင်းကို အသို့ဆိုခဲ့သနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်။ အရှင်ဘုရား၊ ထိုရဇမည်သောမလ္လာမင်းသည်အကျွန်ုပ်ကိုဃ-

ရာဝါသဖြင့်ဘိတ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဇမည်သောမလ္လာမင်းအားအိမ်ရာထောင်းခြင်း၌ရင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ရင်းအဖြစ်ကိုဟောခဲ့၏ဟု လျှော်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာနန္ဒာ၊ ထိုရဇမည်သောမလ္လာမင်းသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ရဟန်းတို့ကို ဃရာဝါသဖြင့် ဘိတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်းဘိတ်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ အာနန္ဒာမထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏၊

အာနန္ဒာ လွန်သေပြီးသောအခါ၌ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်တခုသောနိဂုံး၌ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ကြာမြင့်စွာနေ၏၊ ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့သောငှါဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်း၏ဉယျာဉ်၌နေ၍ နက်ဖြန်နေ့၌ဗာရာဏသီပြည်သို့ဝင်၏။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်ထိုဘုရားလောင်းကိုဣရိယာပုထ်၌ကြည်ညို၍ အိမ်သို့ပင့်ပြီးလျှင် ဆွမ်းကျွေး၍ ဉယျာဉ်၌ နေစိမ့်သောငှါ ဝန်ခံခြင်းကို ယူစေ၍။ ထိုဘုရားလောင်းကိုလုပ်ကျွေး၍ ဉယျာဉ်၌နေစေ၏။ ထိုရသေ့သူဌေးတို့သည် အချင်းချင်းဖြစ်သောချစ်ခြင်းရှိကုန်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ဘုရားလောင်း၌ချစ်ခြင်း အကျွမ်းဝင်ခြင်း၏အစွမ်းအားဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်မည့်သည်ကား ဆင်းရဲငြိုငြင်၏၊ ငါ၏အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သောဝဿနခပရိဗိုဇ်ကို လူထွက်စေ၍အလုံးစုံသောစည်းစိမ်ကိုအလယ်၌ခွဲ၍။ ထိုဝဿနခ ပရိဗိုဇ်အားပေး၍နှစ်ယောက်ကုန်သောငါတို့သည်လည်းအညီအညွတ်နေခြင်းကိုနေကြကုန်အံ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုဗာရာဏသီသူဌေးသည်တနေ့သ၌ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ၏အဆုံး၌၊ ထိုဝဿနခပရိဗိုဇ်နှင့်တကွသာယာစွာသောပျူငှါ လောကဝတ်စကားကိုပြောဟောပြီး၍။ အရှင်ဝဿနခ၊ ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကားဆင်းရဲငြိုငြင်၏။ အိမ်၌နေခြင်းသည်ချမ်းသာ၏။ အရှင်ဝဿနခ၊ အရှင်သည်လာလှည့်လော့၊ နှစ်ဦးကုန်သော ငါတို့သည် အညီအညွတ် ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားကုန်လျက် နေကြကုန်အံ့။ ဤသို့ဆိုထို၍၊

သုခါဃရာဝတ္တနခ၊သဟိရညာသဘောဇနာ။
ယတ္ထဘုတ္တွာစပိတ္တွာစ၊သယေယျာသိအနုဿုကော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဝတ္တနခ၊ အရှင်ဝတ္တနခ။ ယတ္ထ၊ အကြင်ရတနာခုနစ်ပါးစားဘွယ် ဘောဇဉ် တို့နှင့် ပြည့်စုံသော အိမ်၌။ အနုဿုကော၊ လုံ့လ မပြုဘဲ။ ဘုတ္တွာစ၊စား၍သော်၎င်း။ပိတ္တွာစ၊ သောက်၍သော်၎င်း။ သယေယျာသိ၊နေလာလှည့်လော့။ သဟိရညာ၊ရွှေအစရှိသောရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံထသော။သဘောဇနာ၊စားဘွယ်ဘောဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံထသော။ ဃရာ၊အိမ်၌နေခြင်းသည်သာ၊သုခါ၊ချမ်းသာ၏။

ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗာရာဏသီသူဌေး၏စကားကို ကြား၍။ သူဌေးကြီး၊သင်သည်မသိသည့်၏အဖြစ်ကြောင့်ကာမဂုဏ်၌ မက်မောသည်ဖြစ်၍အိမ်၌နေရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆို၏။ သင်အား အိမ်၌နေခြင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုငါဆိုအံ့။ ယခုအခါ သင်နာလော့၊ ဤသို့ ဆို၍။

ဃရာနာနီဟမာနဿ၊ဃရာနဘဏတောမုသာ။
ဃရာနာဒိန္နဒဏ္ဍဿ၊ပရေသံအနိကုဗ္ဗတော။
ဧဝံဆိဒ္ဒံဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ကောဃရံပဋိပဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

မဟာသေဋ္ဌိ၊သူဌေးကြီး။ အနီဟမာနဿ၊အစဉ်မပြတ်လယ်ယာ ထွန်ခြင်းနွားကျောင်းခြင်းအစရှိသောအမှုဖြင့် လုံ့လမပြုသောသူ၏။ ဃရာ အိမ်မည်သည်ကား။ နတိဋ္ဌတိ၊မတည်နိုင်။ မုသာဘဏတော၊ လယ်ယာဥစ္စာရွှေငွေအစရှိသည်တို့၏အကျိုး၌ မုသားမဆိုသောသူ ၏လည်း။ ဃရာ၊ အိမ်မည်သည်ကား။ နတိဋ္ဌတိ၊ မတည်နိုင်။ အဒိန္န ဒဏ္ဍဿ၊ဒဏ်ပေးခြင်းကိုမယူထသော။ ပရေသံ၊သူတပါးတို့အား။ အနိကုဗ္ဗတော၊နှိပ်စက်ခြင်းကိုမပြုသောသူ၏လည်း။ ဃရာ၊အိမ်မည် သည်ကား။နတိဋ္ဌတိ၊မတည်နိုင်။ဧဝံ၊ဤသို့။ ဆိဒ္ဒံ၊အပေါက်ရှိထသော။ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ဖြစ်နိုင်ခဲသောသဘောရှိထသော။ ဃရံ၊အိမ်ကို။ကော၊ အဘယ်သူသည်။ပဋိပဇ္ဇတိ၊အုပ်စိုး၍နေချင်ဘိအံ့နည်း။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်အိမ်၌နေခြင်း၏အပြစ်ကိုဆို၍ ဥယျာဉ် သို့သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ယခုအခါ၊ရဇမည်သောမလ္လာမင်းသည်။ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ဝဏ္ဏနခပရိဗိုဇ်ဖြစ်ဘူး ပြီဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သောဝဏ္ဏနခဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဗကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဘဒ္ဒကောဝတာယံပက္ခိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗကဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ် စေတတ်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကား ကိုချဲဦးအံ့။ မြတ်စွာဘုရားသည်ဆောင်ခဲ့သောရဟန်းကို မြင်တော်မူ ၍။ရဟန်းတို့၊ဤရဟန်းသည်ယခုအခါ၌သာလျှင်အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ် စေတတ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သ ရဲကိုဖြစ်စေဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင် တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ဟိမဝန္တာအရပ်၌ တခုသောအိုင်ဝယ်ငါးဖြစ်၍များစွာသောအခြံအရံရှိလျက်နေ၏။ ထို အခါ၊ တခုသောဗျိုင်းသည်ငါးတို့ကိုစားအံ့ဟု အိုင်၏အနီးဖြစ်သော အရပ်၌ ဦးခေါင်းကိုချ၍ အတောင်ကိုဖြန့်၍ အလွန်သိမ်မွေ့သကဲ့သို့ ငါးတို့ကိုကြည့်လျက်၊ထိုငါးတို့၏မေ့လျော့ခြင်းကိုငံ့လျက်ရပ်၏။ ထို ခဏ၌၊ ဘုရားလောင်းသည်ငါးအပေါင်းခြံရံလျက် အစာကိုယူလတ် သော်ထိုအရပ်သို့ရောက်၏။ငါးအပေါင်းသည်ထိုဗျိုင်းကိုမြင်၍။

ဘဒ္ဒကောဝတာယံပက္ခိ၊ဒိဇောကုမုဒသန္နိဘော။
ဝူပသန္တေဟိပက္ခေဟိ၊မန္ဒမန္ဒောဝဈာယတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘော၊အချင်းတို့။ကုမုဒသန္နိဘော၊ကြာဖြူအဆင်းနှင့်တူထသော။ ပက္ခိ၊အတောင်ရှိသော။အယံဒိဇော၊ဤငှက်သည်။ဂူပသန္တေဟိ၊ငြိမ်းချမ်းကုန်သော။ ပက္ခေဟိ၊အတောင်တို့ဖြင့်။ ဘဒ္ဒကောဝတ၊ကောင်းလေစွ။ မန္ဒမန္ဒော၀၊ ညှံ့ညှံ့ပျောင်းပျောင်းကဲ့သို့။ ဈာယတိ၊ မှိုင်လျက်နေ၏။

ထိုအခါ၊ထိုဖျိုင်းကိုဘုရားလောင်းသည်ကြည့်၍။

နာဿသီလံဝိဇာနာထ၊အနညာယပသံသထ။

အမ္ဟေဒိဇောနပါလေတိ၊တေနပက္ခိနဖန္ဒတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောန္တော၊အချင်းတို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။ အဿ၊ထိုဖျိုင်း၏။သီလံ၊သီလကို။နဝိဇာနာထ၊မသိကြကုန်။ အနညာယ၊မသိကုန်ဘဲလျက်။ ပသံသထ၊ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ အမှေ၊ငါတို့ကို။ ဒိဇော၊ဖျိုင်းငှက်သည်။ နပါလေတိ၊ မစောင့်။ တေန၊ ထိုမစောင့်သောကြောင့်။ ပက္ခိ၊ ဖျိုင်းသည်။နဖန္ဒတိ၊မတုန်မလှုပ်နေ၏။

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော်ငါးအပေါင်းသည် ရေကိုချောက်ချားစေ၍ပြေး၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ယခုအခါ၊ အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ ဖျိုင်းဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ ငါးမင်းဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ သာကေတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကောနုခေါဘဂဝါဟောတု၊ အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသာကေတ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။သာကေတအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဤသာကေတဇာတ်၌ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သောဝတ္ထုကား၊ အောက်ဧကနိပါတ်၌ဆိုအပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းဦးသို့ ကြွတော်မူသော

ကာလ၌။ ရဟန်းတို့သည်အရှင်ဘုရား၊ ဤချစ်ခြင်းမည်သည်ကားအဘယ်အကြောင်းကြောင့်တည်သနည်းဟုမေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍။

ကောနုခေါ ဘဂဝါ ဟေတု ကေဝ္ဓေဇ္ဈစပုဂ္ဂလေ။
အတီဝ ဟာဒယံ နိဗ္ဗာတိ၊ စိတ္တဉ္စာပိ ပသီဒတိ။ ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆိုကုန်၏။

ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား။ ဣဓလောကေ၊ ဤလောက၌။ ကေဝ္ဓေ၊ အချို့သော။ ပုဂ္ဂလေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိဋ္ဌမတ္တေ ဧဝ၊ မြင်ကာမျှဖြင့်သာလျှင်။ ဟာဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အတီဝ၊ အလွန်လျှင်။ နိဗ္ဗာတိ၊ ငြိမ်းချမ်း၏။ စိတ္တဉ္စာပိ၊ စိတ်သည်လည်း။ ပသီဒတိ၊ ကြည်ညို၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကား။ ကောနုခေါ၊ အသို့နည်း။

ထိုအခါ၊ ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ချစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကိုပြတော်မူလို၍။

ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေန ဝါ။
ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ။ ။

ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုမိန့်တော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥပ္ပလံ ဝါ၊ ကြာသည်၎င်း။ သေသံ၊ ကြာမှကြွင်းသော။ ဇလဇပုပ္ဖံ ဝါ၊ ရေ၌ဖြစ်သောပန်းသည်၎င်း။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဇာယမာနံ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ဥဒကဉ္စ၊ ရေကို၎င်း။ ပလ္လလဉ္စ၊ ညွန်ကို၎င်း။ ဣမာနိ ဒွေ ကာရဏာနိ၊ ဤနှစ်ခုသော အကြောင်းတို့ကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ ဇာယတိ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ တံ ပေမံ ထိုချစ်ခြင်းသည်၊ ဇာယမာနံ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်၊ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေးဘဝ၌လျှင်။ သန္နိဝါသေန ဝါ အတူတကွနေဘူးခြင်းကြောင့်၎င်း။ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေန ဝါ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌အစီးအပွါးကိုဆောင်ခြင်းကြောင့်၎င်း။ ဣမေဟိ ဒွိဟိ ကာရဏေဟိ၊ ဤနှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့်။ ဇာယ တေ၊ ဖြစ်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဟောတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့ ဤနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည် ယခုအခါ၊ ပုထုဇ္ဇနသည် ၎င်း။ ပုထုဇ္ဇနမသည်၎င်းဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ၊ မဘောက်မပြန်ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် ခပ်သိမ်းသော တရားကို သိပြီးသော ငါဘုရား

သည်သာလျှင်။ထိုအခါ၊သားဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာကေတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈။ ကောပဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရှုဃ်ကော်ပန်ံတာတ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောပဒဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။တယောက်သောသူကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။သာဝတ္ထိပြည်၌နေသောတယောက်သောသူကြွယ်သည်ရှိသတတ်။ ထိုအခါ၊ ထိုသူကြွယ်အားတနေ့သ၌ ရင်ခွင်၌ နေသောသားသည်အကျိုးအကြောင်းမည်သော ပြဿနာကိုမေး၏။ ဤပြဿနာသည်ကားဘုရားအရာတည်း။ထိုပြဿနာကိုတပါးသောသူသည်ဖြေအံ့သောငှါမစွမ်းနိုင်လတ္တံ့ဟု၊ ထိုသူကြွယ်သည်သားကိုယူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍။ အရှင်ဘုရား၊ ဤသူငယ်သည် အကျွန်ုပ်ရင်ခွင်၌နေလျက် အကျိုးစီးပွါးဖြစ်ခြင်းအကြောင်းမည်သောပြဿနာကိုမေး၏။အကျွန်ုပ်သည်ထိုပြဿနာကိုမသိသည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရား အထံသို့လာ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ဤပြဿနာကိုဖြေတော်မူပါလေဟုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒါယကာ၊ ဤသူငယ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အကျိုးစီးပွါးကိုရှာသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်းအကျိုးစီးပွါးကိုရှာသည်သာလျှင်ဖြစ်၍ပညာရှိတို့ကိုမေးဘူး၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်းထိုသူငယ်အား ဖြေဘူးကုန်၏၊ ထိုသို့မေးဘူးဖြေဘူးသော်လည်း ဘဝဖုံးလွှမ်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်မမှတ်မိဟုမိန့်တော်မူ၍၊ ထိုဒါယကာသည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်သူဌေးမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် အဘလွန်သဖြင့် သူဌေးအရာကိုရ၏။ ထိုအခါ၊ သူဌေးအားငယ်သော ပျိုနုသော သားသည်ရင်ခွင်၌နေ၍။

ဘခင်၊ ငါ့အားတရသော ပုဒ်ရှိသောများသောအကျိုးကို မှိသောအကြောင်းကိုဆိုပါကုန်လော့ဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။

ဣဓယ်ကေံပဒံတာတ၊အနေကတ္ထပဒနိဿိတံ။
ကိဉ္စိသင်္ဂါဟိတံဗြူဟိ၊ယေနတ္ထေသာဓယာမသေ။ ။

ဟူသောသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ဘခင်။ဣဓယ်၊တိုက်တွန်း၏။ ယေန၊အကြင်များစွာသောအကျိုးကိုမှိသောတရသောပုဒ်ဖြင့်။အတ္ထေ၊အကျိုးတို့ကို။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။သာဓယာမသေ၊ပြီးစေကုန်အံ့။ အနေကတ္ထပဒနိဿိတံ၊များစွာသော အကျိုးအကြောင်းကို ပြတတ်သောပုဒ်ကိုမှီထသော။ ကိဉ္စိသင်္ဂါဟိတံ၊ အလုံးစုံအနည်းအများ ဖြစ်သောအကျိုးကို သင်္ဂြိုဟ်ထသော။ဧကံပဒံ၊တရသောပုဒ်ကို၊ဗြူဟိ ဟောတော်မူပါလော့။

ထိုအခါ၊ထိုသူငယ်၏အဘသည်ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍။

ဒက္ခေယျေကပဒံတာတ၊အနေကတ္ထပဒနိဿိတံ။
တဉ္စသီလေနသံယုတ္တံ၊ခန္တိယာဥပပါဒိတံ။
အလံမိတ္တေသုခါပေတုံ၊အမိတ္တာနံဒုခါယစ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ ချစ်သား။ ဒက္ခေယျေကပဒံ လာဘကို ဖြစ်စေခြင်း၌ လိမ္မာသောသူ၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သောဥာဏ်နှင့်ယှဉ်သော တရသော ပုဒ် ရှိထသော။ အနေကတ္ထ ပဒနိဿိတံ၊ များစွာသော အကျိုး အကြောင်းကိုပြတတ်သော ပုဒ်ကိုမှီထသော။ တံ၊ ထိုဝီရိယသည်။ သီလေန၊သီလနှင့်။ သံယုတ္တံ၊ယှဉ်လတ်သော်။ခန္တိယာ၊သည်းခံခြင်းနှင့်။ ဥပပါဒိတံ၊ပြည့်စုံလတ်သည်ရှိသော်။ မိတ္တေ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။သုခါပေတုံစ၊ချမ်းသာစိမ့်သောငှါလည်း။အမိတ္တာနံ၊ရန်သူတို့ကို ဒုက္ခာယ စ၊ဆင်းရဲစိမ့်သောငှါလည်း။အလံ၊စွမ်းနိုင်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်သားအားပြဿနာကိုဖြေ၏၊ ထိုသူငယ်သည်လည်း အဘဖြေအပ်သော နည်းဖြင့်သာလျှင် မိမိအကျိုးစီးပွါးကိုပြီးစေ၍ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ သစ္စာကိုပြသည်၏အဆုံး၌အဘသည်၎င်း၊သားသည်၎င်း၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။အ

ဘယ်သို့ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား၊ ယခုအခါ၊ ဤသားသည်ပင်လျှင်။ ထိုအခါ၊ သားဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးဖြစ်ပြီ။ ဤသို့ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဧကပဒဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ ဟရိတမဏ္ဍုကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အာသိဝိသံပိမံ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဟရိတမဏ္ဍုက ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ အဇာတသတ်မင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ကောသလမင်း၏အဘဖြစ်သောမဟာကောသလမင်းသည်ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား သမီးကိုပေးလတ်သည်ရှိသော်။ သမီး၏ကသယ်မှုန့်ဘိုးအကျိုးငှါ ကာသိကအမည်ရှိသော ရွာငယ်ကို ပေးလိုက်၏။ ထိုမိဘုရားသည် အဇာတသတ်မင်းသည်ပိတုဃာတကကံကိုပြုသည်ရှိသော် မင်းအားချစ်ခြင်းကြောင့်မကြာမြင့်မီလျှင်။ အဇာတသတ်မင်းသည် အမိသေလတ်သည်ရှိသော်။ ထိုကာသိက ရွာကိုစားသလျှင်ကတည်း။ ကောသလမင်းသည်အဘသတ်သူခိုးအား ငါ၏ဥစ္စာဖြစ်သောရွာကိုမပေးအံ့ဟု ထိုအဇာတသတ်မင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုး၏။ ရံခါဦးရီး၏အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ရံခါတူ၏အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ အကြင်အခါ၌ကား အဇာတသတ်မင်းသည်အောင်၏။ ထိုအခါ၊ ရထား၌တံခွန်ကိုစိုက်၍များစွာသောအခြံအရံဖြင့်မြို့သို့ဝင်၏။ အကြင်အခါရှုံး၏။ ထိုအခါ၊ နှလုံးမသာယာခြင်းသည်ရောက်သည်ဖြစ်၍တစုံတယောက်သောသူကိုမသိစေမူ၍သာလျှင်ဝင်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌တရားသဘင်၌ရဟန်းတို့သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ အဇာတသတ်မင်းသည်ဦးရီးကိုအောင်၍ နှစ်သက်ဝမ်းသာရှိ၏။ ဦးရီးမှရှုံး၍နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ရောက်၏ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကား

ဖြင့်စည်းဝေးကုန်ပါသည်ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌သာလျှင်ဤအဇာတသတ်မင်းသည်အောင်၍ နှစ်သက်သည်၊ ရှုံး၍နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဤအဇာတသတ်မင်းသည်အောင်၍နှစ်သက်ဝမ်းသာရှိ၏။ ရှုံး၍နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ရောက်သည်ဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗါရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ဘားညိုအမျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ လူတို့သည် မြစ်ချောင်းအစရှိသည်တို့တွင် ထိုထိုအရပ်၌ငါးကိုဘမ်းအံ့သောငှါမြှုံးတို့ကိုထောင်ကုန်၏။ တခုသောမြှုံး၌ ငါးတို့သည်ဝင်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၊ တခုသောရေမြွေသည်ငါးတို့ကို စားလိုရကားထိုမြှုံးသို့ဝင်လေ၏။ များစွာကုန်သောငါးတို့သည် တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍ထိုရေမြွေကိုခဲကုန်၏။ တကိုယ်လုံးသွေးခြင်းခြင်းနီသည်ကိုပြုကုန်၏။ ထိုရေမြွေသည်ကိုးကွယ်ရာမမြင်ရကား သေ‌ေဘးမှကြောံသည်ဖြစ်၍ မြှုံးပေါက်ဝဖြင့်ထွက်လျှင် ဒုက္ခဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ရေ၏အဆုံး၌အိပ်၏။ ဘားညိုသည်လည်းထိုခဏ၌ခုန်၍ မြှုံးတံ၏ထိပ်ထက်၌ဝင်၏။ ရေမြွေသည်ဆုံးဖြတ်ရာအရပ်ကိုမရသည်ဖြစ်၍ ထိုမြှုံးတံထိပ်၌ဝပ်သောဘားညိုကိုမြင်၍။ အဆွေဘားညို၊ ဤငါးတို့၏အမှုအရာကိုသင်သည်နှစ်သက်၏လောဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။

အာသိဝိသံပိမံသန္တံ၊ ပဝိဋ္ဌံကုမိနာမုခံ။
ရုစ္စတေဟရိတာမာတာ၊ ယံမံခါဒန္တိမစ္ဆကာ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

သမ္မဟရိတာမာတာ၊ အဆွေဘားညို။ ကုမိနာမုခံ မြှုံးဝသို့။ ပဝိဋ္ဌံ၊ ဝင်သော။ အာသိဝိသံပိ၊ ရေမြွေသည်လည်း။ သန္တံ၊ ဖြစ်လတ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ မစ္ဆကာ၊ ငါးအပေါင်းတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ ခဲကုန်၏၊ တေတယာ၊ သင်အဆွေသည်။ ယံ၊ အကြင်ခဲခြင်းကို။ ရုစ္စတေ၊ နှစ်သက်၏လော။

ထိုအခါ၊ ရေမြွေကိုဘားညိုသည်။ အချင်းရေမြွေ၊ ငါသည်နှစ်သက်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ သင်သည်သင်၏နေရာသို့လာကုန်သောငါးတို့ကိုစား၏။ ငါးတို့သည်လည်း မိမိအရပ်သို့လာသောသင့်ကိုခဲကုန်၏၊ မိမိ၏အရာဖြစ်သောအရပ်၌မိမိ၏ကျက်စားရာမြေ၌အား

မရှိသောသူမည်သည်ကားမရှိ။ ထို့ကြောင့်။ ငါသည်နှစ်သက်၏ဟု ဆို၍။

ဝိလုပ္ပတေဝပုရိသော၊ယာဝဿုပကပ္ပတိ။
ယဒါစညေဝိလုပ္ပန္တိ၊သောဝိလုတ္တောဝိလုပ္ပတိ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

သမ္ဗုအချင်းရေခွေး။ယာဝ၊အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ဝိလုတ္တော၊လုယက်သော။ အဿ၊ထိုယောကျ်ားအား။ ဥာဿရိယံ၊အ စိုးရသောအဖြစ်သည်။ဥပကပ္ပတိဇာနုဏ္ဏတိ၊ပြည့်စုံ၏။တာဝ၊ထိုမျှလော် သောကာလပတ်လုံး။ သောပုရိသော၊ထိုယောကျ်ားသည်။ အညံ၊တ ပါးသောသူကို။ဝိလုပ္ပတေဝ၊လုယက်ဖျက်ဆီးသည်သာတည်း။ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။အညေ၊တပါးကုန်သောသူတို့သည်။ တဿပုရိသဿ၊ ထိုယောကျ်ားအား။ဥာဿရာ၊အစိုးရကုန်သည်။ဟုတ္ထာ၊ဖြစ်၍။ဝိလုပ္ပန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏၊အထ၊ထိုအခါ၌။သောဝိလုတ္တော၊ထိုသူတပါး တို့ကိုလုယက်ဖျက်ဆီးတတ်သောယောကျ်ားသည်။ ဝိလုပ္ပတိ၊အစိုး ရကုန်သောတပါးကုန်သောသူတို့ကြောင့်ပျက်စီးရ၏။

ဤသို့ဖျက်ဆီးတတ်သောသူသည်တဘန်ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏ ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆုံးဖြတ်သည်ရှိသော်။ ရေခွေး၏ အားနည်း သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ရန်သူကိုဘမ်းကုန်အံ့ဟု ငါးအပေါင်းတို့သည် မြုံးဝမှထွက်ကုန်၍ထိုအရပ်၌လျှင် ထိုရေခွေးကိုအသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ခဲ့ကြကုန်၏။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ရ ဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊အဇာတသတ်မင်းသည်၊ ထိုအခါ၊ ရေခွေးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ဘားညိုဖြစ်ပြီဟုဇာတ်တော် ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဟာရိတ မဏ္ဍုကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၀။ မဟာပိင်္ဂလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗောဇနော၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း ဆာဆင်အပ်သောဤမဟာပိင်္ဂလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊

သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည်မြတ်စွာဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကြောင့်ကိုးလလွန်သဖြင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်ဦး၌ မြေမျို၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။ တိုင်းအလုံး၌ နေကုန်သောသူတို့သည်၎င်း။ဘုရားသခင်၏ရန်သူးရန်ပြောင့်ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်ကိုမြေမျို၏၊ယခုမြတ်စွာဘုရားသည်ပျောက်ကင်းသောရန်သူရှိ၏ဟုနှစ်သက် ရွှင်လန်းခြင်းဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့၏စကားကိုအဆင့်ဆင့်သောအသံဖြင့်ကြားကုန်၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအလုံး၌နေကုန်သော ဘီလူးဘုမ္မစိုး ရုက္ခစိုး နတ်အပေါင်းတို့သည်လည်း နှစ်သက် ရွှင်လန်းကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ဒေဝဒတ်ကိုမြေမျိုသည်ရှိသော်။ ဘုရားသခင်၏ရန်သူး ရန်ပြောင့်ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်ကို မြေမျို၏ဟု လူများသည်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူသတ်၍။ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့်စည်းဝေးကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည်သေသည်ရှိသော်လူအများသည်နှစ်သက် ရွှင်လန်းသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းဒေဝဒတ်သည်သေသည်ရှိသော် လူအများသည်နှစ်သက်ရွှင်လန်းသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊မဟာပိင်္ဂလအမည်ရှိသောမင်းသည်မတရားမညီညွတ်သဖြင့်မင်းပြု၏။ချစ်ခြင်းအစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် မကောင်းမှုကိုပြုလျက် ရာဇဝတ်မင်းဒဏ်ပေးခြင်း၊ အခွန်အတုတ်ယူခြင်း၊ ရွေရှားစေခြင်း၊ အသပြာယူခြင်းအစရှိသည်ကိုပြုသဖြင့် ကြံသွစ်ယန္တရားတို့ဖြင့် ကြံကိုညှစ်ဘိသကဲ့သို့၊လူများကိုနှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၏။ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း၏၊ နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်၏။ သူတပါးတို့၌ထိုမဟာပိင်္ဂလမင်းအနည်းငယ်မျှသောသနားခြင်းမည်သည်မရှိ။အိမ်၌မိန်းမတို့သည်၎င်း။ သားသမီးတို့သည်၎င်း။ အမတ်၊ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်၎င်း၊မချစ်မနှစ်သက်အပ်သည်ဖြစ်၏။ မျက်စိ၌ကျသောမြူကဲ့သို့၎င်း။ ထမင်းဆုပ်၌ကျသောကျောက်စရစ်ကဲ့

သို့၎င်း။ ဖနှောင့်ကိုရှုး၍ဝင်သော ဆူးကဲ့သို့၎င်း ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည် မဟာပိင်္ဂလ မင်း၏သားဖြစ်၏။ မဟာပိင်္ဂလမင်းသည်အခါလေးမြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြု၍သေ၏။ ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်သေသည်ရှိသော်ဗာရာဏသီပြည်၌နေသောသူတို့သည်နှစ်သက်ရွှင်လန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို ရယ်ကုန်၏။ ထင်းအထောင်တို့ဖြင့်မဟာပိင်္ဂလမင်း၏အလောင်းကိုသင်္ဂြိုဟ်ကုန်၍။ များစွာကုန်သော ရေအိုး အထောင်တို့ဖြင့် သင်းချိုင်းမီးကို ငြိမ်းစေကုန်၍။ ဘုရားလောင်းကိုမင်းအဖြစ်၌အဘိသိက်သွန်းကုန်၍။ငါတို့သည်တရားစောင့်သောမင်းကိုရကုန်ပြီဟုနှစ်သက်ရွှင်လန်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ မြို့၌ပွဲခံခြင်းကိုပြုကုန်၍ စည်လည်စေ၍စိုက်အပ်သော တံခွန်ကုပ်ကားရှိသည်ဖြစ်၍မြို့ကိုတန်းဆာဆင်ကုန်၍။တံခါးတိုင်းတံခါးတိုင်းမဏ္ဍပ်ကိုဆောက်စေ၍ဖရိုဖရဲကြဲအပ်သော ပေါက်ပေါက်ပန်းတို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောအပြင်ရှိကုန်သော၊ တန်းဆာဆင်အပ်သောမဏ္ဍပ်တို့၌နေကုန်၍ခဲလည်းခဲကုန်၏။သောက်လည်းသောက်ကုန်၏။ဘုရားလောင်းလည်းတန်းဆာဆင်အပ်သောပြာသာဒ်၌စိုက်အပ်သောထီးဖြူရှိသောမြတ်သောပလ္လင်၏အလယ်၌ များသောစည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်နေ၏။ အမတ်၊ပုဏ္ဏား၊သူကြွယ်တို့သည်၎င်း။တိုင်း၌နေသောသူ တံခါးစောင့်အစရှိသောသူတို့သည်၎င်းမင်းကိုခြံရံကုန်၍တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ၊တယောက်သော တံခါးစောင့်သည် မဝေးလွန်းသောအရပ်၌ တည်၍ ပြင်းစွာသော ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေလျက် ပြင်းစွာသော ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်ငို၏။ဘုရားလောင်းသည်ထိုတံခါးစောင့်ကိုမြင်၍ငါ၏အဘသည်သေသည်ရှိသော်ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည် နှစ်သက်ရွှင်လန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ပွဲလန်းသဘင်ကိုကစားကုန်၏။ သွားလာကုန်၏။ သင်တမူကား ငိုလျက်တည်၏။ ငါ၏ခမည်းတော်ကို သင်သည် ချစ်မြတ်နိုးသလောဟု မေးလိုသည်ဖြစ်၍။

သဗ္ဗောဇနောဟိံသိတောပိင်္ဂလေန။
တသ္မိံမတေပစ္စယာဝေဒယန္တိ။
ပိယောနုတေအသိအကဏှနေတ္တော။
ကသ္မာနုတွံရောဒသိဒွါရပါလ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။

ဘောဒ္ဒါရုပါလ ဒိုတံခါးစောင့်။ပိင်္ဂလေန၊ပိင်္ဂလမင်းသည်။သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံသော။ဇနော၊လူအပေါင်းကို။ဟိံ သိတော၊ညှဉ်းဆဲအပ်၍။ တသ္မိ ၊ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်။မတေ၊သေသည့်ရှိသော်။သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဇနာ၊လူတို့သည်။ပစ္စယာ၊နှစ်သက်ခြင်းတို့ကို။ဝေဒယန္တိ၊ခံစားကုန်၏။တော၊သင်ကား။အကဏှနေတ္တော၊ကြောင်သောမျက်စိရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်အကဏှနေတ္တဟုဆိုအပ်သောပိင်္ဂလမင်းကို။ ပိယော၊နှ ချစ်သလော။ တွံ၊သင်သည်။ ကသ္မာ၊အဘယ်ကြောင့်။ ရောဒသိ၊ငိုသ နည်း။

ထိုတံခါးစောင့်သည် ထိုဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။ မြတ် သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည်သေသောပိင်္ဂလမင်းကိုအောက်မေ့၍ မ ငို။ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းအား ချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်ပေပြီ။ ထိုစကား သည်မှန်၏။ပိင်္ဂလမင်းသည်ပြာသာဒ်မှသက်သော်၎င်း၊တက်သော်၎င်း ပန်းပဲတို့၏ပေဉ္စတူဖြင့်ရိုက်ဘိသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်း၌ရှစ်ချက် ရှစ်ချက်ရိုက်ခြင်းကိုပေး၏။ ထိုပိင်္ဂလမင်းသည် တမလွန်ဘဝ၌ငရဲသို့ သွား၍လည်းငါ၏ဦးခေါင်း၌ရိုက်ခြင်းကိုပေးဘိသကဲ့သို့ ငရဲစောင့်တို့ ၏ဦးခေါင်း၌ရိုက်ခြင်းကိုပေးလတ္တံ့။ ထိုငရဲထိန်းတို့၏ ဦးခေါင်း၌ရိုက် ခြင်းကိုပေးလတ်သည်ရှိသော်။ ထိုပိင်္ဂလမင်းကို ထိုငရဲထိန်းတို့သည် ဤမင်းသည်ကား ငါတို့ကိုအလွန်လျှင်ညှဉ်းဆဲ၏ဟု ဤအရပ်သို့သာ လျှင်တဖန်ပို့လိုက်ကုန်၍လွှတ်လာရာ၏။ထိုသို့လွှတ်လာသည်ရှိသော် ထိုပိင်္ဂလမင်းသည် တဖန်လည်း အကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်း၌ ရိုက်ခြင်းကို ပေးပြန်ရာ၏ဟု၍သို့ကြောက်သောကြောင့်ငို၏ဟုဆိုလို၍။

နမေပိယောအကဏှနေတ္တော။
ဘာယာမိပစ္စာဂမနာယတဿ။
ဣတောဂတောဟိံ သေယျမစ္စုရာဇံ။
သောဟိံ သိတောအာနေယျပုနဣဓ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အကဏှ နေတ္တော၊ပိင်္ဂလမင်းကို။နပိယော၊မချစ်အပ်။သော၊ထိုပိင်္ဂလမင်းသည်။ ဣတော၊၍ဘဝမှ။ ဂတော၊တမလွန်ဘဝသို့ရောက်လေသည်ရှိသော်။ မစ္စုရာဇံ၊ သေမင်းကို။ ဟိံ သေယျ၊ညှဉ်းဆဲရာ၏။ သော၊ထိုပိင်္ဂလမင်း

သည်။ဟိံသိတော၊ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့်။ တံ၊ထိုပိင်္ဂလမင်းကို။ဇူဓ၊ဤ အရပ်သို့။ ပုန၊တဖန်။မစ္စုရာဇာ၊သေမင်းသည်။ အာနေယျ၊ပို့လာပြန် ရာ၏။ တဿ၊ထိုပိင်္ဂလမင်း၏။ ပစ္စာဂမနာယ၊ တဖန်လာပြန်ခြင်းမှ။ ဘာယာမိ၊ ကြောက်၏။

ထိုအခါ၊ ထိုတံခါးစောင့်ကို ဘုရားလောင်းသည် ထိုပိင်္ဂလမင်းကို ထင်းတို့၏ ဖွဲ့ညှည်းအထောင်တိုက်ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်လေပြီ။ သင်္ဂြိုဟ်အပ်ပြီး သောပိင်္ဂလမင်း၏သင်းချိုင်းမြေကိုလည်းထက်ဝန်းကျင်မှတူး၏။ ပြက တေ့အားဖြင့်လည်း တမလွန်ဘဝသို့သွားကုန်သော သူတို့မည်သည် တပါးသောဘဝ၌ တည်ရာနေရာရလေကုန်၏။ တဖန် ထိုကိုယ်ဖြင့် လျှင်မလာနိုင်ကုန်။ သင်သည်မကြောက်လင့်ဟု တံခါးစောင့်ကို နှစ် သိမ့်စေလျက်။

ဍဍ္ဎော ဝါဟသဟဿေဟိ၊သိတ္တော ဃဋသတေဟိ သော။
ပရိက္ခတာ စ သာ ဘူမိ၊ မာ ဘာယိ နာဂမိဿတိ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဒေါဝါရိက၊တံခါးစောင့်။သော၊ထိုပိင်္ဂလမင်းကို။ဝါဟသဟဿေ ဟိ၊ထင်းလှည်းအထောင်တိုက်တို့ဖြင့်။ဍဍ္ဎော၊မီးတိုက်အပ်ပြီ။ ဃဋသ တေဟိ၊ရေအိုးတရာတို့ဖြင့်။ သိတ္တော၊ရေသွန်းအပ်ပြီ။ သာ စ ဘူမိ၊ ထို သင်းချိုင်းရာမြေကိုလည်း။ ပရိက္ခတာ၊ တူးအပ်ပြီ။တွံ၊သင်သည်။ မာ ဘာယိ၊မကြောက်လင့်။ပိင်္ဂလော ပိင်္ဂလမင်းသည်။နာဂမိဿတိ၊မလာ လတ္တံ့။

ထိုအခါမှစ၍ တံခါး စောင့်သည် သက်သာရာကို ရ၍၊ ဘုရား လောင်းသည်လည်း တရားသဖြင့်မင်းပြု၍။အလှူအစရှိသောကောင်းမှု တို့ကိုပြု၍ကံအားလျော်စွာလား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ယ ခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊ပိင်္ဂလမင်းဖြစ်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရား သည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ ပိင်္ဂလမင်း၏သားဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း တော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောမဟာပိင်္ဂလဇာတ် သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးတော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင်တရားမင်းမြတ် ၏သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည် အလွန်တရာခဲယဉ်းစွာသော

ချိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍။ ရဟန်း၊ရှင်၊လူ၊ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွါးချမ်းသာအကျိုး၌ ပင့်ဆောင်တော် မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊ မဟာဥပရာဇ်မယ်တော် အရှင်မိဘုရားမြတ်သည် ဆောက်အပ်သော မင်္ဂလာ ဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ(ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည်။မြန်မာပြန်အပ်သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌၊ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဥပါဟနဝဂ်သည်ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏အစဉ်၊အနက်၏အစဉ်အားဖြင့်အပြီးသို့ရောက်၏။

၁။ သဗ္ဗဒါဌိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သိင်္ဂါလောမာနထဒ္ဓေါစ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသဗ္ဗဒါဌိဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည်အဇာတသတ်မင်းကိုကြည်ညိုစေ၍ဖြစ်စေအပ်သောလာဘသက္ကာရကိုကြာမြင့်စွာတည်သည်ကိုပြုအံ့သော၄ါမစွမ်းနိုင်။နာဠာဂိရိဆင်ဖြင့်တိုက်သောပွဲ၌တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုမြင်သောအခါမှစ၍။ထိုဒေဝဒတ်၏ထိုလာဘသက္ကာရသည်ကွယ်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ ဒေဝဒတ်သည် လာဘသက္ကာရကိုဖြစ်စေ၍ ကြာမြင့်စွာတည်ခြင်းကို ပြုအံ့သော၄ါမစွမ်းနိုင်ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်ပါ၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိ၏ဖြစ်ပြီးသောလာဘသက္ကာရကိုကွယ်စေသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ကွယ်စေဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍၊အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ဖြစ်၍၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ရင်း၊ တဆဲ့ရှစ်ပါးသောအတတ်တို့၏ရင်းကမ်း

တဘက်သို့ရောက်၏။ ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်ပထဝီဇယအမည်ရှိသော မန္တန်ရားကိုတတ်၏။ (မြေအပြင်၌ ရန်ကို လည်စေတတ်သောမန္တန်ရားကိုပထဝီဇယမန္တန်ရားဟုဆိုအပ်၏)။ ထိုအခါ၊တနေ့သ၌ဘုရားလောင်းသည် ထိုပထဝီဇယမန္တန်ရားကိုသရဇ္ဈာယ်အံ့ဟု တခုသောအပြင်ရှိသော ကျော်ဖျာ၌နေ၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုပြု၏။ (ထိုပထဝီဇယမန္တန်ရားကို တပါးသော တည်ကြည့်ခြင်း ကင်းသောသူကို ကြားစိမ့်သောဌါမတတ်ကောင်းသတတ်။ ထို့ကြောင့်။ ထိုပထဝီဇယမန္တန်ရားကိုထိုပုရောဟိတ်သည်ထိုသို့သဘောရှိသောအရပ်၌ သရဇ္ဈာယ်၏)။ ထိုအခါ၊ ထိုပုရောဟိတ် သရဇ္ဈာယ်သောကာလ၌ တခုသောမြေခွေးသည်တခုသောတွင်း၌ဝပ်လျက် ထိုပထဝီဇယမန္တန်ရားကိုကြား၍ လေ့ကျက်သည်ကိုပြု၏။ ထိုမြေခွေးသည်အခြားမဲ့ဖြစ်၍လွန်လေပြီးသောကိုယ်၏အဖြစ်၌ပထဝီဇယမန္တန်ရားကိုလေ့လာသောတယောက်သောပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးသတတ်။ ဘုရားလောင်းသည်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုပြု၍ထ၍ငါ့အားဤမန္တန်ရားသည်နှုတ်တက်ပေ၏ဟုဆို၏။မြေခွေးသည်။ တွင်းမှထွက်၍။အိုပုဏ္ဏား၊ဤမန္တန်ရားသည်သင့်ထက်လည်းငါ့အားသာလျှင်နှုတ်တက်၏ဟုဆို၍ပြေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဤမြေခွေးသည်များစွာသောအကုသိုလ်ကိုပြုလတ္တံ့၊ ဘမ်းလော့ဘမ်းလော့ဟုဆို၍အတန်ငယ်လိုက်၏။မြေခွေးသည်ပြေး၍တောသို့ဝင်လေ၏။ ထိုမြေခွေးသည်သွားသေ၍မြေခွေးမတခုကိုအတန်ငယ်ကိုယ်၌ကိုက်၏။ သခင်၊အသို့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ သင်သည် ငါ့အားသိ၏လော မသိလောဟုမေး၏။မြေခွေးမသည်။ သခင်၊သိပါ၏ဟုဆို၏။ ထိုမြေခွေးသည်ပထဝီဇယမန္တန်ရားကိုမန်း၍ များစွာကုန်သော မြေခွေးအရာတို့ကိုစေ၍။ ဤအလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သောဆင်၊မြင်း၊ခြသေ့၊ကျား၊ဝက်၊သမင်၊အစရှိကုန်သောအခြေလေးချောင်းရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့ကို မိမိ႔ကိုခြံရံစေ၏။အခြံအရံပြုပြီး၍သဗ္ဗဒါဌ်အမည်ရှိသောမင်းဖြစ်၍ မြေခွေးမတခုကိုမိဘုရားကြီးပြု၍ဆင်နှစ်စီးတို့၏ကျောက်၌ခြသေ့သည်စီးရ၏။ ခြသေ့၏ကျောက်၌ သဗ္ဗဒါဌ်အမည်ရှိသော မြေခွေးမင်းသည် မြေခွေးမ မိဘုရားကြီးနှင့်တကွစီး၏။ အခြံအရံများသည်ဖြစ်၏။ ထိုသဗ္ဗဒါဌ် မြေခွေးသည်အခြံအရံများသဖြင့်မာနကိုဖြစ်စေ၍။ ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်ကိုယူအံ့ဟုအလုံးစုံသော အခြေလေးချောင်းရှိသောသားအပေါင်းခြံရံ

လျက်ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီးဖြစ်သောအရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ပရိသတ်တို့သည်တဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏။ထိုသဗ္ဗဒါဌိမြေခွေးမင်းသည်အနီး၌တည်လျက်လျှင်မင်းအဖြစ်ကိုတည်းပေးအံ့လော။ စစ်ကိုတည်းထိုးအံ့လောဟု ဗာရာဏသီမင်းအားစေလိုက်၏။ ဗာရာဏသီပြည်၌နေကုန်သောသူတို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မြို့တံခါးတို့ကိုပိတ်၍နေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်မင်းသို့ကပ်၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သဗ္ဗဒါဌိမည်သောမြေခွေးနှင့် စစ်ထိုးခြင်းသည်အကျွန်ုပ်၏ဝန်တည်း။ အကျွန်ုပ်ကိုထား၍ ထိုသဗ္ဗဒါဌိမြေခွေးနှင့်တကွစစ်ထိုးအံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည်မရှိဟုဆို၍။ ဘုရားလောင်းသည်မင်းကိုရင်း၊ မြို့သူတို့ကိုရင်းနှစ်သိမ့်စေ၍။ အသို့ပြု၍သဗ္ဗဒါဌိ မြေခွေးသည်မင်းအဖြစ်ကိုယူလတ္တံ့နည်းဟု ရှေးဦးစွာထိုသဗ္ဗဒါဌိမြေခွေးကိုမေးဦးအံ့ဟုဆို၍။တံခါးပြစင်သို့တက်၍။ အချင်းသဗ္ဗဒါဌိ၊အသို့ပြု၍ဤပြည်ကိုယူအံ့နည်းဟုမေး၏။ ခြင်္သေ့ကိုဟောက်စေ၍ လူများကိုခြင်္သေ့သံဖြင့်ထိတ်လန့်စေ၍ယူအံ့ဟုဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်ထိုအကြောင်းသည်ရှိ၏ဟုသိ၍ ပြစင်မှဆင်းသက်၍အလုံးစုံတဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသောဗာရာဏသီပြည်၌နေကုန်သောလူတို့သည် နားပေါက်တို့ကိုပဲကြီးရန့်ညက်တို့ဖြင့် ပိတ်စေကုန်သတည်းဟု စည်လည်စေ၏။ လူများသည်စည်သံကိုကြား၍အယုတ်သဖြင့်ကြောင်တို့ကိုအစပြု၍ အလုံးစုံသောအခြေလေးချောင်းရှိသောသားတို့၏ရင်း၊ မိမိတို့၏ရင်း နားပေါက်တို့ကိုအကြင်အခြင်းဖြင့်ဆို့ပိတ်သည်ရှိသော်သူတပါး၏ အသံကိုကြားအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်း။ ထိုအခြင်းဖြင့်ပဲကြီးရန့်ညက်ဖြင့် ပိတ်၏။ ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည်တဖန်ပြစင်သို့တက်၍။ သဗ္ဗဒါဌိဟုခေါ်၏၊ပုဏ္ဏား၊အသို့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ဤပြည်ကိုအသို့ပြု၍ယူလတ္တံ့နည်းဟုဆို၏။ခြင်္သေ့ကိုဟောက်စေ၍လူတို့ကိုပျက်စီးစေ၍။အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍။ယူအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ခြင်္သေ့ကိုဟောက်စေခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ မြတ်သောအမျိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သောတင့်တယ်စွာသောနီသောလက်ခြေရှိကုန်သောကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းတို့သည်ထိုသို့သဘောရှိသောမြေခွေးအို၏ အာဏာကိုမပြုကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ မြေခွေးသည် မာန်ဖြင့်ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍တပါးကုန်သောခြင်္သေ့တို့ကိုထားဘိဦး။ငါသည်အကြင်ခြင်္သေ့၏

ကျောက်ကုန်း၌နေ၏၊ ထိုခြသေ့်ကိုပင်လျှင် ဟောက်စေဦးအံ့ဟုဆို၏။ အကယ်၍စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့စွမ်းနိုင်တပြီးကား။ ဟောက်စေလိုသည်ရှိသော် ထိုသဗ္ဗဒါဌ မြေခွေးသည် အကြင်ခြသေ့်၌စီး၏။ ထိုခြသေ့်အားဟောက်လော့ဟုခြေဖြင့်အမှတ်ပေး၏။ ခြသေ့်သည်ဆင်ဦးကင်း၌ မျက်နှာကိုမော်၍ သုံးကြိမ်တားမြစ်ခြင်း၌ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့်ခြသေ့်သံကိုဟောက်၏။ဆင်တို့သည်ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ မြေခွေးကိုခြေရင်း၌ကျစေကုန်၍။ ထိုမြေခွေး၏ဦးခေါင်းကိုခြေဖြင့်နင်းကုန်၍မုန့်မုန့်ညက်ညက်ကြေသည်ကိုပြုကုန်၏။ သဗ္ဗဒါဌမြေခွေးသည်ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဆင်တို့သည်လည်း ခြသေ့်သံကိုကြားကုန်၍ သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်သောကြောင့် အချင်းချင်း ထိုးမိကြကုန်၍ ထိုအရပ်၌ သာလျှင်သေခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။ ခြသေ့်တို့ကိုထားကုန်၍ကြွင်းကုန်သောသမင်၊ဝက်အစရှိကုန်သောယုန်၊ ကြောင် အဆုံးရှိသောခပ်သိမ်းကုန်သော အခြေလေးချောင်းရှိကုန်သော သားတို့သည်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။ခြသေ့်တို့သည်ပြေးကုန်၍တောသို့ဝင်ကုန်၏။အသားစုသည်တဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသည်ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပြစင်မှဆင်း၍ မြို့တံခါးတို့ကိုဘွင့်စေ၍ခပ်သိမ်းကုန်သောပြည်သူတို့ကိုမိမိ၏နားတို့၌ ပဲကြီးမုန့်ညက်တို့ကိုပယ်စေ၍ အသားဖြင့်အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည် အသားကို ဆောင်စေကုန်သတည်းဟု မြို့၌စည်လည်စေ၏။ လူတို့သည် အသားစိုင်ကိုစားကုန်၍ ကြွင်းကုန်သော အသားတို့ကို အခြောက်အလှန်းကုန်၍ အမဲညှင်းကိုပြုကုန်၏။ ထိုကာလ၌ အမဲညှင်းပြုခြင်းသည် ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏ဟုဆိုကုန်သတတ်။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။

သိင်္ဂါလောမာနထဒ္ဓေါစ၊ပရိဝါရေနအတ္ထိကော။
ပါပုဏိမဟတိံဘူမိံ၊ရာဇာသိသဗ္ဗဒါဌိနံ။ ။
ဧဝမေဝမနုဿေသု၊ယောဟောတိပရိဝါရိတော။
သောဟိတတ္ထမဟာဟောဟိ၊သိင်္ဂါလောဝိယဒါဌိနံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၍။ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ယောသိင်္ဂါလော၊အကြင်မြေခွေးသည်။ သဗ္ဗဒါဌိနံ၊အလုံးစုံအစွယ်ရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့၏။ရာဇာ၊မင်းဖြစ်၍။ မဟာ

တိံဘူမိံ၊ ကြီးမြတ်သောစည်းစိမ်ကို။ လဒ္ဓေါ၊ ရသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။ သောသိင်္ဂါလော၊ထိုမြေခွေးသည်။ မာနထဒ္ဓေါစ၊ အခြံအရံကိုမှီ၍ဖြစ်သောမာနဖြင့်ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍။ ပရိဝါရေန၊ရပြီးသောအခြံအရံထက်အလွန်ဖြစ်သောအခြံအရံဖြင့်။အတ္ထိကော၊အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပုဏိ၊ရောက်၏။ ။ဘိက္ခဝေ ရဟန်းတို့။သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေးသည်။ ဒါဌီနံ၊ အစွယ်ရှိသော သတ္တဝါတို့ထက်။ မဟာ၊မြတ်သည်။ဟောတိဝိယ၊ဖြစ်သကဲ့သို့။ဧဝမေဝ၊ဤအတူသာလျှင်။မနုဿေသု၊လူတို့တွင်။ယော၊အကြင်သူသည်။ပရိဝါရိတော၊အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သောဟိ၊ထိုသူသည်လျှင်။တတ္ထ၊ထိုလူအပေါင်း၌။မဟာ၊မြတ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အထပဇ္ဇာ၊ထို့နောင်မှ။သော၊ထိုသူသည်။သိင်္ဂါလောဝိယ၊မြေခွေးကဲ့သို့။ ပမာဒံ၊မေ့လျော့ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိတွာ၊ရောက်၍။တံပရိဝါရံ၊ထိုအခြံအရံကို။နိဿာယ၊အမှီပြု၍။ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပုဏာတိ၊ရောက်၏။

အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ထိုအခါ၊မြေခွေးဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊သာရိပုတ္တရာသည်။ ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားဖြစ်ပြီဟု ဤသို့ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှေးဦးစွာသောသဗ္ဗဒါဌိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂။ သုနခဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဗာလောဝတာယံသုနခေါ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤသုနခဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ နေရာစရပ်ဝယ်ခွေးစားခွက်၌ထမင်းကိုစားသောခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုခွေးကိုမွေးဦးစကာလမှစ၍ရေခပ်ကုန်သောသူတို့သည် ယူကုန်၍ထိုစရပ်၌ မွေးကုန်သတတ်။ နောက်အဘို့၌ ထိုစရပ်၌ ထမင်းကိုစားလျက် ဆူဖြိုးသောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌ရွာ၌ နေသောယောက်ျားတို့

သည့်ထိုစရပ်သို့ရောက်လေသော်ခွေးကိုမြင်၍ရေခပ်ကုန်သောသူတို့အားအပေါ်ရုံပုဆိုးကိုရင်း၊ အသပြာကိုရင်းပေး၍ တောင့်ဖြင့်ဘွဲ၍ ထိုခွေးကိုယူ၍သွား၏။ ထိုခွေးသည့်ယူဆောင်သည့်ရှိသော်မမြည်။ ပေးတိုင်းပေးတိုင်းသောအစာကိုစားလျက်နောက်မှလိုက်၏။ ထိုအခါ၊ထိုယောကျ်ားသည်ဤခွေးသည်ယခုအခါ ငါ့ကိုအကျွမ်းဝင်၏ဟုတောင့်ကိုဖြေ၏။ ထိုခွေးသည့်လွှတ်တည့်ကာမျှဖြင့် တဟုန်တည်းနေရာစရပ်သို့လျှင်ပြေးလာ၏။ရဟန်းတို့သည်ထိုခွေးကိုမြင်ကုန်၍ထိုခွေးသည့်ပြုအပ်သောအကြောင်းကိုသိကုန်၍။ ညချမ်းသောအခါ တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ နေရာစရပ်၌ခွေးသည်အနှောင်အဘွဲ့မှလွတ်ခြင်း၌လိမ္မာသည်ဖြစ်၍လွှတ်တည့်ခြင်းလျှင်တဘန်လာပြန်၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍။ ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှော်သည့်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ထိုခွေးသည်ယခုအခါ၌သာလျှင်အနှောင်အဘွဲ့မှလွတ်ခြင်း၌ လိမ္မာသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်းလိမ္မာသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကတိုင်း၌ တဦးသောများသောစည်းစိမ်ရှိသောအမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုယူ၏။ ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊တယောက်သောလူအားခွေးသည်ရှိ၏။ထိုခွေးသည်ထမင်းဆုပ်ကိုရခြင်းကြောင့် သူဖြိုးသောကိုယ်ရှိ၏။ ထိုအခါ၊ တယောက်သော ရွာသားသည်ဗာရာဏသီပြည်သို့သာသည်ရှိသော်ထိုခွေးကိုမြင်၍၊ထိုခွေးရှင်ယောကျ်ားအားအပေါ်ရုံပုဆိုးကိုရင်း၊အသပြာကိုရင်းပေး၍ခွေးကိုယူ၍သားရေလွန်ဖြင့်ချည်၍ လွန်စွန်း၌ကိုင်၍သွားသည်ရှိသော်။တောဝ၌တခုသောစရပ်သို့ဝင်၍ခွေးကိုချည်၍ပျဉ်၌လျောင်း၍အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ထိုအခါ၊ဘုရားအလောင်းသည်တစုံတခုသောပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့်တောဝသို့ရောက်သည်ရှိသော် လွန်ဖြင့်ချည်၍ထားအပ်သောခွေးကိုမြင်၍။

ဗာလော၀တာယံသုနခေါ၊ယောစယောဇ္ဇေနခါဒတိ။
ဗန္ဓနာစပမုဉ္စယျ၊အသိတောစဃရံ၀ဇေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆို၏။

ယောသုံနခေါ၊အကြင်ခွေးသည်။ယောဇ္ဇော၊လွှန်တို့ကို၊ နခါဒတိ၊မစား။အယံသုနခေါ၊ဤခွေးသည်။ဗာလော၀တ၊မိုက်စွတကား။ဗန္ဓနာစ၊အနှောင်အဖွဲ့မှလည်း။ပမုဉ္စယျ၊လွတ်၍။ အသိတောစ၊၀သည်ဖြစ်၍သည်း။ဃရံ၀ဇေ၊မိမိနေရာအရပ်သို့ပြေးလေလော့၊

ထိုစကားကိုကြား၍ခွေးသည်။

အဓိဋ္ဌိတံမေမနသ္မိံမေ၊အထောမေဟာဒယေကတံ။
ကာလဉ္စပဋိကင်္ခါမိ၊ယာ၀သုပတုဗဟုဇ္ဇနော။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

သာမိ၊အရှင်။ တုမှေ၊သင်တို့သည်။ ယံ၀စနံ အကြင်စကားကို။ ကထေထ၊ဆိုကုန်၏။ တံ၀စနံ၊ထိုစကားကို။မေ၊ငါ၏၊ မနသ္မိံ၊စိတ်၌။မေ၊ငါသည်။ အဓိဋ္ဌိတံ၊ဆောက်တည်အပ်၏။မေ၊ငါသည်။ဟာဒယေ၊နှလုံး၌။ကတံကတော၊ပြုအပ်သလျှင်ကတည်း။ဗဟုဇ္ဇနော၊လူများသည်။ယာ၀၊ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ သုပတု၊ အိပ်စေသတည်း။ တာ၀၊ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ နိသိဒိဿာမိတိ၊နေဦးအံ့ဟူ၍။ကာလဉ္စ၊ကာလကိုလည်း။ပဋိကင်္ခါမိ၊ငံ့လင့်၏။

ထိုခွေးသည်ဤသို့ဆို၍လူများသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ လွှန်ကိုစား၍၀သည်ဖြစ်၍ပြေးလေ၍မိမိ၏အရှင်တို့၏အိမ်သို့ လျှင်သွား၏။

သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ယခုအခါ၊ခွေးသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ခွေးဖြစ်ပြီး။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ ပညာရှိသောယောကျ်ားဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏၊ ။နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောနသုခဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃။ ဂုတ္တိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သတ္တုတန္တိံသုမဓုရံ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုတ္တိလဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ထိုစကားကိုရှေးဦးအံ့၊ထိုကာလ၌ရဟန်းတို့သည်ဒေဝဒတ်ကို။ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ငါ့ရှင်၏ဆရာတည်း။ ငါ့ရှင်သည်မြတ်စွာဘုရားကိုမှီ၍ ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကိုသင်၏။ လေးပါးကုန်သော ဈာန်တို့ကိုဖြစ်စေ၏။ ဆရာ၏ ရန်သူဖြစ်ခြင်းမည်သည်မသင့်ဟုဆိုကုန်၏။ ဒေဝဒတ်သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ရဟန်းဂေါတမသည်အဘယ်မှာလျှင်ငါ၏ဆရာဟုတ်အံ့နည်း။ ငါသည် မိမိ၏အစွမ်းအားဖြင့်သာလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို၎င်း၊ လေးပါးကုန်သောဈာန်တို့ကို၎င်းဖြစ်စေအပ်သည်ဟုဆို၍၊ဆရာကိုစွန့်၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ဒေဝဒတ်သည် ဆရာကိုစွန့်၍ ဆရာဖြစ်သောဘုရား၏ရန်သူဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်စကားဖြင့်စည်းဝေးကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်သော်။ အရှင်ဘုရား၊ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင်ဆရာဖြစ်သောငါ့ကိုစွန့်၍ငါ၏ရန်သူဖြစ်၍ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည်မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်းရောက်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်စောင်းသမားအမျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား ဂုတ္တိလသတို့သားဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ထိုဂုတ္တိလသည်အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်စောင်းအတတ်၌အပြီးသို့ရောက်၍ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၌မြတ်သောစောင်းသမားဖြစ်၏။ထိုဂုတ္တိလစောင်းသမားသည် သားမယားမွေးခြင်းကိုမပြုမူ၍ မိဘမျက်မမြင်တို့ကိုမွေး၏။ ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီပြည်သားတို့သည်ကုန်သွယ်အံ့သောငှါ ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့သွားကုန်၍ ပွဲသဘင် ကြွေးကြော် လတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ဆန္ဒကိုတပေါင်းတည်းပြုကုန်၍များစွာသောပန်းနံ့သာနံ့သာပြောင်းတို့ကို၎င်း။ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်အစရှိသည်တို့ကို၎င်း ယူကြကုန်၍ ကစားရာအရပ်၌ စည်းဝေးကုန်၍ အခဖြင့် တယောက်သော

စောင်းသမားကို ဆောင်ချေကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ၊ ဥဇ္ဇေနီပြည်၌မုသိလအမည်ရှိသော စောင်းသမားသည်ရှိ၏။ ထိုကုန်သည်တို့သည်မုသိလစောင်းသမားကို ခေါ်စေကုန်၍မိမိ၏စောင်းတီးခြင်း အတတ်ကိုပြုစေကုန်၏။ မုသိလသည် စောင်းကိုတီးလတ်သည်ရှိသော်။ အမြတ်ဖြစ်သောတီးခြင်းဖြင့်တီး၍မြည်စေ၏။ ဂုတ္တိလစောင်းသမား၏စောင်းသံ၌ ဖြစ်ဘူးသော လေ့ကျက်ခြင်းရှိကုန်သော ထိုကုန်သည်တို့အားထိုမုသိလ၏စောင်းသံသည် ဝါးခြမ်းစိတ်အတံစောင်းကို တီးသကဲ့သို့ဖြစ်၍ထင်၏။တယောက်သောသူသည်မျှလည်း ရွှင်သောအခြင်းအရာကိုမပြ။ မုသိလသည်ထိုကုန်သည်တို့သည့်နှစ်သက်သောအခြင်းအရာကိုမပြကုန်သည်ရှိသော်။ ငါသည်အလွန်ကြမ်းသည်ကိုပြု၍တီးမိယောင်တကားဟု အလတ် ဖြစ်သော တီးခြင်းဖြင့် တီး၍ အလတ်ဖြစ်သောအသံကို မြည်စေသည်ရှိသော်။ ထိုအလတ်ဖြစ်သော အသံတို့၌လျစ်လျူတည် ကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၊ထိုမုသိလသည်ဤသူတို့သည်တစုံတခုကိုမသိကုန် ယောင်တကားဟုမိမိသည်လည်းမသိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ညှို့တို့ကိုလျှော့သည်ကိုပြု၍တီး၏။ ထိုကုန်သည်တို့သည် ထိုသို့တီးရာ၌လည်း တစုံတခုကို မဆိုကုန်။ ထိုအခါ၊ ထိုကုန်သည်တို့ကိုမုသိလသည်။ အိုကုန်သည်တို့၊ငါသည်စောင်းကိုတီးလတ်သော်သင်တို့သည်အဘယ်ကြောင့်မနှစ်သက်ကြကုန်သနည်းဟု မေး၏။သင်သည်စောင်းကိုတီးသလော။ ငါတို့သည်ကား ဤမုသိလသည်စောင်းကိုတီး၏ဟူသောအမှတ်ကို မပြုကုန်ဟု ကုန်သည်တို့သည်ဆိုကုန်၏။ သင်တို့သည်ငါ့ထက်လွန်မြတ်သောဆရာကိုသိကုန်သလော။ ထိုသို့မဟုတ်မူကား မသိမလိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မနှစ်သက်ကုန်သလောဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ကုန်သည်တို့သည် ဗာရာဏသီ ပြည်၌ဂုတ္တိလစောင်းသမား၏စောင်းသံကိုကြားဘူးကုန်သောငါတို့အားသင်၏စောင်းသံသည်မိန်းမတို့သည်သူငယ်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေသော အသံကဲ့သို့ထင်ကုန်၏ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့သည် ငါ့အား ပေးအပ်သော ပရိဗ္ဗယ်ရာကိုမခံကြကုန်လင့်။ ငါ့အားထိုပရိဗ္ဗယ်ရာဖြင့်အလိုမရှိ။ စင်စစ်သော်ကားဗာရာဏသီပြည်သို့သွားကုန်သည်ရှိသော်ငါ့ကိုဆောင်၍ သွားကုန်လော့ဟု မုသိလသည်ဆို၏။ ထို ကုန်သည်တို့သည်ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍သွားသောကာလ၌ ထိုမုသိလကိုခေါ်၍

ဗာရာဏသီသို့သွားကုန်၍။ ထိုရသိလအား ဂုတ္တိလ၏နေရာအရပ်ကား ထိုအရပ်တည်းဟုကြားကုန်၍မိမိမိမိတို့၏အိမ်သို့သွားကုန်၏။ ရသိလ သည်ဘုရားလောင်း၏အိမ်သို့ဝင်၍ ဆွဲ၍ထားအပ်သောစောင်းကို မြင် ၍ယူ၍တီး၏။ ထိုအခါ၊ဘုရားလောင်း၏မိဘတို့သည်စက္ခုအလင်းမရ သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုရသိလကို မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြွက်တို့ သည်စောင်းကိုကိုက်ကုန်၏ဟုထင်ကုန်၍သုသုဟုဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ၊ ရသိလသည်စောင်းကိုထား၍ဘုရားလောင်း၏မိဘတို့ကိုရှိခိုး၍။ မိခင် ဘခင်တို့၊ စောင်းတီးသည်ကားငါတည်းဟုဆို၍။ သင်သည်အဘယ် အရပ်မှလာသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဆရာ၏အထံ၌ အတတ်ကို သင်အံ့သောငှါဥဇ္ဇေနီပြည်မှလာ၏ဟုဆို၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ မိဘ တို့သည်ကောင်းပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဆရာအဘယ်အရပ်မှာနည်း ဟုမေး၍။ အမောင်၊တပါးသို့သွားသေး၏။ ယခုအခါရောက်လာလတ္တံ့ ဟုဆိုသောစကားကိုကြား၍ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်နေ၍ဘုရားလောင်းလာ လတ်သည်ကိုမြင်၍ ထိုဘုရားလောင်းသည်ပြုအပ်သောအစေ့အစပ်ရှိ သည်ဖြစ်၍မိမိ၏လာသောအကြောင်းကိုကြား၏။ ဘုရားလောင်းသည် အင်္ဂဝိဇ္ဇာကိုတတ်သည်ဖြစ်၍ထိုရသိလ၏ သူတော်မဟုတ်သည်၏ အ ဖြစ်ကိုသိ၍။ ညီတွေး၊သွားလေ၊သင်တို့အတတ်သည်မရှိဟုပယ်၏။ ထို ရသိလသည်ဘုရားလောင်း၏မိဘတို့၏ခြေတို့ကိုကိုင်၍ ဆုပ်နယ်ခြင်း ကိုပြုလျက် ထိုမိဘတို့ကိုကြား၍ အကျွန်ုပ်အား အတတ်ကိုပေးပါစေ ကုန်လော့ဟုတောင်းပန်၏။ဘုရားလောင်းအားမိဘတို့သည် အဘန်တ လဲလဲဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ မိဘတို့ကိုလွန်အံ့သောငှါမတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ အတတ်ကိုပေး၏။ ထိုရသိလသည်ဘုရားလောင်းနှင့်လျှင်တကွ မင်းအိမ်သို့သွား၏။မင်းသည်ရသိလကိုမြင်၍။ဆရာ၊ဤသူကားအဘယ် သူနည်းဟုမေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤသူကားအကျွန်ုပ်၏ တပည့် တည်းဟုလျှောက်၏။ထိုရသိလသည်အစဉ်သဖြင့်မင်းအားအကျွမ်းဝင် ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ဆရာ၏ လက်ဆုပ်ကိုမပြုမူ၍မိမိ သိသောအမှတ်ဖြင့် အလုံးစုံသော အတတ်ကိုသင်စေ၍။ အမောင်၊အ တတ်သည်ပြီးပြီဟုဆို၏။ ထိုရသိလသည်ငါသည်အတတ်ကိုလေ့လာ အပ်ပြီ။ ဤဗာရာဏသီမြို့သည်လည်း ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၌ မြတ်သောမြို့ တည်း။ ဆရာသည်လည်းအိုမင်းပြီ။ဤဗာရာဏသီမြို့၌လျှင်ငါသည်နေ

ခြင်းငှါသင့်၏ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုမုသိလသည်ဆရာကို။ ဆရာ၊ကျွန်ုပ်သည်မင်းကိုခစားအံ့ဟုဆို၏။ဆရာသည်။ အမောင်၊ကောင်းပြီမင်းအားလျှောက်ဦးအံ့ဟုဆို၍သွားပြီးလျှင်။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏တပည့်သည် အရှင်မင်းကြီးကို ခစားခြင်းငှါအလိုရှိ၏။ ထိုသူအား ပေးဘွယ်ဝတ္ထုကို သိတော်မူကုန်လော့ဟု မင်းအားလျှောက်၍။ မင်းသည် သင်တို့အားပေးအပ်သောဝတ္ထုမှထက်ဝက်ကိုရလတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ထိုအကြောင်းကိုမုသိလအားကြား၏။ မုသိလသည်။ ဆရာ၊ ငါသည်သင်တို့နှင့်အမျှသော ဆုလာဘ်ကိုရသည်ရှိသော်ခစားအံ့။ မရသည်ရှိသော် မခစားအံ့ဟုဆို၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ငါသည်ဆရာတတ်သောအလုံးစုံသော အတတ်ကိုတတ်သည်မဟုတ်တုံလောဟုဆို၏။ တတ်၏ဟုဘုရားလောင်းဆိုသည်ရှိသော်။ဤသို့ဆရာနှင့်အမျှတတ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ငါ့အားထက်ဝက်သောဥစ္စာကိုသာ ပေးလတ္တံ့ နည်းဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအားကြား၏။မင်းသည်၊ ဆရာ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် သင်တို့နှင့်အမျှအတတ်ကိုပြခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်မူကားအမျှဖြစ်သောဆုလာဘ်ကိုရလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်မင်း၏စကားကိုမုသိလအားကြား၍ထိုမုသိလသည်ကောင်းပြီးပြအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းအားထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၍။ ဆရာ၊ ကောင်းပြီပြစေလော့။ အဘယ်နေ့၌ ဆွေးနွေးပြိုင်ဆိုင်ကြခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ဖြစ်စေလော့ဟုလျှောက်၏။ မင်းသည်မုသိလကိုခေါ်စေ၍။ မုသိလ၊ သင်သည်ဆရာနှင့်တကွအတတ်ပညာဆွေးနွေးပြိုင်ဆိုင်ခြင်းကို ပြုလတ္တံ့ဟူ၍ ကြားရသည်ကားမှန်သလောဟုမေး၍။မှန်ပေ၏ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။မုသိလ၊ဆရာနှင့်တကွပြိုင်ဆိုင်ခြင်းမည်သည်ကားမအပ်မပြုလင့်ဟုမြစ်သော်လည်း။ မြတ်သောမင်းကြီးမသင့်၊ အကျွန်ုပ်၏ဆရာနှင့်တကွ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ပြိုင်ဆိုင် ဆွေးနွေးခြင်းသည် ဖြစ်လျှင်းစေသတည်း။ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့တွင်တယောက်ယောက်တတ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိရလတ္တံ့ဟုဆို၏။မင်းသည်ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ဤနေ့မှခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ဆရာဂုတ္တိလသည်၎င်း။ တပည့်မုသိလသည်၎င်း။ မင်းအိမ်တံခါး၌အချင်းချင်းပြိုင်ကြကုန်၍။ အတတ်ကို ပြကုန်လတ္တံ့သတတ်။ မြို့သူတို့

သည့်စဉ်းဝေးကုန်၍အတတ်ကိုကြည့်ကြကုန်လော့ဟုစည်လည်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကြံ၏။အသို့ကြံသနည်းဟူမူကား။ ဤမှုသိလသည် ငယ်နုပျိုမျစ်၏။ငါကားကြီးရင့်ချေပြီ။ အားအစွမ်းလျော့ချေပြီ။ သူအို၏ အမူအရာ မည်သည်ကားမပြည့်စုံ။ တပည့် မည်သည်ကား ရှုံးသော် လည်းအထူးမရှိ။ တပည့်အား အောင်ခြင်းသည် ရှိလတ်သော်။ ဆရာ သည်အရှက်ရချေရာ၏။ တောသို့ဝင်၍သေခြင်းသည်ကောင်းမြတ်၏ ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ဘုရားလောင်းသည် တောသို့ဝင်၍ သေရအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်ပြန်၏။ ရှက်ရအံ့သည်မှကြောက်သောကြောင့် သွား၏။ ဤသို့ထိုဘုရားလောင်း၏ သွားခြင်းလာခြင်းကိုပြုစဉ်သာလျှင် ခြေံရက်တို့သည်လွန်ကုန်၏။ မြက်တို့သည်သေကုန်၏။ ခြေကြောင်း ခရီးသည်ဖြစ်၏။ ထိုခဏသိကြားမင်း၏ နေရာကျောံဖျာသည်ပူသော အခြင်းအရာကိုပြု၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သည် ရှိသော်၊ ထိုအကြောင်းကိုသိ၍။ ဂုတ္တိလ စောင်းသမားသည် တပည့်မှကြောက် ခြင်းကြောင့်တော၌ကြီးစွာဆင်းရဲခံရ၏။ ငါသည်ထိုဂုတ္တိလစောင်းသ မား၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှါသင့်၏ဟုကြံ၍။ လျင်စွာလာလတ်၍ဘုရား လောင်း၏ရှေ့မှရပ်၍။ ဆရာ၊ ဆရာသည်အဘယ်ကြောင့် တောသို့ဝင် လေသနည်းဟုမေး၍။ သင်သည်အဘယ်သူနည်းဟု မေးလတ်သည်ရှိ သော်။ငါသည်သိကြားဖြစ်၏ဟုဆို၏။ထိုအခါ၊ထိုသိကြားမင်းကိုဘုရား လောင်းသည်။ သိကြားမင်း၊ ငါသည်လျှင်တပည့်မှ ရှုံးအံ့သည်မှကြောံ ခြင်းကြောင့်တောသို့ဝင်၏ဟုဆို၍။

သတ္တတန္တိံသုမဓုရံ၊ရမ္မဏော ယျံအဝါဒယိံ။
သောမံရင်္ဂမှိအဝှေတိ၊သရဏံမေဟောဟိကောသိယ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဒေဝရာဇ၊သိကြားမင်း။ အဟံ၊ငါသည်။ မုသိလံနာမ၊ မုသိလမည် သော။အန္တေဝါသိကံ၊တပည့်ကို။သတ္တတန္တိံ၊ညှို့ခုနစ်ချောင်းရှိထသော။ သုမဓုရံ၊ သုမဓုရ အမည်ရှိထသော။ ရမ္မဏော ယျံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိ သော။ဝီဏံ၊စောင်းကို။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ဇာနနနိယာမေန၊သိသောအ မှတ်ဖြင့်။အဝါဒယိံ၊သင်၏။သော၊ထိုမုသိလသည်။မံ၊ငါ့ကို။ ဇာဒါနိ၊ယ ခုအခါ၌။ ရင်္ဂမှိ၊ပွဲသဘင်၏အလယ်သို့။ အဝှေတိ၊ခေါ်၏။ ကောသိယ၊

ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သောသိကြားမင်း။ တွံ၊သင်သည်။ တဿမေ၊ထို ငါ၏၊သရဏံ၊ကိုးကွယ်ရာသည်။ဟောဟိ၊ဖြစ်ပါလော့။

သိကြားမင်းသည်ထိုဂုတ္တိလ၏စကားကိုကြား၍။ ဆရာ၊ဆရာသည် မကြောက်လင့်ငါသည်ဆရာ၏ကိုးကွယ်ရာမှီခိုရာဖြစ်အံ့ဟုဆို၍။

အဟန္တံ သရဏံသမ္မ အဟမာစရိယပူဇကော။

နတံဇယိဿတိသိဿော၊သိဿမာစရိယ ဇေဿသိ။

ဟူသောနှစ်ချတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဆို၏။

သမ္မအာစရိယ၊ကောင်းသောဆရာ။ အဟံ၊ငါသည်။ တဝ၊ သင်၏။ သရဏံ၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၍။တံ၊သင့်ကို။တာယိဿာမိ၊ကယ်အံ့။ အာစ ရိယ၊ဆရာ၊အဟံ၊ငါသည်။တံ၊သင့်ကို။ပူဇကော၊ပူဇော်အံ့။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ တံ၊သင့်ကို။ သိဿော၊တပည့်မုသိလသည်။ နဇယိဿတိ၊ မ အောင်လတ္တံ့၊အာစရိယ၊ဆရာ။ တွံ၊သင်သည်။ သိဿံ၊တပည့်မုသိလ ကို။ဇေဿသိ၊အောင်လတ္တံ့။

စင်စစ်သော်ကား၊သင်သည်စောင်းကိုတီးလတ်သည်ရှိသော်။ ညှို့ တချောင်းကိုဖြတ်၍ ညှို့ခြောက်ချောင်း တို့ကိုတီးလော့။ သင့်စောင်း သည်ပကတိသော အသံသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ မုသိလသည်လည်း စောင်း ညှို့ကိုဖြတ်လတ္တံ့။ထိုအခါ၊ထိုမုသိလ၏စောင်းသံသည်မဖြစ်လတ္တံ့။ ထို ခဏ၌ မုသိလသည် ရှုံးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ထိုအခါ၊ ထိုမုသိလ၏ စောင်းသံသည်မဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ၊ ထိုမုသိလ၏ရှုံးသည်၏အဖြစ်ကို သိ၍နှစ်ချမြောက်ဖြစ်သောညှို့ကိုဒုင်း။သုံးချမြောက်ဖြစ်သောညှို့ကိုဒုင်း။ လေးချမြောက်ဖြစ်သော ညှို့ကိုဒုင်း။ ငါးချမြောက်ဖြစ်သောညှို့ကိုဒုင်း။ ခြောက်ချမြောက်ဖြစ်သော ညှို့ကိုဒုင်း။ ခုနစ်ချမြောက်ဖြစ်သော ညှို့ကို ဒုင်းဖြတ်၍။စောင်းရိုးသက်သက်ကိုသာလျှင်တီးလော့။ ဖြတ်အပ်သော စောင်းညှို့ရှုန်းတို့မှအသံသည်ထွက်လတ်၍ အလုံးစုံတဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိ သော ဗာရာဏသီမြို့ကိုလွှမ်း၍ တည်လတ္တံ့ဟုဆို၍ သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းအား စောင်းသုံးလက်တို့ကို ပေးလိုက်၍ တီးအပ်သော စောင်းသံဖြင့် မြို့အားလုံးကို လွှမ်းသည်ရှိသော်။ ဤစောင်းသုံးလက်မှ စောင်းတလက်ကို ကောင်းကင်သို့ပစ်လော့။ ထိုသို့ပစ်သည် ရှိသော် သင်၏ရှေ့မှသက်လာကုန်၍ နတ်သွီးသုံးရာတို့သည် ကလာကုန်လတ္တံ့။ ထိုနတ်သွီးတို့၏ကသောကာလ၌နှစ်ချမြောက်သောစောင်းလက်ကိုပစ်

ဦးလော့။ထိုပစ်သည့်ရှိသော်တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော နတ်သွီးသုံးရော တို့သည်လည်းသင်၏စောင်းဦး၌ကကုန်လတ္တံ့။ ထို့နောင်မှ၊သုံးခုမြောက် သောစောင်းလက်ကိုပစ်ဦးလော့။ထိုသို့ပစ်သည့်ရှိသော်။ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သောနတ်သွီးသုံးရာတို့သည်လည်းသက်လာကုန်၍ပွဲသဘင်အ ပြင်၌ကကုန်လတ္တံ့။ ငါသည်လည်းထိုပွဲသဘင်ရှုကုန်သောသူတို့၏ အ ထံသို့လာအံ့၊သွားလေ၊မကြောက်လင့်ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် နံ နက်အခါ၌ အိမ်သို့သွား၏။ မြို့သူတို့သည်တံခါး၏အနီး၌ မဏ္ဍပ်ကိုပြု ကုန်၍။မင်း၏နေရာကိုခင်းကုန်၏။ မင်းသည်ပြာသာဒ်မှသက်၍တန်းဆာ ဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်ဝယ် ပလ္လင်၏ အလယ်၌ နေ၏။ တသောင်းနှစ် ထောင်ကုန်သော တန်းဆာဆင်အပ်ကုန်သောမိန်းမတို့သည်၎င်း။ အ မတ်၊ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်အစရှိကုန်သော သူတို့သည်၎င်းမင်းကိုခြံရံကုန် ၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော မြို့သူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏။ မင်းရင်ပြင်၌ လှည်းအဆင့်ဆင့်တို့ကို၎င်း။ ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်တို့ကို၎င်း ဖွဲ့ ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ရေချိုး၍ လျော်စွာလိမ်းကျံ၍ အထူးထူး သောမြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်တို့ကိုစား၍ စောင်းကိုယူခဲ့ စေ၍ မိမိအို့ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေ၏။ လူများသည်ခြံရံ၏။ သိကြား မင်းသည်မထင်ရှားသောကိုယ်ဖြင့်လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌တည်၏။ ဘုရားလောင်းသည်သာလျှင်သိကြားကိုမြင်၏။ ရသိလသည်လည်းလာ လတ်၍မိမိနေရာ၌နေ၏။ လူများသည်ခြံရံ၏။ အစမှလျှင် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း အမျှထပ်တူ တီးကြကုန်၏။ လူအပေါင်းတို့ သည်လည်းဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့အားလည်းစောင်းတီးခြင်းကို နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍များစွာကုန်သောကြွေးကြော်ခြင်းတို့ကိုဖြစ်စေ၏။ သိကြားမင်းသည် ကောင်းကင်၌ တည်၍ ဘုရားလောင်း ကိုသာလျှင် ကြားစေလျက်ညှို့တချောင်းကိုဖြတ်လော့ဟုဆို၏။ဘုရားလောင်းသည် စောင်းညှို့ကိုဖြတ်၏။ ထိုစောင်းညှို့သည်ပြတ်သော်လည်း ပြတ်သော အစွန်းမှအသံထွက်သလျှင်ကတည်း။နတ်စောင်းသံကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ရသိ လသည်လည်းစောင်းညှို့ကိုဖြတ်၏။ ထိုဖြတ်အပ်သောစောင်းညှို့မှ အ သံသည်မထွက်။ ဆရာသည်နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော စောင်းညှို့ကို၎င်း။ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သောစောင်းညှို့ကို၎င်း။ လေးခုမြောက်ဖြစ်သောစောင်း ညှို့ကို၎င်း။ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သောစောင်းညှို့ကို၎င်း။ ခြောက်ခုမြောက်

ဖြစ်သောစောင်းညှို့ကိုရင်း၊ ခုနစ်ချမြောက်ဖြစ်သောစောင်းညှို့ကိုရင်း ဖြတ်၏။ သက်သက်သော စောင်းရိုးကို တီးသော ဘုရားလောင်း ၏ စောင်းသံသည်ဗာရာဏသီမြို့ကိုလွှမ်း၍တည်၏။ ပုဆိုးပစ်လွှားခြင်း အထောင်တို့ကိုရင်း။ ကြွေးကြော်ခြင်းအထောင်တို့ကိုရင်းဖြစ်စေကုန် ၏။ ဘုရားလောင်းသည် စောင်းလက်တချက် ကောင်းကင်သို့ပစ်၏။ နတ်သ္မီးသုံးရာတို့သည် သက်လာကုန်၍ကကုန်၏။ ဤအတူနှစ်ချမြော် ဖြစ်သောစောင်းလက်ကိုရင်း၊ သုံးချမြောက်ဖြစ်သောစောင်းလက်ကို ရင်း၊ ကောင်းကင်သို့ပစ်သည်ရှိသော်။ သုံးရာသုံးရာကုန်သောနတ်သ္မီး တို့သည် သက်လာကုန်၍ကကုန်၏။ ထိုခဏ၌၊ မင်းသည်လူအပေါင်း အားမျက်စိကိုမှိတ်ခြင်း လည်ကိုညိတ်ခြင်း အမှတ်ကိုပေး၏။ လူအ ပေါင်းသည်ထ၍ သင်သည်ဆရာနှင့်တကွ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ တူမျှ သောလာဘသက္ကာရရှိသည်ကိုပြုအံ့ဟူ၍လုံ့လပြု၏။ ပမာဏကိုမသိ ဟုရသိလကိုမြိမ်းချောက်၍ ကိုင်မိတိုင်းကိုင်မိတိုင်းသောလျှင်ဖြစ်ကုန် သော ကျောက်ခဲလှံတံအစရှိသည်တို့ဖြင့် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေစေ ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ခြေတို့ကိုကိုင်၍ တံမြက်ချေးအ မှိုက်ရာရာအရပ်၌စွန့်ပစ်၏။ မင်းသည်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တခဲနက်သော မိုးသည်းကိုရွာစေဘိသကဲ့သို့ဘုရားလောင်းအားများစွာ သောဥစ္စာကိုပေး၏၊ ထို့အတူ။ မြို့သူတို့သည်များစွာသောဥစ္စာတို့ကို ပေးကုန်၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ စေ့စပ် ခြင်းကိုပြု၍၊ ပညာရှိ၊ ငါသည်သင့်အား အာဇာနည်မြင်းတထောင်က သောရထားကိုယူ၍သွားချေဟုမာတလိနတ်သားကိုစေလိုက်အံ့။ အာ ဇာနည်မြင်းတထောင်ကသော ဝေဇယန္တာရထားမြတ်ကိုစီး၍ နတ် ပြည်သို့ထိုက်လာခဲ့လော့ဟုဆို၍ဖဲ၏။ ထိုအခါ၌သွား၍ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်နေရာ၌နေသောထိုသိကြားမင်းကိုမြတ်သောမင်းကြီး၊ အရှင် တို့သည်အဘယ်သို့ကြွကုန်သနည်းဟု နတ်သ္မီးတို့သည်မေးကုန်၏။ သိ ကြားမင်းသည်ထိုနတ်သ္မီးတို့အား ထိုအကြောင်းကိုအကျယ်အားဖြင့် ဆို၍ဘုရားလောင်း၏သီလကိုရင်း။ ကျေးဇူးကိုရင်းချီးမွမ်း၏။ နတ်သ္မီး တို့သည် မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဆရာကိုဖူးလို ကုန်၏။ ထိုဆရာကိုဤနတ်ပြည်သို့ပင့်ဆောင်တော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် မာတလိနတ်သားကို ခေါ်၍။ အ

မောင်မာတလိ၊နတ်သွီးတို့သည်ဂုတ္တိလစောင်း သမားကိုဖူးလိုကုန်၏။ သွားချေ၊ ထိုဂုတ္တိလစောင်းသမားကိုဝေဇယန္တာရထားဌ် စီးစေ၍ပင့် ဆောင်ချေလော့ဟုဆို၍ မာတလိနတ်သားသည် ကောင်းပြီဟုသွား၍ ဘုရားလောင်းကိုပင့်ဆောင်၏။သိကြားမင်းသည်ဘုရားလောင်းနှင့်တ ကွဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၍၊ဆရာ၊ဆရာ၏စောင်းသံကိုနတ် သွီးတို့သည်နားထောင်လိုကုန်သတည်းဟုဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ စောင်းသမားတို့မည်သည်ကားအတတ်ကို မှီကုန်၍ အ သက်မွေးရကုန်၏။ အဘိုးကိုရကုန်သည်ရှိသော် တီးရကုန်ချေအံ့ဟု ဆို၏၊ ဆရာ၊တီးလော့။ သင့်အားအဘိုးကိုပေးအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ငါ့အားတပါးသောအဘိုးဖြင့်အလိုမရှိ။ ဤနတ်သွီးတို့သည်ကားမိမိ၏ ကောင်းမှုကံကို ဆိုစေကုန်သတည်း။ ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် ငါသည် တီးအံ့ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၊ဂုတ္တိလစောင်းသမားကိုနတ်သွီးတို့သည်။ ဆ ရာ၊ ငါတို့သည်ပြုအပ်သောကောင်းမှုကံကိုနောက်မှသင်အားဆိုကုန် အံ့။ စောင်းကို တီးလော့ဟုဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံးနတ်သွီးတို့၏ အကျိုးငှါစောင်းကိုတီး၏။ ထိုစောင်းသည်နတ် စောင်းကိုလွှမ်းမိုး၍ဖြစ်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌အစမှစ၍နတ် သွီးတို့၏ကောင်းမှုကံကိုမေး၏။ တယောက်သောနတ်သွီးသဉ်ကဿ ပဘုရားပွင့်တော်မူသောကာလ၌တပါးသောရဟန်းအား မြတ်သော အဝတ်ကိုလှူသောကြောင့် သိကြားမင်း၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်၏။ ဂုတ္တိ လစောင်းသမားသည်ထိုနတ်သွီးကို။ နတ်သွီး၊သင်သည်ရှေးဘဝ၌အ ဘယ်ကောင်းမှုကိုပြုသောကြောင့် နတ်သွီးတထောင် အခြွေအရံကို ဆောင်သောမြတ်သောအဝတ်ရှိသော နတ်သွီးဖြစ်သနည်းဟုမေး၏။ ထိုဂုတ္တိလစောင်းသမား၏ မေးသောအခြင်းအရာသည်၎င်း။ နတ်သွီး တို့၏ဖြေသော အခြင်းအရာသည်၎င်း။ ဝိမာနဝတ္ထု၌ လာသည်သာလျှင်က တည်း။ထိုစကားသည်မှန်၏။ ။ထိုဝိမာနဝတ္ထု၌။

အဘိက္ကန္တေန ဝဏ္ဏေန၊ယာ တွံ ဒေဝတေ တိဋ္ဌသိ။
ဩဘာသန္တီ ဒိသာ သဗ္ဗာ၊ဩသဓိ ဝိယ တာရကာ။ ။
ကေန တေ တာဒိသော ဝဏ္ဏော၊ကေန တေ ဣဓ မိဇ္ဈတိ။
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ စ တေ ဘောဂါ၊ယေ ကေစိ မနသော ပိယာ။ ။

ပုဋ္ဌာမိတံဒေဝတေမဟာနုဘာဝေ။
မနုဿဘူတာကိမကာသိပုညံ။
ကေနာသိဧဝံဇလိတာနုဘာဝါ။
ဝဏ္ဏောစတေသဗ္ဗဒိသာပဘာသတိ။ ။
ဝတ္ထုဂ္ဂုဿမဒါယိကာနာရီ။
ပဝရာဟောသိနရေသုနာရိသု။
ဧဝံပိယရူပဒါယိကာ။
မနာပံဒိဗ္ဗံသာလဘတေဥပေစ္စဌာနံ။ ။
တဿာမေပဿဝိမာနံ၊အစ္ဆရာကာမဝဏ္ဏာနံ။
မဟာသ္မိအစ္ဆရာသဟဿာနံ။
ပဝရာပဿပုညာနံဝိပါကံ။ ။
တေနမေတာဒိသောဝဏ္ဏော၊တေနမေဣဓမိဇ္ဈတိ၊
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိစမေဘောဂါ။ယေကေစိမနသောပိယာ။ ။
တေနမှိဧဝဉ္စလိတာနုဘာဝါ။
ဝဏ္ဏောစမေသဗ္ဗာဒိသာပဘာသတိ။ ။

ဟူ၍ဆိုအပ်၏။

ဒေဝတော၊နတ်သ္မီး။ယာတွံ၊အကြင်သင်သည်။ ဩသဓိ၊ဩသဓိအမည်ရှိသော။တာရကာဝိယ၊ကြယ်ကဲ့သို့။သဗ္ဗာ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒိသာ၊အရပ်မျက်နှာတို့ကို။ဩဘာသန္တီ၊ထွန်းပစေလျက်။အဘိက္ကန္တေန၊အလွန်လှသော။ ဝဏ္ဏေန၊အဆင်းဖြင့်။တိမ္ဗသိ၊တည်၏။ ။ကေန၊အဘယ်ကြောင့်။တေ၊သင်၏။ဝဏ္ဏော၊အဆင်းသည်။ တာဒိသော၊ထိုသို့သဘောရှိသနည်း။ ကေန၊အဘယ်ကြောင့်။ တေ သင်အား။ ဣဓ၊ဤနတ်ပြည်၌။ဣဇ္ဈတိ၊ပြည့်စုံသနည်း။ ကေန၊အဘယ်ကြောင့်။ တေ၊သင်အား။ ယေကေစိ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ မနသော၊စိတ်အား။ ပိယာ၊ချစ်အပ်ကုန်သော။ဘောဂါ၊စည်းစိမ်တို့သည်။ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ။ မဟာနုဘာဝေ၊ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ ဒေဝတေ၊နတ်သ္မီး၊တံ၊သင့်ကို၊ပုဋ္ဌာမိ၊ငါမေး၏။မနုဿဘူတာ၊လူဖြစ်၍ဖြစ်သောသင်သည်။ ကိံ ပုညံ၊အဘယ်ကောင်းမှုကံကို။ အကာသိ၊ ပြုဘူးသနည်း။ တွံ၊သင်သည်။ကေန၊အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့်။ ဧဝံ၊ဤသို့။ ဇလိတာနုဘာဝါ၊ထွန်းပသောအာနုဘော်ရှိသည်၊ အသိ၊ဖြစ်သနည်း။ ကေန၊ အဘယ်

ကောင်းမှုကြောင့်၊တော၊သင်၏။ ဝဏ္ဏောစ၊အဆင်းသည်လည်း။သဗ္ဗဒိ သာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောအရပ်မျက်နှာတို့ကို။ ပဘာသတိ၊ ထွန်းပသ နည်း။ဇာတိ ဤသို့။ ပုစ္ဆိတော မေးအပ်သည်ရှိသော်။ ။ဘန္တေ၊အရှင် ဘုရား။နရေသုစ၊ယောကျ်ားတို့တွင်၎င်း။ နာရီသုစ၊မိန်းမတို့တွင်၎င်း။ ဝတ္ထုဂ္ဂမဒါယိကာ၊မြတ်သောအဝတ်ကိုလှူသော၊ နာရီ၊ မိန်းမသည်။ ပဝရာ၊မြတ်သည်။အဟောသိ၊ဖြစ်၏။ဧဝံ၊ဤသို့။ ပိယရူပဒါယိကာ၊ချစ် ဘွယ်သောသဘောရှိသောဝတ္ထုကိုလှူသော။ သာနာရီ၊ထိုမိန်းမသည်။ ဌာနံ၊နတ်ပြည်အရပ်သို့။ဥပေစ္စ ကပ်၍။ဒိဗ္ဗံ၊နတ်၌ဖြစ်သော၊ မနာပံ၊နှစ် လိုဘွယ်သောဝတ္ထုကို။လဘတေ၊ရ၏။ ။ဘန္တေ အရှင်ဘုရား။ တွံ အရှင်ဘုရားသည်။တဿမေ၊ထိုအကျွန်ုပ်၏။ ဝိမာနံ၊ဗိမာန်ကို။ပဿ၊ ရှုပါလော့။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်၊ ကာမဝဏ္ဏာနံ၊ နှစ်လိုဘွယ်သောအ ဆင်းရှိကုန်သော။အစ္ဆရာသဟဿာနံ၊နတ်သမီးတထောင်တို့ထက်။ပဝ ရာ၊မြတ်သော။အစ္ဆရာ၊နတ်သမီးသည်။အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ ပုညာနံ၊ ကောင်းမှု တို့၏။ဝိပါကံ၊အကျိုးကို။ ပဿ၊ရှုတော်မူပါလော့။ ။ဘန္တေ၊အရှင် ဘုရား။ တေန၊ ထိုမြတ်သောအဝတ်အလှူကြောင့်။ မေ အကျွန်ုပ်၏။ ဝဏ္ဏော အဆင်းသည်။တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိ၏။ တေန၊ထိုမြတ် သောအလှူကြောင့်။မေ၊အကျွန်ုပ်အား။ဣဓ၊ဤနတ်ပြည်၌။ ဇာဇ္ဈတိ၊ပြည့် စုံ၏။ တေန၊ထိုမြတ်သောအဝတ်အလှူကြောင့်။ ယေကေစိ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော။ မနသော၊စိတ်အား။ ပိယာ၊ချစ်အပ်ကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိစ၊ ဖြစ်ကုန်သလျှင်က တည်း။တေန၊ထိုမြတ်သောအဝတ်အလှူကြောင့်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည် ဧဝံ၊ဤသို့။ဇလိတာနုဘာဝါ ထွန်းပသောအာနုဘော်ရှိသည်။ အမ္ဟိ၊ဖြစ် ၏။မေ၊အကျွန်ုပ်၏၊ ဝဏ္ဏောစ အဆင်းသည်လည်း။ သဗ္ဗာဒိသာ၊ခပ် သိမ်းကုန်သောအရပ်မျက်နှာတို့ကို။ပဘာသတိ၊ထွန်းပ၏။ဇာတိ၊ဤသို့။ ဝိသဇ္ဇေတိ၊ဖြေ၏။

တယောက်သောနတ်သမီးသည်ဆွမ်းခံသွားသောရဟန်းအားပုဇော် အံ့သောငါးပန်းတို့ကိုလှူ၏။ ။တယောက်သောနတ်သမီးသည်စေတီ၌ နံ့သာလက်ငါးချောင်းရာကိုလှူပါကုန်ဟုဆို၍နတ်သားတို့ကိုလှူ၏။ ။ တယောက်သောနတ်သမီးသည် ချိုသောအရသာရှိကုန်သော သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကိုလှူ၏။ ။တယောက်သောနတ်သမီးသည်မြတ်သောအ

ရသောတို့ကိုလှူ၏။ ။တယောက်သောနတ်သွီးသည်ကဿပမြတ်စွာဘုရားစေတီတော်၌နံ့သာလက်ငါးချောင်းရာတို့ကိုလှူ၏။ ။တယော်သောနတ်သွီးသည် ဒါယကာအိမ်၌ နားနေလာကုန်သော ခရီးသွားရဟန်းယောကျ်ား၊ရဟန်းမိန်းမတို့၏အထံ၌တရားကိုနာ၏။ ။တယော်သောနတ်သွီးသည်ရေ၌ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသောရဟန်းအား ရေကိုကပ်လှူ၏။ ။တယောက်သောနတ်သွီးသည် အိမ်၏အလယ်၌နေလျက်အမျက်မထွက်သည်ဖြစ်၍ ယောက္ခမယောကျ်ားသူ ယောက္ခမမိန်းမသူတို့၏ဝတ်ကိုပြု၏။ ။တယောက်သောနတ်သွီးသည် မိမိရသောအဘို့မှခွဲခြမ်းဝေဘန်၍သီလရှိသောပုဂ္ဂိုလ်အားလှူ၏။ ။တယော်သောနတ်သွီးသည်သူ့အိမ်၌ ကျွန်မဖြစ်၍ အမျက်မာနမရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိရအပ်သောအဘို့မှခွဲခြမ်းဝေဘန်၍ပေးလှူခြင်းကိုပြု၍ သိကြားမင်း၏အလုပ်အကျွေးအားဖြင့်ဖြစ်၏။ ။ဤသို့အစရှိသော အပြားအားဖြင့်ဂုတ္တိလဝိမာနဝတ္ထု၌သာကုန်သောအလုံးစုံကုန်သောသုံးကျိပ်ခုနစ်ယောက်ကုန်သောနတ်သွီးတို့သည်အကြင်အကြင်ကောင်းမှုကိုပြုကုန်၍ထိုနတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော ကောင်းမှုကို ဘုရားလောင်းသည်မေး၏။နတ်သွီးတို့သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်းအား မိမိတို့သည် ပြုအပ်သောကောင်းမှုကိုဂါထာတို့ဖြင့်သာလျှင်ဖြေကုန်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်အကြင်ငါသည်ဤနတ်ပြည်သို့ရောက်၍အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော ကောင်းမှုကြောင့် ရအပ်ကုန်သော စည်းစိမ်တို့ကိုကြားရပေပြီ။ထိုငါ၏လူ၏အဖြစ်ကိုရခြင်းသည်ကားကောင်းသောရခြင်းပေတကား။ ဟုဤအခါမှစ၍လူ့ပြည်သို့သွား၍ ဒါနအစရှိသောကုသိုလ်ကံတို့ကိုသာလျှင် ပြုအံ့ဟုဆို၍။ ယခုငါ၏လာခြင်းသည်ကားကောင်းသောလာခြင်းပေတကား။ မိုဃ်းသောက်ခြင်းသည်ကားကောင်းသော မိုဃ်းသော်ခြင်းပေတကား။ ငါသည်အစ္ဆရာဟု ဆိုအပ်ကုန်သောနှစ်လိုဘွယ်သောအဆင်းရှိကုန်သော နတ်သွီးတို့ကိုမြင်ရပေပြီ။ဤနတ်သွီးတို့၏တရားကိုနာရ၍ ငါသည်သာများစွာသော ကုသိုလ်ကိုပြုအံ့။ သတ္တဝါတို့သည် အကြင်နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကုန်၍ မစိုးရိမ်ကုန်။ ထိုငါသည် အလှူပေးသဖြင့်၎င်း၊ ညီညွတ်စွာ ကျင့်သဖြင့် ၎င်း။ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ စက္ခုန္ဒြေစသည်တို့ကိုဆုံးမခြင်းဖြင့်၎င်း။ ထိုနတ်ပြည်သို့လားရပေအံ့ဟု ဤဥဒါန်းကိုကျူးရင့်

၏။ ။ထိုအခါ၊ထိုဘုရားလောင်းကိုခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့်သိကြားနတ်မင်းသည်မာတလိအမည်ရှိသော နတ်သားကိုခေါ်ဆို၍ရထားဖြင့်စီးစေပြီးသော်ဗာရာဏသီပြည်သို့ပို့စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍နတ်ပြည်၌ မိမိသည်မြင်ခဲ့သောအကြောင်းကို လူတို့အားကြား၏။ ထိုအခါမှစ၍ လူတို့သည် အားထုတ်ခြင်း ရှိကြကုန်၍ကောင်းမှုတို့ကိုပြုအံ့သောငှါအောက်မေ့ကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မ ဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဒေဝဒတ်သည်။ ထိုအခါ၊ရထိလစောင်းသမားဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊အနုရုဒ္ဓါသည်။ ထိုအခါ၊သိကြားဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊အာနန္ဒာသည်။ထိုအခါ၊မင်းဖြစ်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ထိုအခါ၊ဂုတ္တိလစောင်းသမားဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဂုတ္တိလဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄။ ဝိဂတိစ္ဆဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ယံပဿတိနတံဣစ္ဆတိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤဝိဂတိစ္ဆဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောက်သော ပြေးသောပရိဗိုဇ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ပရိဗိုဇ်သည် ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၌ ပြောဆိုဘက်ကိုမရ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့လာပြီးသော် ငါနှင့်တကွ ပြောဆိုခြင်းကိုပြုအံ့သောငှါ အဘယ်သူသည်စွမ်းနိုင်အံ့နည်းဟုမေး၍။ ဘုရားရှိ၏ဟုကြား၍လူအများခြံရံလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌ တရားကိုဟောစဉ်ပြဿနာကိုမေးသတတ်။ ထိုအခါ၊မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုပရိဗိုဇ်၏ပြဿနာကိုဖြေတော်မူ၍တခုမည်သည်ကားအဘယ်နည်းဟုပြဿနာကိုမေး၏။ ထိုပရိဗိုဇ်သည် ပြဿနာကို ဖြေအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ထ၍ပြေးလေ၏။ စည်းဝေးကုန်သောပရိသတ်တို့သည်။ အရှင်ဘုရား၊အရှင်ဘုရားသည် တပုဒ်တည်းဖြင့်သာလျှင် ပရိဗိုဇ်ကို နှိပ်မိ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ဒါယကာတို့၊ငါသည်ယခုအခါ၌သာလျှင်

ထိုပရိဗိုဇ်ကိုတပုဒ်တည်းဖြင့်သာလျှင် နှိပ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း နှိပ်ဘူးသလျှင် ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကတိုင်း၌ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်ဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမတို့ကိုစွန့်၍ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်၍ ရှည်စွာသောကာလပတ်လုံးဟိမဝန္တာ၌နေ၏၊ထိုဘုရားလောင်းသည်တောင်မှသက်၍တခုသောနိဂုံးရွာကိုအမှီပြု၍မြစ်ကွေ့၌သစ်ရွက်မိုးသောသင်္ခမ်း၌နေ၏။ထိုအခါ၊တယောက်သောပရိဗိုဇ်သည်အလုံးစုံသောဇမ္ဗူဒိပ်၌ပြောဆိုဘက်ကိုမရ၍ထိုနိဂုံးသို့ရောက်၍ ငါနှင့်တကွပြောဆိုခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သောတစုံတယောက်သောသူသည်ရှိသလောဟုမေး၍ ရှိ၏ဟုဘုရားလောင်း၏အာနုဘော်ကိုကြား၍လူအများခြံရံလျက် ထိုဘုရားလောင်း၏နေရာအရပ်သို့သွား၍ပဋိသန္ထာရကိုပြု၍နေ၏။ ထိုအခါ၊ထိုပရိဗိုဇ်ကိုဘုရားလောင်းသည်အဆင်းအနံ့တို့နှင့်ပြည့်စုံသော ပန်းတို့ဖြင့် ထုံအပ်သောဂင်္ဂါရေကိုသောက်လတ္တံ့လောဟုမေး၏။ ပရိဗိုဇ်သည်ဝါဒဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ဂင်္ဂါသဲသည်ကားအဘယ်နည်း။ ဂင်္ဂါ၏ဤမှာဘက်ကမ်းကားအဘယ်နည်း။ ဂင်္ဂါ၏ထိုမှာဘက်ကမ်းကားအဘယ်နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ထိုပရိဗိုဇ်ကိုရေကိုရှင်း၊ သဲကိုရှင်း၊ ဤမှာဘက်ကမ်းကိုရှင်း၊ထိုမှာဘက်ကမ်းကိုရှင်းထား၍။ဂင်္ဂါကိုအဘယ်မှာရလတ္တံ့နည်းဟုဆို၏။ပရိဗိုဇ်သည်ဆိုဘွယ်မဲ့လျှင်းပညာကင်းသည်ဖြစ်၍ထ၍ပြေး၏။ထိုပရိဗိုဇ်သည် ပြေးသည်ရှိသော်။ ဘုရား လောင်းသည် စည်းဝေးသောပရိသတ်အားတရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍။

ယံပဿတိနတံဣစ္ဆတိ။ယဉ္စနပဿတိတံကိရိစ္ဆတိ။
မညာမိစိရံစရိဿတိ။နဟိတံလစ္ဆတိယံသောဣစ္ဆတိ။ ။
ယံလဘတိနတေနတုဿတိ။ယံပတ္ထေတိလဒ္ဓံဟီဠတိ။
ဣစ္ဆာဟိအနန္တဂေါစရာ၊ဝိဂတိစ္ဆာနံနမောကရောမသေ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ဘောဒ္ဒေ၊အချင်းတို့။ ယောပရိဗ္ဗာဇကော၊အကြင်ပရိဗိုဇ်သည်။ ယံ၊အကြင်ရေအစရှိသည်ကို။ပဿတိ၊မြင်၏။ တံ၊ထိုရေအစရှိသည်

ကို။နဇ္ဇ ဿတိ၊ ဂင်္ဂါဟူ၍အလိုမရှိ။ ယဒ္ဓ၊ အကြင်ရေအစရှိသည်တို့မှ လွတ်သောဝတ္ထုကိုလည်း။ နပဿတိ၊ မမြင်။ တံ၊ ထိုရေအစရှိသည် တို့မှလွတ်သောဝတ္ထုကို။ဇ္ဇ ဿတိကိရ၊ ဂင်္ဂါဟူ၍အလိုရှိသတတ်။ အယံပရိဗ္ဗာဇကော၊ ဤပရိဗိုဇ်သည်။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ဂင်္ဂံ၊ ဂင်္ဂါကို။ပရိယေသန္တော၊ ရှာလျက်။ စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။ စရိဿတိမညာမိ၊ သွားရလတ္တံ့ဟုထင်မိ၏။ အယံပရိဗ္ဗာဇကော၊ ဤပရိဗိုဇ်သည်။ ဥဒကာဒိဝိနိမုတ္တံ၊ ရေအစရှိသည်မှလွတ်သော။ဂင်္ဂံ၊ဂင်္ဂါကို။ပရိယေသတိယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ ရူပါဒိဝိနိမုတ္တံ၊ ရုပ်အစရှိသည်မှလွတ်သော။ အတ္တာနံပိ၊ ကိုယ်ကိုလည်း။ ပရိယေသန္တော၊ ရှာလျက်။သံသာရေ၊ သံသရာ၌။ စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။စရိဿတိမညာမိ၊ ကျင်လည်ရလတ္တံ့ဟုထင်မိ၏။စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။ စရန္တောပိ၊ လှည့်ပတ်ကျင်လည်သော်လည်း။ ယော၊ အကြင်ပရိဗိုဇ်သည်။ ယံ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသောဂင်္ဂါ၏အတ္တဘောကို။ဇ္ဇ ဿတိ၊ဂင်္ဂါ၏အတ္တဘောဟူ၍အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသောဂင်္ဂါ၏အတ္တဘောကို။နဟိလစ္ဆတိ၊ **မရလတ္တံ့သလျှင်ကတည်း။** ။ယံ၊အကြင်သို့သဘောရှိသောဝတ္ထုရူပါရုံအစရှိသည်ကို။လဘတိ၊ရ၏။တေန၊ထိုရေအစရှိသောဝတ္ထုရူပါရုံအစရှိသည်ဖြင့်။ နတုဿတိ၊ မနှစ်သက်။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသောဝတ္ထုကို။ လဒ္ဓေန၊ရသဖြင့်။ အတုဿန္တော၊မနှစ်သက်သောသူသည်။ယံ၊အကြင်စည်းစိမ်ကို။ပတ္ထေတိ၊တောင့်တ၏။တံ၊ထိုစည်းစိမ်ကို။လဒ္ဓါ၊ရ၍။ဧတာယ၊ထိုစည်းစိမ်ဖြင့်။ကိံ၊အဘယ်အကျိုးရအံ့နည်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ဟီဠေတိ၊မထေမဲ့မြင်အောက်မေ့၏။ ဣစ္ဆာ၊တဏှာသည်။ အနန္တဂေါစရာ၊ အဆုံးမရှိသော အာရုံရှိသည်။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင် ကြောင့်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဝိဂတိစ္ဆာနံ၊ တဏှာကင်းတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကတို့အား။ မယံ၊ငါတို့သည်။နမော၊ရှိခိုးခြင်းကို။ကရောမ၊ပြုပါကုန်၏။

သတ္ထာ မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ဒါယကာတို့၊ယခုအခါ၊ပရိဗိုဇ်သည်။ ထိုအခါ၊ပရိဗိုဇ်ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သျှင်။ ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိဂတိစ္ဆဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅။ မူလပရိယာယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကာလောဃသတိဘူတာနိ၊ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမူလပရိယာယဇာတ်ကိုဥက္ကဋ္ဌတိုင်းကိုအမှီပြု၍ မွေ့လျော်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သောတောဝ၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဟောတော်မူအပ်သော မူလပရိယာယ သုတ္တန်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ကမ်းတဘက်သို့ရောက်ကုန်သောငါးရာကုန်သောပုဏ္ဏားတို့သည်သာသနာတော်၌ရဟန်းပြုကုန်၍။ ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကိုသင်ကုန်၍။ မာနမာန်ဖြင့်ယစ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်းပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကိုတတ်၏။ ငါတို့သည်လည်းပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကိုတတ်ကုန်၏ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ငါတို့နှင့် အဘယ်မှာ ထူးခြင်း ရှိအံ့နည်းဟု ဘုရားအားခစားခြင်းကိုမပြုကုန်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန်၍ သွားကုန်၏၊ ထိုအခါ၊ တနေ့သ၌မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုရဟန်းတို့သည်လာကုန်၍အထံတော်၌နေကုန်သည်ရှိသော်။ ရှစ်ပါးကုန်သောဘုမ္မိတို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်၍ မူလပရိယာယ သုတ္တန်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်ရိုးစည်းမျှမမှတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအခါ၊ ထိုရဟန်းတို့အားငါတို့နှင့်တူကုန်သောပညာရှိတို့သည်မရှိကုန်ဟုငါတို့သည်မာနကိုပြုကုန်၏။ ယခုအခါ၌ကားတစုံတခုကိုမျှမသိနိုင်ကုန်။ ဘုရားတို့နှင့်တူသောပညာရှိမည်သည်ကားမရှိ၊ ဘုရားကျေးဇူးတော်တို့သည်အံ့ဘွယ်သရဲရှိကုန်၏ဟုဤသို့အကြံသည်ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအခါမှစ၍ ပယ်အပ်သောမာနရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ နုတ်အပ်သောအစွယ်ရှိကုန်သောမြွေတို့ကဲ့သို့ မာန်ထောင်လွှားခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ဥက္ကဋ္ဌ၌ မွေ့လျော်တော်မူသမျှနေတော်မူ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ကြွတော်မူပြီးလျှင် ဂေါတမနတ်၏နေရာ၌ဆောက်အပ်သောကျောင်း၌ ဂေါတမကအမည်ရှိသောသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူ၏။ တသောင်းသော လောကဓာတ်သည်တုန်လှုပ်၏။ မူလပရိယာယသုတ္တန်ကိုကားနာရကုန်၍။ ထိုရဟန်းတို့သည်ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။ မူလပရိယာယသုတ္တန်၏အဆုံး၌ကားမြတ်စွာဘုရားသည်ဥက္ကဋ္ဌ၌နေတော်

မှုစဉ်လျှင်၊ ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ ဘုရားရှင်တို့၏ အာနုဘော်တော်သည် အံ့ဘွယ်သရဲရှိစွ။ ရဟန်းပြုကုန်၍။ ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့်ယစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို။ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မူလပရိယာယဒေသနာတော်ဖြင့်ပယ်အပ်သောမာနရှိသည်တို့ကိုပြုအပ်ကုန်၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍။ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်မည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလတ်၍။ အရှင်ဘုရား၊ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည့်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊ငါသည်ယခုအခါ၌ သာလျှင်ဤသို့မာန်ထောင်လွှားခြင်း အလေ့ရှိကုန်၍ သွားကုန်သော ဤရဟန်းတို့ကိုပယ်အင်သောမာနရှိသည်တို့ကိုပြုသည်မဟုတ်သေး။ရှေး၌လည်းငါသည် ဤသို့မာန်ထောင်လွှားခြင်း အလေ့ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားကုန်သောဤရဟန်းတို့ကို ပယ်အပ်သောမာနရှိသည့်တို့ကို ပြုဘူးသလျှင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍အရွယ်သို့ရောက်သည့်ရှိသော်။ဗေဒင်တို့၏ကမ်းတဘက်သို့ရောက်သောဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍။ လုလင်ငါးရာတို့ကိုဗေဒင်သင်၏။ ထိုငါးရာကုန်သော လုလင်တို့သည် အပြီးသို့ ရောက်သော အတတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍အတတ်၌ မေးစိစစ်၍အကြင်မျှလောက်သော အတတ်ကိုငါတို့တတ်ကုန်၏။ ဆရာသည်လည်းထိုမျှလောက်သော အတတ်ကိုသာလျှင်တတ်၏၊ အထူးမရှိပြီဟု မာနဖြင့်ခိုင်မာကုန်သည်ဖြစ်၍ဆရာအထံသို့ မသွားကုန်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုမပြုကုန်။ ထိုငါးရာ ကုန်သော လုလင်တို့သည်တနေ့သ၌ ဆရာသည်ဆီးပင်ရင်း၌ နေသည့်ရှိသော်။ ဆရာကိုကဲ့ရဲ့ လိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဆီးပင်ကို လက်သည်းဖြင့်ခေါက်ကုန်၍ ဤသစ်ပင်သည်အနှစ်မရှိသလျှင်ကတည်းဟုဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မိမိအား ကဲ့ရဲ့သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ တပည့်တို့၊ သင်တို့အားငါသည်တခုသောပြဿနာကိုမေးအံ့ဟုဆို၏။ တပည့်တို့သည် နှစ်သက်ရွှင်လန်းကုန်၍မေးကုန်လော့၊ ဖြေကုန်အံ့ဟုဆိုကြကုန်၏။ဆရာသည်ပြဿနာကိုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။

ကာလောဃသတိဘူတာနိ၊သဗ္ဗာနေဝသဟတ္တနာ။
ယောစကာလဃသောဘူတော၊သဘူတပစနိံပစိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

အနွေ့ဝါဿိကာ၊ တပည့်တို့။ကာလော၊ကာလသည်။ အတ္တနာ၊ မိမိနှင့်။သဟ၊တကွ။ သဗ္ဗာနေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာနိ၊သတ္တဝါတို့ကို။ ဃသတိ၊ စား၏။ ယောစဘူတော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်ကား။ကာလဃသော၊ကာလကိုစား၏။ သောဘူတော၊ထိုသတ္တဝါသည်။ ဘူတပစနိံ ပစိ၊ သတ္တဝါတို့ကိုကျက်စေတတ်သော မီးကို ကျက်စေတတ်၏။ကော၊အဘယ်သတ္တဝါနည်း။

ဤပြဿနာကိုကြား၍ လုလင်တို့တွင် တယောက်မျှလည်း သိအံ့သော ဥါစွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်မရှိ။ ထိုအခါ၊ လုလင်တို့ကို ဘုရားလောင်းသည်။ လုလင်တို့၊သင်တို့သည်ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ရှိ၏ ဟူသော အမှတ်ကို မပြုကြကုန်လင့်။ သင်တို့သည် အကြင်အတတ်ကို ဆရာသည်သိ၏။ ထိုအလုံးစုံကိုငါတို့သိကုန်၏ဟူ၍ အောံမေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ငါ့ကိုဆီးပင်နှင့်တူသည်ကိုပြုကြကုန်၏။ သင်တို့ထက်တယောက်သောငါ၏များသောအနက်ကို သိသည်၏အဖြစ်ကိုသိရကုန်အံ့။ သွားကြလေကုန်။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ကာလကိုပေး၏။ ဤမျှသောကာလဖြင့်ဤပြဿနာကို ကြံလေကုန်ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုလုလင်တို့သည် ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုးကုန်၍။ မိမိတို့၏နေရာအရပ်သို့ သွားကုန်၍ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးကြံကုန်သော်လည်းပြဿနာ၏ အဆုံးအစကို မမြင်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆရာအထံသို့သွားကုန်၍ ရှိခိုးလျက်နေကုန်၍။ ကောင်းသောမျက်နှာရှိကုန်သော လုလင်တို့၊ပြဿနာကိုသိကုန်၏လောဟုမေးသည်ရှိသော်။ မသိနိုင်ဟုဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုလုလင်တို့ကိုကဲ့ခဲ့လိုသည်ဖြစ်၍။

ဗဟူနိနရသီသာနိ၊လောမသာနိဗြဟာနိစ။
ဂိဝါသုပဋိမုက္ကာနိ၊ကောစိဒေဝေတ္ထကဏ္ဏဝါ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဂိဝါသု၊လည်တို့၌။ပဋိမုက္ကာနိ၊စွပ်အပ်ကုန်သော၊ ဗြဟာနိ၊ ပွါးကုန်သော။ လောမသာနိ၊ ဆံပင်အမွေးရှိကုန်သော။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်

သော။ နရသိဿာနိ၊ လူတို့၏ဦးခေါင်းတို့သည်။ ဒိဿန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤဦးခေါင်းအများတို့တွင်။ ကောဝိဒေဝ၊ အချို့သောဦးခေါင်းသည်သာလျှင်။ ကဏ္ဏဝါ၊ သိတတ်သောနားရှိ၏။

ထိုလုလင်တို့သည်ကြားကုန်၍။ ဆရာမည်သည် အံ့ဘွယ်ရှိစွ တကား မြတ်စွတကားဟု ကန်တော့၍ ပယ်အပ်သောမာန်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ဘုရားလောင်းကိုလုပ်ကျွေးကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊ဤငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့သည်။ ထိုအခါ၊လုလင်ငါးရာဖြစ်ကုန်ပြီ။ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ဆရာဖြစ်ဘူးပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ငါးရာတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောမူလပရိယာယဇာတ်သည်ပြီး၏။

၆။ ဗာလောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ဟတွာ့ဆေတွာဝဓိတွာစ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗာလောဝါဒဇာတ်ကိုဝေသာလီပြည်ကိုအမှီပြု၍။ရုလစ်မွန်းချိန်တပ်သောစရပ်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သီဟာစစ်သူကြီးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ထိုသီဟာစစ်သူကြီးသည်မြတ်စွာဘုရားကိုကိုးကွယ်ခြင်းကိုပြု၍ဘိတ်ပြီးလျှင်၊နက်ဖြန်နေ့၌သားငွေမ်းဆွမ်းကိုလှူ၏။ နိဂဏ္ဌသည်ထိုစကားကိုကြား၍ အမျက်ထွက်၍ နှလုံး မသာယာသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုညှဉ်းဆဲလိုသည်ဖြစ်၍။ ရဟန်းဂေါတမသည် သိလျက်ရည်၍ပြုအပ်သောအသားကို စား၏ဟုဆဲရေး၏။ ရဟန်းတို့သည်နာခဲ့၏သားဖြစ်သောနိဂဏ္ဌသည်၊ ရဟန်းဂေါတမသည်သိလျက်ရည်၍ ပြုအပ်သော အသားကိုစား၏ဟု ပရိသတ်နှင့်တကွ ဆဲရေးလျက်လှည့်လည်၏ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏၊ထိုစကားကိုကြားတော်မူ၍၊ရဟန်းတို့၊နာခဲ့၏သားဖြစ်သောနိဂဏ္ဌသည် ယခုအခါ၌သာလျှင်ရည်၍ ပြုအပ်သောအသားကိုစားသောအားဖြင့် ငါ့ကိုကဲ့ရဲ့သည်မဟုတ်သေး။

ရှေး၌လည်း ကဲ့ရဲ့ဘူးသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ရသေ့ရဟန်းပြု၍ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့သော ငှါဟိမဝန္တာမှဗာရာဏသီသို့သွား၍။ နက်ဖြန်နေ့၌ မြို့သို့ဆွမ်းခံအံ့သော ငှါဝင်၏။ ထိုအခါ၊တယောက်သောသူကြွယ်သည်ရသေ့ကိုသွေးဆောင်အံ့ဟူ၍အိမ်တွင်းသို့ပင့်၍ ခင်းအပ်သော်နေရာ၌ နေစေ၍။ ငါးအမဲဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသောကိစ္စအဆုံး၌လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၍။ ရှင်ရသေ့ သင်တို့ကိုသာလျှင်ရည်၍သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ အမဲကိုပြုအပ်၏။ဤအကုသိုလ်သည် ငါတို့အားသာလျှင်မဖြစ်စေလင့်။ သင်တို့အားလည်းဖြစ်စေသတည်းဟုဆို၍။

ဟတွာ ဆေတွာ ဝဓိတွာ စ၊ ဒေတိ ဒါနံ အသညတော။
ဧဒိသံ ဘတ္တံ ဘုဉ္ဇမာနော၊ သ ပါပေန ဥပလိမ္ပတိ။ ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

တာပသ ရှင်ရသေ့။ အသညတော၊ သီလမရှိသောသူသည်။ ဟတွာ စ၊ ပုတ်ခတ်၍၎င်း။ ဆေတွာ စ၊ ဖြတ်၍၎င်း။ ဝဓိတွာ စ၊ သတ်၍၎င်း။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒေတိ၊ လှူ၏။ ဧဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဘတ္တံ၊ ဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇမာနော၊ စားသော။ သော၊ သမဏော၊ ထိုရဟန်းသည်။ ပါပေန၊ ပါပေန မကောင်းမှုဖြင့်။ ဥပလိမ္ပတိ၊ လိမ်းကျံ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍။

ပုတ္တဒါရံပိ စေ ဟန္တွာ ဒေတိ ဒါနံ အသညတော။
ဘုဉ္ဇမာနောပိ သပ္ပညော၊ န ပါပေန ဥပလိမ္ပတိ။ ။

ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဥပါသက၊ ဒါယကာ။ အသညတော၊ သီလမရှိသောသူသည်။ ပုတ္တဒါရံပိ၊ သားမယားကိုသော်လည်း။ ဟန္တွာ၊ သတ်၍။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒေတိ စေ၊ အကယ်၍လှူစေကာမူ။ သပ္ပညော၊ ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် တံ ထိုဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇမာနောပိ၊ စားသော်လည်း။ ပါပံ ပါပေန၊ မကောင်းမှုဖြင့်။ န ဥပလိမ္ပတိ၊ မလိမ်းကျံ။

ဤသို့ထိုဒါယကာအား ဘုရားလောင်းသည်တရားကိုဟော၍ နေရာမှထ၍ဖဲ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ နာဋ္ဋ၏သားဖြစ်သောနိဂဏ္ဌသည်။ ထိုအခါ၊သူကြွယ်ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ရသေ့ဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗာလောဝါဒဇာတ်သည်ပြီး၏။

၇။ ပါဒဉ္ဇလိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဒ္ဓါပါဒဉ္ဇလိသဗ္ဗေ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤပါဒဉ္ဇလိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ လာဠုဒါယိမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ တနေ့သ၌၊နှစ်ပါးကုန်သောသာဝကတို့သည်ပြဿနာကိုဆုံးဖြတ်ကုန်၏။ရဟန်းတို့သည်ပြဿနာကိုရကုန်သည်ဖြစ်၍မထေရ်တို့ကိုချီးမွမ်းကုန်၏။လာဠုဒါယိမထေရ်သည်ကားပရိသတ်တို့၏အလယ်၌နေလျက်။ ထိုသာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည်ငါတို့နှင့်အမျှတတ်ကုန်သလောဟု နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၏။ မထေရ်တို့သည် ထိုလာဠုဒါယိမထေရ်ကိုမြင်ကုန်၍ဖဲကြကုန်၏။ပရိသတ်သည်ပျက်၏။ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊လာဠုဒါယိမထေရ်သည်နှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝကတို့ကိုကဲ့ရဲ့၍နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၏ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ထိုစကားကိုကြားတော်မူ၍။ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင်။လာဠုဒါယိသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ခြင်းကိုထား၍ထို့ထက်အလွန်ဖြစ်သော တပါးသော အမှုကို မသိသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်းလာဠုဒါယိသည်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ခြင်းကိုထား၍။ ထို့ထက်အလွန်ဖြစ်သော တပါးသောအမှုကိုမသိဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သောအမတ်ဖြစ်၏။ မင်း၏ပါဒဉ္ဇလိ

အမည်ရှိသောသားသည်လျှပ်ပေါ်၏။ညှံ့သောလုံ့လရှိ၏။ နောက်အဘို့၌ မင်းသည်သေ၏။ အမတ်တို့သည် မင်း၏သေမှုကို ပြုကုန်၍ အဘယ်သူကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်အံ့နည်းဟု တိုင်ပင်ကုန်သည်ရှိသော်။ ပါဒဉ္စလိမင်းသားကိုအဘိသိက်သွန်းကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ဤမင်းသားသည် လျှပ်ပေါ်၏။ ညှံ့သောလုံ့လရှိ၏။ စုံစမ်း၍ထိုမင်းသားကို အဘိသိက်သွန်းကုန်အံ့ဟုဆို၏။အမတ်တို့သည်အဆုံးအဖြတ်ကိုစီရင်ကုန်၍။မင်းသားကိုအနီး၌နေစေကုန်၍တရားကို ဆုံးဖြတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ကောင်းစွာမဆုံးဖြတ်ကုန်။ ထိုအမတ်တို့သည်အရှင်မဟုတ်သောသူကိုအရှင်ပြုကုန်၍။ မင်းသား၊အသို့သဘောရှိသနည်း။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ကုန်၏လောဟုမင်းသားကိုမေးကုန်၏။ထိုပါဒဉ္စလိမင်းသားသည်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပညာရှိယောင်တကား။ ထိုမင်းသားသည်ကောင်းစွာမဆုံးဖြတ်သည်၏အဖြစ်ကို သိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအောက်မေ့သည်ဖြစ်၍။

အဒ္ဓါပါဒဉ္စလီသဗ္ဗေ၊ပညာယအတိရောစတိ၊
တထာဟိဩဋ္ဌံဘဥ္ဇတိ၊ဥတ္တရိံနူနပဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောဝ္ဓော အချင်းတို့။ ပါဒဉ္စလိ၊ ပါဒဉ္စလိမင်းသားသည်၊ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ကို။ ပညာယ၊ပညာဖြင့်။အတိရောစတိ၊လွန်၍ထွန်းပ၏။ တထာဟိ၊ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဩဋ္ဌံ၊နှုတ်ခမ်းကို။ဘဥ္ဇတိ၊ကိုက်၏။ဥတ္တရိံ၊အလွန်ဖြစ်သောအကြောင်းကို။ ပဿတိ နူန၊မြင်ယောင်တကား။

တပါးသော နေ့၌လည်း အဆုံးအဖြတ်ကို စီရင်ကုန်၍ တရားကို ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ကုန်၍။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဆုံးအဖြတ်ကို အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟုမေးကုန်၏။ ထိုပါဒဉ္စလိမင်းသားသည် တဖန်သည်းနှုတ်ခမ်းကိုသာလျှင်ကိုက်၏။ ထိုအခါ၊ ထိုပါဒဉ္စလိမင်းသား၏အလွန်မိုက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းသည်၊

နာယံဓမ္မံအဓမ္မံဝါ အတ္ထာနတ္ထံ နဗုဇ္ဈတိ။
အညတြဩဋ္ဌနိက္ခေပါ၊နာယံဇာနာတိကိဉ္စနံ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောဓိဗြဟ္မာ၊အချင်းတို့။ အယံ၊ ဤပါဒဥ္စလိမင်းသားသည်။ ဓမ္မံဝါ၊ သင့်သောအကြောင်းကိုဎင်း။အဓမ္မံဝါ၊မသင့်သောအကြောင်းကိုဎင်း။ အတ္ထာနတ္ထံဝါ၊အကျိုးရှိသည်မရှိသည်ကိုဎင်း။နဇာနာတိ၊မသိ။အယံ၊ဤ ပါဒဥ္စလိမင်းသားသည်။ ဩဋ္ဌနိဗ္ဘောဂါ၊ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ခြင်းကို။ အညတြ၊ကြဉ်၍။ကိဉ္စိ၊တစုံတခုကို။နဇာနာတိ၊မသိ။

အမတ်တို့သည်ပါဒဥ္စလိမင်းသား၏မိုက်သည်၏အဖြစ်ကို သိကုန်၍ဘုရားလောင်းကိုမင်းအဖြစ်၌အဘိသိက်သွန်းကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊လာဠုဒါယီသည်။ ထိုအခါ၊ ပါဒဥ္စလိမင်းသား ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ပညာရှိသောအမတ် ဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောပါဒဥ္စလိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၈။ ကိံသုကောပမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ သဗ္ဗေဟိကိံသုကောဒိဋ္ဌော၊အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကိံသုကောပမဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကိံသုကောပမသုတ္တန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ လေးယောက် ကုန်သော ရဟန်းတို့ သည်မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်ကုန်၍ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုတောင်းကုန်၏။သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့အားကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူကုန်၍ မိမိတို့၏ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့် ရာအရပ်တို့သို့ ကပ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့တွင် တပါးသော ရဟန်း သည်ခြောက်ပါးကုန်သောဖဿာယတနတို့ကိုသိမ်းဆည်း၍ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ရောက်၏။ တပါးသောရဟန်းသည်ငါးပါးကုန်သော ခန္ဓာ တို့ကို။ တပါးသောရဟန်းသည်လေးပါးကုန်သောမဟာဘုတ်တို့ကို။ တပါးသောရဟန်းသည် တဆဲ့ရှစ်ပါးကုန်သော ဓာတ်တို့ကို သိမ်း ဆည်း၍ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်မိမိတို့သည် ရအပ်သောတရားအထူးကိုမြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုအ

ခါ၊ တပါးသောရဟန်းအား၍ရဟန်းတို့၏ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့သည်ထူးကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်သည်တူ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ခပ်သိမ်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည်အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရအပ်သနည်းဟုအကြံသည်ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည်မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်း၊ ပေါက်ပင်ကိုမမြင်ဘူးကုန်သော မင်းသားညီနောင်လေးယောက်တို့နှင့်တကွသင့်အားထူးသောအဖြစ်သည်အသို့ရှိအံ့နည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ အရှင်ဘုရား၊ ဤအကြောင်းကိုအကျွန်ုပ်တို့အားဟောတော်မူပါကုန်လော့ဟု ရဟန်းတို့သည်တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအားလေးယောက်ကုန်သောသားတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည်တနေ့သ၌ရထားထိန်းကိုခေါ်၍၊ အချင်းရထားထိန်း၊ ငါတို့သည်ပေါက်ပင်ကိုမြင်လိုကုန်၏။ ငါတို့အား ပေါက်ပင်ကိုပြလော့ဟုဆိုကုန်၏။ ရထားထိန်းသည်ကောင်းပြီပြအံ့ဟုဆို၍။ လေးယောက်ကုန်သောမင်းသားတို့အားလည်းတပေါင်းတည်းမပြမူ၍၊ မင်းသားကြီးကိုရှေးဦးစွာရထား၌ စီးစေ၍တောသို့ဆောင်၍။ ဤသည်ကားပေါက်ပင်တည်းဟု မည်းသောကာလ၌ပေါက်ပင်ကိုပြ၏။ တယောက်သော မင်းသားအား ထူသောအရွက်ရှိသောအခါ၌ပြ၏။ တယောက်သော မင်းသားအား ပွင့်သောကာလ၌ပြ၏။ တယောက်သောမင်းသားအား သီးသောကာလ၌ပြ၏။ နောက်အဘို့၌ လေးယောက်ကုန်သော မင်းသား ညီနောင်တို့သည်လည်း၊ တပေါင်းတည်းနေကြကုန်လျက်။ ပေါက်ပင်မည်သည်ကားအဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုနောင်မှ၊ တယောက်သောမင်းသားသည်မီးလောင်ငုတ်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ နှစ်ယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ သုံးယောက်မြောက်ဖြစ်သောမင်းသားသည်သားတစ်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သောမင်းသားသည်ကုတ်ကိုပင်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ ဤသို့ထိုမင်းသားတို့သည်အချင်းချင်းစကားဖြင့်မနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဘ၏အထံသို့ သွားကုန်၍ ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ ပေါက်ပင်မည်သည်ကားအဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟုမေးကုန်၍။

သင်တို့သည်အသို့ဆိုအပ်သနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဆိုအပ်သော အမှတ်ကို မင်းအား လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် လေးယောက်ကုန် သောသင်တို့သည်လည်းပေါက်ပင်ကိုမြင်ဘူးကြကုန်၏။ စင်စစ်သင် ဘို့သည် ပေါက်ပင်ကို ပြလတ်သည်ရှိသော်။ ရထားထိန်းကို၍မည် သောကာလ၌ ပေါက်ပင်သည်အသို့သဘောရှိသနည်း။ ၍မည်သော ကာလ၌ကား အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟုခွဲခြမ်းဝေဘန်၍ မမေး အပ်။ထို့ကြောင့်။သင်တို့အားယုံမှားခြင်းသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။

သဗ္ဗေဟိကိံသုကောဒိဋ္ဌော၊ကိံနွေတ္ထဝိစိကိစ္ဆထ။
နဟိသဗ္ဗေသုဌာနေသု၊သာရထိပရိပုစ္ဆိတော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော၍ဂါထာကိုဆို၏။

တာတာ၊ချစ်သားတို့။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသင်တို့သည်။ ကိံသုကော၊ပေါက်ပင်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊မြင်ဘူးကြ၏။ ဧတ္ထ၊ဤပေါက်ပင်၌။ ကေတု မှေ၊ထိုသင်တို့သည်။ ကိံဝိစိကိစ္ဆထ၊အဘယ်ကြောင့်ယုံမှားရှိ ကုန်သနည်းဟူမူကား။ တုမှေဟိ၊ သင်တို့သည်။ သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော။ ဌာနေသု၊အရာတို့၌။ သာရထိ၊ရထားထိန်းကို။ နပရိပုစ္ဆိ တော၊မမေးအပ်။တေန၊ထို့ကြောင့်။ဝိစိကိစ္ဆထ၊ယုံမှားရှိကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူ၍။ ရဟန်း တို့၊ ထိုမင်းသားညီနောင် လေးယောက်တို့သည် ခွဲခြမ်းဝေဘန်ခြင်း ကိုပြုကုန်၍ မမေးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ပေါက်ပင်၌ယုံမှားခြင်း ကိုဖြစ်စေကုန်သကဲ့သို့။ ထို့အတူ၊ သင်သည်လည်း၍တရား၌ယုံမှား ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။

ဧဝံသဗ္ဗေဟိဉာဏေဟိ၊ယေသံဓမ္မာအဇာနိတာ။
တေဝေဓမ္မေသုကင်္ခန္တိ၊ကိံသုကသ္မိံဝဘာတရော။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၍ဂါထာကိုဟောတော် မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဘာတရော၊လေးယောက်ကုန်သောမင်းသား ညီနောင်တို့သည်။ ကိံသုကသ္မိံ၊ပေါက်ပင်၌။ ကင်္ခန္တိဣဝ၊ယုံမှားကုန် သကဲ့သို့။ဧဝံတထာ၊ထို့အတူ။ ယေသံ၊အကြင်သူတို့သည်။သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဉာဏေဟိ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ဖြင့်။ ဓမ္မာ၊ဖဿ အာယတနအစရှိကုန်သောတရားတို့ကို။ အဇာနိတာ၊မသိအပ်ကုန်။

တော၊ထိုသူတို့သည်။ဝေ၊စင်စစ်။ ဓမ္မသု၊ဖသသအာယတနအစရှိကုန်သောတရားတို့၌။ကခ်ိန္တိ၊ယုံမှားကုန်၏၊

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ငါဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ပြီဟုဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကိံသုကောပမဇာတ်သည်ပြီး၏။

၉။ သလာကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဧကပုတ္တကောဘဒ္ဒိယသတိ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသလာကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော မထေရ်ကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုမထေရ်ကြီးသည်သူငယ်တယောက်ကိုရှင်ပြု၍နှိပ်စက်လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေသတတ်။ သာမဏေသည် နှိပ်စက်ခြင်းကိုသည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်၏။ မထေရ်ကြီးသည်သွား၍။ သူငယ်၊သင်၏သင်္ကန်းသင်၏သပိတ်သည် သင့်ဘို့သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သပိတ်သင်္ကန်းသည်လည်း သင့်ဘို့သာလျှင်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုသူငယ်ကိုဖြားယောင်း၏။ ထိုသူငယ်သည် ငါရှင်မပြုအံ့ဟုဆို၍လည်းအဘန်တလဲလဲဖြားယောင်းဆိုလတ်သည်ရှိသော်ရှင်ပြုပြန်၏။ ထိုအခါ၊ထိုသူငယ်ကိုရှင်ပြုသောနေ့မှစ၍ တဘန်မထေရ်ကြီးသည်ညှဉ်းဆဲ၏။ ထိုသာမဏေသည်ညှဉ်းဆဲခြင်းကိုသည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ တဘန်လူထွက်၍ အကြိမ်များစွာတောင်းပန်သော်လည်း။ အရှင်ဘုရား၊သင်သည်သည်းခံသော်လည်း မခံနိုင် သလျှင်ကတည်း။ ငါနှင့်ကင်း၍ နေအံ့သော၌ါလည်းမစွမ်းနိုင်သလျှင်ကတည်း။ သွားလေ၊ငါရှင်မပြုပြီဟုဆို၍ ရှင်မပြုဘဲနေ၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ စင်စစ်လိမ္မာသောစိတ်ရှိသော ထိုသူငယ်သည်မထေရ်ကြီး၏အလိုကိုသိ၍ရှင်မပြုဘဲနေ၏ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူသတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါအဘယ်စကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သ

နည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍။ အရှင်ဘုရား၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ ရဟန်းတို့၊ဤ သူငယ်သည် ယခုအခါ၌သာ လိမ္မာသောစိတ်ရှိသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း လိမ္မာသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ တကြိမ်ထိုသူ၏ အဖြစ်ကိုမြင်၍ တဘန်မပေါင်းဘော်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းသည်သူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ် ၍အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ စပါးရောင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ခြင်းကိုပြု၏။ တယောက်သောအလမ္ပာယ်သည် မျောက်တခုကိုသင် ၍ဆေးကိုကိုင်စေ၍။ ထိုမျောက်ကိုမြွေကိုကစေ၍ အသက်မွေးခြင်း ကိုပြု၏။ ထိုအလမ္ပာယ်သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ပွဲလမ်းသဘင်ကြွေး ကြော်သည်ရှိသော်။ ပွဲလမ်းသဘင်ကိုကစားလိုသည်ဖြစ်၍။ ဤမျောက် ကိုမမေ့မလျော့ပါလင့်ဟုဆို၍ ထိုမျောက်ကိုစပါးကုန်သည်၏လက်၌ ထား၍၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကစား၍၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုစပါး ကုန်သည်၏အထံသို့သွား၍ မျောက်သည် အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏။ မျောက်သည် အရှင်၏ အသံကို ကြား၍လျှင် စပါးကျီမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာ၏။ ထိုအခါ၊ထိုမျောက်ကိုထိုအလမ္ပာယ်သည်ဝါးခြမ်းပြား ဖြင့်ကျောက်၌ရိုက်၍ယူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ချည်း၍ အိပ်ပျော်လေ၏။ မျောက်သည်ထိုအလမ္ပာယ်အိပ်ပျော် သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ မိမိ၏ အနှောင်အဖွဲ့ကိုဖြေ၍ သရက် ပင်သို့ တက်၍သရက်သီးမှည့်ကိုစားပြီးလျှင်။ အစေ့တို့ကိုအလမ္ပာယ်၏ ကို ပေါ်သို့ချ၏။ အလမ္ပာယ်သည်နိုး၍ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်။ မျောက် ကိုမြင်၍ ချိုသာနာဘွယ်သော စကားဖြင့် လှည့်ပတ်၍ သစ်ပင်မှ သက်စေ၍ဘမ်းအံ့ဟုကြံလျက်၊ထိုမျောက်ကိုပြားယောင်းလိုရကား။

ကေပုတ္တကောဘဝိသသိ။
တဥ္စနောဟောသသိဏ္ဍသရောကုလေ။
ဩရောဟဒုမသ္မာသလာက။
ယောဒါနိုဃရံဝဇာမသေ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

သလာက၊သလာက။တို့၊သင်သည်။နေ၁၊ငါတို့၏။ကုလေ၊အမျိုး၌။ ကေပုတ္တကော၊ တယောက်တည်းသောသားသည်၊ ဘဝိဿသိ၊ ဖြစ် လတ္တံ့။မေ၊ငါ၏၊ဘောဂါနံ၊စည်းစိမ်တို့ကို။ ဣဿရော၊အစိုးရသည်။ ဟောဿသိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဒုမသ္မာ၊သရက်ပင်မှ။ ဩရောဟ၊ ဆင်းခဲ့ လော့။ ဒါနိဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ ဃရံ၊အိမ်သို့။ ဝဇာမသေ၊သွားကြကုန် အံ့။ဟေ၊လာလော။

မျောက်သည်ထိုစကားကိုကြား၍။

နနုတွံမံသုဟာဒယောတိမညသိ။
ယဥ္စဟာနသိမံဝေဠုယဋ္ဌိယာ။
ပက္ကမ္ဗဝနေရမာမသေ။
ဂစ္ဆတွံဃရကံယထာသုခံ။ ။

ဟုသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

ဘောအဟိတုဏ္ဍိက၊အိုအလမ္ပာယ်သမား။တွံ၊သင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။ သုဟာဒယောတိမညသိနနု၊လိမ္မာသောစိတ်ရှိ၏ဟူ၍အောက်မေ့သည် မဟုတ်တုံလော။တွံ၊သင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။ ဝေဠုယဋ္ဌိယာ၊ဝါးခြမ်းပြား ဖြင့်။ ယဥ္စဟာနသိ၊အကြင်ကြောင့်ရိုက်၏၊ တေန၊ထို့ကြောင့်။ မယံ၊ငါ တို့သည်။ ပက္ကမ္ဗဝနေ၊သရက်သီးမှည့်သောတော၌။ ရမာမသေ၊မွေ့ လျော်ကုန်အံ့။ တွံ၊သင်သည်။ ဃရကံ၊အိမ်သို့။ ယထာသုခံ၊ အလိုအ တိုင်း။ဂစ္ဆ၊သွားလေလော့။

ဤသို့ဆို၍တောသို့ဝင်၏။အလမ္ပာယ်သည်လည်းနှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍အိမ်သို့သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ၊သာမဏေသည်။ ထိုအခါ၊မျောက်ဖြစ်ပြီ။ ယခု အခါ၊မဟာထေရ်သည်။ ထိုအခါ၊ အလမ္ပာယ်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ၊ ငါ ဘုရားသည်လျှင်။ ထိုအခါ၊ စပါးကုန်သည်ဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်း တော်မူ၏။ ။ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောသလာကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀။ ကပိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ အယံဗာလသိဥပသမသံယမေရတော၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကပိ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌၊သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။တယောက်သောအံ့ဘွယ် သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့။ ထိုရဟန်း၏ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသည်၏အ ဖြစ်သည့်ရဟန်းတို့၌ထင်ရှားဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ ငါ့ရှင်တို့၊ ဤအမည်ရှိသောရဟန်းသည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက် မြောက်ရာဖြစ်သော ဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍အံ့ ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောအကြောင်းကိုပြည့်စုံစေ၏ဟု စကား ကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍။ အရှင်ဘုရား၊ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးပါ ကုန်၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်။ရဟန်းတို့၊ ဤရဟန်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင်အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေသည့်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌ လည်းမီးဟူသော အကြောင်းကြောင့်မျောက်ဖြစ်၍ အံ့ဘွယ်၏အဖြစ် ကိုပြုဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်ကာသိကတိုင်းဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်။ သားသည် ရှေး႗ု ထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍ သွားနိုင်သောကာလ၌ ပုဏ္ဏေးမသည်သေလတ် သည်ရှိသော်၊သားကိုရင်ခွင်ဖြင့်ချီ၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသေ့ရဟန်းအ ဖြစ်အားဖြင့် ရဟန်းပြု၍။ ထိုသားငယ်ကိုလည်း ရသေ့ငယ်ပြု၍သစ် ရွက်မိုးသောသင်္ခမ်း၌ နေခြင်းကို ပြု၏။ မိုဃ်းလအခါ အယဉ်မပြတ် သောမိုဃ်းသည်ရွာလတ်သည်ရှိသော်။ မျောက်သည်အချမ်းနှိပ်စက် သည်ဖြစ်၍သွားဖြင့် သွားတို့ကိုခဲလျက်တုန်လှုပ်လျက်သွား၏။ ဘုရား လောင်းသည် ကြီးစွာ ကျန်သော ထင်းတုံးတို့ကို ဆောင်၍ မီးညှိ၍ ညောင်စောင်း၌လျောင်း၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏သားငယ်သည်လည်း

ထိုဘုရားလောင်း၏ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။ ထိုမျောက်သည် တပါးသော သေလေသော ရသေ့၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ဖျော်တေ သက်နိုးတို့ကိုဝတ်ရုံ၍ သင်္ကန်းရေကိုပခုံးတင်၍ထမ်းပိုးကရားကိုယူ ၍ရသေ့အသွင်ဖြင့်လာလတ်၍ သစ်ရွက်မိုးသောသခ်မ်းတံခါး၌ မီးဟူ သောအကြောင်းကြောင့်အံ့ဘွယ်သရဲသောအမှုကိုပြု၍ရပ်၏။ ရသေ့ ငယ်သည်လည်းမြင်၍။ဘခင်၊ရသေ့တယောက်သည်အချမ်းနှိပ်စက် အပ်သည်ဖြစ်၍တုန်လှုပ်လျက်ရပ်၏၊ ဤမီးဖိုသို့ထိုရသေ့ကို ခေါ်ကုန် လော့။မီးလှုံလတ္တံ့ဟု၊အဘကိုတောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍။

အယံဇ္ဇာသိဥပသမသံယမေရတော။
သန္တိဋ္ဌတိသိသိရဘယေနအဋ္ဋိတော။
ဟန္ဒအယံပဝိသတုမံအဂါရကံ။
ဝိနေတုသီတံဒရထဉ္စကေဝလံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ဘခင်။ ဥပသမသံယမေ၊ ရာဂအစရှိသည်တို့၏ငြိမ်းခြင်း ကို ထိန်းသိမ်းခြင်းသီလကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်ထ သော။ အယံဇ္ဇာသိ ဤရသေ့သည်။ သိသိရဘယေန၊ ရေနှင့်တကွရှိ သောမိုးစဲသည်ဖြစ်စေအပ်သောချမ်းအေးခြင်းဘေးသည်၊ အဋ္ဋိတော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။သန္တိဋ္ဌတိ၊ရပ်၏။ ဟန္ဒ၊ယခု၊ အယံ၊ဤရသေ့ သည်။ဇ္ဇာမံအဂါရကံ၊ဤကျောင်းသို့၊ပဝိသတု၊ဝင်စေသတည်း။ ကေ ဝလံ၊အလုံးစုံသော။သီတဉ္စ၊ချမ်းခြင်းကိုငှင်း။ဒရထဉ္စ၊ဆင်းရဲခြင်းကို ငှင်း။ဝိနေတု၊ဖျောက်စေသတည်း။

ဘုရားလောင်းသည် သား၏စကားကိုကြား၍ ထ၍ကြည့်သည်ရှိ သော်မျောက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။

နာယံဇ္ဇာသိဥပသမသံယမေရတော။
ကပိအယံဒုမဝရသာခဂေါစရော။
သောဒူသကောရောသကောစာပိဇမ္မော။
သစေဝဇေမံပိဒူသေယျဂါရံ။ ။

ဟူသောနှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောဤဂါထာကိုဆို၏။

တာတ၊ချစ်သား။ အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်၊ ဥပသမသံယမေ၊ရာဂ အစရှိသည်တို့၏ ငြိမ်းခြင်းကိုစောင့်စည်းခြင်းသီလကို စောင့်စည်း

ခြင်း၌။ ရတော၊ မွေလျော်သော။ ဇူသိ၊ ရသေ့သည်။ န၊ မဟုတ်။ အယံ၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ဒုမဝရသာခဂေါစရော၊ မြတ်သောသစ်ပင်တို့၏အခက်၌ကျက်စားတတ်သော။ ကပိ၊ မျောက်တည်း။ သော၊ ထိုမျောက်သည်။ ဒုသကောစ၊ ဖျက်လည်းဖျက်ဆီးတတ်၏၊ ရောသကောစာပိ၊ ချုတ်လည်းချုတ်ချယ်တတ်၏။ ဇမ္မောစ၊ ယုတ်လည်းယုတ်မာ၏။ ဇူမံပိ၊ ဤကျောင်းသို့လည်း။ သစေဝဇေ၊ အကယ်၍ဝင်ငြားအံ့။ အဂါရံ၊ ကျောင်းကို။ ဒုသေယျ၊ ဖျက်ဆီးရာ၏။

ဤသို့ဆို၍လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မီးစကိုကိုင်၍ ထိုမျောက်ကို ချောက်လိုက်၍ပြေးစေ၏။ ထိုမျောက်သည်ချန်လွှားကာတောသို့ဝင်၍ပြေး၏။ တဖန်ထိုအရပ်သို့မလာပြီ။ ဘုရားလောင်းသည်အဘိညာဉ်တို့ကိုဖြင်း၊ သမာပတ်တို့ကိုဖြင်းဖြစ်စေ၍၊ ရသေ့ငယ်အားကသိုဏ်းပရိကံကိုကြား၏။ ထိုရသေ့ငယ်သည်လည်း အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုနှစ်ဦးသောရသေ့တို့သည်လည်းမယုတ်သော ဈာန်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လားကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့၊ ဤရဟန်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင်အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သည်မဟုတ်၊ ရှေးကာလမှစ၍လည်းဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေသလျှင်ကတည်းဟု၊ ဤဓမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာကို ပြတော်မူ၍။ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂံဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၊ အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းသည်။ ထိုအခါ၊ မျောက်ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ၊ ရာဟုလာသည်။ ထိုအခါ၊ သားဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ ထိုအခါ၊ အဘရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ။ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောကပိဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများသျှင်တရားမင်းမြတ်၏သားတော်အကြီးမဟာဥပရာဇာသည်အလွန်တရာခဲယဉ်း

စွာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကိုမင်းနှင့်တကွသိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်း၊ ရှင်၊လူ၊ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွါးချမ်းသာအကျိုး၌ ပင့်ဆောင်။ တော်မူခဲ့သောမဟာမုနိဘုရားရှင်၏အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌၊ မဟာဥပ ရာဇ်မယ်တော်အသျှင်မိဘုရားမြတ်သည်ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂ လာဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ (ညောင်ကန်ဆရာတော်)သည်။ မြန် မာပြန်ဆိုအပ်သောဒုကနိပါတ်ဇာတ်၌ ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ် သောသိင်္ဂါလဝဂ်သည်ဤမျှသောသန္နိ၏အစဉ်၊အနက်၏အစဉ်အား ဖြင့်အပြီးသို့ရောက်၏။

နိဂုံး။

ဇွတ္တာဝတာ။

မင်္ဂလာဘုမ္မိကိတ္တိ ချေ၊ဝသတာမန္တိရေရမ္မေ။
ဂရုနာမြမ္မဘာသာယ၊ဂုတ္တဂန္ထော ဂတောနိဋ္ဌံ။ ။

ဇွတ္တာဝတာ၊ ဤမျှလောက်သောစကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမ္မေ၊နှလုံးမွေ့ လျော်ဘွယ်ရှိသော။ မင်္ဂလာဘုမ္မိကိတ္တိ ချေ၊မင်္ဂလာဘုံကျော်အမည်ရှိ သော။ မန္တိရေ၊ အမရပူရရွှေမြို့တော်တည်ဆင်ဖြူများသျှင်တရားမင်း မြတ်၏မိဘုရားမြတ်သည်ဆောက်လုပ်အပ်သောကျောင်းတော်၌။ ဝ သတာ၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော။ ဂရုနာ၊ ညောင်ကန်ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဂုတ္တဂန္ထော၊ ဆိုအပ်သော ဆယ်ဝဂ်၊ ဇာတ်တရာအတိုင်း အရှည်ရှိ သောဒုကနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်ပြီ။

ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ဝတ္ထုပြီး၏။